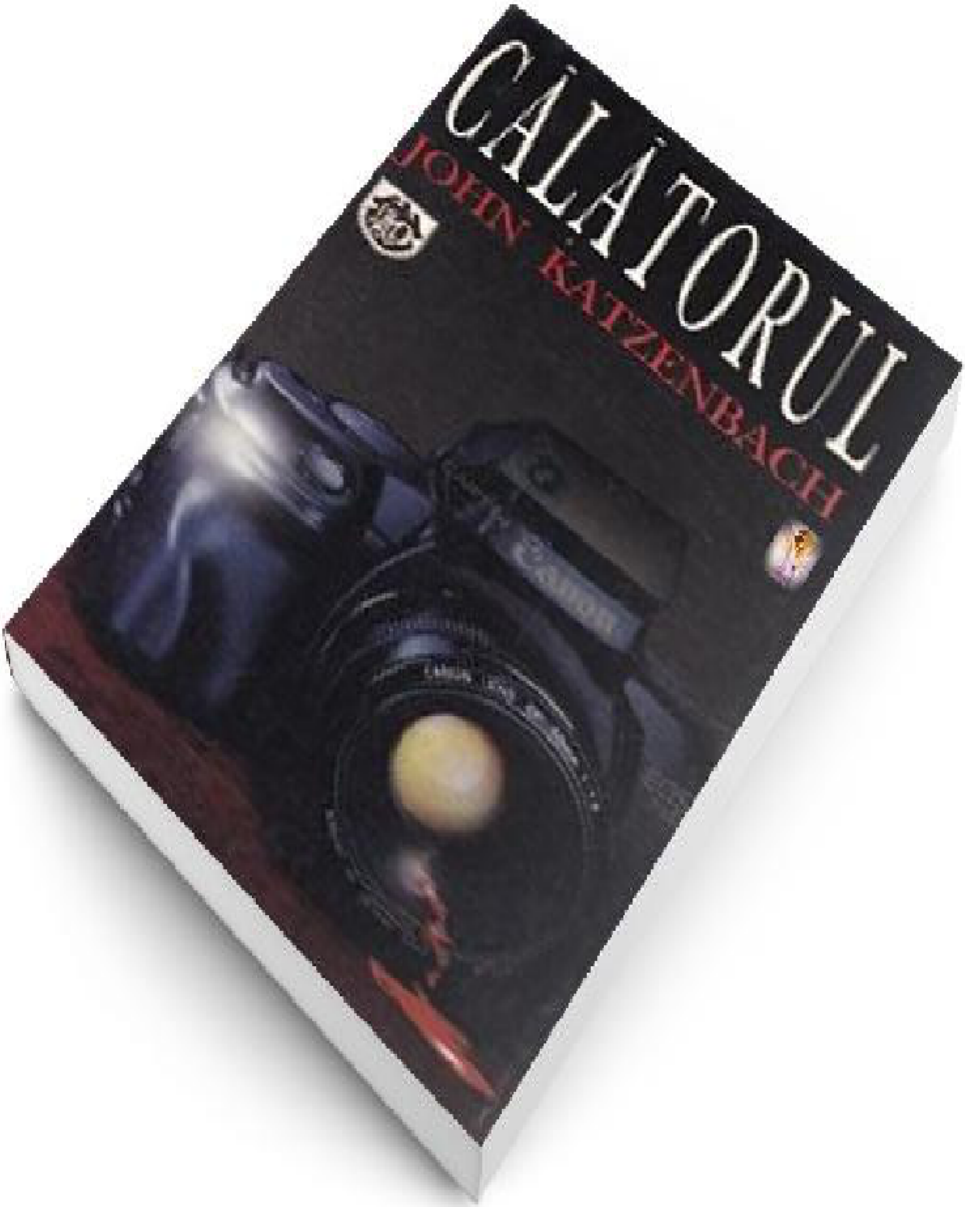
CĂLĂTORUL
JOHN KATZENBACH

Cuprins

UNU
Cauzele obsesiei inspectorului Barren

1
2
3

DOI
O studentă la literatură engleză

4

TREI
Boswell

5
6

PATRU
O ședință obișnuită a băieților rătăciți

7

CINCI
O urmărire ciudată

8
9
10

ȘASE
O persoană ușor de ucis

11

ȘAPTE
Neîncredere

12

OPT
Alte locuri întunecoase

13

NOUĂ
O altă ședință obișnuită a băieților rătăciți

14

ZECE
Multele atracții ale drumului

15

UNSPREZECE
O călătorie în New Hampsire

16

DOISPREZECE
O altă călătorie la New Hampshire

17

TREISPREZECE
O ședință neobișnuită a băieților rătăciți

18

PAISPREZECE
Țara nimănui

19

JOHN KATZENBACH

Călătorul

Traducere din limba engleză
SANDA APOSTOLESCU
VLĂSTAR APOSTOLESCU

Editura RAO
Februarie 1999

— N-am auzit până acum despre diav… despre tine c-ai fi cerut cetățenie americană, spuse Dan Webster mirat.

— Cine oare ar fi mai îndreptățit decât mine s-o facă? zise străinul, cu unul dintre zâmbetele acelea ce făceau să te treacă fiorii. Când cea dintâi nedreptate i-a fost făcută primului indian, eram de față. Când prima corabie pentru transportul sclavilor a pornit spre Congo, eram pe punte. Nu mă aflu eu în cărțile și povestirile voastre încă de la primele colonizări? Nu se vorbește și azi despre mine în fiecare biserică din New England? E drept că Nordul pretinde c-aș fi sudist și Sudul c-aș fi nordist, dar eu nu sunt nici una, nici alta. Sunt doar un american cinstit, ca și dumneata – și cu o origine dintre cele mai bune – căci, sincer să fiu, domnule Webster, deși nu-mi place să mă fălesc cu asta, numele meu e mai vechi în această țară decât e al dumitale…

STEPHEN VINCENT BENET
Diavolul și Daniel Webster

UNU

Cauzele obsesiei inspectorului Barren

1

Dormea agitat.

I se arăta o barcă dusă de valuri, întâi la distanță, apoi, brusc, mai aproape, până ce-și dădu seama că se afla în barcă, înconjurată de apă. În primul moment o cuprinse panica, se gândi că trebuie să caute pe cineva în jur și să-i comunice importanta informație că nu știa să înoate. Dar de fiecare dată când se ridica să vadă, poziția ei cocoțată pe marginea bărcii devenea și mai nesigură și valurile riscau să salte barca în sus, legănând-o pe creasta lor, apoi prăbușind-o, amețitor, aruncând-o dintr-o parte în alta, fără să se poată împotrivi. În visul ei căută un obiect fix, de care să se țină. Când prinse catargul bărcii și se agăță de el cu toată forța, o alarmă se porni să sune fără oprire, înspăimântător, și ea știa că sunetul era făcut de spărtura ce tocmai apăruse în barcă și că, în câteva clipe, apa mării îi va linge picioarele, gâdilând-o cu o teroare soră cu moartea. Alarma urla în continuare și ea deschise larg gura, gata să cheme sau să strige îngrozită după ajutor, luptându-se în timp ce barca se clătina sub ea. În vis, puntea se prăvăli brusc și ea țipă, către ea însăși parcă:

— Trezește-te! Trezește-te! Salvează-te!

Ceea ce și făcu.

Icni când trecu din somn în starea de trezie, ridicându-se brusc în pat, brațul drept întinzându-se și apucând marginea patului, singurul lucru solid în mijlocul aburilor fricii din vis. Își dădu seama că suna telefonul.

Înjură cu voce tare, se frecă la ochi și găsi telefonul pe podea, lângă pat. Își drese glasul înainte să răspundă:

— Inspector Barren. Ce-i?

Nu avusese timp să-și dea seama ce se întâmpla de fapt. Trăia singură, fără soț, fără copii, părinții îi muriseră de mult, așa că ideea că telefonul sună în miezul nopții nu o înspăimânta prea tare, cum s-ar fi întâmplat cu cea mai mare parte dintre oamenii neobișnuiți cu chemările în toi de noapte și care și-ar fi dat seama imediat că telefonul, sunând în întuneric, ascundea exact ce ascundea de fapt: o veste cumplită. În plus, fiind de meserie inspector, nu era nimic neobișnuit în aceea că se trezea chemată noaptea, treburile poliției având loc adesea, de nevoie, după ora de închidere a băncilor. La asta se aștepta, deci: că, din motive de procedură, era nevoie de cunoștințele ei de tehnician la locul crimei.

— Merce? Te-ai trezit?

— Da. E-n ordine. Cine e?

— Merce, sunt eu, Robert Wills de la omucideri. Eu… vocea i se pierdu. Inspectorul Barren aștepta.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă.

— Merce, îmi pare rău că tocmai eu trebuie să-ți spun…

Brusc, și-l imagină pe Bob Wills așezat la masa lui de lucru, în Biroul omucideri. Era un birou rece, sever, lipsit de intimitate, luminat cu becuri neiertătoare de neon tot timpul aprinse, plin de fișete metalice și mese de lucru vopsite în portocaliu și care, în mintea ei, păreau pătate de toate ororile care trecuseră peste tăbliile lor în timpul mărturisirilor și al interogatoriilor.

— Ce?

Simți o clipă un fel de emoție, o teamă delicioasă, total diferită de panica din visul în care fusese cufundată. Apoi, când Bob se opri, un gol i se deschise în stomac, un soi de senzație de vid, înlocuită imediat de un val de teamă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, conștientă că în vocea ei răzbătea ceva din acest sentiment nou.

— Merce, ai o nepoată…

— Da, ce naiba! O cheamă Susan Lewis. E studentă la universitate. Ce s-a întâmplat? A avut un accident?

În momentul acela însă își dădu seama: Bob Wills de la omucideri. Omucideri. Omucideri. Și pricepu de ce-i telefonase.

— Îmi pare rău, spunea Bob, dar vocea lui părea că vine foarte de departe și, pentru o clipă, își dori să se întoarcă la visul ei.

Inspectorul Mercedes Barren se îmbrăcă iute și porni prin noaptea de vară târzie cu miros dulceag spre adresa pe care o scrisese cu o mână ce părea condusă de emoțiile altcuiva; își simțise propria inimă bătând nebunește, dar văzuse că mâna îi era sigură în timp ce scria cifre și cuvinte pe o foaie de hârtie. I se păruse că altcineva terminase convorbirea cu inspectorul de la omucideri. Își auzise propria voce rece și dură, solicitând informațiile disponibile, întrebând în ce stadiu se aflau, care erau numele ofițerilor ce se ocupau de caz, ce știau deja despre crimă, ce piste urmăreau. Martorii. Dovezile. Declarațiile. Insistase, încercând să nu se lase impresionată de răspunsurile evazive și de scuzele inspectorului Wills, conștientă că nu el răspundea de caz, dar că știa ce voia ea să afle, și tot timpul gândindu-se că în sinea ei urla, gata să explodeze din cauza unui sentiment animalic care voia s-o transforme într-un singur strigăt-suspin de durere.

Nu-și permitea să se gândească la nepoata ei.

La un moment dat, când intrase cu mașina pe autostrada ce taie centrul orașului, orbită pentru o clipă de farurile unui trailer care trecuse teribil de aproape, cu claxonul urlând răgușit, gonise teama bruscă de accident și se pomenise că în locul ei apăruse o imagine de-a ei și a nepoatei ei, cu vreo două săptămâni în urmă. Stăteau la soare lângă piscina micului bloc de pe malul mării în care locuia, și Susan

zărise revolverul din dotare care ieșea din geanta ei de plajă, caraghios și nelalocul lui printre prosoape, loțiuni pentru bronzat și un roman în ediție de buzunar. Mercedes Barren se gândi la reacția adolescentei: spusese că era „vulgar”, apreciere pe care detectivul o consideră cât se poate de potrivită.

— De ce trebuie să-l porți cu tine?

— Pentru că, tehnic vorbind, niciodată nu suntem în afara serviciului. Dacă aș descoperi un delict, ar trebui să reacționez ca un polițist.

— Credeam că nu mai e cazul, de la…

— Așa e. De când s-a tras în mine. Nu, acum sunt un polițist cât se poate de pașnic. Când ajung eu la locul crimei, aproape că s-a terminat totul.

— Aha. Cadavrele, așa-i?

— Da, cadavrele.

Râseseră amândouă.

— Ar fi nostim, spusese Susan.

— Ce-ar fi nostim?

— Să te aresteze o polițistă în bikini.

Râseseră din nou. Mercedes o privise pe nepoata ei cum se ridică și se aruncă în apa albastră, opacă, a piscinei. O urmărise pe Susan cum înoată pe sub apă până la capătul bazinului, după care, fără să iasă la suprafață, se întoarce la marginea lui. Pentru o clipă simțise împunsătura geloziei pentru tinerețea ei pierdută, dar îi trecu, spunându-și: Las’ că nici tu nu arăți prea rău.

Fata se ținea de marginea bazinului și-și întrebă mătușa:

— Merce, cum de locuiești chiar lângă ocean și nu știi să înoți?

— Face parte din misterul meu, răspunsese.

— Mie mi se pare o prostie, zisese Susan ieșind din piscină, cu apa scânteind și prelingându-se pe corpul ei zvelt. Ți-am spus că m-am hotărât ca de la toamnă să mă specializez în oceanografie? Pești alunecoși. Râse. Crustacee țepoase. Mamifere masive. La o parte, Jacques Cousteau.

— Minunat, răspunsese Merce. Totdeauna ți-a plăcut apa.

— Așa e. Cântase: Uite-așa să tot trăiești cu soare, nisip, marea adâncă și albastră și mațe de pești.

Râseseră din nou.

Râdea tot timpul, gândi Mercedes și acceleră în noapte. Albeața explozivă a luminilor de noapte din centru izbucni pe lângă ea, luminând colțurile clădirilor înalte ce se profilau pe cerul sudului. Apoi inspectorul Barren simți cum un val de căldură îi inundă inima, sufocând-o, și se sili să se concentreze asupra volanului, încercând să-și șteargă din gând orice amintire, spunându-și: Stai să vedem, să vedem ce-o fi, străduindu-se să nu facă nicio legătură între scena spre

care se îndrepta și amintirile din mintea ei.

Mercedes Barren ieși de pe autostrada 1 și traversă un cartier rezidențial. Era târziu, mult după miezul-nopții, și se apropiau zorile; circulația era redusă și ea se grăbise, copleșită de sentimentul nevoii de viteză care însoțește orice moarte violentă. Dar la câțiva kilometri de destinație încetini brusc, până ce mașina se târî pur și simplu la vale pe străzile pustii. Cercetă șirurile de case îngrijite, case de oameni înstăriți, în căutarea unui semn de viață. Străzile erau întunecate, la fel și casele. Încercă să-și imagineze viețile ce dormeau în spatele acelui întuneric ordonat, de suburbie. Din când în când descoperea câte o lumină arzând într-o cameră și se întreba ce carte sau ce program de televiziune sau ce ceartă sau ce grijă îl ținea treaz pe cel ce-o ocupa. Simțea o dorință copleșitoare să se oprească, să ciocănească la ușa uneia din casele acelea ce dădeau un slab semn de viață și să întrebe: Vreun necaz te ține treaz? Ceva ce-ți încearcă amintirile și inima și nu te lasă să dormi? Împărtășește-l cu mine.

Coti pe Old Cutler Road și-și dădu seama că până la intrarea în parc nu mai erau decât câteva sute de metri. Părea că noaptea pătrunsese frunzișul copacilor; copacii mari de melaleuca și sălciile ascundeau întunericul în frunzele și ramurile lor ce se întindeau deasupra drumului ca niște brațe învăluitoare. Avea sentimentul ciudat că era singură pe lume, că era unicul supraviețuitor îndreptându-se spre nicăieri în miezul unei nopți fără sfârșit. Abia dacă putu distinge literele albe, decolorate, de pe indicatorul mic de la intrarea în parc. Tresări când un oposum trecu fugind prin fața roților mașinii și apăsă brusc frâna, cutremurându-se o clipă de teamă, răsuflând ușurată când își dădu seama că animalul evitase pneurile. Coborâse geamul și simți mirosul sărat al aerului; copacii din jurul ei se chirciseră, locul palmierilor giganți care mărginiseră autostrada fiind luat de crengile încurcate și noduroase ale arborilor de mangrovă de pe malul apei. Drumul cotea brusc și știa că, după cotitură, va putea vedea întinderea vastă a Golfului Biscayne.

La început crezu că lumina lunii era cea care sclipea pe apele golfului.

Nu era așa.

Opri brusc mașina și privi la scena din fața ochilor. Primul lucru de care-și dădu seama fu zgomotul mecanic al unor generatoare puternice. Pulsațiile lor ritmice, regulate, alimentau trei șiruri de lumini de mare intensitate. Reflectoarele delimitau un fel de scenă tăiată în întunericul de la marginea parcajului din parc, populată de zeci de polițiști în uniformă ce se mișcau prudent prin lumina nefirească. Un șir de mașini de poliție, o salvare, furgonetele alb cu verde ale echipei de cercetare a locului crimei stăteau toate aliniate la

marginea scenei, luminile lor de urgență, albastre și roșii, aruncând fulgere de culoare peste oamenii care lucrau în perimetrul reflectoarelor.

Inspiră adânc și porni spre lumini.

Își parcă mașina la limita de unde începea activitatea și o luă spre centru, unde zărise un grup de oameni. Priveau în jos la ceva ascuns privirilor ei. Știa ce anume era, dar asta datorită experienței, nu emoției. Întreaga zonă fusese încercuită cu o bandă galbenă lată de opt centimetri. Cam din trei în trei metri, de bandă atârna câte o tăbliță: POLIȚIA CRIMINALISTICĂ. ACCESUL INTERZIS. Ridică banda și se strecură pe sub ea. Mișcarea atrase atenția unui polițist în uniformă, care îi veni iute în întâmpinare, cu brațele întinse.

— Hei, spuse. Doamnă, nu e voie.

Îl privi și polițistul se opri locului. Brațele îi căzură în jos.

Cu o încetineală exagerată, deschise geanta și scoase insigna aurie. Polițistul îi aruncă o privire iute, după care se retrase rapid, mormăind o scuză. Dar sosirea ei fusese observată de bărbații din centrul scenei și unul dintre ei se rupse repede din mulțime și se îndreptă spre ea, s-o oprească.

— Merce, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ți-a spus Wills să nu vii?

— Ba da, răspunse.

— N-ai ce căuta aici.

— De unde naiba știi tu?

— Merce, îmi pare rău. Trebuie să fie…

Îl întrerupse furioasă.

— Cum trebuie să fie? Greu? Trist? Dur? Tragic? Cum crezi că trebuie să fie?

— Calmează-te. Ascultă-mă, știi ce se petrece aici, nu poți să mai aștepți câteva minute? Stai să-ți aduc o ceașcă de cafea. Încercă s-o apuce de cot și s-o ducă de acolo. Se smulse iute din strânsoarea lui.

— Nu încerca să mă iei de aici, fir-ar să fie!

— Doar câteva minute, după care îți spun totul…

— N-am nevoie să-mi spui tu. Vreau să văd eu.

— Merce… Inspectorul își desfăcu larg brațele, împiedicând-o în continuare să vadă. Dă-mi câteva minute.

Mercedes inspiră adânc și închise ochii. Spuse sacadat, apăsat.

— Peter. Locotenent Burns. Două lucruri. Unu, acolo zace nepoata mea. Doi, sunt de profesie polițist. Vreau să văd cu ochii mei. Cu ochii mei!

Locotenentul se opri. Se uită la ea.

— În ordine. În câteva minute medicul termină examenul preliminar. Când o pun pe targă, poți veni și tu. Dacă vrei, poți s-o identifici oficial.

— Nu în câteva minute. Nu pe targă. Vreau să văd ce s-a întâmplat cu ea.

— Merce, pentru numele lui Dumnezeu…

— Vreau să văd.

— De ce? O să-ți fie și mai greu.

— De unde naiba știi tu? Cum naiba ar putea să-mi fie mai greu?

Un fulger de lumină explodă brusc în spatele locotenentului. Acesta se întoarse și Mercedes văzu un fotograf al poliției schimbându-și mereu poziția.

— Acum, spuse. Vreau s-o văd acum.

— Bine, spuse locotenentul, dându-se deoparte. E coșmarul tău.

Trecu iute pe lângă el.

Apoi se opri.

Respiră adânc.

Închise ochii, imaginându-și zâmbetul nepoatei ei.

Respiră din nou adânc și se apropie cu grijă de corp. Ține minte totul! gândi. Întipărește-ți totul în minte. Își forță ochii să cerceteze pământul în jurul formei la care nu se putea uita. Nisip murdar și frunze. Imposibil să iei o amprentă de pantof. Cu o privire experimentată, estimă distanța dintre parcare și locul unde se afla forma – în sinea ei nu putea rosti cuvântul cadavru. Cam douăzeci de metri. Tocmai potrivit ca să te descotorosești de un cadavru. Se strădui să analizeze situația: asta crea o problemă. Ar fi fost mai ușor dacă – din nou gândurile ei se speriară și șovăi – victima ar fi fost găsită acolo unde avusese loc crima, întotdeauna exista o dovadă. Continuă să cerceteze pământul, auzind vocea locotenentului în spatele ei:

— Merce, am examinat zona cu mare atenție, nu trebuie să…

Dar nu-l luă în seamă, îngenunche și simți cât de solidă era murdăria de pe jos. Gândi: Dacă s-a lipit pe pantofi, putem compara. Fără a se întoarce, ca să se convingă că mai era acolo, spuse cu voce tare:

— Luați probe de sol de pretutindeni. După un moment de pauză, auzi un mormăit aprobator. Continuă, gândind: fii tare, fii tare, până ajunse lângă forma întinsă pe jos. În ordine, își spuse. Uită-te la Susan. Ține minte ce i s-a întâmplat în noaptea asta. Uită-te la ea. Uită-te la fiecare părticică din ea. Să nu-ți scape nimic.

Și ridică privirea spre corp.

— Susan, spuse cu voce tare, dar blândă.

Era conștientă că în jur, undeva la periferia simțurilor ei, se mișcau oameni. Că aveau chipuri, că erau oameni pe care-i cunoștea, colegi, prieteni, era conștientă de asta, dar numai sub pragul conștiinței propriu-zise. Mai târziu va încerca să-și amintească cine fusese acolo, la locul crimei, și nu va reuși.

— Susan, spuse din nou.

— E nepoata ta, Susan Lewis? Era vocea locotenentului.

— Da.

Șovăi.

— Era.

Simți cum o năpădește brusc un val de căldură, ca și cum unul dintre reflectoare s-ar fi concentrat asupra ei, acoperind-o cu o rază solidă de strălucire intensă. Trase adânc aer în piept, încă o dată, luptând cu o senzație de amețeală. Își aminti de un moment, cu ani în urmă, când își dăduse seama că se trăsese în ea, că acea căldură pe care o simțea era sângele vieții ce se scurgea din ea și luptă cu aceeași intensitate ca să nu dea ochii peste cap, de parcă alunecarea în întunericul inconștienței ar fi fost acum la fel de fatală cum era atunci.

— Merce?

Auzi o voce.

— Te simți bine?

Nu se putea mișca.

— Să cheme cineva primul ajutor!

Reuși să dea din cap.

— Nu, spuse. O să-mi fie bine.

Ce prostii mai spun și eu, gândi.

— Ești sigură? Nu vrei să stai jos?

Nu știa cu cine vorbea. Dădu din nou din cap în semn că nu.

— Mi-e bine.

Cineva o ținea de braț. Se smulse și și-l eliberă.

— Controlați-i unghiile, spuse. Trebuie să fi luptat din răsputeri. S-ar putea să avem un suspect plin de zgârieturi.

Îl văzu pe medic aplecându-se deasupra corpului, ridicându-i cu delicatețe fiecare mână pe rând și, folosind un bisturiu mic, scoțând murdăria de sub fiecare unghie și punând-o într-o pungă de plastic.

— Nu prea e mare lucru, zise.

— Trebuie să se fi luptat ca un tigru, insistă inspectorul Barren.

— Poate că nu i-a dat prilejul. Are un traumatism grav la baza craniului. Un corp contondent. Probabil că era inconștientă când a omorât-o. Doctorul arătă spre dresul bine strâns în jurul gâtului Susanei. Mercedes privi o clipă urmele albăstrii de pe piele.

— Controlează nodul, spuse.

— M-am uitat la el, zise doctorul. Un nod simplu. Manualul cercetașului, pagina întâi.

Mercedes se uită fix la dres. Își dorea cu disperare să-i slăbească strânsoarea, să-i redea nepoatei ei pacea, de parcă dac-ar fi făcut să pară că doarme ar fi fost adevărat. Își aminti de o întâmplare de pe vremea când Susan era copil. Nu avea mai mult de cinci sau șase ani și câinele familiei fusese călcat de o mașină. „De ce e Lady moartă? îl

întrebase pe tatăl ei. Pentru că oasele ei sunt rupte, îi răspunsese acesta. Dar când mi-am rupt eu mâna, doctorul mi-a pus-o în ghips și acum e bine, zisese. Hai s-o punem pe Lady în ghips. Numai că și-a pierdut și tot sângele, spusese tatăl ei. Atunci, propusese copilul din amintirea ei, cu insistența pe care i-o producea disperarea, hai să-i punem sângele înapoi. Biata mea copilă, răspunsese tatăl, mi-aș dori să pot. Mi-aș dori să fie atât de simplu", și-o înconjurase cu brațele lui mari în timp ce ea plângea cu suspine în cea mai lungă noapte a copilăriei.

Se uită la trupul Susanei și-și dori ca brațele acelea s-o cuprindă iar.

— Și încheieturile mâinilor? întrebă. Vreo urmă?

— Nu, răspunse doctorul. Și asta ne spune ceva.

— Da, zise o voce ce venea dintr-o parte. Mercedes nu se întoarse să vadă cine vorbise. Ne spune că ticălosul o lovise în cap înainte să-și facă poftele. Probabil că nici nu și-a dat seama ce anume a lovit-o.

Privirea lui Mercedes cercetă zona de sub gât.

— Pe umăr are o urmă de mușcătură?

— Probabil, spuse doctorul. Trebuie să verific la microscop.

O clipă își opri privirea pe bluza ruptă a nepoatei ei. Sânii Susanei erau dezgoliți și-și dori să-i acopere.

— Căutați urme de salivă pe gât, spuse.

— Am făcut-o, zise doctorul. Am luat și probe din zona genitală. O să mai iau când ajungem la morgă.

Ochii lui Mercedes coborâră centimetru cu centimetru. Un picior era aruncat peste celălalt, pudic, ca și cum nepoata ei s-ar fi rușinat și moartă.

— Vreo lacerație în zona genitală?

— Nimic ce să se poată vedea aici.

Inspectorul Barren se opri, încercând să absoarbă totul.

— Merce, spuse doctorul blând, seamănă destul de bine cu celelalte patru. Felul în care s-a produs moartea. Cum e așezat corpul. Locul unde a fost aruncat cadavrul.

Mercedes ridică brusc privirea.

— Celelalte? Celelalte patru?

— Nu ți-a spus locotenentul Burns? Ei cred că e vorba despre tipul pe care ziarele-l numesc Ucigașul din campus. Credeam că ți-au spus…

— Nu… zise. Nu mi-a spus nimeni.

Trase adânc aer în piept.

— Dar pare foarte plauzibil. Se potrivește… Vocea i se stinse.

Auzi glasul locotenentului lângă ea.

— Probabil e prima lui crimă în semestrul ăsta. Vreau să spun că *nimic* nu e sigur, dar modelul general e același. O să-i atribuim lui cazul, astfel ca echipa să poată lucra la el… cred că așa e cel mai bine, ce zici, Merce?

— Așa e.

— Acum ai văzut destul? Vrei să vii cu mine și să mă lași să-ți spun ce avem și ce nu avem?

Încuviință din cap. Închise ochii și se întoarse cu spatele la cadavru. Spera c-o vor lua curând pe Susan de acolo, de parcă faptul că o scoteau din cătina tânără și din murdărie i-ar fi redat ceva din demnitatea ei de om, ar fi micșorat cumva abuzul, ar fi făcut să scadă caracterul definitiv al morții ei.

Așteptă răbdătoare lângă mașinile experților criminaliști și ale tehnicienilor poliției. Îi cunoștea bine pe toți, schimbul de noapte din *același* birou cu ea. Fiecare își lăsase pentru o clipă îndatoririle din zona încercuită de banda galbenă și venise să vorbească cu ea, sau s-o atingă pe umăr, sau să-i strângă mâna, înainte de a se reîntoarce la cercetarea locului. Peste câteva minute, locotenentul Burns veni spre ea cu două cești cu cafea. Cuprinsese cu palmele ceașca din plastic pe care i-o întinsese, brusc înfrigurată, deși noaptea tropicală era apăsător de caldă. Privise în sus *la* cerul care tocmai începea să se decoloreze, lumina cenușie ce se strecura încet marcând sosirea dimineții.

— Vrei să știi? o întrebă. Una peste alta, ar fi mai bine dacă n-ai…

Îl întrerupse iute.

— Vreau să știu. Totul.

— Ei bine, începu el rar.

Știa că, în mintea lui, încerca să-și dea seama dacă faptul că-i transmitea ei informațiile ar fi putut dăuna investigației. Știa că se întreba dacă are de-a face cu o polițistă sau cu o rudă pe jumătate scoasă din minți. Problema e, gândi ea, că avea de-a face și cu una, și cu alta.

— Locotenente, spuse, tot ce vreau e să vă ajut. După cum știi, am multă experiență. Vreau să mă pun la dispoziția voastră. Dar dacă crezi că v-aș încurca, mă pot retrage…

— Nu, nu, nu, răspunse el iute.

Ce simplu, gândi Mercedes. Știa că, oferindu-se să nu pună întrebări, va primi permisiunea de a întreba pe oricine.

— Ascultă-mă, continuă locotenentul, până acum nu dispunem decât de fragmente de informații. Se pare că fata s-a dus cu câteva prietene la un bar din campus. Era o groază de lume acolo, o mulțime de tipi de tot felul pierzându-și vremea. A și dansat cu niște tipi. Cam pe la zece seara a ieșit să ia aer. Singură. Nu s-a mai întors. Doar cu vreo două ore mai târziu, cam pe la miezul nopții, prietenele ei au început să se îngrijoreze și au chemat poliția campusului.

Cam la aceeași oră, o pereche care venise în parc și intenționa să intre printre tufișuri a dat de cadavru… Ridică mâna. Nu. N-au văzut

și n-au auzit nimic. Pur și simplu s-au împiedicat de ea. Unul dintre tipi a căzut peste…

Cadavru, gândi ea. Își mușcă buza.

— O fată dispare din campus. Corpul e găsit într-un parc, la vreo trei kilometri. Nu ne-a fost greu să adunăm unu și cu unu. Și de atunci suntem aici. Avea numele tău în geantă. De-aia ți-am telefonat. E fata surorii tale?

Mercedes încuviință din cap.

— Vrei s-o suni tu?

Dumnezeule, gândi.

— O s-o chem. Când terminăm aici.

— Ceva mai încolo e un telefon public. N-aș vrea să-i fac să aștepte. Și o să mai dureze…

Își dădu seama că *lumina zorilor* apăruse. Zona ieșea din întunericul nopții, lucrurile căpătau formă, se puteau distinge pe măsură ce întunericul pălea.

— Bine, spuse.

Se gândi cât de lumesc, lipsit de orice speranță și banal era faptul că le va telefona surorii și cumnatului ei. O clipă speră că nu avea moneda pe care trebuia s-o pună în fanta telefonului public, după care speră că telefonul era defect. Nu era. Telefonista răspunse cu veselia de rutină, de parcă puțin i-ar fi păsat de cât era ceasul. Mercedes ceru ca apelul să fie trecut în contul serviciului ei. Telefonista o întrebă la ce oră va fi cineva acolo ca să confirme că acceptă taxarea. Mercedes îi răspunse că tot timpul era cineva acolo. Auzi apoi țăcănitul electronic al numărului format și deodată, înainte de a-și fi găsit cuvintele potrivite, telefonul suna în casa surorii ei. Gândește-te! Se gândi. Găsește cuvintele cele mai potrivite! Auzi la celălalt capăt al firului vocea surorii ei, ușor amețită de somn:

— Da, alo…

— Annie, sunt Merce… Își mușcă buza.

— Merce! Ce mai faci? Ce s-a…

— Annie. Ascultă-mă cu atenție: E vorba despre Susan. A avut loc un… Se împotmoli. Accident? Incident? Urmă precipitat, trecând peste cele spuse, străduindu-se să păstreze un ton profesional calm, egal, plat. Te rog să stai jos și să-i ceri lui Ben să ridice receptorul…

O auzi pe sora ei icnind și, apoi, chemându-și soțul.

Ridică imediat receptorul.

— Merce, ce s-a întâmplat? Vocea lui era sigură. Ben era contabil. Spera că va fi la fel de tare ca numerele. Trase adânc aer în piept.

— Nu știu cum aș putea să va spun ce am de spus, în așa fel încât să fie ceva mai ușor, așa c-o să vă zic direct. Susan e moartă. A fost omorâtă în noaptea asta. Asasinată. Îmi pare rău.

Dintr-odată o văzu pe sora ei, cu vreo optsprezece ani în urmă, cu o

burtă enormă, la o săptămână înainte să nască, mișcându-se cu greu în căldura apăsătoare de iulie ce stăruia neiertătoare asupra văii Delaware în plină vară, ca să se așeze lângă ea. Mercedes strângea cu încăpățânare în mână steguleţul pe care i-l dăduse căpitanul gărzii de onoare, cu mintea goală, înceţoşată, reverberând cuvintele capelanului ce se amestecau cu pocnetul salvei trase deasupra mormântului. Nu avusese niciun cuvânt de spus vreunuia dintre membrii familiei sau dintre prieteni, care se retrăseseră deoparte, muți de uimire în fața nefirescului morții unei persoane atât de tinere și de pline de viață ca John Barren, chiar dacă se întâmplase în luptă. Annie se așezase pe canapea alături de Mercedes și, într-un moment când nu se uita nimeni la ele, luase mâna surorii ei și o așezase pe burta ei umflată, spunându-i cu o simplitate ce-ți sfâșia inima: „E nedrept că Dumnezeu l-a luat, dar aici e o viață nouă și nu trebuie să-ți îngropi iubirea odată cu el, ci să i-o dai acestui copil”.

Copilul fusese Susan.

O clipă, inspectorul Barren zâmbi acestei amintiri, gândind: Copilul mi-a salvat viața.

După care, revenind brusc la realitate, auzi primul suspin de durere maternă al surorii ei.

Ben voise să ia primul avion spre Miami, dar reuși să-l convingă să renunțe. Va fi mai simplu, le spuse, dacă va aranja ea cu pompele funebre să transporte corpul, după ce medicul legist va termina autopsia. Va însoți trupul Susanei în avion. Ben îi spusese că va lua legătura cu un serviciu funerar local, ca să coordoneze totul. Mercedes îi avertiză că, probabil, ziarele, poate și televiziunea vor lua legătura cu ei. Le recomandă să se arate cooperanți; era mult mai ușor așa, le spuse, și reporterii i-ar pisa mai puțin. Le explică cum că primele indicii arătau că Susan fusese victima unui ucigaș care se învârtise prin campusurile diferitelor universități din Miami în căutarea prăzii și că exista o echipă de polițiști care avea drept sarcină aceste cazuri. Le spuse că aceștia vor păstra legătura cu ei. Ben o întrebase dacă era sigură în ce-l privea pe ucigaș, și ea spusese că nimic nu era sigur, părea însă că ar fi același. Ben izbucnise, furios, dar după câteva cuvinte mânioase se oprise; încuviințând totul într-o stare de torpoare. Annie nu spusese nimic. Mercedes bănuia că se află în camere separate și abia după ce vor închide telefonul și se vor trezi față în față, îi va cuprinde cu adevărat disperarea.

— Asta e tot ce pot să vă spun pentru moment, zise. Vă chem din nou, cum aflu ceva.

— Merce? Era vocea surorii ei.

— Da, Annie.

— Ești sigură?

— Oh, Annie…
— Vreau să spun, ai verificat, nu-i așa? Ești sigură?
— Annie, am văzut-o. M-am uitat la ea. E Susan.
— Mulțumesc. Voiam doar să fiu sigură.
— Îmi pare rău.
— Da. Da. Sigur. Vorbim mai târziu.
— Ben?
— Da, Merce. Te ascult. Vorbim mai târziu.
— Bine.
— O, Doamne, Merce…
— Annie?
— Oh, Doamne.
— Annie, fii tare. Trebuie să fii tare.
— Merce, te rog, ajută-mă. Am impresia că dacă închid telefonul, va fi ca și cum aș omorî-o. Oh, Doamne. Ce se întâmplă? Te rog. Nu înțeleg.
— Nici eu nu înțeleg, Annie.
— Oh, Merce, Merce, Merce…

Mercedes își auzi numele din ce în ce mai slab. Știa că sora ei lăsase telefonul să-i alunece din mână lângă pat. Putea auzi lacrimi și era de parcă ar fi auzit cum se sfâșie o inimă. Își aminti cum asistase, la liceu fiind, la un antrenament de fotbal; pe când stătea pe margine, unul dintre jucători fusese lovit rău. Trosnetul piciorului se înălțase deasupra zgomotului trupurilor ce se izbeau unul de altul. Văzuse cum unui alt jucător i se face rău, în timp ce arbitrii și antrenorul se repezeau la băiatul lovit. O clipă se aștepta să audă același trosnet. Mai ținu puțin receptorul în mână, după care îl agăță în furcă ușor, de parcă s-ar fi străduit să nu trezească un copil care dormea. Rămase nemișcată, ascultându-și propria inimă. Înghiți în sec, după care își flexă o dată, de două ori mușchii brațelor. Pe urmă ai picioarelor. Simțea cum pielea, mușchii și tendoanele se întind și se contractă. Sunt puternică, gândi. Să fiu și mai puternică.

2

Abia pe la jumătatea dimineții trupul Susanei fu, în cele din urmă, luat de acolo. Inspectorul Barren stătuse pe margine, urmărind căutarea ordonată de dovezi. Polițiști în uniformă țineau departe mulțimea din ce în ce mai mare de curioși și le fu recunoscătoare. Ziariștii și reporterii sosiseră devreme, strecurându-se pretutindeni. Operatorii de televiziune filmaseră toate activitățile, în timp ce reporterii se aflaseră în treabă punându-i întrebări locotenentului Burns și altor câțiva inspectori. Știa că era inevitabil ca, până la urmă, unul dintre reporteri să afle de legătura dintre ea și cadavru și că lucrul acesta va apărea în presă. Se decise să aștepte, pur și simplu, întrebările.

Se întorsese cu spatele când doi tehnicieni de la serviciul de medicină legală introduseseră delicat corpul Susanei într-un sac negru. Se îndreptase spre locul unde se afla locotenentul Burns, de vorbă cu doi inspectori corect îmbrăcați în costume cu vestă, părând că nu-i deranjează căldura umedă a zilei. Când o văzu apropiindu-se, se întoarse spre ea și făcu prezentările.

— Merce. Inspectorul Barren. Nu știu dacă i-ai cunoscut pe inspectorii Moore și Perry de la serviciul districtual de omucideri.

— Doar din auzite.

— La fel și noi, spuse inspectorul Perry.

Își strânseră cu toții mâinile și încremeniră locului, jenați.

— Îmi pare rău că vă cunosc în asemenea împrejurări, spuse inspectorul Perry. Întotdeauna v-am admirat munca. Mai ales în cazul acela de violuri în serie.

— Mulțumesc, spuse Mercedes. Pe dinaintea ochilor îi trecu un chip cu ciupituri ca de vărsat și cu nasul strâmb. Își aminti cum studiase și iar studiase peste douăzeci de dosare, până descoperise veriga de legătură care condusese la arestare. Violatorul musculos purta întotdeauna un ciorap drept mască. Aproape toate victimele declaraseră că au observat că avea o acnee puternică pe spate. Un dermatolog îi spusese că oamenii cu acnee pe spate au, de obicei, urme și pe față. Ea însă credea că masca voia să ascundă altceva. Începuse să se învârtă pe la sălile de gimnastică din zonă și pe la cluburile de sănătate. Mai degrabă o bănuială, nu o cauză probabilă. La sala de gimnastică de pe Strada 5 din Miami Beach, un loc în care visurile celor care aspirau să devină boxeri se amestecau cu zgomotul sacilor de box loviți cu putere, descoperise un boxer de categorie ușoară scund, bine clădit, cu ciupituri adânci pe spate și pe față, cu nasul spart și strâmb și cu o cicatrice roșie care-i deforma obrazul.

— Niciodată nu trebuie să subapreciem intuiția, spuse inspectorul

Perry.

— Numai că nu-ți prea folosește în fața unui judecător, când ai nevoie de un mandat de percheziție.

Zâmbiră cu toții șovăielnic.

— Cum vă putem ajuta? întrebă inspectorul Perry.

— S-a descoperit ceva sub corp?

— Nimic de reală valoare. Doar o bucată ciudată de hârtie.

— Ce hârtie?

— Un fragment, de fapt. E ca și cum ar fi partea de sus a unei etichete dintre acelea care se agață de mânerul bagajelor, când îți înregistrezi valizele la aeroport, numai că e mult mai mare. Oricum, e un fel de etichetă. Ridică mâna. Nu, nimic scris pe ea. Doar sfertul de sus, restul fusese rupt. Nici nu putem spune de cât timp era acolo. S-ar fi putut ca fata să fie așezată peste ea. Un gunoi, cred.

Se gândi la nepoata ei zăcând printre gunoaie. Scutură din cap, încercând să-și limpezească gândurile.

— Și acum ce aveți de gând să faceți? întrebă Mercedes.

— O să ne ocupăm de clubul de noapte, să vedem dacă nu găsim pe cineva care să fi observat cu cine a vorbit, cine a urmărit-o… Inspectorul se uită la Mercedes. Va lua ceva timp.

— Timpul nu e important.

— Înțeleg.

Inspectorul făcu o pauză.

— Îmi dau seama că trebuie să fie groaznic pentru dumneavoastră. Știu că, dacă ar fi fost una dintre surorile mele, aș fi înnebunit. Aș fi dorit să-l împușc eu cu mâna mea. În ce mă privește, vă vom ține la curent cu mersul anchetei, atâta timp cât nu încercați să vă amestecați sau să faceți treaba în locul nostru. Sunteți de acord?

Mercedes Barren încuviință din cap.

— Mai e ceva, adăugă Perry. Dacă vă vine vreo idee, spuneți-mi mie direct.

— Nicio problemă, zise Mercedes. Se întreba dacă mințea sau nu. Se gândi o clipă. O întrebare. Crima asta e a cincea, așa-i? În ce stadiu vă aflați cu celelalte? Aveți vreun suspect în vreunul dintre cazurile precedente?

— Bună întrebare. Avem câteva piste. Vreo două chiar bune de tot. Veniți peste vreo două zile să stăm de vorbă, de acord? După ce vă mai reveniți puțin, ce ziceți?

Ce ticălos arogant, gândi.

— În ordine, spuse.

Îi lăsă pe bărbați, care continuară să stea de vorbă, și se duse înapoi la camionetele poliției. Un tip slab, cu o figură ascetică, verifica numerele scrise cu pix gros, negru, pe pungile de plastic comparându-le cu cele de pe o listă pe care o ținea în mână.

— Bună, Teddy, spuse.

Omul se întoarse spre ea. Avea mâini mari și osoase, care parcă fâlfâiau în jurul lui.

— Oh, Merce, credeam că ai plecat. Nu-i nevoie să rămâi aici.

— Știu. De ce îmi repetați toți lucrul ăsta?

— Scuză-mă. Drept să-ți spun, nimeni nu știe exact cum să se poarte. Cred că-i faci pe toți să se simtă nervoși. Nu suntem obișnuiți ca moartea să ne afecteze, știi prea bine și chestia asta, dar văzându-te pe tine, totul pare mai puțin un lucru de rutină, devine mai real. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da. Îi zâmbi.

— Merce, nu pot să-ți spun ce rău ne pare la toți. Toată lumea a lucrat din greu la fața locului. Nu-mi rămâne decât să sper că e ceva în pungile astea care să ne conducă la ticălosul ăla.

— Mulțumesc, Teddy. Ce ați găsit?

— Nu cine știe ce. Uite lista.

I-o întinse și ochii ei măturară pagina:

1. Probă de sânge din zona capului victimei
2. Probă de sânge din zona genitală a victimei (vezi diagrama)
3. Probă de salivă de pe umărul victimei
4. Frotiu de pe organele genitale ale victimei
5. Frotiu de pe umărul victimei (urmă de mușcătură, vezi diagrama)
6. Probă de pământ A (vezi diagrama)
7. Probă de pământ B (vezi diagrama)
8. Probă de pământ C (vezi diagrama)
9. Probă de sub unghiile de la mâna dreaptă a victimei (vezi diagrama)
10. Idem, mâna stângă (vezi diagrama)
11. Substanță neidentificată/frunză
12. Posibilă probă de țesătură
13. Urmă de sânge pe frunză
14. Muc de țigară (vezi diagrama)
15. Muc de țigară (vezi diagrama)
16. Prezervativ folosit
17. Prezervativ folosit
18. Prezervativ nefolosit în folie metalică (marca Ramses)
19. Cutie de bere (Budweiser)
20. Cutie de Coca-Cola
21. Sticlă de apă minerală Penier (un litru și jumătate)
22. Substanță neidentificată în folie metalică
23. Substanță neidentificată în pungă de plastic
24. Cutie de film Kodacolor Instamatic

25. Cutie de film Kodacolor Instamatic
26. Bobină goală de film alb-negru Kodak 400 pentru negative
27. Loțiune Cutter 150 grame folosită
28. Loțiune pentru mare și pentru schi 300 grame
29. Pachet gol de țigări Marlboro mototolit
30. Poșetă de damă (vezi lista cu conținutul)
31. Portofel de damă (al victimei)
32. Cercel de damă
33. Partea de sus a unui ecuson de hârtie de culoare galbenă, de origine necunoscută (sub cadavru)

— Ce-i cu prezervativele? întrebă.

Teddy clătină din cap.

— Merce, uită-te la ele. Sunt genul pe care-l găsești în orice loc unde oamenii organizează picnicuri. Și par vechi, probabil de câteva zile, cel puțin așa bănuiesc. Uită-te și la diagrame. Cu excepția probelor de piele și de sânge, restul a fost adunat de la cel puțin jumătate de metru de corp. Sunt genul de lucruri pe care le iei când vii să stai puțin la soare – nu când omori pe cineva în miezul nopții.

Mercedes încuviință din cap.

— Îți face rău? Vrei să…

— Da.

— Mi-am închipuit eu. Oricum, nu vom ști nimic exact până ce nu le ducem la laborator, dar părerea mea și a tuturor celorlalți e că a fost adusă aici. Probabil că ticălosul a tras mașina până aici și a aruncat-o ceva mai încolo. Când i-om găsi mașina, îi venim de hac. În mașină trebuie să fie sânge, piele, de toate. Chestii care nu se pot ascunde. Cât despre dovezile de aici pe baza cărora să putem face ceva… Putem spera, dar n-aș pune prea mare bază pe asta.

Încuviință din nou din cap.

— Nu-ți spun nimic ce nu știi și tu.

— Așa e.

Îi înapoie lista și se uită fix la șirul de pungi de plastic, înșirate cu grijă în spatele mașinii. Nu știa nici ea ce anume căuta.

— Ce-i asta? întrebă, arătând spre una dintre pungi.

— Ultimul punct de pe listă. Un fel de ecuson galben. A fost găsit sub corp.

I-l întinse. Cercetă bucata uzată de hârtie prin plasticul translucid, întorcând-o pe o parte și pe alta. Ce reprezinți? se întrebă. Ce anume însemni? Ce anume încerci să-mi spui? Cine te-a așezat acolo? Simți cum o cuprinde năvalnic dorința de a scutura bucățica de hârtie, ca și cum ar fi putut s-o silească să-i răspundă. Te voi ține minte, îi spuse. Privi la toate probele adunate. Vă voi ține minte pe toate.

Își dădu seama cât era de nebună. Puse punga de plastic la loc, în

spatele mașinii.

Gândi că trebuie să arate ca o caraghioasă. Știa că va mai trece timp până vor cerceta temeinic locul faptei, știa că probabilitatea găsirii unei probe importante era minimă. Roși brusc și se întoarse cu spatele. Îi văzu pe polițiști urcându-se într-o mașină fără însemnele poliției. Un fotograf din același serviciu se afla ceva mai încolo, făcând fotografii de la distanță. Camioneta medicului legist pornea din spatele parcajului; îi văzu pe operatorii de la televiziune înșirați, filmând plecarea. Un sentiment de neputință o cuprinse, ca și cum masca de polițist pe care și-o construise cu grijă și care o ocrotise în tot cursul dimineții s-ar fi cojit, pe măsură ce mulțimea de tehnicieni, agenți și curioși începea să se risipească. Se simți brusc vulnerabilă, de parcă tot ce i-ar mai fi rămas erau *emoțiile. Simți cum* în piept îi urcă un fel de icnet, gata să izbucnească. Răsuflând greu, se întoarse și se îndreptă spre mașina ei. Când deschise portiera, simți răbufnirea aerului fierbinte ce se adunase înăuntru. Se strecură repede la volan și închise ușa. Ședea în mașina încinsă, lăsând căldura s-o pătrundă. Se gândi la Susan. Se gândi la visul ei. Își dorea să-și strige, așa cum o făcuse în ultimele momente ale somnului: Trezește-te! Salvează-te!

Dar nu era în stare.

Doamna de la florărie o privise pe Mercedes cu suspiciune și, în cele din urmă, întrebase:

— Le luați pentru vreo ocazie sau vreun eveniment deosebit?

Mercedes șovăise înainte să răspundă și doamna continuase, veselă:

— Vreau să spun că dacă sunt pentru o colegă sau o secretară, v-aș putea recomanda unul dintre aranjamentele astea florale. Sunt pentru o persoană care nu poate ieși din casă sau pentru o invalidă? Un buchet cum e acesta ar fi tocmai potrivit. Poate pentru cineva care e la spital? Am constatat că bolnavilor internați în spital le place să primească plante mici… înțelegeți, se bucură când văd că plantele prind rădăcini și cresc…

— Sunt pentru iubitul meu… spuse inspectorul Barren.

— Oh, zisese femeia, ușor descumpănită.

— Ceva nu-i în regulă?

— Nu, numai că e cam neobișnuit. De obicei, știți, bărbații sunt cei care cumpără flori, trandafiri în general, pentru, hm, prietenele lor. Asta e ceva nou. Râse. Unele lucruri nu se schimba niciodată pe lumea asta, oricât de moderni am deveni. Bărbații cumpără flori pentru iubitele și nevestele lor. Și nu invers. Intră în prăvălie și stau, destul de plini de ei, în fața florilor păstrate la rece, privindu-le îndelung, de parcă ar aștepta un semn, ceva care să le spună: Cumpără-mă pentru nevasta ta. Sau pentru iubita ta. Și nu sunt tineri. Tinerii din ziua de azi nu par să înțeleagă valoarea florilor bine alese. Uneori cred că și

noi am devenit – nu știu cum să spun – mai științifici. Cu alte cuvinte, mă aștept să dorească, și asta cât de curând, să trimită de Sfântul Valentin felicitări scrise la calculator. Numai că întotdeauna cumpărătorii sunt bărbați, draga mea, nu femei. Nu, nu cred să mi se mai fi întâmplat ca o femeie să vină și să…

Mercedes se uită la femeia care se întrerupsese la mijlocul unei fraze, șovăi, după care continuă.

— Vai de mine, spuse femeia. Cred că sunt o caraghioasă, nu-i așa?

— Puțin, răspunse Mercedes.

— Vai de mine, repetă femeia.

— Nu face nimic, spuse Mercedes.

— Sunteți foarte de treabă, zise femeia. Mercedes o privi cât își dădu la o parte o șuviță de păr cenușiu de pe frunte și își reveni. S-o luăm de la capăt. Cu ce vă pot servi?

— Aș dori să cumpăr niște flori, zise Mercedes.

— Pentru cineva deosebit?

— Desigur.

— Ah, îmi permit să vă sugerez trandafirii. Reprezintă, probabil, alegerea cea mai puțin originală, dar cea mai sigură. Și întotdeauna fac plăcere, motiv pentru care, fără doar și poate, cumpărăm flori.

— Cred că sunt tocmai nimeriți, zise Mercedes.

— Doisprezece?

— Perfect.

— Am roșii, albi și roz. Era o întrebare. Mercedes se gândi o clipă.

— Cred că roșii și albi.

— Grozav. Și niște Baby's Breath ca să-i pună în evidență, nu-i așa?

— Arată minunat.

— Mulțumesc.

Mercedes plăti și femeia îi întinse cutia cu flori.

— M-am cam scrântit, zise femeia.

— Ați spus ceva? răspunse Mercedes.

— Am ajuns să-mi petrec cea mai mare parte a zilei vorbind cu florile și cu plantele. Uneori uit cum se vorbește cu oamenii. Sunt sigură că, hm, prietenului dumneavoastră or să-i placă.

— Iubitului meu, spuse Mercedes.

Strânse cutia cu flori sub braț și încercă să-și aducă aminte de câți ani nu mai fusese la mormântul lui John Barren.

Aerul de început de septembrie nu dădea nici cel mai mic semn de toamnă. Atârna greu de căldura reziduală a verii, cerul albastru era presărat cu câțiva nori mari și albi; o zi în care să lenevești cu amintirile din august, ignorând caracterul inevitabil al lui ianuarie în Valea Delaware, cu zăpezile ei, cu vântul rece dinspre râu, cu gheața și cu prezența frecventă a ceea ce localnicii numeau furtuni de moină,

un amestec nefericit de gheață, lapoviță, zăpadă și ploaie, dând toate, laolaltă, ceva imposibil, impenetrabil, alunecos, care-ți îngheța oasele. La o asemenea furtună se gândi inspectorul Barren, cu un zâmbet ușor. O prinsese afară din oraș, cu bateria descărcată, cu cizmele îmbibate de apă. Când, în cele din urmă, ajunsese acasă, epuizată, înfrigurată, singură, jurase că va lua totul de la capăt într-un loc cald. Miami.

Așează florile pe scaunul din dreapta al mașinii închiriate și ieși din Lambertvilie, pe podul de pe râul spre New Hope. Orașul se întindea pe cele două maluri ale apei; în câteva momente îl lăsă în urma ei, conducând încet prin după-amiaza caldă, la vale pe un drum umbrit, spre cimitir. O clipă se întrebă de ce familia se mutase mai aproape de Philadelphia când la țară era atât de frumos. Îl revăzu pe tatăl ei, când aflase c-a fost numit la Universitatea din Pennsylvania, rotind-o pe mama ei în aer ca la un dans sălbatic. Preda teoria matematicii și mecanica cuantică. O inteligență înspăimântătoare, nici urmă de mondenitate. Zâmbi. N-ar fi înțeles în ruptul capului de ce se făcuse polițist. Ar fi admirat unele dintre raționamentele ei deductive, unele dintre tacticile de investigație, câte ceva din aparenta precizie a muncii poliției, dar l-ar fi zăpăcit și l-ar fi înspăimântat adevărurile profesiei și contactul permanent cu răul. Cu siguranță n-ar fi înțeles de ce fiica lui o iubește atât, deși ar fi admirat simplitatea elementară a dăruirii ei: era modul cel mai ușor de a face puțin bine într-o lume plină de – ezită în gând, așa cum o făcuse de atât de multe ori în ultimele zile – ticăloși care ucideau fete de optsprezece ani pline de viață, de bunătate și cu tot viitorul în fața lor. Mercedes merse mai departe, amintirea caldă a tatălui ei retrăgându-se în umbră, înlocuită în mintea ei de un bloc de desen pe care încerca să deseneze trăsăturile unui asasin. Aproape că trecu de intrarea în cimitir.

Cineva așezase un mic steag american pe mormântul lui John Barren și o clipă nu fu prea sigură dacă dorea ca steagul să rămână acolo. Apoi se înduplecă, gândind că dacă veteranilor de război din localitate lucrul ăsta le făcea plăcere, cine era ea ca să-l refuze? Asta înseamnă mormintele și monumentele memoriale pentru cei în viață. Nu se putea uita la piatra de mormânt și la iarba arsă de soare care acoperea locul și să și-l închipuie pe John sub ea, într-un sicriu. Își aminti ceva și, brusc, i se tăie răsuflarea:

A nu se *deschide.*

Sicriul avea un bilet prins de unul dintre mânere. Probabil că ar fi trebuit scos înainte să-l vadă ea, dar îl văzuse.

În durerea ei nestăpânită, biletul o uimise.

A nu se deschide.

În prima clipă se gândise, ciudat, că asta însemna că John era gol și că armata, într-un mod stupid, caraghios, masculin, încerca să nu pună pe nimeni în încurcătură. Voise să le spună bărbaților care

înconjurau sicriul: Nu fiți proști. Bineînțeles că ne-am văzut unul pe celălalt goi. Momentele alea au fost minunate. Ne-am iubit în liceu, în facultate, în noaptea în care a fost luat la armată și în orele dinainte de a se urca în autobuzul care-l ducea spre instrucție, precum și tot timpul în acele două scurte săptămâni de permisie, înainte să fie trimis peste ocean. Verile, la Jersey Shore, ne strecuram afară după ce părinții noștri se culcau și ne întâlneam în lumina lunii și ne rostogoleam goi în dunele de nisip.

A nu se deschide.

Se gândi la cuvintele acelea ciudate. A nu se deschide însemna că ea nu-l putea vedea. Se întrebă de ce. Ce-i făcuseră? Încercă să întrebe, dar descoperise că soția unui tânăr mort nu primește răspunsuri răspicate. În loc de răspuns, fusese îmbrățișată și i se spusese că era mai bine așa, că asta fusese Voia lui Dumnezeu, că războiul era un infern și o mulțime de alte lucruri care, în mintea ei, nu aveau prea mare legătură cu problema. Devenise nerăbdătoare și din ce în ce mai insistentă, lucru care făcea ca refuzul militarilor și al bărbaților din familie să fie tot mai greu de suportat. În cele din urmă, cum ridicase vocea și cererea ei era din ce în ce mai stridentă, simțise cum o mână o prinde strâns de braț. Era directorul serviciului de pompe funebre, un om pe care nu-l văzuse în viața ei. O privise intens după care, spre surprinderea familiei ei, o dusese într-un birou retras. O invitase să ia loc, ca un om de afaceri, pe un scaun din fața biroului său. O clipă răsfoise niște hârtii, în timp ce ea aștepta. În cele din urmă găsise ce căuta.

— Nu v-au spus, nu-i așa? întrebă.

— Nu, zise. Nu știa despre ce anume vorbea.

— V-au spus doar că e mort, așa e?

Așa era. Încuviință din cap.

— Ei bine, spusese brusc, după care reluase mai rar, sunteți sigură că vreți să știți?

Ce să știu? se întrebă, dar încuviință din nou din cap.

— Prea bine, zise. În glasul lui se strecurase o undă de tristețe. Caporalul Barren a fost ucis în timp ce patrula în provincia Quang Tri. Bărbatul de lângă el a călcat pe o mină. Una mare. I-a ucis pe soțul dumneavoastră și pe încă alți doi.

— Dar de ce nu pot…

— Pentru că n-a mai rămas destul din el la care să vă uitați.

— Oh!

Tăcerea umplu camera. Nu mai știa ce să spună.

— Kennedy ne-ar fi scos din asta, spuse directorul pompelor funebre. Numai că a trebuit să-l omorâm. Cred că el era singura noastră șansă. Băiatul meu e acum acolo. Doamne, mi-e atât de frică! De parcă în fiecare săptămână mi-aș îngropa un fiu. Îmi pare rău

pentru dumneavoastră.

— Cred că vă iubiți băiatul.

— Da. Foarte mult.

— Știți, nu era un neîndemânatic.

— N-am înțeles.

— John. Era plin de grație. Era un atlet frumos. Făcea gimnastică, juca baschet și alerga. Niciodată n-ar fi călcat pe o mină.

Își aminti o veche poezie pentru copii: Calci pe-o plesnitoare, o lovești pe mama la picioare, calci pe o mină, inima mi-o frângi făr'de vină.

A nu se deschide.

— Bună, iubitule, spuse. Și scoase florile din cutie.

Mercedes Barren ședea pe marginea mormântului, cu spinarea sprijinită de piatra funerară, ascunzând numele soțului și datele vieții lui. Ținea ochii ridicați spre cer; privea norii rătăcind pe întinderea albastră, într-o stare pe care o considera ca fiind de totală delăsare. Juca un joc de copii, încercând să ghicească cu ce seamănă forma fiecărui nor; se gândea la elefanți și balene și rinoceri. Își spuse că Susan ar fi văzut doar pești și mamifere acvatice. Își permise cu plăcere să-și închipuie că sus, dincolo de nori, era Raiul și că John o aștepta acolo pe Susan. Gândul ăsta o mai liniști puțin, dar simți cum lacrimile i se adună la colțurile ochilor. Le șterse iute. Era singură în cimitir. Gândi că are noroc, căci comportarea ei nu era cea mai potrivită. Simți o boare de vânt, care mai risipi puțin din căldură, făcând să foșnească ramurile copacilor. Râse, un râs trist, și spuse cu voce tare:

— O, Johnny, am aproape patruzeci de ani, tu ai murit de optsprezece și eu tot nu mai pot de dorul tău.

Bănuiesc că la mijloc era Susan, pricepi? Tu muriseși și ea s-a născut și era atât de micuță, de neajutorată și de bolnavă. *Dumnezeule*! Colici și pe urmă probleme respiratorii și Dumnezeu mai știe ce. Era prea mult pentru Annie, înțelegi? Iar Ben, ei bine, afacerea lui abia se punea pe picioare și muncea toată ziua. Așa că m-am trezit prinsă în chestia asta. Stăteam trează toată noaptea, astfel ca Annie să apuce câteva ore de somn. O legănam. Mă plimbam cu ea în brațe. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Toate lacrimile alea de bebeluș, pricepi, toată durerea pe care o simțea, o simțeam și eu. De parcă am fi putut plânge amândouă împreună și ne-am fi simțit un pic mai bine și cred că dacă n-ar fi fost ea, n-aș fi rezistat. Ticălosule! Nu aveai dreptul să te lași omorât!

Se opri.

Își aminti de o noapte în care, înghesuiți într-un pat mic din dormitorul lui, îi spusese că refuzase să facă cerere de amânare a

înrolării din cauza studiilor. Nu era drept, spusese. Toți băieții de la țară și din aglomerările marilor orașe erau măcelăriți, în timp ce fiii de avocați se duceau la universitățile Ivy League și se aflau în siguranță. Sistemul era nedrept și inechitabil și ticălos, și el nu va participa la ticăloșie. Dacă-l înrolează, să-l înroleze. Dacă trece de examenul medical, așa să fie. Nu te teme, îi spuse. Armata n-o să mă vrea. Un încurcă-lume. Anarhist. Instigator al gloatei. Aș fi un soldat ca vai de lume. Ei ar striga la atac și eu aș întreba unde și de ce, și cum se face că, și de ce nu acolo și hai să punem la vot. Au râs la imaginea puțin probabilă a lui John Barren conducând discuții în grup despre dacă e sau nu cazul să-l atace pe inamic, aducând argumente pro și contra. Dar râsul ei ascundea o teamă aducătoare de ghinion, și când sosi scrisoarea care începea cu felicitări din partea președintelui, insistase să se căsătorească, gândindu-se doar că trebuia să-i poarte numele, că asta era important.

— Susan s-a însănătoșit, spuse Mercedes. I-a trebuit o veșnicie, dar s-a însănătoșit. Și dintr-odată s-a transformat în fetiță, Annie a mai îmbătrânit puțin și nu-i mai era frică de tot și de toate, iar munca lui Ben nu mai era atât de grea și bănuiesc că mergea bine, așa că devenise tanti Merce, Susan trăia și cred că știam că voi trăi și eu.

Mercedes Barren se înecă brusc cu gândurile ei.

— O, Doamne, Johnny, și acum a venit cineva și a omorât-o! Pe ea, copilașul meu. Semăna atât de mult cu tine. Și tu ai fi iubit-o. Semăna cu copilul pe care l-am fi avut. Sună cam banal. Nu râde de mine că sunt o sentimentală. Te cunosc, tu erai mai sentimental decât mine. Erai cel care plângea la filme. Îți amintești *Melodiile Gloriei?* La festivalul Alee Guinness? Mai întâi am văzut *Ucigașii de femei* și tu ai insistat să rămânem și la al doilea film. Îți aduci aminte? După ce John Mills s-a împușcat și Guinness o cam luase razna și începuse un marș lent al morții în fața oamenilor de la popotă? Se auzea slab o melodie cântată la cimpoi și tu ședeai acolo, în cinematograf, cu lacrimile prelingânduți-se pe obraji, așa că nu-mi spune mie că eu sunt o sentimentală. Și la liceu, îți aduci aminte când Tommy O'Connor n-a putut să arunce mingea împotriva celor de la Saint Brendan și ți-a aruncat-o ție și tu ai țâșnit cu ea în brațe drept înainte, toată lumea striga și își ținea răsuflarea, în plin campionat, la zece metri de coș? Nimic deosebit, spuneai, dar de fiecare dată când aduceam vorba despre cele petrecute, începeai să plângi. Câștigaseși, și asta te făcea să plângi. Cred că și Susan ar fi plâns. Plângea pentru balenele bolnave care ieșeau pe plajă ca să moară și pentru focile care nu erau destul de deștepte ca să fugă de vânători și pentru păsările de mare acoperite de păcură. Toate lucruri pentru care ai fi plâns și tu.

Trase adânc aer în piept.

Sunt nebună, gândi.

Vorbesc cu un soț mort despre o nepoată moartă.
Dar mi-au ucis iubirea, își spuse.
Iubirea întreagă.

Inspectorul Barren își arătă insigna unui ofițer de poliție în uniformă, așezat la un birou pe la care trebuiau să treacă toți care voiau să intre în biroul șerifului din Dade County. Luă liftul până la etajul trei și porni, din memorie, spre divizia omucideri. Dădu de o secretară care o făcu să aștepte pe o canapea incomodă din plastic. Privi în jurul ei, observând amestecul de aparatură de birou veche și nouă. Gândi că în munca poliției exista ceva aparte. Chiar și lucrurile noi își pierdeau imediat lustrul. Se întrebă dacă asta avea vreo legătură cu murdăria cu care lucrau și cu atmosfera niciodată curată a birourilor de poliție. Privirea ei rătăci spre cele trei tablouri agățate pe perete: președintele, șeriful și un al treilea bărbat pe care nu-l recunoscu. Se ridică și se apropie de tabloul necunoscut. Dedesubtul portretului unui bărbat zâmbitor, cam grăsuț, cu drapelul american la butoniera hainei, se afla o plăcuță. Era din bronz murdar și pe ea erau trecute numele tipului și inscripția MORT LA DATORIE, precum și o dată veche de doi ani.

Își aminti cazul; proceda la o arestare de rutină, urmare a unui scandal în familie care degenerase în omucidere. Un tată beat și fiul său în Little Havana. O crimă tipică, cel mai ușor caz de omucidere: când poliția ajunsese la fața locului, tatăl stătea aplecat deasupra corpului, plângând cu sughițuri. Era într-atât de distrus, că polițiștii l-au așezat pur și simplu pe un scaun, fără să-i pună cătușele. Nimeni n-ar fi bănuit că-și va ieși din minți atunci când au încercat să-l scoată din casă, că va apuca pistolul din tocul unuia dintre polițiști și îl va îndrepta spre ei. Mercedes își aminti funeraliile, uniformele de paradă, drapelul împăturit și salva de focuri de armă, atât de asemănătoare cu cele pe care le trăise mai de mult. Ce mod prostesc de a muri, gândi. Dar meditând mai bine, se întrebă care ar fi modul folositor de a muri. Se întoarse iute, când detectivul Perry intră în cameră.

— Iartă-mă că te-am făcut să aștepți, spuse acesta. Hai la mine în birou.

Îl urmă de-a lungul unui coridor.

— De fapt, o boxă. Cât să ai unde să lucrezi. Nu mai avem birouri adevărate, cu uși. Bănuiesc că asta se numește progres.

Mercedes zâmbi și Perry îi făcu semn să ia loc pe un scaun.

— Ce-i nou? întrebă el.

— Asta era și întrebarea mea, răspunse ea.

— OK, zise Perry. Avem ceva. Îi întinse o foaie de hârtie peste birou. O luă și se uită la portretul-robot al unui bărbat cu tenul închis la culoare și cu părul creț, arătând destul de bine dacă nu luai în

seamă ochii adânc înfundați în cap, care-i dădeau un aspect ușor cadaveric. Dar nu destul ca să te facă să-l respingi, gândi.

— Asta e…

— Tot ce-am reușit să facem, o întrerupse. A fost distribuit în tot orașul și în toate campusurile universitare. A fost dat la televiziune, cât erai la înmormântare.

— Rezultatul?

— Cel obișnuit. Toți cred că seamănă leit cu proprietarul lor, sau cu vecinul care le datorează niște bani, sau cu tipul care iese în oraș cu fata lor. Dar îi verificăm încetul cu încetul. Poate avem noroc.

— Altceva?

— Mă rog, fiecare dintre crime a avut caracteristicile ei distincte, dar dacă te uiți bine, toate arată cam la fel. Toate fetele au fost agățate la o petrecere sau la un bar sau la o asociație studențească sau la un cinematograf dintr-un campus. Agățate nu e cuvântul potrivit. Mai degrabă urmărite. De fapt, nimeni nu l-a văzut pe tip agățându-și victima.

— Dar…

— Ei bine, niciun dar. Îi întrebăm pe oameni. Verificăm trecutul unei serii de persoane – grădinari, studenți, vagabonzi – încercând să găsim un tip care cunoaște destul de bine campusurile, e suficient de tânăr și arată în așa fel că poate să se amestece cu cei din campus.

— S-ar putea să dureze cam mult.

— Avem câțiva băieți care lucrează numai la asta.

Inspectorul Barren se gândi o clipă. Nu i se ofereau chiar indicii, dar nici nu avea imaginea completă a situației. Și simți la detectivul Perry un fel de încredere care nu se potrivea cu orele lungi de alergătură și cu frustrarea la care tocmai fusese supus. Avea impresia că încerca s-o liniștească. Dar mai știa și că doar punând întrebarea care trebuia va deschide ușa care trebuia. Se gândi puțin. Ideea îi veni brusc.

— Și cu atacurile nereușite ce e?

— Ce-ai spus? întrebă detectivul Perry.

— Mi-ai zis că ai câte puțin din toate, dar nu destul ca să prezinți un caz de omucidere. N-ai niciun atac ratat? Dacă tipul se ocupă cu asta de… cât timp? Un an și mai bine, bănuiesc, nu se poate să nu fi ratat o dată sau de două ori. S-o fi dat în bară. Să fi fost surprins de vreun alt student tocmai când încerca să înhațe o victimă. Ceva de genul ăsta, ce zici? Tu trebuie să-mi spui.

— Păăăi, răspunse Perry, lungind cuvântul. E o idee interesantă…

— Și nu sunt singura căreia i-a venit.

— Păi… șoväi.

— Nu mă duce pe mine de nas.

— Nici nu încerc.

— Atunci răspunde-mi.

Părea încurcat. Răsfoi câteva hârtii. Privi în jur după ajutor.

— Ne-am gândit să nu-ți spunem chiar totul, recunoscu.

— Mi-am închipuit.

— N-ai putea s-o lași baltă? Adică…

— Nici gând, spuse Mercedes. Vreau să știu.

— Bine, dar n-am să intru în amănunte.

Încuviință din cap.

— De două ori.

Dădu iar din cap.

— De două ori ticălosul a dat greș. Ultima dată, în noaptea dinainte ca nepoata ta s-o pățească. Dispunem de o parte dintr-un număr mineralogic și de o marcă de mașină.

— Aveți un nume?

— Nu pot să-ți spun.

Inspectorul Barren se ridică.

— Mă duc la șeful tău. Mă duc la al meu. Mă duc la ziare…

Îi făcu semn să se așeze la loc.

— Avem un nume. Și am pus să fie urmărit. Când vom avea destule date pentru un mandat, îți spunem și ție.

— Ești sigur?

— Nimic nu e sigur. Ascultă-mă, ziarele au tăbărât pe chestia asta și o groază de amănunte au apărut în presă. Așa că ne mișcăm cu grijă, vrem să fim siguri că-l prindem pe tip pentru crimă de gradul unu, nu încercare de atac. Fir-ar să fie, vrem să-l condamnăm pentru toate cinci cazurile. Asta ne va lua ceva timp.

— Procedați corect, spuse Mercedes.

Detectivul Perry zâmbi, ușurat.

— Mi-am închipuit că așa ai să spui.

Îl privi.

— Mă rog, am sperat că ai să spui așa. Se ridică în picioare. Vreau ca ticălosul ăla să priceapă ce-l așteaptă. Mai întâi îi pregătesc o plasă a-ntâia, în orice direcție s-ar întoarce, am un răspuns gata pentru el. Pe urmă îl așteaptă o celulă pe Raiford Riviera…

Rândul la execuția capitală, gândi Mercedes. Încuviință din cap.

— Și poți ghici și singură ce urmează.

Mercedes simți, pentru o clipă, o imensă satisfacție.

— Mulțumesc, spuse și se ridică în picioare.

— Vrei să fii de față când îi venim de hac?

— N-aș lipsi pentru nimic în lume.

— Foarte bine. Te chem eu.

— Aștept.

Își strânseră mâinile și Mercedes ieși, simțind, pentru prima oară de mai multe zile, că-i era foame.

Două zile mai târziu, când s-a întors la serviciu, după o zi mohorâtă în care făcuse un inventar al pieselor de schimb pentru mașină pe care le descoperise la un magazin din zona comercială a districtului, a găsit pe biroul ei două rapoarte. Primul era de la șeful ei și conținea datele adunate de la locul în care fusese găsit corpul Susanei. Al doilea era un raport de autopsie de la ofițerul-medic examinator. Le-a citit cu atenție.

CĂTRE: Insp. Mercedes Barren
DE LA: Lt. Ted March
MERCE: Era o urmă de mușcătură. Dar prea difuză pentru un mulaj clar, de aceea nu reprezintă o dovadă de mare valoare. Saliva analizată de pe frotiul zonei prezintă valori enzimatice normale, dar urmele de alcool au făcut dificilă, dacă nu imposibilă, stabilirea grupei sanguine. Tipul băuse un pahar sau două. Băutura încurcă întotdeauna lucrurile. Chiar și una sau două beri. Am trimis oricum proba înapoi la laborator și le-am cerut să mai încerce o dată. Cele două prezervative găsite la fața locului conțineau probe de spermă diferite. Amândouă erau considerabil deteriorate. Totuși, una era tipul A pozitiv, cealaltă O pozitiv. Sunt analizate în continuare. Până acum, niciun fel de amprente care să ne ajute la ceva, dar vor încerca cu laser pe cutiile de răcoritoare. O să te informez. Până în prezent, mai nimic care să servească la ceva. Îmi pare rău. Dar încercăm în continuare.

CĂTRE: Inspector Mercedes Barren
DE LA: Medic legist Arthur Vaughn
INSPECTORE Barren: Decesul femeii albe de optsprezece ani, identificată ca fiind Susan Lewis din Bryn Mawr Pennsylvania, a fost provocat de traumatisme masive în partea din dreapta spate a osului occipital, însoțite de asfixiere datorată strangulării cu o ligatură de nailon în jurul gâtului. (Pentru cauza exactă, vezi procesul-verbal al autopsiei.) Frotiurile genitale negative. Testul fosfatază acidă negativ.
INSPECTORE: când a fost violată, victima era inconștientă din cauza loviturii primite în cap. Probabil că nu și-a recăpătat cunoștința când a strangulat-o. Actul sexual însă a avut loc înaintea decesului. Dar nu există semne de ejaculare. Probabil datorită prezervativului.
Îmi pare nespus de rău de ce s-a întâmplat. Procesul-verbal al autopsiei poate răspunde la toate întrebările tale, dar dacă n-o face, nu ezita să mă chemi.

Mercedes puse cele două rapoarte în poșetă. Aruncă o privire prin procesul-verbal al autopsiei, cu diagrama lui schematică și paginile de descriere transcrise cuvânt cu cuvânt de pe dictafonul medicului legist. Înălțime. Greutate. Creierul: 1220 grame. Inima: 230 grame.

Cetățean american de gen feminin, bine dezvoltată. Nu se observă nicio anomalie. Viața redusă la aceste fapte și cifre. Nu aveai cum să măsori tinerețea, entuziasmul și viitorul. Mercedes simțea că-i era greață și-i fu recunoscătoare medicului că nu-i trimisese diapozitivele de la autopsie.

În seara aceea, în drumul ei spre casă de la birou, se opri la o librărie mică. Vânzătorul era un bărbat cu ochii ca mărgelele, care-și freca tot timpul mâinile, punctându-și vocea cu mișcări ale corpului. Mercedes gândi că era o perfectă reîncarnare a lui Uriah Heep.

— Ceva care să vă ajute să evadați din realitate? Un roman, presupun, un roman de aventuri sau un roman de groază. O poveste de dragoste sau polițistă. Ce să fie?

— Evadarea adevărată, spuse Mercedes, nu face decât să înlocuiască o realitate cu alta.

Vânzătorul se gândi o clipă.

— Sunteți genul care preferă nonficțiunea, așa-i?

— Nu. Poate. Numai că nu sunt într-o dispoziție romantică. Dar aș vrea ceva care să mă facă să uit.

Ieși din prăvălie cu două cărți. O istorie a campaniei britanice în Insulele Falkland și o nouă traducere a *Orestiei* lui Eschil. Ceva mai încolo, pe aceeași stradă, era un magazin de delicatese și-și făcu pofta cumpărând o salată cu paste și o sticlă de vin despre care vânzătorul o asigură că era un excelent Chardonnay californian. Va mânca bine, gândi, va citi puțin. În seara aceea, la televizor era un meci de fotbal, la care se putea uita până adormea. Fotbalul era o pasiune secretă. Zâmbi la acest gând; își ascundea entuziasmul de colegii ei. Și-așa competența ei feminină reprezenta o amenințare pentru ei. Dac-ar fi încercat să le uzurpe și jocul… Așa că se bucura de el în particular.

Cumpărând un singur bilet la meciuri, stând în partea din spate a stadionului sau acasă, tolănită de una singură în fața televizorului, concesia făcută sexului slab fiind poate reprezentată de vinul alb băut dintr-un pahar de cristal cu picior lung, și nu o cutie cu bere fără calorii. Dar, gândi ea, se îmbrăca special pentru această ocazie. Dacă jucau Delfinii, scotea la purtare tricoul albastru cu portocaliu și privea meciul cu palmele asudate ca orice bărbat. Recunoștea că purtarea ei avea ceva nebunesc, dar considera că nu face nimănui niciun rău, și ei îi plăcea. Își aminti de Susan, care trecuse pe la ea într-o duminică cu un an în urmă și privise, cu gura căscată de uimire, cum inspectorul Barren, înjurând tot timpul, incapabilă să stea locului, se plimba de la un capăt la altul al camerei de zi a apartamentului ei, cuprinsă de o evidentă durere, de care nu scăpase decât datorită unui gol băgat de Delfini în ultimele momente ale jocului. Această amintire o făcu să zâmbească.

— Dacă ar ști… spusese Susan.

— Șșș. E secret, răspunsese mătușa ei. Nu spune nimănui.

— Oh, tanti Merce, zisese Susan în cele din urmă, cum se face că nu știu niciodată la ce să mă aștept de la tine? După care se îmbrățișaseră. Dar de ce fotbal? De ce sportul? insistase nepoata.

— Pentru că toți avem nevoie de victorii în viața noastră, răspunsese Mercedes.

3

De mai multe ori în următoarele câteva zile, Mercedes luptase din greu cu tentația de a le telefona inspectorilor de la omucideri. Ocupându-se de treburile ei, lucrând la alte delicte, prelucrând probe, își închipuia ce anume se întâmpla. Îl vedea pe urmăritor ținându-se după asasin, studiindu-i în tăcere mișcările, în timp ce alți inspectori descopereau pe unde umblase, începuseră să-i arate fotografia martorilor, adunând laolaltă toate bucățelele din care se construiește un caz de crimă.

Cam la zece zile după asasinarea Susanei, inspectorul Barren depunea mărturie într-un caz de crimă; după locul în care fuseseră descoperite cartușele în casa în care un traficant de droguri și iubita lui fuseseră uciși, inspectorul Barren reconstituise întreaga crimă. Mărturia ei era importantă, nu cea mai importantă; ca urmare, interogatoriul la care o supunea avocatul teribil de apreciat al ucigașului plătit era mai degrabă o hărțuială, nimic foarte grav. Știa că nu existau fapte care s-o pună în încurcătură; cu toate astea se străduia din greu să nu-i permită avocatului să-i zăpăcească într-atât pe jurați, încât să se piardă impactul celor ce avea de spus.

Îl auzi rostind monoton o altă întrebare:

— Așadar, pentru că acele cartușe erau așezate aici, unde ați dedus că stătea asasinul?

— Dacă vă uitați la diagrama care poartă ca probă a acuzării numărul doisprezece, veți vedea, domnule avocat, că toate cartușele au fost descoperite cam la șaizeci de centimetri de ușa de la dormitor. Un Browning de nouă milimetri azvârle cartușele cu o viteză constantă. Ca urmare, se poate spune, cu un anumit grad de certitudine științifică, unde stătea cel ce a tras.

— Nu se puteau rostogoli?

— Covorul din partea aceea a camerei este lățos și gros de cinci centimetri, domnule avocat.

— L-ați măsurat dumneavoastră?

— Da.

Avocatul se uită în notițele lui. Mercedes își fixă privirea asupra acuzatului. Era un imigrant columbian scund, musculos, fără altă educație decât cea referitoare la metodele și modurile de a ucide. Va fi condamnat, își spuse, și peste treizeci de secunde un altul va coborî din următorul avion al companiei Avianca și-i va lua locul. Ucigașii erau batistele de hârtie ale industriei drogurilor: erau folosiți de câteva ori și pe urmă aruncați fără nicio ceremonie.

Privirea îi trecu dincolo de acuzat și-l văzu pe locotenentul Burns intrând prin ușa din spate. O clipă crezu că avea vreo legătură cu

ucigașul judecat, dar văzu cum îi face semn pe ascuns, ridicând degetul mare spre ea.

Imaginația ei făcu un salt.

Îl privi pe locotenent avansând cu pași mari pe culoarul central al sălii tribunalului și aplecându-se peste balustradă, pentru a șopti câteva cuvinte în urechea procurorului plictisit. Acesta se îndreptă pe scaun, se răsuci și pe urmă se ridică în picioare.

Inspectorul Barren se uită la locotenent, care-i zâmbi, un zâmbet mic, o ușoară ridicare a colțurilor buzelor.

— Onorata Curte, spuse tânărul procuror, putem veni la bară?

— E important? întrebă judecătorul.

— Așa cred, răspunse procurorul.

Avocatul apărării, stenograful tribunalului și procurorul se îndreptară cu toții spre judecător, într-o parte unde jurații nu-i puteau auzi. Discutară o clipă, după care cei trei se întoarseră la locurile lor. Judecătorul se adresă juraților.

— Vom lua o scurtă pauză, după care acuzarea va audia un nou martor. Privi spre inspectorul Barren. Se pare că e nevoie de serviciile dumneavoastră în altă parte. Puteți fi oricând rechemată, așa că vă rog să țineți minte că sunteți în continuare sub prestare de jurământ.

Inspectorul Barren încuviință din *cap*. Înghiți în sec.

Judecătorul se încruntă.

— Inspector Barren, stenograful nu poate înregistra un semn făcut cu capul.

— Da, onorată Curte. Sub jurământ. Înțeleg.

Mercedes și locotenentul ieșiră repede din sala de judecată. Când ieșiră pe ușă și trecură prin detectorul de metale, locotenentul spuse:

— L-au găbjit pe nenorocitul ăla cam acum o oră și jumătate. E la omucideri, la interogatoriu. Acum îi piaptănă casa și mașina. Dimineața asta s-a emis mandat de percheziție. Probabil că ne-am intersectat în drum spre tribunal. Am încercat să dăm de tine, dar tocmai depuneai mărturie. Așa că m-am decis să vin să te iau chiar eu.

Inspectorul Barren încuviință din cap.

Ieșiră în grabă din tribunal. Era toamnă în Florida, o ușoară scădere a căldurii apăsătoare din timpul verii. O adiere slabă făcea ca drapelele de pe fațada tribunalului să se umfle.

— De ce l-au înhățat? întrebă Mercedes.

— Urmăritorul l-a văzut pe ticălos cumpărând două perechi de dresuri de damă noaptea trecută, într-un magazin deschis toată noaptea. Le-a băgat într-un fișet de la Universitatea din Miami, împreună cu un ciocan cu cap rotund.

— Cine e?

— Un tip ciudat, un străin. Un fel de arab. Din câte am auzit, student de profesie. A urmat *cursuri* pe la toate facultățile. S-a înscris

cu tot felul de nume diferite. Curând vom ști mai multe. Locotenentul se opri lângă portiera unei mașini fără însemnele poliției. Vrei să asiști la interogatoriu sau la percheziția de la el de-acasă?

Se gândi o clipă.

— Hai să dăm o fugă până la el acasă, și după aia ne ducem la poliție.

— S-a făcut.

Orașul defila în spatele parbrizului în timp ce se îndreptau spre casa suspectului. Locotenentul conducea iute, în tăcere. Inspectorul Barren încerca să-și închipuie imaginea suspectului și nu reușea. Se ocăra în gând: a fi bun polițist înseamnă a trage concluzii și a emite suspiciuni bazate pe fapte. Nu știi nimic despre omul acela, își spuse. Așteaptă. Află. Adună. Așa vei ajunge să-l cunoști. Locotenentul încetini și o luă pe una dintre ieșirile spre aeroport. Doar cu câteva cvartale înainte de aeroport, coti pe o stradă ciudată, cu case scunde din cărămizi de cenușă, în care locuiau mai ales familii de latino-americani și de negri. Multe dintre ele erau înconjurate de garduri din lanțuri, dincolo de care patrulau câini mari. Era firesc, câinii cei mai mari trăiau în zonele mărginașe, în cartierele muncitorești atât de vulnerabile în fața hoților, acolo unde atât soțul cât și soția se duceau în fiecare zi la lucru. Casele erau ușor retrase de la stradă, dar nu exista urmă de verdeață. Pe stradă nu vedeai nici urmă de copac, nici măcar palmieri, care păreau să crească pretutindeni în oraș. Mercedes gândi că era un loc deosebit de neatrăgător; probabil că vara căldura transforma toată strada într-un infern mereu prăfuit, în care tensiunile și mânia creșteau cu aceeași intensitate ca bacteriile.

Văzu mașinile poliției înșirate la capătul străzii, în jurul ultimei dintre casele acelea micuțe, cafenii. Era și o camionetă de la hingheri. Locotenentul făcu semn spre ea.

— Se pare că tipul avea un doberman teribil de credincios. Cineva de la ecarisaj a trebuit să-i facă felul. Un avion, cu aripile și cu flapsurile coborâte, trecu înspăimântător de aproape pe deasupra capetelor lor, înecând într-o avalanșă de zgomote tot ce ar mai fi vrut să adauge locotenentul. Inspectorul Barren gândi ea, dacă ar fi fost silită să audă zgomotul acesta tot timpul, și ea ar fi ajuns să ucidă.

Parcară mașina și-și croiră drum printr-un grup mic de curioși, care priveau în tăcere. Inspectorul Barren zări doi oameni de la omucideri pe care-i cunoștea vorbind cu vecinii, ca să se asigure că nu pierd vreun fir care i-ar putea conduce undeva înainte ca presa să tabere peste ei. Îl salută din cap pe șeful echipei care percheziționa casa. Era un fost polițist de stradă, asemănător cu ea, care lucrase cam prea de multe ori sub acoperire. În unul dintre ultimele lui cazuri se pusese o întrebare cam ciudată în legătură cu niște bani pentru droguri capturați într-o razie. O sută de mii de dolari în bancnote de douăzeci

și de o sută a fost predată la casierie, împreună cu un kilogram de cocaină. Acuzații erau doi studenți la Northeast, care au declarat celor de la poliție că avuseseră mai mult de un sfert de milion bani gheață în momentul raziei, lăsând astfel cam o sută cincizeci de mii descoperite. O situație nasoală, care făcuse ca polițistul sa fie transferat și cei doi studenți să primească pedepse mult mai mici. Banii nu au fost recuperați niciodată. Ca mulți alți polițiști, inspectorul Barren refuzase cu tărie să tragă concluzia evidentă, preferând să creadă că cineva mințise și sperând că acest cineva nu era polițistul. Dar, gândi pe când se apropia de el, era un polițist extrem de competent și se simți ciudat de ușurată.

— Ce mai faci, Fred? întrebă.

— Bine, Merce. Dar tu?

— Destul de bine.

— Îmi pare sincer rău în legătură cu motivul pentru care ești aici.

— Mulțumesc, Fred. Drăguț din partea ta.

— Ăsta e nenorocitul, Merce. Nu există nicio îndoială. Intră numai și ai să vezi că lucrul ăsta se simte.

— Sper.

Îi ținu ușa deschisă. În interiorul căsuței era răcoare. Putea auzi suflul instalației de aer condiționat. Probabil că polițiștii i-au dat drumul, gândi. O trecu, totuși, un frison, întrebându-se dacă se datora schimbării bruște de temperatură.

La prima vedere, casa părea tipică pentru un student. Biblioteca era construită din blocuri cenușii de cărămidă din cenușă și din scânduri din lemn de pin, și șiruri de cărți în ediții de buzunar se luptau pentru puțin spațiu. Mobila părea uzată și sărăcăcioasă, o canapea cu o cuvertură indiană decolorată, aruncată peste ea ca să ascundă o ruptură în material, două scaune cu tapiseria din plastic, o masă cafenie din lemn, uzată, cu urme de arsuri de țigară. Pe pereți erau afișe de călătorie din Elveția, Irlanda și Canada, peisaje bucolice cu vegetație luxuriantă. Mercedes cuprinse totul din priviri, gândind că, până acum, nu dovedea nimic.

— Cât se poate de obișnuit, ce zici?

Se întoarse spre locul de unde venea vocea.

— Fred, arată-mi ceva interesant.

— Tocmai am început să cercetăm mai în amănunt. Uită-te la mașina de scris.

Pe masa cafenie se afla o mașină de scris, cu o foaie de hârtie în ea. Se aplecă și citi ce scria pe foaie:

murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar

Dumnezeule Dumnezeule Dumnezeule Dumnezeule Dumnezeule

Dumnezeule Dumnezeule
Ucide
Trebuie să spăl lumea

— Am găsit și cutia lui cu trofee.

— Cu ce?

— Cu trofee.

— Nu vre…

— Iartă-mă, Merce, am uitat ce te leagă de el. Inspectorul făcu o pauză. Se pare că păstra câte ceva de la victimele lui. Sau, cel puțin, câte ceva de la unele dintre ele. În dulap, într-o cutie de pantofi, e un teanc de tăieturi din ziare despre crime, până la uciderea nepoatei tale. Mai sunt câțiva cercei și unul sau două inele. Și mai ce? Un pantof de damă și o pereche de chiloți cu o pată de sânge pe ei.

Șovăi.

— E exact genul de cutie pe care ne rugăm s-o găsim în cazuri ca ăsta. Nu știu dacă există câte ceva care să facă legătura cu fiecare dintre crime, dar oricum e destul în ea care să trimită la unele dintre ele. Or asta înseamnă că ticălosul s-a prins cât se poate de zdravăn în laț.

Mercedes se uită la el.

— Sper.

— Crede-mă. Nu există niciun dubiu. Groaznic e că pot pune pariu că mai există vreo două crime pe care ticălosul le-a comis și despre care habar n-aveam.

Își petrecu brațul pe după umerii ei și începu s-o conducă spre ieșire.

— Nu-ți fie frică. Percheziția e legală. Probele sunt aici. Probabil că acum tipul face mărturisiri. Singurul lucru care mă îngrijorează e nota asta de ciudățenie. Probabil e cam scrântit. De ce nu te duci să vezi cu ochii tăi?

— Mulțumesc, Fred.

— N-ai pentru ce. Cheamă-mă oricând, dacă vrei să știi ceva anume.

— Mulțumesc mult. Deja mă simt mai bine.

— Grozav.

Dar nu se simțea.

Se adresă locotenentului Burns, care o aștepta afară.

— Vreau să-l văd pe tipul ăsta. În carne și oase.

Când mașina porni, nu se întoarse să privească spre casă.

La serviciul omucideri al districtului fură conduși, ea și locotenentul Burns, într-o cameră întunecoasă cu o oglindă cu două fețe ce dădea în altă cameră. Dădu mâna cu mai mulți polițiști adunați ca să asiste la interogatoriul din camera de alături. Într-un colț, unul

dintre ei înregistra pe un casetofon. Nu vorbea nimeni. O clipă își aminti de sute de filme și de programe de televiziune pe care le văzuse. Cineva îi oferi un scaun și șopti:

— Neagă încă totul și se pare că e tare. De două ore se ocupă de el. Îi mai dau cinci minute, poate cinci ore. Greu de spus.

— A cerut un avocat? întrebă.

— Încă nu. Cu atât mai bine.

Se gândi la foaia scrisă la mașină.

— E normal? întrebă Mercedes vocea cu care vorbea, privindu-l pentru prima dată pe suspect. Era un bărbat scund, musculos, bine făcut, ca un luptător sau boxer de categorie ușoară, cu păr negru ondulat și ochi albaștri strălucitori, combinație ciudat de tulburătoare pentru inspectorul Barren. Purta blugi și un tricou portocaliu, în cinstea campionatului național de fotbal al Universității din Miami. Lui Mercedes i se păru alunecos; văzu cum mușchii brațului i se încordează. Gândi cât de puternic era brațul acesta mic și dintr-odată în fața ochilor îi apăru lovitura scurtă, razantă a ciocanului, o explozie albă de durere în întunericul neantului.

— Nu-i întreg la minte. Acum un minut ne-a citat din Coran. Ascultă-l.

Își concentră atenția asupra celor trei bărbați din camera de interogatoriu. Inspectorul Moore punea întrebările, în timp ce inspectorul Perry, stând pe scaun, lua notițe, dar mai ales îl fixa pe suspect cu o privire dură, ochii săi urmărind fiecare mișcare pe care o făcea acesta, îngustându-se atunci când respectivul dădea răspunsuri cu tentă religioasă, echivoce, reflectând mânie și amenințare, ca și cum s-ar fi înfuriat până la a deveni violent din cauza minciunilor. De fiecare dată când inspectorul se mișca pe scaun, suspectul se fâțâia și el, încurcat. Mercedes gândi că era un joc plin de măiestrie.

— Spune-mi, de ce ai cumpărat dresurile?

— Erau un cadou.

— Pentru cine?

— Pentru cineva de acasă.

— Unde e acasă?

— În Liban.

— Și ciocanul?

— Voiam să-mi repar mașina.

— Unde te aflai în noaptea de opt septembrie?

— Acasă.

— Te-a văzut cineva?

— Locuiesc singur.

— De ce le-ai omorât pe toate fetele alea?

— N-am omorât pe nimeni.

— Atunci cum se explică faptul că am găsit un cercel aparținând

unei tinere pe nume Lisa Williams, la tine acasă? Și ce-i cu perechea aia de chiloți pătați cu sânge, la fel cu cei pe care-i purta Andrea Thomas când un nemernic a înhățat-o din campusul Miami-Dade? Presupun că și ăștia erau un cadou. Și ți-ai făcut de lucru cu tăieturile, ai? Făceai colecție de relatări din ziare, așa-i?

— Astea sunt obiectele mele! Obiectele mele speciale! Nu aveați dreptul să vă atingeți de ele! Pretind să-mi fie date înapoi!

— Nu zău, nemernicule. N-ai dreptul să pretinzi nimic.

— Ești un diavol.

— Da, se prea poate, pentru că o să am grijă să ajungi în iad.

— Niciodată! Eu cred cu adevărat.

— Cum? Crezi în crimă?

— Pe lumea asta trăiesc oameni murdari.

— Femei tinere?

— Mai ales femei tinere.

— De ce sunt murdare femeile tinere?

— Ha! Știi tu de ce.

— Mai spune-mi și tu.

— Nu. Și tu ești murdar. Necredincios!

— Numai eu sau toți polițiștii?

— Polițiștii, toți polițiștii.

— Ți-ar plăcea să bagi un glonț în mine, așa-i?

— Ești un necredincios. Cartea îmi spune că dacă omori un necredincios e un lucru sfânt. Profetul spune că asta îți deschide drumul spre rai.

— Ei bine, omule, unde te duci tu nu prea seamănă a rai.

— Asta nu înseamnă nimic. Doar carnea mea merge acolo.

— Mai spune-mi despre carne.

— Carnea e ticăloasă. Puritatea vine din gânduri.

— Ce trebuie să faci cu carnea ticăloasă?

— S-o distrug.

— De câte ori ai făcut-o?

— În inima mea, de multe ori.

— Dar cu propriile tale mâini?

— Asta e o treabă între mine și stăpânul meu.

— Cine anume?

— Avem un singur stăpân care sălășluiește în grădină.

— De unde știi?

— Îmi vorbește.

— Adesea?

— Când îmi poruncește, îl ascult.

— Ce-ți spune?

— Să învăț căile necredincioșilor. Să-mi însușesc obiceiurile lor. Să mă pregătesc pentru războiul sfânt.

— Când începe războiul sfânt?

Suspectul râse cu poftă, lăsându-se pe spate pe scaun, deschizând larg gura, astfel că disprețul și scâncetele vocii lui inundară camera mică. Lacrimi porniră să i se prelingă pe obraji. Râse câteva minute, fără ca inspectorii să-l întrerupă. Mercedes Barren ascultă sunetul acelui râs și simți cum i se face rău. În cele din urmă, suspectul se liniști, doar din când în când câte un chicotit mai ieșindu-i de pe buze. Privi drept spre inspectorul Perry, după care rosti cu o voce egală, înspăimântătoare:

— A și început.

Perry se smuci brusc din scaun și lovi tare cu amândoi pumnii în masa care-l despărțea de suspect. Zgomotul semănă cu o împușcătură și Mercedes Barren văzu cum cei care se aflau cu ea în cameră încremenesc.

— Războiul împotriva fetelor tinere, da? Faptul că le posedai făcea și el parte din planul de bătaie?

Suspectul privea înghețat la inspector.

Se lăsă tăcerea.

Când vorbi, spusele lui erau bine chibzuite, vocea înspăimântătoare.

— Nu știu nimic despre femeile voastre murdare.

Îndreptă un deget spre inspector.

— Nu mai intenționez să discut cu tine.

Degetul căzu brusc pe o foaie de hârtie din fața suspectului. Inspectorul Barren știa că era un formular cu drepturile constituționale. Suspectul începu să lovească cu degetele în formular.

— Nu sunt obligat să discut cu tine…

Loviturile degetelor sunau ca împușcăturile unei arme de calibru mic.

— Doresc să fie de față un avocat…

Sunetul crescu în intensitate.

— Numiți-mi unul…

Degetele se strânseră pumn și loviră cu putere masa.

— Îmi cunosc drepturile. Îmi cunosc drepturile. Îmi cunosc drepturile. Îmi cunosc drepturile. Îmi cunosc drepturile.

Cei doi inspectori se ridicară în picioare, privind răuvoitor spre prizonier.

— Nu mi-e frică de voi, spuse acesta. Dumnezeu e cu mine și nu mă tem de justiția voastră păgână. Aduceți-mi un avocat ca sa pot beneficia de drepturile mele! Ca să mă pot bucura de drepturile mele! M-ați auzit? Sadegh Rhotzbadegh solicită un avocat, e bine?!

Cei doi inspectori ieșiră din cameră.

— Sunt un adevărat credincios! strigă. Un adevărat credincios!

Suspectul îi privi plecând. Se întoarse apoi spre oglindă și ridică

degetul mijlociu. Casetofonul ce rula banda în tăcere, în colț, înregistră un nou hohot de râs lung, răgușit, înainte de a fi oprit de un polițist care înjura în barbă. Inspectorul Barren se ridică și oftă. Cel puțin, își spuse, nu e greu să-l urăști pe omul care a omorât-o pe Susan. Și gândul ăsta o mai liniști puțin.

Timpul aluneca pe lângă sentimentele inspectorului Barren.

Își reluă rutina de zi cu zi, împingând arestarea studentului libanez undeva mai în spatele gândurilor ei. O zi grea a fost aceea în care s-a dus în dormitorul de la cămin al Susanei și i-a împachetat toate cărțile și hainele și hârtiile, ca să le trimită surorii sale. Dăduse peste o scrisoare de dragoste neterminată către un băiat pe nume Jimmy, pe care nu-l cunoștea, plină de entuziasmul unei tinere fete care-și lăsa rapid în urmă copilăria. Citise rândurile scrise și făcuse legătura cu un băiat înalt, stângaci, care stătuse intenționat în spatele tuturor la biserică, în timpul slujbei, și apoi la mormânt, neștiind care era locul lui în mijlocul acelei dureri; încurcat, gândi Mercedes, așa cum fusese și ea cândva, la gândul că trăia și îngrozit de sentimentul oribil de ușurare ce se face auzit în cei tineri în clipele morții, spunând: Cel puțin viața mea merge înainte. Mercedes Barren citi: „… Abia aștept să treacă anul ăsta. La jumătatea trimestrului ne ducem o săptămână în Bahams, pentru lucrări de laborator. Ne îmbarcăm pe submarinul de cercetare și petrecem o săptămână sub apă. Mi-aș dori să fii și tu acolo. Mă gândesc la aceste ultime nopți și la tot ce am trăit împreună…” Mercedes zâmbi. Ce trăiseră împreună? Pentru o clipă, speră că nepoata ei trăise cu pasiune și se abandonase cu adevărat, se dăruise cu totul dorinței. Ar fi atenuat cumva violul din ultimele clipe ale vieții ei.

Pusese apoi scrisoarea deoparte. Nu era cinstit s-o citească. Dar, pentru moment, simțise o oarecare plăcere, ca și cum Susan, chiar dacă nu înviase, ar fi revenit câteva clipe lângă ea. Acest gând îi trezise un puternic sentiment de vinovăție și Mercedes se dedicase apoi împachetatului, păstrând scrisoarea și câteva alte lucruri de același fel, ca să le dea băiatului aceluia stângaci.

Fă tot timpul ceva, își spunea.

Zece zile după arestarea lui Sadegh Rhotzbadegh îi telefona inspectorului Perry la serviciu. Era într-o marți, după-amiaza târziu, ziua în care se întrunea completul de judecată. Perry veni repede la telefon, cu un ton de scuză în glas.

— Doamne, Merce, îmi pare rău că n-am telefonat eu, dar am fost atât de ocupat…

— Nu face nimic, răspunse. Ați compărut astăzi?

— Păi, și da, și nu.

— Ce vrei să spui?

— Da, am compărut și da, ne așteptăm azi la o punere sub acuzare pentru crimă de gradul unu. Dar nu în cazul lui Susan și în încă într-un caz.

— Nu pricep.

— Ascultă-mă. Modul de operare a fost același în cazul tuturor celor cinci crime de la Dade și a celei de la colegiul din Broward County. Tipul studiază acolo, la electrotehnică. Oricum, avea la el acasă tăieturi din ziare despre toate cele cinci asasinate. Grupa lui sanguină se potrivește cu cea a sângelui din una dintre probele de spermă găsite lângă corpul Susanei – dar nu și cu cealaltă. Mai e și problema vechimii probei, care se potrivește. Grupa lui sanguină e foarte obișnuită și n-am putut analiza mai în detaliu proba. Tot ce a putut face laboratorul a fost să-l încadreze în categoria de cincizeci la sută.

— N-au putut să meargă mai departe cu analiza?

— Nu. Nici în cazul de la Broward.

— Deci?

— Pentru unul dintre celelalte cazuri de la Dade nu dispunem de nimic, doar de tăieturile din ziare.

— Deci?

— Păi, în concluzie, datorită bijuteriilor, lenjeriei găsite la el acasă, datorită unui pantof, pe care naiba știe de ce l-a păstrat, am făcut legătura cu trei dintre cele șase crime. Legătura nu e cuvântul cel mai potrivit. L-am priponit definitiv e mai corect spus. În consecință, închidem toate cazurile. Dar numai cu trei acuzații. Evident, dacă se ajunge la condamnarea la moarte, putem introduce dovezi legate și de celelalte crime, dar asta abia mai târziu.

Inspectorul Barren nu spunea nimic, se gândea.

— Merce, îmi pare rău. Esențialul e că tipul va dispărea. Poate va fi condamnat la moarte. Nu asta contează?

— Nu renunța, spuse Mercedes.

— Ce-ai zis?

— Și cu mașina cum rămâne?

— Era curată, cu excepția unui cercel.

Mercedes dădu să spună ceva, dar fu întreruptă.

—... Nu… știu la ce te gândești. Aparținea uneia dintre celelalte fete. N-am dat de perechea cercelului găsit lângă cadavrul Susanei. Dac-am găsi-o, am da lovitura.

— Nu renunța.

— Merce, nu renunțăm. Căutăm în continuare. Dar știi cum merg lucrurile. Trebuie să justific în fața șefilor mei ce fac oamenii și cât timp anume. Pentru ei, cazul e închis. Vom obține o condamnare. Tipul e deja de domeniul trecutului. Birocrația de la mine nu diferă deloc de cea de la tine.

— Fir-ar să fie, spuse ea.

— Nu te condamn.

— Mă simt înșelată.

— Nu privi așa lucrurile. Gândește-te la cei care comit crime și scapă. Hai, Merce, știi că nu obișnuim să pornim un caz când avem de-a face cu un ucigaș oarecare. Fii mulțumită că-l vezi plătind pentru cazurile pe care le putem duce la bun sfârșit.

— N-a spus nimic care să-l dea de gol?

— Nu. E prea deștept. A urmat și un curs de drept constituțional, dacă te interesează.

— Nu e…

— Nici vorbă. Vreau să spun că sunt sigur că vor încerca să-l scape zicând că-i nebun, și trebuie să recunosc că nu-i chiar în toate mințile. Cred că, de fapt, îi lipsește o doagă. Dar chiar dacă Alah i-a șoptit la ureche să le omoare pe fetele alea, cu siguranță că nu i-a spus să le și violeze. Nu așa procedează Alah, nici chiar în zilele lui proaste. Și tot atât de sigur e că nu așa operează un schizofren paranoic.

Tăcură o clipă.

Mercedes nu se simțea în largul ei, de parcă, brusc, în cameră s-ar fi făcut foarte cald. Auzi vocea detectivului Perry la celălalt capăt al firului.

— Ascultă, Merce, cheamă-mă oricând. Dacă mai aflăm ceva, te țin la curent.

Îi mulțumi și închise telefonul.

Gândi că era nespus de nedrept, lipsit de sens, exact așa cum acționa de obicei justiția. Îi era ciudă pe ea că știa atât de bine toate chițibușurile și toate scurtăturile ce caracterizau sistemul juridic. Faptul că tot ce era legat de omorârea Susanei părea perfect de înțeles din punctul de vedere al unui polițist o înfuria și mai tare. Era furioasă pe ea însăși că înțelege.

În noaptea aceea n-a putut să doarmă. S-a uitat la toate emisiunile de la televizor și în cele din urmă a citit Eschil până-n zori, când, odată cu primele licăriri ale dimineții, a trecut la primele strofe din *Odiseea,* dar nici măcar clasicii n-au reușit s-o liniștească. În ziua aceea s-a dus mai devreme la lucru și a stat până târziu, rezolvând febril tot felul de hârțoage, refăcând rapoarte, analize și descrieri ale locurilor unor crime, totul pe cât îi stătea în putință de bine, până când, în cele din urmă, s-a dus acasă prin noaptea care se lăsase din nou și, după ce s-a dezbrăcat în chiloți și tricou, a pus perna și o cuvertură pe podea și a dormit pe lemnul tare, gândindu-se tot timpul că nu-și dorea sa se simtă bine.

Timpul lichid o învălui. Avea impresia că sentimentele ei erau cumva în așteptarea unei hotărâri legate de moartea Susanei. După ce

a fost anunțată punerea sub acuzare pentru cele trei crime din culpă, inspectorul Barren se duse la șeful biroului Omucideri de la procuratură, amintindu-i, prin prezența ei că, deși neacuzat de moartea Susanei, studentul libanez era totuși răspunzător de ea. Participă la toate audierile, la fiecare întâlnire cu cei doi tineri procurori cărora li se încredințaseră cazurile. Revăzu toate probele, le cercetă pe fiecare în parte, după care le trecu din nou în revistă. Încercă să anticipeze punctele slabe pe care le-ar fi putut exploata avocații însărcinați din oficiu cu apărarea lui Sadegh Rhotzbadegh. Le trimise procurorilor memorii cu toate considerațiile ei, memorii urmate fie de o vizită sau, măcar de un telefon, până se convingea că lacuna pe care o observase în desfășurarea cazului era eliminată. Știa că îi enerva cu comportarea ei, mai ales prin felul plin de pedanterie în care analiza fiecare aspect al cazului. Dar văzuse în viața ei prea multe procese pierdute din cauza lipsei de energie a acuzării, a lipsei de previziune, și era hotărâtă ca una ca asta să nu se întâmple.

Și după ce își simțea mintea și memoria epuizate de repetata trecere în revista a probelor, se ducea la închisoarea districtuală, unde studentul libanez ocupa singur o celulă în aripa de maximă securitate. Trecea de sistemele electronice de încuiere, cobora pe coridoare cenușii de atâtea crime comise de om, prin detectoare de metal și dincolo de o inscripție care spunea: INTRAREA NEAUTORIZATĂ ÎN ARIPA DE VEST ESTE PASIBILĂ DE PEDEAPSĂ PRIN LEGE. Își trăgea un scaun pe culoar, în fața celulei în care se afla studentul libanez și ședea privindu-l. Prima dată, acesta râsese și-i strigase obscenități. Când văzuse că nu reușește să-i clintească un mușchi de pe față, se descheiase la pantaloni. O dată se apucase de gratiile celulei, scuipând, urlând, încercând să ajungă la ea. În cele din urmă însă se dăduse bătut, retrăgându-se în spatele closetului, privind din când în când pe deasupra ca să vadă dacă Mercedes mai era acolo. Avea grijă să nu vorbească niciodată cu el, de fapt nici nu-l asculta, orice i-ar fi spus. Lăsa ca puterea tăcerii ei să-l umple, spera ea, de teamă. Nu pomeni nimănui despre aceste vizite clandestine. Iar personalul închisorii, pe deplin conștient de cauzele care stăteau la baza atitudinii ei, nu înregistra niciodată intrarea sau plecarea ei în vreun formular oficial. Era, îi spuse căpitanul gărzii în treacăt, cel mai neînsemnat lucru pe care-l puteau face pentru ea.

Participă la audierea cu prezentare a probelor, când apărarea încercă să mușamalizeze dovezile găsite în locuința studentului. Stătea în rândul întâi, cu privirea ațintită în spinarea studentului. Știa că-i simte privirea și observă cu deosebită satisfacție cum se foia pe scaun și cum, din când în când, se întorcea să întâlnească privirea inspectorului. Dovezile nu au fost eliminate. I-a șoptit „Bravo” prietenului ei Fred, inspector districtual, după ce acesta și-a terminat

mărturia. „N-a fost cine știe ce”, i-a răspuns el șoptit, ieșind cu pași mari din sală.

A participat la o audiere pentru stabilirea gradului de responsabilitate mintală a lui Sadegh Rhotzbadegh. I-a auzit pe avocații apărării argumentând că clientul lor era în stare de decompensare datorită stresului sporit la care era supus, lucru despre care judecătorul, spre bucuria ei, spusese că reprezenta starea normală pentru cineva care risca pedeapsa cu moartea.

Lunile trecură. Veni iarna, o iarnă ca la Miami. Lumina zilei părea că a câștigat o nouă limpezime, neîmpovărată de insuportabila căldură tropicală. Nopțile, Mercedes stătea la ea pe verandă și lăsa aerul rece s-o spele ca o îmbăiere. Nu se gândea la nimic altceva decât la procesul care se apropia; singura plăcere, singurele clipe în care se simțea detașată de concentrarea legată de caz erau cele când se ducea pe stadion, cu biletul în mâna, și bătea din picioare și striga și fâlfâia o batistă albă spre adversari, în timp ce Delfinii își făceau numărul. Când au pierdut campionatul, într-o zi groaznică, ca în New England, cu burniță și vânt suflând în partea deschisă a stadionului, făcând să înghețe mulțimea în cămașă, neobișnuită cu altfel de vreme decât caldă, simțise cum o ia cu frig pe dinăuntru. Moartea unui fan, gândi. Pierderile sunt inevitabile și cu toate astea cumplite. A merge la meci însemna întotdeauna, în ultimă instanță, a cunoaște tristețea înfrângerii. În noaptea aceea a băut aproape o sticlă întreagă de vin înainte să adoarmă. S-a sculat cu durere de cap și și-a spus că echipa din Los Angeles era plină de fotbaliști libanezi.

Într-o seară, cu o săptămână înainte de ziua procesului, a primit un telefon de la inspectorul Perry. Părea agitat.

— Merce, spuse. Mâine se termină.

— Ce?

— Se declară vinovat.

— Fără proces?

— Fără. O să recunoască toate trei crimele.

— Care e târgul?

— Va scăpa cu viață. Asta-i tot.

— Cât o să capete?

— Maximum pentru fiecare. Câte douăzeci și cinci de ani obligatoriu, ani grei, fără reduceri, fără facilități. Consecutiv. Șaptezeci și cinci de ani șnur. Mai recunoaște și câteva tentative, așa că judecătorul o să mai adauge ceva. Atinge suta ca nimic. Ne putem duce la închisoarea Raiford să-i săpăm mormântul, căci acolo o să moară. N-o să iasă niciodată.

— Ar trebui condamnat la moarte.

— Merce, Merce. Apare în fața judecătorului Rule. Nenorocitul ăla bătrân a mai avut peste zece cazuri de ucidere din culpă, inclusiv

cazul ăla cu motocicliștii torturați și încă n-a trimis pe nimeni pe scaunul electric. Îți mai aduci aminte de cazul ăla, Merce?

— Mi-aduc.

— Șocuri electrice ca la vite. Brichete aprinse.

— Mi-aduc aminte, fir-ar să fie.

— Tipii ăia au fost condamnați la douăzeci și cinci de ani.

— Tot nu…

O întrerupse.

— Sigur, te scoate din fire. Cum le scoate din fire și pe familiile celorlalte victime. Dar n-au de ales. Unde mai pui că tuturor le e ușor frică de apărare, care vrea să-l scoată nebun.

— Pe naiba! Tipul ar putea fi strâns mai bine cu ușa…

O întrerupse din nou.

— Știu, știu. Numai că ăia doi care-l apără au reușit, acum un an, să-l bage într-un spital de nebuni pe tipul care-și tăiase iubita cu un ferăstrău pentru metale.

— Da, dar…

— Niciun dar. Vrei să riști?

Se gândi bine o clipă. Înainte de a răspunde, inspectorul Perry îi întrerupse gândurile.

— Și să nu te gândești nicio clipă că i-ai putea veni tu de hac nemernicului ăluia. Știu despre vizitele tale la pușcărie, Merce. Nici să nu-ți treacă prin minte.

— Merită să moară.

— O să moară, Merce.

— Așa, spuse. Toți o să murim.

— Merce, zise inspectorul Perry. Vocea i se înmuiase. Merce.

Nu te mai gândi la asta. Tipul o să dispară. Ține deja de domeniul trecutului. S-a terminat, înțelegi? Nu mă obliga să-ți țin un discurs pe care, fir-ar să fie, îl știi probabil pe dinafară. Presupun că l-ai ținut și tu de câteva ori. S-a terminat. Gata. Ai priceput?

— Gata.

— Așa e.

— Gata.

— O să fie gata la ora nouă dimineața.

— Ne vedem acolo, spuse, închizând telefonul.

Sadegh Rhotzbadegh semăna cu un șoricel, timid, tremurând, cu toate că lumea îngrămădită în sala de ședințe făcea ca aerul să fie greu, fierbinte și apăsător. Când o descoperi pe Mercedes așezată, ca de obicei, în primul rând, se chirci lângă unul dintre apărătorii lui, care se întoarse și se uită urât la ea. La intrarea judecătorului, sala încremeni. Acesta, un bărbat mai în vârstă cu o claie de păr alb care-l făcea să pară ușor nebun, mătură dintr-o privire sala, observând

familiile victimelor și reporterii de televiziune și ziariștii care ocupaseră toate scaunele sau se sprijineau de pereți. Era o sală dintre cele vechi, cu portretele unor distinși judecători, acum anonimi, privind în jos de pe pereții întunecați.

— Începem cu domnul Rhotzbadegh, spuse. Dacă nu mă înșel, există o pledoarie.

— Da, onorată Curte. Unul dintre procurorii cei tineri se ridicase în picioare. Pe scurt, ca răspuns la faptul că acuzatul se declară vinovat de toate acuzațiile aduse, statul își va retrage cererea de condamnare la moarte. Înțelegem prin aceasta că domnul Rhotzbadegh va primi sentințe maxime pentru toate capetele de acuzare, sentințe care vor fi executate consecutiv. Adunate, vor da un total de o sută unsprezece ani.

Se așeză la loc. Judecătorul privi spre masa apărării.

— Corect, spuse unul dintre avocații apărării.

Judecătorul se uită la acuzat. Studentul libanez se ridică în picioare.

— Domnule Rhotzbadegh, avocații v-au explicat ce se întâmplă?

— Da, domnule judecător.

— Și sunteți de acord cu termenii menționați?

— Da, domnule judecător.

— Ați fost cumva constrâns, silit să acceptați?

— Nu, domnule judecător.

— O faceți de bunăvoie?

— Da, domnule judecător.

— Știți că avocații dumneavoastră au pregătit o apărare și că aveați dreptul să vă confruntați acuzatorii în fața unui juriu alcătuit din semeni de-ai dumneavoastră, să obligați statul să dovedească în afara oricărui dubiu acuzațiile ce vi se aduc?

— Înțeleg, domnule judecător. Erau pregătiți să mă declare iresponsabil. Nu sunt.

— Mai doriți să adăugați ceva?

— Am făcut ce-am făcut pentru că așa a fost scris și așa mi s-a poruncit să fac. De asta mă fac vinovat. În ochii Profetului, sunt nevinovat. Abia aștept ziua în care mă va chema la sânul lui și ne vom plimba împreună prin grădini.

Inspectorul Barren auzi zgomotul pe care-l făceau reporterii luând notițe, încercând să nu scape niciunul dintre cuvintele suspectului. Judecătorul îl întrerupse.

— Foarte bine, credințele dumneavoastră religioase vă consolează, mă bucur…

— Chiar așa, domnule judecător.

— Bine. Mulțumesc.

Judecătorul făcu un gest scurt cu mâna și studentul libanez se

așeză. Judecătorul privi peste sala ticsită.

— Rudele victimelor sunt prezente?

Tăcere. După care o pereche ceva mai în vârstă, așezată la dreapta inspectorului Barren, se ridică în picioare. Văzu o altă pereche ridicându-se, urmată de o întreagă familie. Se ridică și ea. Liniștea fragilă din sală persistă și văzu cum umerii lui Sadegh Rhotzbadegh tresar. Frică, gândi. Privi cu hotărâre drept în față.

— Dorește cineva dintre dumneavoastră să spună ceva pentru a fi înregistrat?

Urmă un moment de confuzie. Mercedes simți cum mintea ei e inundată de cuvinte despre Susan, despre ce însemnase ea, despre ce ar fi devenit. Emoția o sugrumă și se așeză la loc. Dar unul dintre cei care se ridicaseră, un bărbat înalt și slab, cu un aer distins, îmbrăcat într-un costum cu dungi fine, bine croit, păși în față. Avea ochii roșii. Privi o clipă masa apărării cu o privire ce părea că absoarbe întreaga căldură din sală. Apoi se întoarse spre judecător.

— Domnule judecător, sunt Morton Davies, tatăl Angelei Davies, victimă…

Șovăi.

— Am fost de acord cu această pledoarie pentru că am înțeles ca s-ar putea ca sistemul să ne înșele mai degrabă pe noi, cei care am suferit o asemenea pierdere, decât pe acest… Se poticni, căutând un cuvânt… pe acest gunoi.

Făcu o pauză.

— Pierderea noastră, onorată Curte, pierderea noastră…

După care se opri.

Ultimul cuvânt rostit plutea în aerul sălii, trezind ecou în liniștea care se lăsase brusc.

Mercedes știu imediat de ce se oprise. Gândi că toți știau.

Cum ai fi putut exprima pierderea în cuvinte? Simți cum i se pune un nod în gât și, pentru o clipă, o cuprinse un fel de panică, teama că nu va mai putea respira, cu siguranță nu va mai putea respira dacă omul acela va încerca să continue.

Nu încercă. Se întoarse și traversă încăperea, ieși pe ușa din spate afară pe coridor. Urmă o explozie bruscă de lumină, când operatorii de televiziune ce așteptau în hol îi filmau durerea.

Mercedes Barren se întoarse din nou spre judecător. Sadegh Rhotzbadegh se sculase în picioare, cu avocații săi de-o parte și de alta. I se luau amprentele digitale și judecătorul rostea sentința, citind capetele de acuzare și pronunțând sentința maximă. Anii se adunau iute și deodată judecătorul încheie, și cei doi avocați ai apărării se traseră deoparte, locul lor fiind luat imediat de doi gardieni uriași, care îl conduseră cu fermitate, dar cu grijă pe Sadegh Rhotzbadegh afară din sala de judecată. Îl auzi pe judecător spunând că urma o

pauză și-l văzu cum dispare cu roba neagră fâlfâind, pe o ușă laterală. Reporterii se adunaseră în jurul ei, întrebări și răspunsuri bombardând aerul. Una dintre familii se strecură pe lângă ei, clătinând din cap. Alta se opri ca sa arunce invective la adresa sistemului. Mercedes îi văzu pe avocați dând mâna cu inspectorul Perry, râzând cu gura până la urechi. Păși apoi mai în față și se uită după studentul libanez. Aproape că ajunsese la ieșirea pentru inculpați când se opri și se întoarse, căutând ceva cu privirea. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Mercedes și, o clipă, rămaseră parcă înlănțuiți. Pentru prima dată privirea lui nu părea speriată, ci plină de tristețe. Se priviră. Sadegh scutură cu putere din cap, ca și cum ar fi insistat în încercarea de a-i transmite un important mesaj negativ. Văzu cum buzele lui formează un cuvânt sau două, dar nu era sigură c-a înțeles ce voia să spună.

După care dispăru. Parcă-l înghiți pământul. Auzi cum se trântește ușa și zgomotul cheii în broască.

În clipa aceea simți un gol cumplit în stomac.

La început exagera în tot ce făcea. Obișnuită să alerge lejer cam trei kilometri dimineața, pe plajă, crescu brusc distanța la opt kilometri în patruzeci și cinci de minute, cu dureri în tot corpul și gâfâind cu răsuflarea tăiată. La serviciu, analiza fiecare aspect al cazurilor ei de câte două sau trei ori, precizia și exactitatea oferindu-i alinare. Începu și să bea mai mult, nereușind să-și găsească somnul fără acest ajutor. Un prieten îi oferi Valium, dar se folosi de ceea ce considera cu tristețe a fi un rest de bun-simț și refuză medicamentul. Recunoștea că se purta ciudat, cu disperare, și știa că ceva nu era în ordine. Visele ei, când reușea să doarmă, erau agitate, populate de studentul libanez, sau de Susan, sau de soțul ei mort. Câteodată vedea chipul tipului care trăsese în ea, câteodată pe al tatălui ei, care o privea ciudat, cu lacrimi în ochi, întristat parcă și în moarte.

Nu se putea împăca cu ideea că totul se terminase.

Cunoștea procedura. Sadegh Rhotzbadegh va fi trimis în centrul de triere din Florida, unde va fi supus examenelor fizice și mintale. Apoi, la timpul potrivit, va fi transferat în unitatea de securitate maximă de la Railford, pentru a-și începe viața de deținut, a-și număra zilele una câte una.

Faptul că era în viață o înspăimânta.

Îl revedea la infinit ridicând din umeri, încerca să descifreze, în mijlocul confuziei, al terorii și al nebuniei, ce anume voise să spună prin acea ultimă clătinare din cap.

Stătea nopțile, culcată în pat, și se gândea.

Relua totul cu încetinitorul, ca la televizor, încercând să separe fiecare mișcare într-un întreg de sine stătător. Capul lui aplecat mai întâi spre dreapta, apoi spre stânga, gura deschizându-se, formând

cuvintele ce se pierdeau în zgomot.

Începu să se ducă la fiecare sfârșit de săptămână la poligonul poliției. Simțea o oarecare satisfacție pe măsură ce-și ameliora rezultatele în folosirea pistolului Special Police de calibru 0,38. Senzația pe care o avea când arma se așeza și tresărea în mâna ei era aproape senzuală, liniștitoare. Cumpără un Browning semiautomat de 9 milimetri, un pistol mare, violent și învață să se descurce foarte bine și cu el. Se duse la locotenentul Burns și ceru să fie transferată de la analiza locurilor unde se comiseseră crimele înapoi în stradă.

— Aș dori să mă întorc la munca de patrulare.

— Cum?

— Să lucrez în schimburi regulate. În ture.

— Nici gând.

— E o cerere oficială.

— Ei și? Să te las pe stradă și să-mi împușți un tip care-a smuls o geantă de pe umărul unei femei? Crezi că sunt nebun? Cererea nu se aprobă. Dacă vrei să te duci mai sus, treaba ta. Poți să te duci și la sindicat, dar concluzia va fi aceeași.

— Vreau să plec.

— Nu, nu vrei. Vrei pace. Nu pot să ți-o dau. Doar timpul poate.

Numai că pacea nu venea.

Îi telefonă inspectorului Perry.

— Știi, Merce, spre sfârșit eram gata să-l acuzăm de uciderea Susanei. Aveam tăietura din ziar pe care o găsisem la el acasă și după ce fotografia tipului a apărut în presă, două studente care fuseseră la bar cu Susan, în noaptea crimei, l-au recunoscut. Erau dispuse să depună mărturie că-l văzuseră acolo în noaptea aia. Problema era că nu-l văzuseră cu ea, sau luându-se după ea când a plecat, și una dintre ele își amintea foarte bine că l-a mai văzut pe nemernic și după ce Susan dispăruse. Așa că am fost aproape, dar…

— Poți să-mi dai numele lor?

— Sigur.

Le scrise. Intenționa să le viziteze.

Se gândea adesea la clătinatul din cap al studentului libanez. Ce? se întreba mereu. Ce anume mi-a spus?

Zăcea culcată în pat, simțind cum întunericul o înconjoară. Trecuseră săptămâni de la verdict; primăvara tropicală, cu asaltul ei de vegetație luxuriantă, învăluise orașul. Chiar și întunericul părea că trăiește reînvierea. Să presupunem că libanezul voise să zică: „Nu, nu am omorât-o pe Susan”. Nu fi ridicolă. Tipul nu putea să te sufere, gândi. Era nebun de legat. Alah în sus, Alah în jos, parcă cerea iertare. De la ea? Era prea speriat și prea arogant, o combinație imposibilă. Atunci ce-a spus? A clătinat din cap, asta a fost tot. Uită. Cum?

O cuprinse apoi o frică ciudată, neliniștitoare, de parcă ar fi existat ceva cât se poate de evident, un lucru pe care-l uitase. Simți o clipă cum se învârtește totul cu ea și aprinse lumina. Sfâșie întunericul. Traversă dormitorul spre un birouaș în care ținea copii de rapoarte, probe și note de la cercetarea și procesul uciderii Susanei. Le întinse încet în jurul ei. După care, cu grijă, gândind: „Fii naibii detectiv și nimic mai mult, nu te mai purta ca un cățeluș zdrobit de durere", începu să caute prin ele. Uită-te bine, își spuse. Găsește, orice ar fi. Ceva e aici.

Și era. Ceva mic de tot.

Se găsea în raportul șefului ei.

Urme de alcool.

Citi: „… Tipul trebuie să fi băut un pahar sau două. Băutura încurcă întotdeauna lucrurile…"

— Dumnezeule, spuse cu voce tare, deși nu era nimeni care s-o audă.

Alergă la un raft cu cărți din camera de zi, luă un dicționar și căută „musulman șiit", dar nu află prea multe. Dădu peste un program al cursurilor de la universitate, pe care Susan îl lăsase când va acolo.

Îl deschise cu violență. Găsi Studiile despre Orientul Mijlociu la pagina 154. Sublinie numele șefului de catedră și apucă o carte de telefon. Figura în ea.

Se uită la ceas. Trei noaptea.

Rămase nemișcată trei ore, străduindu-se să-și uite frica.

Îmi pare rău, gândi, când ceasul arătă ora șase dimineața. Formă numărul.

— Cu Harley Trench, vă rog.

— Dumnezeule, rosti o voce adormită. Eu sunt. Nu admit amânări. V-am spus la ore.

— Domnule profesor Trench, sunt inspectorul Mercedes Barren, de la Poliția Municipală Miami. E o problemă de poliție.

— Doamne sfinte, iertați-mă. De obicei sunt studenții. Știu că mă scol devreme și profită…

Îl auzi cum se străduiește să se adune.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă.

— Avem un suspect într-un caz important, care provine din Orientul Mijlociu. Pretinde că e musulman șiit.

— Oh, ca tipul groaznic care le-a omorât pe fetele alea.

— Foarte asemănător.

— Mă rog, continuați…

— Am vrea să știm, în fine, dacă-l putem exclude ca suspect într-un caz, putând dovedi c-a băut ceva.

— O băutură alcoolică, vreți să spuneți.

— Da.

— O bere, sau un pahar cu vin sau un gin tonic.

— Exact.

— Întrebarea e cât se poate de simplă. Dacă e șiit sincer, cum pretindea nebunul ăla că e, în orice caz.

— Ce-ați spus?

— Ar fi un păcat de moarte. Niciun strop de alcool. Nu s-ar atinge de așa ceva. Niciodată. Este un principiu larg răspândit în rândurile musulmanilor fanatici și ale reformiștilor. Un adevărat musulman conservator n-ar pune o picătură de alcool în gură. Își închipuie probabil că ayatolahul în persoană ar veni să-l pedepsească. Nu vorbim despre un saudit sau un african musulman din nord, ci despre un șiit adevărat, dintre cei care-și dau ochii peste cap și iau ostatici? Nici gând. V-am răspuns cu asta la întrebare?

Mercedes nu zise nimic.

— Alo?

— Da. Iertați-mă. Mă gândeam. Vă mulțumesc, mi-ați răspuns.

Urme de alcool, gândi.

Era ametită.

Închise telefonul și privi fix cuvintele din fața ei. *Urme de alcool.*

Dumnezeule, gândi.

Văzu capul clătinându-se parcă cu încetinitorul.

Alergă în dormitor și răscoli prin hârtii până dădu de un inventar cu tot ce se găsea în casa lui Sadegh Rhotzbadegh. Niciun fel de băutură alcoolică.

Dar se afla la bar, gândi. A fost văzut acolo.

L-au văzut bând ceva?

Dumnezeule, spuse din nou.

Se sculă în picioare și se duse în baie. O clipă se privi fix în oglindă. Își văzu propriii ochi lărgindu-se de teamă, de groază. O cuprinse apoi greața, se aplecă deasupra closetului și vărsă violent. Se șterse la gură și se uită din nou în oglindă.

— Sfinte Dumnezeule, spuse către reflecția ei. E încă în libertate. Poate, poate, poate, sfinte Dumnezeule, poate. Oh, Susan, oh, Doamne sfinte, îmi pare rău, dar s-ar putea să fie încă în libertate. Oh, Susan, îmi pare nespus de rău. Oh, Susan.

O înecă un suspin. Îi țâșni printre buze ca o explozie.

— Oh, Susan, Susan, Susan, spuse.

După care, pentru prima dată după primul telefon primit cu atâtea luni în urmă, dădu frâu liber durerii, capitulă în fața tuturor rezonanțelor din inima ei pe care le înăbușise cu atâta succes și se lăsă brusc, cu totul pradă lacrimilor.

DOI

O studentă la literatură engleză

4

Strălucirea autostrăzii umplu parbrizul, orbindu-l pentru o secundă și își aminti cum se uitase fix, peste masă, la fratele său când acesta îi spusese: „Știi, aș fi vrut ca, odată cu vârsta, să fim mai apropiați…”

Își aminti și răspunsul lui, prompt, iute, dar adevărat: „O, suntem mai apropiați decât crezi. Mult mai apropiați”.

Douglas Jeffers conducea spre sud, gândindu-se la lumina palidă a cantinei spitalului care înghițise chipul fratelui său, făcând să-i piară contururile. Lumina, gândi, întotdeauna îmi aduc aminte de lumină. Apăsă pe accelerator și privi cum pinii pitici și tufișurile de pe marginea autostrăzii păreau să ia viteză, repezindu-se spre el.

America în ceață, gândi.

Își spuse cu voce tare:

— O sută cincizeci, și apăsă din nou pe accelerator. Simți zvâcnetul mașinii și privi cu oarecare plăcere cum decorul zboară dincolo de geamuri. Avea senzația ciudată că stă locului și că lumea era aceea care se mișca în viteză pe lângă el. Strânse mai tare volanul când mașina se cutremură, trecând pe lângă un camion cu remorcă, prins pentru o clipă în conflictul dintre vitezele celor două vehicule. Simți cum volanul se smucește sub degetele lui, ca o plângere sau un avertisment. I se părea însă că motorul urlă de plăcere, în tonalitate profundă de bas, pe măsură ce mătura kilometrii. Se uita la vitezometru și când acul ajunse la o sută cincizeci, ridică brusc piciorul de pe accelerație, până când mașina încetini la o modestă sută de kilometri la oră. Răsuci o clipă butonul radioului, până ce prinse clar o muzică country și western ritmată, din Florence, Georgia. Disc-jockey-ul anunța tărăgănat că s-a cerut un cântec „pentru toți acei șoferi de autobuze școlare aflați în grevă, la Florence, care ascultă în pichete…” și-l transmise pe Johnny Paycheck cântând: „… poți să iei slujba asta și să ți-o bagi undeva, eu nu mai lucrez aici…”

Jeffers fredonă și el refrenul și se gândi la întâlnirea pe care o avusese, cu două zile în urmă, cu fratele lui.

Așteptase răbdător la o măsuță dintr-un colț al cantinei spitalului până când Marty terminase vizita de dimineață și intrase în sală.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, începuse fratele mai mic, dar Douglas i-o tăiase cu un gest brusc. Câteva minute discutaseră de una și de alta, ignorând zgomotul de farfurii și vocile care-i înconjurau. Lumina fluorescentă umplea încăperea, făcând ca amândoi frații să pară palizi și bolnavi.

— Lumina de aici face ca toată lumea să pară pe punctul de a se îmbolnăvi de nervi, spuse Douglas Jeffers.

Martin Jeffers râse.

— Cât a trecut? întrebă.

— Doi ani. Poate trei, răspunse Douglas Jeffers.

— Pare mai puțin.

— Ai dreptate.

— Ocupat?

— Amândoi am fost ocupați.

— Așa e.

Douglas Jeffers se gândi la râsul fratelui lui mai mic și la cât de rar îl auzise. Fratele lui mai mic, gândi, era înclinat spre o seriozitate tăcută. Pe de altă parte, exact la asta te-ai aștepta din partea unui psihiatru, chiar și de la unul care-și petrecea zilele înconjurat de zgomotele stridente și strigătele bruște, dezarticulate, ale unui spital de stat de boli mintale.

— De ce rămâi aici? îl întrebase.

Martin Jeffers dăduse din umeri.

— Nu știu exact. Mi-e bine aici, salariul e bun, mai e și gândul că fac, de fapt, ceva util pentru societate… o mulțime de factori.

Penitență, gândi Douglas Jeffers.

Dar nu izbuti să rostească cuvântul cu voce tare.

Fratele meu, gândi, vede prea mult. Și, ca urmare, vede prea puțin.

Când fratele lui bea cafea, ținea degetul mic departe de ceașcă, întocmai ca o mătușă bogată și văduvă, bând cu delicatețe ceai. Mâinile fratelui lui erau într-o continuă mișcare. Trăgea tot timpul de ecusonul cu numele lui pe care-l purta pe halatul alb de spital, sau scotea un pix din buzunar, îi rodea câteva clipe capătul, după care-l strecura înapoi. Adesea, când chibzuia la o întrebare, își ducea mâna la ceafă și răsucea o șuviță de păr în jurul degetului. Când șuvița era destul de întinsă, răspundea.

— Cum stau afacerile cu nebunii? Merg? întrebă Douglas Jeffers.

— E o industrie în creștere, răspunse Martin Jeffers. Mereu aceleași povești, repetate la infinit pe tonuri și în limbi diferite, dar aceleași, numai că individualizate. Tocmai asta le face interesante. Și cu toate astea, uneori te invidiez pentru varietatea cu care te întâlnești…

Fratele mai mare se încruntă.

— Nu e chiar atât de diferit, spuse. Într-un fel, și pentru mine poveștile sunt mereu aceleași. Oare există cu adevărat vreo diferență între Jonestown sau Salvador și tulburările din Miami sau din cartierul spaniol din Los Angeles? Nenorocirea e aceeași, fie că e vorba despre un avion 727 care s-a prăbușit la New Orleans sau despre oamenii de pe bărcile din Filipine. Una după alta. O tragedie pe săptămână. O catastrofă pe zi. De fapt, asta-i tot ce fac. Merg pe urmele râului, încercând să prind o imagine, cât de mică, a lui, înainte de a o lua spre o nouă țintă.

Zâmbi. Îi plăcea descrierea pe care o făcuse.

Fratele lui, bineînțeles, clătină din cap.

— Când prezinți așa lucrurile, spuse Martin Jeffers, par… neatrăgătoare. Mai mult, par epuizante.

— Nu chiar.

— Nu te saturi niciodată? Vreau să spun că eu mă enervez pe pacienții mei…

— Nu. Îmi place vânătoarea.

Fratele lui nu răspunse.

Douglas Jeffers privi șoseaua ce se întindea în fața lui și văzu asfaltul negru licărind de căldură. Soarele se răsfrângea supărător în capota mașinii, făcând lumina să-i joace în ochi. Șoseaua era liberă și-și lăsă privirea să hoinărească, înregistrând culorile și formele peisajului Georgiei. Pini înalți se înșiruiau cam la o sută de metri de banda de avarie, aruncând pe pământ umbre răcoroase. Umbra părea că te invită și, un moment, își dori să oprească și să se așeze sub un copac. Ar fi plăcut, gândi, să fac ceva simplu, copilăresc. Scutură apoi din cap și privi drept în față, măsurând kilometrii dintre mașină și cocoașa întunecată ce se înălța pe autostradă, în fața lui. Trecu un minut. Încă unul și ajunse în spatele unui break. Era o mașină mare, americană, plină de copii, valize, câinele familiei și părinții. Prelata care acoperea bagajele legate deasupra mașinii fâlfâia în vânt. Ochii lui Douglas Jeffers îi întâlniră pe cei ai unui băiat așezat pe bancheta din fundul mașinii, cu spatele la drum, ca și cum ar fi fost ostracizat de restul familiei. Băiatul îi făcu un semn nesigur cu mâna și Jeffers îi răspunse la fel, zâmbind. Trecu apoi pe banda din stânga și acceleră, depășindu-i.

— Mai ții minte, îl întrebă fratele lui, ce cărți citeam când eram mici?

— Sigur, răspunse Douglas Jeffers. *Vrăjitorul din Oz, Robinson Crusoe, Căpitanii curajoși. Ivanhoe. Hobbit* și *Regele Inelelor*…

— *Vântul prin sălcii. Ceasul Minune. Insula comorii*…

— *Peter Pan.* Gândește-te numai la lucruri fericite…

— Și poți zbura.

Râseră.

— Așa le spun și lor, zise Marin Jeffers.

— Cui?

— Tipilor din programul meu. E un fel de glumă a spitalului. Bărbații din programul celor care au comis abuzuri sexuale. Noi le zicem Băieții rătăciți.

— Ei știu?

Martin Jeffers dădu din umeri.

— Oricum, se simt cu totul speciali.

— Așa e, zise Douglas Jeffers. Nu sunt genul de care te ocupi de obicei.

— Nu, deloc.

Tăcură o clipă.

— Spune-mi ceva, zise fratele lui. Ce-ți place cel mai mult când fotografiezi?

Douglas Jeffers chibzui cu grijă înainte să răspundă.

— Îmi place ideea că o imagine e ceva de neșters, cu o nuanță de autenticitate. Aproape de religiozitate. Nu minte, nu poate minți. Prinde perfect timpul și evenimentele. În meseria ta, când vrei să-ți aduci aminte, trebuie să scormonești trecutul încurcat de emoții, temeri, amintiri învălmășite. Nu și în a mea. Dacă trebuie să revin în trecut, iau un dosar, scot o fotografie. Clară. Neîmpovărată de nimic. Adevărul.

— Nu poate fi chiar atât de ușor.

Ba e, gândi Douglas Jeffers.

— O să-ți spun ce nu-mi place, zise. Întotdeauna ai impresia că fotografia cea mai bună e în teancul celor respinse. Redactorii caută întotdeauna cea mai bună ilustrare a evenimentului. Rareori aceasta e și cea mai bună fotografie. Fiecare fotograf are expoziția lui particulară, rezerva lui secretă de fotografii. Modul lui propriu în care își aduce aminte adevărul.

Tăcură din nou. Douglas Jeffers știa exact care va fi următoarea întrebare a fratelui său. Se miră cum de se abținuse atât.

— De ce tocmai acum? întrebă Martin Jeffers. De ce ai venit să mă vezi?

— Plec într-o mică excursie. Vreau să-ți las cheia de la apartamentul meu. De acord?

— Da, dar… încotro te duci?

— O, de colo-colo. Înapoi la unele amintiri. M-am gândit să retrăiesc unele experiențe ale trecutului.

— Nu mai poți rămâne puțin? Am putea vorbi despre vremurile de demult.

— Ne-am aminti că vremurile de demult, pentru noi, n-au prea fost grozave.

Fratele lui încuviință din cap.

— În regulă. Dar unde te duci exact?

Douglas Jeffers nu răspunse.

— Nu vrei să spui sau nu poți să spui?

— Hai să zicem, răspunse în cele din urmă, că e vorba despre o călătorie sentimentală. Și pe un ton ironic: Dacă i-aș dezvălui traseul, aș pierde ceva din, mă rog, senzația de aventură.

Martin Jeffers păru intrigat.

— Nu înțeleg.

— O să înțelegi. Douglas râse zgomotos. Câteva capete se întoarseră spre ei. Ascultă-mă, nu voiam decât să-mi iau rămas bun. Ce-i așa de misterios în asta?

— Nimic, dar…

Fratele mai mare îl întrerupse.

— Lasă-mă să mă bucur.

— Desigur, răspunse prompt fratele mai mic. Cei doi merseră împreună pe un coridor de spital, în tăcere. Lumina ce pătrundea printr-un șir de ferestre mari se reflecta pe pereții albi ai spitalului, conferindu-le celor doi bărbați un fel de aură luminoasă. Ajunseră la intrarea principală a spitalului și se opriră.

— Când te mai văd? întrebă Martin.

— Când o să mă vezi.

— Păstrăm legătura?

— În felul meu.

Douglas Jeffers putea vedea că fratele lui era gata să-i mai pună și alte întrebări, dar se abținu și nu deschise gura.

— Poate că o să ai vești de la mine, spuse Douglas Jeffers.

Fratele mai tânăr încuviință.

— Poate o să auzi despre mine.

— Nu înțeleg.

Dar fratele mai mare clătină din cap și se prefăcu că-i trage un pumn în bărbie. Apoi se răsuci și porni spre ieșire. Înainte de a păși pe ușă afară se întoarse, scoase cu îndemânare de expert aparatul de fotografiat din geanta de pe umăr și-l ridică la ochi cu o mișcare fluidă. Se lăsă pe vine, îl încadră iute pe fratele său și apoi apăsă de mai multe ori pe buton. Douglas Jeffers coborî aparatul și-i făcu vesel semn cu mâna. Martin Jeffers încercă să zâmbească și ridică cu greu mâna într-un fel de salut neterminat.

Așa se despărțise de el. Douglas Jeffers râse cu voce tare, amintindu-și mutra fratelui său.

— Fratele meu, își spuse, vede, dar nu poate vedea, aude, dar nu poate auzi.

Pentru o clipă se lăsă pradă tristeții. La revedere, Marty. Adio. Când va veni vremea, ia cheia locuinței mele și învață, dacă poți. Adio.

Brusc, atenția îi fu atrasă de o mașină de poliție parcată lângă un pâlc de copaci. Privi iute vitezometrul. Avea peste o sută. Apoi gândi: ce importanță are?

După Tallahassee, își spuse că trebuie să fie mai atent. Gândul că o întâlnire întâmplătoare cu un ofițer de poliție ar putea pune capăt călătoriei lui îl făcu să încetinească. Numai că, își spuse, o mașină care merge prea încet atrage atenția în aceeași măsură ca una care merge

prea repede. Păstrează o viteză medie. Băgă mâna sub scaun și pipăi după cutia din piele pe care o vârâse în locul liber de acolo. Era unde o pusese. Se gândi la pistolul cu țeavă scurtă. Nu la fel de precis ca acela de 9 milimetri din valiză, nici la fel de bun ca pușca Ruger semiautomată de calibru 30, aflată în cutia din portbagaj. Dar, de aproape, era foarte eficient. Și se potrivea de minune în buzunarul hainei, lucru foarte important. Nu era cazul să hoinărească prin campus cu un pistol care să-i umfle haina.

Trecu pe lângă un indicator. Mai avea șaisprezece kilometri până la granița cu Florida.

Mă apropii, gândi.

Simți cum îl cuprinde un fel de nerăbdare minunată, ca atunci când te trezești în prima dimineață a vacanței de vară. Deschise complet fereastra și lăsă aerul fierbinte al sudului să sufle în mașină. Căldura se învolbură în jurul lui, în el, făcând oboseala să-i pătrundă în oase. Simți cum sudoarea i se adună la subsuori și închise geamul la loc, permițând aerului condiționat să se facă din nou simțit.

Merse mai departe, lăsând în urmă amintirea fratelui său, concentrându-și atenția asupra drumului, ieșind de pe autostradă și mergând pe breteaua ce ducea spre capitala statului. Copacii, gândi, păreau mai puțin maiestuoși, mai mici, ca și cum ar fi fost bătuți de căldură, chirciți de soare.

Găsi un motel cam la șaisprezece kilometri de oraș. Era părăginit, nu aveai de ce să-l ții minte, și se numea Hanul Nopților Fericite. Începu să-i spună ceva despre greșeala de pe firma femeii obosite, cu părul cărunt și lățos, din spatele contorului din micul birou, dar se răzgândi. Semnă cu un nume fals, gata să prezinte actele necesare, dar femeia nu i le ceru. Plăti înainte pentru cinci nopți și luă cheia bungaloului celui mai îndepărtat din spatele motelului. Bănuia că nimeni nu-l va deranja acolo. Nici nu era nevoie să ceară să nu fie deranjat. Camera costa optsprezece dolari pe noapte și corespundea perfect prețului. Patul era șubred, plin de cocoașe, cu cearșafuri cenușii și cu o pătură ponosită. Dar era destul de curată și, gândi el, total izolată. Strecură armele sub saltea, făcu un duș și dădu drumul la televizor, dar nu-i trezi niciun interes și, după câteva minute, se hotărî să se culce.

Întins în pat, însă, nehotărârea începu să-l frământe.

Trecu în revistă toate argumentele care-i bântuiseră imaginația săptămâni la rând. Se gândi din nou că avea nevoie de cineva care să studieze istoria. I-ar putea oferi contextul, gândi, un sentiment al continuității, ar fi în stare să potrivească faptele în schema mai largă a lucrurilor. Dar ar fi în stare să scrie? Ar avea istețimea necesară pentru a fi mereu treaz, oricând gata să sesizeze ce anume avea în gând? șovăi. Poate o studentă la sociologie. Au o concepție mai clară despre

tendințe și va putea privi declarațiile în perspectiva socială corectă. Dar se opri din nou, interesat mai mult de flexibilitatea individuală. Respinse imediat ideea unei studente la psihologie; ar fi silit să acționeze cu un soi de exactitate clinică, ce nu-l tenta. Științele și managementul erau ușor de eliminat. Ar fi dogmatică și, probabil, prost informată. Și, cu siguranță, nu dorea să-și petreacă timpul liber discutând politică. Mai știa că nu vrea o matematiciană, sau, nici atât, o muziciană sau o lingvistă. Ar fi prea absorbite de specialitatea lor, ca să poată aprecia evenimentele.

Primul impuls fusese, probabil, cel bun: să caute sau o studentă la literatură, sau una la ziaristică. O persoană interesată de jurnalism i-ar putea fi de folos; ar discuta împreună despre multele istorisiri pe care le-a ilustrat și, în felul acesta, i-ar abate gândul de la teama și anxietatea firească. Dar, dacă te gândești mai bine, s-ar putea ca un ziarist în devenire să nu priceapă întreaga imagine, limitându-se la o narare nefericită, unilaterală a evenimentelor și scăpându-i unele dintre subtilitățile la care se gândea. Ce vreau eu să fac, gândi, ar putea umple o carte, așa că trebuie să găsesc un iubitor de cărți. Pe cineva de la engleză, decise. Această decizie îl umplu de plăcere, mai ales când își dădu seama că primele intuiții se dovediseră, după o trecere în revistă și o analiză atente, cele corecte. Ezită însă din nou, ca un avertisment. Ai răbdare: genul însingurat, retras ar fi un dezastru. Nu un șoarece de bibliotecă, nicio persoană prea extravertită. Alege cu grijă, își spuse.

Simți cum îl cuprinde liniștea. De afară se auzeau zgomotele nopții, gângănii lovindu-se de geamul ferestrelor și, departe de tot, plângerea roților tirurilor de pe autostradă.

Procedează conform planului, gândi. E un plan bun.

Era mulțumit și, în câteva clipe, adormi.

Luminile strălucitoare se revărsau prin ferestrele restaurantului MacDonald's de la marginea campusului Universității de Stat Florida din Tallahassee. Puse mâna pe pahar și simți cum căldura se acumulează pe peretele lui. Auzea zgomotul sistemului de aer condiționat ce se lupta cu căldura de afară și cu aceea ce se ridica din șirul de mașini de prăjit și de hamburgeri ce sfârâiau aliniați cu precizie militară pe plită. Deși dimineață, restaurantul era deja plin de studenți. Își sorbea cafeaua studiind harta campusului, găsind locurile după un orar pe care nu-i fusese greu să-l obțină de la biblioteca universității înainte de micul dejun.

La a treia cafea reușise să depisteze câteva cursuri promițătoare, în locuri convenabile. Puse harta și orarul în servietă. Înainte de a pleca, se privi în oglinda de la toaleta bărbaților. Își îndreptă nodul de la cravată și-și perie părul spre spate. Purta o jachetă sport albastră și

pantaloni kaki.

Nimănui n-o să i se pară ciudați ochelarii de soare, gândi. Toată lumea poartă ochelari de soare într-un campus din Florida. Își aranjă pixurile care ieșeau din buzunarul cămășii și-și șifonă puțin jacheta, scoase apoi din servietă o ediție de buzunar din *Colecționarul* lui John Fowles și o vârî în buzunarul hainei, în așa fel încât să se vadă titlul. Cumpărase cartea în dimineața aceea și-i îndoise cu atenție colțurile paginilor și cotorul, ca să pară citită și răscitită. Ar fi trebuit să-și aducă propriul exemplar, gândi. În celălalt buzunar îndesă un teanc de hârtii. Se privi mulțumit. Un asistent universitar, ușor zăpăcit de sarcinile didactice, preocupat în cea mai mare măsură de postul lui, dar prietenos, deschis, destul de chipeș și, mai ales, inofensiv.

Porni spre campus. Plin de încredere. Nerăbdător. Mulțumit de cum arată, mulțumit de planul lui.

Dar mai întâi, gândi, o vizită de suflet.

Porni pe o stradă liniștită, mărginită de copaci, trecând pe lângă un grup de studenți, zâmbind, dând din cap spre ei când se încrucișară, căutând adresa. Se aștepta să aibă o inscripție, cum aveau celelalte tipuri de societăți. Era o zi cu totul deosebită; cald dar nu zăpușeală, o ușurare față de cum e de obicei vara în Florida. În felul ei, gândi, ziua tipică de vară în Florida semăna cu miezul iernii în nord-est: în Florida, căldura dă naștere aceleiași apăsări, aceluiași sentiment de închistare pe care-l dau gerurile din nord. E la fel de greu, în zilele cele mai cumplite, să ieși din casă. În Florida te ascunzi la aer condiționat. Cu mâna deasupra ochilor, privi în sus, la soarele care-și croia drum pe cerul fără nori. Se gândi la Jack London și făcu o extrapolare: Nu, nu poți umbla singur în Florida, când temperatura crește…

Douglas Jeffers își zâmbi și se opri sub crengile întunecate ale unui stejar înalt. Privi dincolo de o pajiște verde la o casă albă cu două etaje, retrasă cu vreo douăzeci de metri de la drum.

Cât se uita, două adolescente ieșiră pe ușa mare din față și își feri privirea, uitându-se de-a lungul străzii până trecură. Râdeau și se îndoia că-i observaseră prezența. Își întoarse din nou privirea spre casa cea albă, cercetându-i fațada. Casa avea o mulțime de ferestre și o altă ușă, într-o parte. Pe pajiștea din fața ei era o tăbliță cu două litere grecești. Citi de două ori literele, apoi zâmbi în sinea lui.

Chi Omega.

Asta e, gândi. Aici s-a petrecut.

Ochiul minții văzu imaginea cu o viteză de profesionist.

Chiar acum, gândi. Captează lumina cât lovește în pătratul din stânga al fațadei. O poză, repede. Să nu te observe nimeni. I-ar fi plăcut să aștepte până când cineva ar fi mers pe potecă sau ar fi ieșit pe ușă, ca să dea perspectivă fotografiei. Dar s-ar fi putut ca persoana

respectivă să observe și asta n-ar fi fost bine. Încadră vizual imaginea, astfel ca un stejar mare de la marginea pajiștii cu iarba verde tunsă scurt să-i ofere o dimensiune laterală, pe verticală. Se deplasă puțin, ca să se plaseze într-un unghi anume. Se uită iute în susul și în josul străzii. Se lăsă apoi pe un genunchi, ca și cum și-ar fi legat șiretul la pantof, deschise servieta și apucă aparatul de fotografiat. Puse la punct timpul și diafragma înainte să-l scoată din servietă. Apoi, cu o singură mișcare curgătoare, rapidă, îl ridică la ochi, rotindu-se spre casă, centrând în timp ce se întorcea. Puse distanța și făcu o poză. Se auzi torsul motorașului și apăsă din nou pe declanșator. Și din nou. După care, mulțumit, strecură din nou aparatul în servietă, își legă de-adevăratelea șiretul și se ridică. Privi în jur, ca să se asigure că nu-l văzuse nimeni și porni cu pași repezi în josul și razii.

Merse iute cale de vreo douăsprezece cvartale, în campus, fără să se oprească până nu zări o bancă liberă sub un copac. Se așeză pe bancă, dându-și brusc seama că respira cu greu, din cauza plăcerii, nu a oboselii.

— Ai făcut fotografia? se întrebă. În mintea lui, vocea avea acel accent disperat al unui redactor pus pe harță.

— Întotdeauna o fac, își răspunse.

— Dar pe asta ai făcut-o?

— Te-am dezamăgit eu vreodată?

— Te rog, spune-mi pur și simplu dacă ai făcut fotografia?

— Nicio problemă.

Râse cu voce tare.

Ce mai turist, gândi. În timp ce toți cei care vin în Florida se îndreaptă spre Disney World sau Epcot Center sau mărșăluiesc spre Chei, tu vizitezi locul unde… unde ce? Medită. Majoritatea oamenilor s-ar uita la fotografia Casei *Chi Omega* din campusul Universității de Stat din Florida și s-ar gândi la ea ca fiind locul unde două fete fuseseră ucise cu brutalitate, pe când dormeau în pat, iar o a treia fusese grav rănită. O clipă Jeffers cântări fraza: ucise cu brutalitate. Era limbajul jurnaliștilor, vag înrudit cu engleza. Omorurile erau întotdeauna brutale. Așa erau și bătăile, exceptând cazurile în care erau sălbatice. Clișeele lumii ziaristice creaseră un gen de stenografie sigură – cititorii puteau absorbi cuvintele „ucise cu brutalitate” și nu era nevoie să știe că ucigașul fusese într-atât de nebun încât mușcase unul dintre sfârcurile uneia dintre fete, iar pe celălalt îl zdrobise cu o creangă de stejar, ca un om preistoric care-și ieșise din minți. Douglas Jeffers se gândi la fetele pe care le văzuse ieșind din casă râzând. Se întrebă o clipă dacă ele și colegele lor din aceeași societate nu-și încuiau de două ori ușa în timpul nopții, trăgând zăvoare solide la memoria lor. Jeffers își imagină casa. Gândi: își spun că e locul în care locuiesc, unde se desfășoară camaraderia lor în timpul celor patru ani

de facultate, dar de fapt e mai mult, e un monument ridicat pentru ceva mult mai important: marchează locul unde un ucigaș prolific a început să o ia razna și să se îndrepte spre propriul sfârșit.

Jeffers își aminti de bărbatul scund, cu păr castaniu ondulat pe care-l văzuse pentru prima dată într-un tribunal din Miami, la multe luni după noaptea cumplită din casa *Chi Omega.*

Un idiot! gândi.

Mintea lui fragmentă amintirea în imagini. Clic! Ucigașul se întorsese. Clic. Ucigașul îl privise. Clic! Se uită unul la celălalt, fără să-și poată desprinde privirile. Jeffers se întrebase dacă bărbatul era în stare să vadă și altceva în afara spectacolului său mărunt. Clic! Gura ucigașului se deschisese când începuse să spună un cuvânt care se evaporase într-un zâmbet strâmb. Clic! Ucigașul întorsese la loc capul, zâmbind cu îngâmfare, comentând cu iuțeală procesul, înfuriindu-l pe judecător, îndepărtând jurații, asigurând inevitabilitatea rezultatului final. Clic! Jeffers prinsese strâmbătura, urma întunecată de nebunie și furie, cu o clipă înainte ca sarcasmul și aroganța să le acopere. Aceasta era fotografia pe care o păstra pentru dosarul lui personal.

Ce tâmpit! gândi iar.

Stomacul lui Jeffers se strânse la această amintire. Ziarele scriseseră că era inteligent!

Jeffers scutură brusc din cap, înapoi și înainte. Ce inteligență e aia care nu-și poate controla propriile pasiuni? Unde era autodisciplina? Unde erau seriozitatea, planificarea, inventivitatea atunci când a dat buzna, în miez de noapte, într-un cămin studențesc și le-a ucis cu sălbăticie pe cele care locuiau în el? Total lipsit de control. Robit dorinței. Slăbiciune, gândi Jeffers. Plăcere prostească, de școlar, născută din îngâmfare.

Își aminti de propria furie neexprimată atunci când colegii de la ziare și televiziune se minunaseră cu răsuflarea tăiată de cât de articulat, cât de educat era un multiplu asasin. Arăta la fel ca noi. Vorbea la fel ca noi. Se purta la fel ca noi. Cum putea fi ce spunea poliția că este?

Jeffers scuipă, furios.

Adevărul, gândi Jeffers, e că nu era ca noi.

Cât de simplist. Cât de stupid. Deci era deștept. Deci era simpatic.

Ei bine, îi place așteptarea execuției?

O merită, gândi Jeffers.

Prostie de gradul întâi.

Se ridică de pe bancă, conștient din nou de căldura din ce în ce mai mare a zilei. Se hotărî să se ducă la uniunea studenților să mănânce ceva de prânz, înainte de a porni în recunoașterea finală și de a-și executa planurile.

Cantina era aglomerată, zgomotoasă, anonimă. Jeffers își duse tava cu mâncare la o masă din colț și mâncă încet, cu harta și lista cursurilor întinse în fața lui, din când în când îndrăznind să ridice ochii și să se uite la amestecătura de studenți. Gândi că în comportamentul lui exista o simetrie cât se poate de plăcută; își aminti de primele luni pe care le petrecuse la facultate, înainte de a se lăsa ca să-și înceapă cariera de fotograf. În mare măsură își petrecea timpul exact ca acum. Singur. Tăcut. Închis în sine, privind mai degrabă decât participând. Ascultând mai curând decât vorbind. Își aminti cât de prost se simțise, singur la el în dormitor, departe de manifestările spontane de bun-venit ale comunității studențești. În nord era iarnă, o zi înghețată, tristă, cenușie și umedă sub amenințarea ninsorii, când și-a aruncat puținele haine în sac, și-a încărcat aparatele de fotografiat și a pornit spre marginea campusului, salutând libertatea cu degetul mare ridicat în sus, făcând autostopul spre apus, de-a curmezișul țării. Amintirea acelei călătorii îl făcu să zâmbească: la o săptămână după ce pornise a vândut prima fotografie. Își amintea cum stătea la o masă într-o cantină de binefacere din centrul Clevelandului. Era singur, ca de obicei; un vagabond bătrân încercase să se așeze lângă el, frecându-și genunchiul de al lui pe sub masă, în timp ce înfuleca linguri pline ochi din mâncarea grasă și încerca să se poarte cu o nonșalanță demodată. Jeffers îi prinsese piciorul pe sub masă între picioarele lui și-l trăsese brusc înapoi și apoi într-o parte, răsucind cu furie genunchiul fragil al vagabondului. Piciorul pârâise în timp ce omul se apucase de masă, gata să strige de durere, dar redus la tăcere de avertismentul șoptit al lui Jeffers:

— Dacă spui o vorbă, strigi, țipi sau faci ceva, ți-l rup și iarna asta ai să mori afară în stradă.

Când i-a dat drumul, omul s-a târât iute de la masă. Câteva clipe mai târziu, exact când ștergea cu o bucată de pâine albă necoaptă ultimele resturi de sos, Jeffers auzise sunetul sirenelor, multe sirene, coborând la vale pe stradă și oprindu-se câteva case mai departe. Apucase sacul cu aparatele de fotografiat și alergase spre locul de unde răsuna alarma. Oameni scoteau copii pe ferestre și-i dădeau pompierilor, țipând speriați, și Jeffers fotografiase totul. Dar fotografia pe care o vânduse era aceea a unui pompier cu țurțuri de gheață atârnându-i de pe manta și de pe pălărie, strângând la piept un copil de șase ani, înfășurat într-o pătură și ducându-l departe de primejdie. Redactorul de la *Plain Dealer* era cam sceptic, dar îi dăduse voie lui Jeffers să utilizeze camera obscură. Ziua fusese săracă în știri și-și dorea ceva special pentru pagina de întâmplări locale. Jeffers își aminti cu câtă grijă, închis singur în camera obscură, amestecase chimicalele, ținând filmul scufundat în lichid până când imaginea începuse să se formeze. Ochii erau cei care făcuseră ca fotografia să se

vândă, gândi Jeffers, amestecul nevinovat de epuizare și bucurie din privirea salvatorului în opoziție cu teroarea acumulată în cea a copilului. Era o imagine plină de forță și foto-redactorul o publicase pe prima pagină.

— Grozavă poză, spusese. Cincizeci de dolari. Unde să trimitem cecul?

— Sunt în trecere.

— N-ai adresă?

— Nu.

— Unde te duci?

— În California.

— Toată lumea vrea să se ducă în țara viselor. Oftă. Libertatea cuvântului, iubire liberă, orgii și droguri. Haight-Ashbury și rock LSD. Râse. Fir-ar să fie, nici nu sună prea rău.

Redactorul își scoase propriul portofel și-i întinse două bancnote de douăzeci și două de cinci. De ce nu mai rămâi puțin pe-aici, să mai faci câteva poze pentru noi? Te plătesc.

— Cât?

— Nouăzeci pe săptămână.

Se gândi: la Cleveland e frig. Așa că-i spuse.

— La Cleveland e frig.

— Și la Detroit și la Chicago. New York e ceva de groază, și Boston nici nu intră în discuție. Puștiule, dacă vrei căldură, du-te la Miami sau la Los Angeles. Vrei de lucru, dă-i drumul chiar aici. Ce-i drept, e iarnă. Știi ce, îți dau nouăzeci și cinci și-ți cumpăr o canadiană și o pereche de izmene lungi.

— Ce-o să fotografiez?

— În niciun caz expoziții de flori. Nici întrunirile Camerei de Comerț. Ce-ai fotografiat și acum.

— O să încerc, spuse Jeffers.

— Bravo, puștiule. Dar ar mai fi ceva.

— Ce anume?

— Eu risc. Fotografia de azi, mă rog, s-a dovedit câștigătoare – vreau să spun că dacă nu-mi mai aduci și altele de genul ăsta – ei bine, te trezești din nou în drum spre California. Ai priceput ce vreau să spun?

— Cu alte cuvinte, dovedește-mi.

— Exact. Mai vrei?

— Sigur. De ce nu?

— Cu felul ăsta de a fi, puștiule, ai să ajungi departe în meseria asta. Și-ar mai fi ceva. Cleveland e un oraș muncitoresc. Tunde-te.

A petrecut la Cleveland unsprezece luni cu părul scurt.

Își aminti: un bărbat care protesta împotriva războiului ciomăgit pe spinare de un polițist înarmat. Fotografiat la 1 pe 250 dintr-o secundă,

cu diafragma f-16, cu teleobiectiv, de la distanța de un cvartal. Granulația hârtiei accentuase violența. O înmormântare de gangsteri, cu un bodyguard răbufnind furios în fața șirului de fotografi și operatori. Fotografiase repede, lăsându-se pe vine în ultimul moment, prinzând gorila în costum închis când își lua avânt, cu dinții dezgoliți, cu un timp pe 1 pe 1000, cu film rapid. Altă înmormântare, cu sicriul acoperit de drapel, un aviator în care se trăsese deasupra Haiphong-ului și care își condusese cu grijă avionul F-16 tot drumul înapoi până la *Oriskany,* în Golful Tonkin, unde era în siguranță, ca motorul să piardă din putere aproape de aterizare și să moară în apele calde, vălurile, mai înainte ca cei de la salvare să ajungă la el. Familia părea resemnată, gândi Jeffers; se vărsaseră puține lacrimi. Îi prinsese așezați într-un singur șir, privind fix în groapă, ca la paradă, timp 1 pe 15 dintr-o secundă, diafragma f-22, lăsând filmul ceva mai mult în soluție, astfel ca să iasă în evidență cenușiul cerului. Își aminti și de trupul țeapăn, înghețat al unui drogat, care-și găsise căldura în acul unei seringi și care bravase frigul unei nopți de februarie și murise pur și simplu în stradă. Se întâmplase aproape de malul mării; fotografia lui prinsese lumina de la Cuyahoga, reflectând o lume încorsetată în gheață, cu timp 1/500, diafragma f-5,6. Dar, ca întotdeauna când își amintea de Cleveland, se gândi la fată.

Se afla în camera obscură, micul radio cu tranzistori pe care îl cumpărase din primul salariu cânta într-un colț, umplând camera cu versurile și sunetul sălbatic al formației The *Doors.* De fiecare dată când dădea drumul la radio, *Light My Fire* inunda camera. Petrecuse două zile amețitoare de vară făcând rondul de dis-de-dimineață cu unul dintre ultimii polițiști care patrulau pe jos. Fotografiile i se păreau ceva de rutină, prea blânde. Polițistul era foarte popular, se apropia de pensie. Oriunde se ducea era întâmpinat cu bucurie, cu aplauze, bine primit. Jeffers mârâise văzând fotografiile. Unde era poanta? Unde era tensiunea? Își dorea ca cineva să tragă în polițist. Se ruga să se întâmple așa și se hotărâse să mai petreacă o zi pe străzi. Pierdut în muzică, obscuritate și planurile lui, abia își dădu seama de vocea redactorului care striga la el.

— Jeffers, puturosule, ieși de-acolo!

Așezase cu grijă lucrurile, mișcându-se alene. Jim Morrison cânta: „Știu că nu va fi adevărat…” Așa cum descoperise cât se poate de repede, redactorul nu avea decât două stări de spirit: plictiseală și panică.

— Ce-i? întrebase, ieșind din cămăruță.

— Un cadavru, Jeffers, mort sută la sută, chiar în mijlocul cartierului Heights. O adolescentă drăguță moartă de-a binelea într-un cartier de bogătași. Fugi, fugi, fugi! Te întâlnești cu Buchanan la fața locului. Fugi!

Bătuse în lung și-n lat, ciudat de emoționat, zona de lângă perimetrul interzis de poliție, ținându-se departe de ceilalți ziariști și operatori de televiziune, care stăteau adunați ghem, glumind, încercând să afle câte ceva, dar așteptând mai ales până când un purtător de cuvânt sau un agent va veni să-i informeze. De unde să ia fotografia cea mai bună? se întrebase. Se deplasase la dreapta, apoi la stânga, pătrunzând și ieșind de sub umbrele după-amiezii, pentru ca în cele din urmă, când nimeni nu băgase de seamă, să se cațăre într-un copac mare, încercând să vadă ceva. Întins ca un trăgător de elită pe o creangă a copacului, fixase teleobiectivul și se uitase la polițiștii care lucrau cu meticulozitate în jurul trupului tinerei fete. Când zărise pentru prima dată un picior gol, înghițise cu greu. Jeffers se străduise să vadă, febril, făcând poză după poză, apropiindu-se din ce în ce mai mult de victimă. Simțise nevoia să-i vadă sânii, părul, zona pubiană; pusese la punct unghiul și centrase, apoi continuase să fotografieze ca și cum ar fi tras cu o armă, răsucind aparatul, manipulându-l, mângâindu-l ca să-l aducă mai aproape de cadavru. Își șterse sudoarea de pe frunte și apăsase din nou pe declanșator, înjurând de fiecare dată când un polițist intra în raza lui vizuală, motorașul torcând ori de câte ori avea o imagine clară.

Fotografiile alea le păstrase pentru el.

Ziarul publicase alte trei: o fotografie cu brancardierii care purtau pe o targă trupul victimei vârât într-un sac, o imagine de la nivelul solului, luată de la distanță, cu polițiștii îngenuncheați lângă cadavrul pe care-l acopereau cu trupurile lor, cu excepția unui braț tânăr surprinzător de subțire, îndepărtat de trup și ținut cu delicatețe de unul dintre polițiști, și o fotografie cu un grup de adolescente, atrase de teamă și de curiozitate la locul crimei, privind uluite, în lacrimi, cum era scos cadavrul de sub tufișuri. Ultima fotografie îi plăcuse cel mai mult, se apropiase cu grijă de fete ca să le obțină numele, vorbindu-le frumos și obținând cu ușurință informații de la ele. Fotografia, își spunea, vorbea despre efectul produs de crimă. Ochii uneia dintre fete erau larg deschiși din cauza șocului, în timp ce fata de lângă ea își acoperise fața cu mâinile, ochii ivindu-se pe deasupra degetelor înțepenite de groază. O a treia stătea cu gura căscată, în timp ce o a patra se întorsese cu spatele, ca să nu vadă. Redactorul spusese că era cea mai bună dintre toate. O publicase pe prima pagină.

— S-ar putea să primești o primă, zisese, dar Jeffers, agitat încă la culme, gândise că adevărata primă se developa în soluția din camera obscură și, de îndată ce văzuse punerea în pagină, se grăbise să se întoarcă la singurătatea lui.

Zâmbi.

După aproape douăzeci de ani, încă mai avea aceste fotografii.

Le va păstra totdeauna.

Auzi râsete și se întoarse spre un grup de studenți așezați aproape de el. Îl tachinau pe unul dintre colegii lor, care nu se supăra deloc. Jeffers prindea doar frânturi din discuție, dar înțelese că era vorba despre o lucrare trimestrială pe care studentul o prezentase, nimic important, un moment oarecare, tipic. Jeffers se uită la programul și la harta lui și decise că venise momentul să treacă la treabă.

Traversă iute campusul; mai era puțin până la ora unu și voia să găsească un loc înainte de începerea cursului „Conștiința socială în literatura secolului al XIX-lea". Urcă în fugă cele câteva trepte ale clădirii unde se afla clasa, își scoase ochelarii când păși în holul întunecos, intră sigur pe el în sala 101, împreună cu un flux neîntrerupt de studenți, unii singuri, alții perechi. Sala se umplea repede; găsi iute un loc lângă interval, mai în spate. Îi zâmbi tinerei de lângă el. Fata îi zâmbi și ea, fără să întrerupă conversația cu băiatul de alături. Aruncă o privire grăbită în jur; cel puțin vreo zece discuții cum era aceea de lângă el, destul zgomot ca să spargă tăcerea sălii. În dreapta zări un student citind ziarul, un altul întorcea paginile unui roman în ediție de buzunar. Alții își aranjau teancuri de foi de hârtie în fața lor. Făcu la fel, încercând să citească ceva în comportamentul celor din jur, vreo mișcare, oricât de mică, putând să indice o atitudine ce-ar fi semnalat candidatura uneia dintre persoanele respective.

Zări o fată, singură, de cealaltă parte a intervalului, cu câteva rânduri mai jos. Citea o carte de Ambrose Bierce, cu capul aplecat peste *În mijlocul vieții.* Jeffers simți cum i se ridică sprâncenele, gândind: Ce combinație extraordinară! Scriitorul care și-ar fi vândut sufletul și o fată de nouăsprezece ani. Interesant, gândi. Decise s-o urmărească în timpul prelegerii.

Cu câteva locuri mai încolo ședea o altă tânără. Schița leneș pe o foaie de hârtie. Jeffers zărea cu greu formele pe care creionul ei le desena cu îndemânare. O clipă se gândi, tentat, la posibilitățile pe care le putea oferi o asemenea artistă. Se întrebă dacă ar fi fost în stare să deseneze cu cuvinte. Gândi: Cineva care poate recrea realitatea în artă ar putea fi o bună alegere. Hotărî să n-o scape nici pe ea din ochi.

La unu și un minut intră profesorul.

Jeffers se încruntă. Acesta avea vreo treizeci și cinci de ani, vârsta și agilitatea lui. Începu ora cu o glumă despre cum își povestește David Copperfield propria naștere, ca și cum ar fi fost un banc al lui Dickens, o glumă veche de când lumea. Lui Jeffers îi veni brusc să se ridice și să urle. Rămase însă locului, căutând în public pe cineva care să nu fi râs la gluma profesorului.

O fată îi atrase atenția.

Stătea chiar în stânga lui. Ridică mâna.

— Da, domnișoară… hm…

— Hampton, spuse fața.

— Domnișoară Hampton. Vrei să pui o întrebare?

— Vreți să spuneți că Dickens, fiindcă scria pentru publicul larg, își aranja ideile și stilul astfel încât să semene cu cele din săptămânale? Nu credeți că exact inversul e valabil, că Dickens înțelegea perfect poantele pe care dorea să le facă și, folosindu-și marele talent, le plasa în segmente ușor de mânuit?

Jeffers simți cum îi încetinesc bătăile inimii, cum mintea i se concentrează.

— Mă rog, domnișoara Hampton, știm că pentru Dickens forma era importantă…

— Forma, domnule, mai importantă decât conținutul?

Jeffers scrise cu majuscule și sublinie: FORMA MAI IMPORTANTĂ DECÂT CONȚINUTUL?

— Domnișoară Hampton, ați înțeles greșit…

Pe naiba, gândi Jeffers.

— …Fără doar și poate, Dickens era preocupat de impactul politic și social al scrierilor sale. Dar din cauza necesităților formei, acum putem observa anumite limite. Nu v-ați întrebat cum ar fi arătat personajele și povestirile lui dacă n-ar fi fost silit să joace rolul de pamfletar?

— Nu, domnule, n-aș putea spune că m-am întrebat.

— Exact asta am vrut să spun, domnișoară… hm… Hampton.

Nu se prea vede, gândi Jeffers.

O privi pe fată aplecându-și capul spre foaia de hârtie și mâzgălind iute câteva cuvinte. Avea un păr blond murdar, care-i cădea alandala pe față, ascunzând ceea ce Jeffers gândi că era o frumusețe naturală destul de izbitoare. După care băgă de seamă că locul din stânga, precum și cel din dreapta ei, nu erau ocupate.

Simți cum, fără să vrea, e străbătut de un frison.

Inspiră adânc și expiră încet.

Încă o dată, gândi, trăgând o gură mare de aer și lăsându-l să iasă cu grijă, ca și cum ar fi fost ceva de valoare. Își puse pe *furiș* mâna pe piept, spunându-și: Fii calm. Nu te așteptai să găsești un biograf la primul curs la care te-ai dus. Prudență, prudență. Prudență tot timpul. Are ceva în ea. Așteaptă. Privește. Se sili să le studieze pe celelalte două fete pe care le observase mai devreme. Brusc se văzu sub forma unui animal mic, închis la culoare, încolăcit, așteptând, pregătindu-se, făcut ghem în întunericul de sub o piatră, gata să cadă pe o cărare pe care trece multă lume. Zâmbi, gândind cu plăcere: asta înseamnă progres.

TREI

Boswell

5

Soarele după-amiezii se infiltra slab pe fereastra bibliotecii. Lumina carnetul deschis pe masa la care stătea Anne Hampton, făcând ca liniile albastre să dispară, șterse de strălucirea lui. Se uită atât de fix la cuvintele pe care le scrisese, că marginile literelor se începețoșară și deveniră neclare, întreaga pagină transformându-se într-un câmp plutitor, vaporos. O făcu să se gândească la câmpurile acoperite de zăpadă, iarna, acasă în Colorado. Se văzu stând locului după ce alergase mult, lumina soarelui explodând din întinderea de omăt, nebrăzdată încă de urmele schiorilor. E dimineața devreme, soarele încă nu promite căldură, e o simplă lumină rece inundând albul câmpului. Se gândi la felul în care reflecția părea că se înalță, tangibilă, contopindu-se cu aerul înghețat și cu vântul, dând naștere unei lumi fără contururi, fără profunzime sau înălțime, o singură prăpastie mare, singuratică, albă în întreaga lume, așteptând ca ea să-și învingă șovăiala de moment care este frontiera fricii și să se arunce la vale, un salt amețitor înainte, având senzația rece a zăpezii ce zbura și exploda ca obuzele în jurul ei, în timp ce despica pulberea adâncă.

Râse cu voce tare. Apoi, amintindu-și unde se afla, își acoperi fața cu mâinile, prefăcându-se jenată și se lăsă pe spate pe scaun, privind pe fereastră dincolo de curtea interioară, spre un șir de palmieri pe care briza îi mișca ușor. Palmierii, gândi, pot găsi o adiere de vânt chiar și atunci când aceasta nu există. Își lovesc frunzele între ele ca și cum și-ar ura bun-venit, simțind cea mai ușoară boare, primind-o cu plăcere, bucurându-se de ea, gândi cu o gelozie ciudată, chiar și atunci când ea nu era în stare să sesizeze cea mai slabă adiere în zăduful verii.

Își întoarse privirea la cărțile întinse în fața ei. Gândi ce ușor era să-ți dai seama când cineva era student la literatură. Împărți teancul de cărți în două: Conrad, Camus, Dostoievski și Melville de o parte a foilor de hârtie, Dickens și Twain de cealaltă, întuneric și lumină, gândi. Scutură din cap. Nu citea nici măcar jumătate din aceste cărți și nu prea înțelegea de ce era atât de important să le trambaleze în rucsacul din spinare. Dar o făcea, băgându-le în sac în fiecare zi, lângă temele curente, de parcă greutatea cuvintelor mari din spatele ei i-ar fi influențat cumva felul de a privi și i-ar fi motivat comportamentul. Se întrebă dacă, inconștient, își stabilise vreo limită privind timpul cât va purta cărțile odată citite. Se gândi c-ar putea elabora un sistem de clasificare a literaturii: cărțile pe care le purta mai mult de o lună după citire erau adevărate opere clasice. Trei săptămâni însemnau o valoare de durată. Două săptămâni ar fi probabil cărțile cărate datorită temei lor, dacă nu a realizării. O săptămână reflecta poate un

personaj reușit, dar nu o carte mare. Mai puțin de o săptămână? Impostori.

Dar, gândi ea, e o uriașă mângâiere să știi că vorbele mari îți sunt la îndemână.

Uneori se întreba de nu cumva cărțile erau vii; dacă, după ce le-ai închis, personajele și locurile și întâmplările nu se schimbau, nu se certau, nu discutau între ele, ca să nu revină la locul lor decât în momentul în care deschideai coperta. Ar fi cât se poate de firesc. Privi fix la Camus, așezat deasupra teancului întunecat. Poate, gândi, Sisif se odihnește când cartea e închisă. Se așază, respirând greu, cu spinarea sprijinită de stânca lui, întrebându-se dacă nu cumva de data asta stânca se va clătina și apoi, ca prin minune, va rămâne locului. După care, văzând cum paginile cărții sunt deschise în preajma lui, se ridică în picioare, pune umărul sub stâncă și, simțind răceala liniștitoare a suprafeței ei tari, își încordează mușchii, își adună puterile și împinge din greu

Simți deodată dorința să apuce cartea și s-o deschidă, ca să vadă dacă nu cumva îl prinde pe Sisif odihnindu-se.

Zâmbi din nou.

Ridică privirea și ochii ei îi întâlniră pentru o clipă pe cei ai unui bărbat așezat de cealaltă parte a încăperii. Citea ceva, nu putea distinge titlul. Se pare că ridicase privirea în același moment cu ea. Bărbatul zâmbi. Îi zâmbi și ea. Un profesor tânăr, gândi. O clipă privi afară pe fereastră. Lăsă apoi privirea să revină la acel bărbat. Își reluase cititul.

Se uită la cărțile ei. Se uită la notițele pe care le luase. Se uită din nou afară pe fereastră. Și iar spre el, dar bărbatul dispăruse.

Își aminti brusc de văicăreala mamei ei:

— Dar n-o să cunoști pe *nimeni* în Florida!

Și de răspunsul ei:

— N-am *nevoie* să cunosc pe cineva.

— O să-mi fie dor de tine… și Florida e atât de departe.

— Și mie o să-mi fie dor de tine. Numai că am nevoie de timp ca să mă eliberez.

— Dar e cald mereu.

— Mamă.

— Bine. Dacă asta vrei.

— Asta vreau.

Nu era cald tot timpul, gândi. Mama ei se înșelase. Iarna exista, inevitabil, o perioadă de îngheț, o masă încăpățânată de aer rece din Canada, pierdută în drumul ei spre Massachusetts, împiedicându-se de mijlocul țării și aterizând greoi pe fâșia de pământ a Floridei. Era un frig nenorocit, fără nimic din frumusețea sau din nemișcarea înspăimântătoare a munților din Colorado. Era, pur și simplu, un frig

enervant. Palmierii păreau că se închid în ei, clădirile, cu lipsuri mari în ce privea izolația, păreau că păstrează în ele cu încăpățânate aerul rece. Pulovere și pardesie sub un cer care părea că nu știe decât de plajă. Gândi ce caraghios era că-i fusese cu mult mai frig într-o zi de ianuarie la Tallahassee decât îi fusese vreodată acasă.

Privi lumina soarelui de pe masa ei. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru căldura verii, gândi. O izbi gândul că în trei ani și jumătate nu reușise să se împrietenească cu nimeni de-adevărat, în ciuda căldurii, în ciuda familiarității pe care o năștea.

Prieteni de pizza, gândi.

Prieteni de bere. Prieteni de plajă. Prieteni de ce-ți-a-picat-la-examen. Prieteni de ai-citit-lectura-facultativă. Prieteni de vrei-să-te-culci-cu-mine.

Nu prea mulți din ultima categorie, râse în sinea ei.

Asta nu fiindcă n-ar fi încercat destui.

Trase teancul de hârtii spre ea și scrise pe margine: *Recunoaște că ești ca un sloi.* Era mulțumită. O asociere cât se poate de firească: un sloi și Camus.

Se instală mai bine pe scaun și citi mai departe.

Se lăsase amurgul când Anne Hampton plecă de la bibliotecă și o luă agale de-a curmezișul campusului. La apus, soarele în asfințit colorase cerul într-un purpuriu uimitor, luminând formațiuni masive, compacte, de nori undeva deasupra Golfului Mexicului. Gândi ce mult îi plăcea să se plimbe la ora asta; ce mai rămăsese din lumina zilei părea tenace, căutând forme și contururi și străduindu-se, împotriva întunericului care se lăsa, să dea soliditate lumii înainte de a ceda în fața nopții.

Ora muribundă, gândi.

Își aminti cum părea că ultimele fragmente de lumină solară se agățaseră de casca scafandrului când acesta apăruse în copca din helești înghețat al bunicului, purtând trupul fratelui ei. Lumina se rostogolea de pe aparatul din aluminiu lucios al acestei ciudate creaturi marine, reflectându-se pe trăsăturile mânjite de mâl ale băiețelului. Apoi îl pierduse din vedere; Tommy fusese imediat înconjurat de pompieri și de oameni de la salvare și tot ce putuse vedea era o masă întunecată alergând la deal, spre o lumină roșie care pulsa. Îi văzuse patinele, cu șireturile tăiate, aruncate deoparte. Se smulsese din strângerea dureroasă a bunicului ei și le luase.

Desigur, își spuse mergând, nu murise atunci, ci două ore mai târziu, în mijlocul bâzâitului și piuitului aparatelor medicale moderne. Atunci murise din punct de vedere biologic. Serviciul de terapie intensivă al spitalului era o minunăție de lumini, gândi; unde se uita zărea altă lumină, umplând fiecare unghi, sondând fiecare colț. Ca și

cum prin faptul că refuzau intrarea întunericului în încăpere, țineau moartea la distanță.

Văzuse din întâmplare fișa medicală. Avea o rubrică pentru ora decesului și sora trecuse optsprezece patruzeci și două. Se gândise că nu era corect. Când murise Tommy? Era mort când am auzit crăpăturile ca o pânză de păianjen ce apăreau sub picioarele mele, pe suprafața gheții. A murit când l-am strigat și mi-a făcut semn cu mâna, cu enervarea și încrederea în sine specifice băieților. A murit când a atins apa. Își aminti că se gândise cât de lipsit de dramatism fusese totul: în clipa asta aluneca, dând din brațe, în următoarea era înghițit de groapa neagră ce se căscase sub el, murind atunci când întunericul îl învăluise. Capul nu-i revenise nici măcar o dată la suprafață. Brusc, își aduse aminte de durerea rece și de amorțeala din picioarele ei pe când fugea, după ce își scosese patinele, spre casa bunicului. Cu fiecare pas îi era mai greu, mai frig, zăpada era mai adâncă, mai plină de primejdii. Căzuse de nenumărate ori, plângând cu sughițuri. Gândi: eram doar o fetiță. Iar el era deja mort.

O briză caldă îi înfoie bluza și-și trecu mâna prin păr. Lumina soarelui aproape se stinsese și, odată cu ea, entuziasmul și sentimentul că totul avea un rost. Locul lor îl luă o oboseală de vară, în căldura serii.

În Florida nu există gheață subțire, gândi.

Niciodată.

Traversă campusul, trecu pe lângă grupuri de studenți care se îndreptau spre masă, spre petreceri, învățătură sau Dumnezeu știe ce și coti pe Raymond Street, spre locuința ei. Se gândi la lucruri obișnuite, la iaurtul, brânza și fructele din frigider, șovăind o clipă dacă să nu se oprească să cumpere un *cheeseburger,* apoi renunță. Mănâncă alune și fructe de pădure, își spuse, râzând. Îi văzu în gând pe părinții ei; amândoi aveau o tendință spre îngrășare, gândi. Nu putea să sufere mesele cu cartofi piure și friptură, inevitabile în timpul rarelor ei vizite acasă. Cred, probabil, că nu am poftă de mâncare, gândi. Nu-i adevărat. Sunt selectiv anorexică.

Traversă pe sub lumina fluorescentă de la colțul dintre strada Raymond și strada Bond, minunându-se, ca de obicei, cum lumina îi preschimba hainele și pielea într-un purpuriu fluorescent. Se văzu, pentru o clipă, vedeta unui spot publicitar de groază din anii ’50; după o expunere accidentală la o doză unică de radiații, acum se va transforma într-o… într-o ce? se întrebă. În Incredibila Făptură pe care n-o invită nimeni la dans? În Fantastica Tocilară? În Fenomenala Studentă Serioasă? Auzi un hohot răgușit de râs izbucnind brusc printr-o fereastră deschisă, contopindu-se cu melodia săltăreață ce răzbătea dintr-un aparat stereo dat la maximum. Semestrul de vară, gândi, este cel mai puțin serios dintre toate. Își dădu seama că-i plăcea

cel mai mult; făcea ca munca ei să se distingă printre eșecurile celorlalți.

Își continuă drumul, fredonând acum o melodie fără nume împrumutată de la aparatul stereo care urla, până ce coti pe strada Francis. Era la două cvartale de casa ei și nu-l văzu până ce aproape că se lovi de el.

— Iartă-mă, spuse bărbatul. Poți să mă ajuți? Cred că m-am rătăcit.

Tresări. Bărbatul se afla aproape în umbră, lângă portiera deschisă a mașinii.

— Te-am speriat? întrebă.

— Nu, nu, deloc…

— Îmi pare rău dac-am făcut-o…

— Nu, e-n ordine. Mă gândeam.

— Erai cu gândurile în altă parte.

— Exact.

— Cunosc sentimentul ăsta, spuse, venind spre ea. Un gând te duce la altul, apoi la altul, și până să-ți dai seama, te afli în mijlocul unei adevărate reverii. Scuză-mă că te-am deranjat.

— Realitatea, spuse ea, te deranjează întotdeauna.

Bărbatul râse.

Îl privi mai atent în lumina slabă a unei lămpi depărtate.

— Nu v-am văzut azi mai devreme, la bibliotecă? întrebă. Bărbatul zâmbi.

— Da, eram acolo, încercam să recuperez câte ceva din ce n-am citit…

Îl văzu studiindu-i chipul.

— Nu ești fata – scuză-mă, doamna – cu toate cărțile alea? M-am gândit că n-o să mai pleci niciodată de acolo, dacă trebuie să le citești pe toate.

Zâmbi.

— Numai pe unele dintre ele. Nu pe toate. Unele le citisem.

— Probabil ești studentă la engleză.

— Ai ghicit.

— Nici nu era prea greu, zău așa.

— Nu, bănuiesc că nu era, zise Anne. Nostim e că tocmai mă gândeam la asta ceva mai devreme.

— Vezi, răspunse el, instinctul.

Anne îi zâmbi și el rânji drept răspuns.

Tăcură o clipă. Gândi că bărbatul nu arăta rău; era înalt, bine făcut, cu un soi de nonșalanță. Probabil din cauza jachetei, își spuse. Jacheta sport face ca toți bărbații să ți se pară ceva mai șifonați și mai apropiați.

— Sunteți profesor?

— Cam așa ceva, zise bărbatul.

— Dar nu aici?

— Nu. Mă aflu aici pentru prima oară. Și nu reușesc să găsesc strada Garden: am căutat peste tot… Bărbatul se întoarse, arătând mai întâi într-o parte, apoi privind în cealaltă. O clipă Anne se gândi că se uita după ceva, când privirea lui întârzie în stânga și în dreapta, înainte de a se întoarce la ea.

— Strada Garden e ușor de găsit, spuse. Cotiți de două ori. La colț o luați la stânga, pe urmă a doua la dreapta. Se intersectează cu strada care dă în asta, ceva mai jos. Am uitat cum îi spune, dar nu e prea departe.

— Am o hartă, nu prea bună, spuse bărbatul. Vrei să-mi spui unde ne aflăm exact? Zâmbi. Desigur, asta e o întrebare pur filosofică, dar mă voi mulțumi de data asta cu un răspuns topografic.

Râse.

— Sigur, spuse.

Se apropie de el când întinse harta pe acoperișul mașinii. Băgă mâna în buzunar după un creion, în timp ce vorbea cu sine însuși:

— …cred că mă aflu aici… După care, brusc: fir-ar să fie! Nu te mișca!

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a căzut cheia de la cameră.

Se aplecă.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva… Anne se pregăti să se aplece ca să-l ajute s-o caute, dar îi făcu semn să nu se apropie. Vezi mai bine dacă nu poți să notezi pe hartă unde ne găsim.

Anne se apropie de mașină și se uită pe hartă. O clipă nu știu ce să creadă: Nu era Tallahassee, ci Trenton, New Jersey.

— Ați greșit harta…

Nu apucă să termine fraza.

O clipă privi în jos. Văzu că bărbatul ținea în mână un obiect mic, dreptunghiular.

— Noapte bună, domnișoară Hampton, spuse el.

Înainte de a se putea mișca, îi trase piciorul spre el și o lovi cu obiectul acela în pulpă. Se auzi un trosnet; o durere cumplită îi străbătu corpul; ca și cum cineva ar fi pătruns în ea, i-ar fi prins inima între degete și i-ar fi răsucit-o cu sălbăticie. Cum de-mi știe numele? gândi. Simți apoi cum își dă ochii peste cap și cum o cuprinde întunericul. Trosnetul încetă și Anne gândi: gheața s-a spart.

După care se lăsă pradă întunericului.

6

Primul ei gând când își reveni a fost că moartea era altfel de cum și-o închipuise. Apoi, când simțurile îi reveniră încetul cu încetul, își dădu seama că era în viață. Următorul lucru pe care-l simți a fost durerea; de parcă fiecare oscior și mușchi din trupul ci fusese întins până la limită, și pe urmă lovit sau răsucit. Capul îi pulsa și pulpa îi ardea în locul în care fusese lovită. Gemu încetișor, încercând să deschidă ochii în ciuda durerii.

Îi auzi vocea, de undeva de aproape, dar parcă fără trup.

— Nu încerca să te miști. Nu te zbate. Destinde-te.

Gemu din nou.

Deschise ochii clipind, gândindu-se că nu trebuia să intre în panică, deși teama depăși iute senzația de durere și o învăluia ca un lințoliu. Trase adânc aer în piept. Auzi din nou vocea.

— Încearcă să-ți păstrezi calmul. Știu că pare greu, dar încearcă. E important. Privește așa lucrurile: dacă îți păstrezi calmul, îți prelungești viața. Dacă intri în panică… știu că ești la doi pași de o criză de isterie… ei bine, ar fi greu pentru noi amândoi. Inspiră adânc și păstrează-ți controlul.

Făcu ce i se ceruse.

Deschise ochii și încercă să evalueze situația. Nu ardea decât o lumină mică într-un colț; camera era, în cea mai mare parte, cufundată în întuneric. Nu-l putea vedea, dar îi auzea răsuflarea. Încet-încet, își dădu seama că nu se putea mișca; zăcea pe spate pe un pat, cu mâinile legate și fixate de tăblia de la capul patului, cu picioarele prinse de cea de la picioarele lui. Strânsoarea lăsa puțin loc de mișcare și se deplasă cât putu de mult, încercând să vadă unde se afla.

— Aha, curiozitate. Bun. Asta arată că gândești.

Simți cum o năpădesc brusc două emoții, una urmând imediat celeilalte. O cuprinse mai întâi o disperare fără margini în fața vulnerabilității ei, și suspină. Era ca și cum ar fi căzut de la o mare înălțime și s-ar fi rostogolit la vale, din ce în ce mai repede. Apoi, de îndată ce o cuprinse, acest sentiment se retrase și simți o izbucnire de furie. O să trăiesc, gândi. N-o să mor.

Pe urmă însă, când această declarație făcută în sinea ei puse stăpânire pe ea, se auzi vocea rece, egală a bărbatului.

— Pe lumea asta există multe feluri de durere. Le cunosc pe cele mai multe dintre ele. Nu mă pune la încercare.

Nu-și putu înăbuși suspinul. Simți cum lacrimile îi umplu ochii. Începu să se întrebe ce se va întâmpla cu ea, dar izbuti să se oprească, gândind: Nimic bun. Cuvintele îi ieșiră din gură de parcă ar fi fost

rostite de altcineva, de un copil pierdut.

— Te rog. Te rog, dă-mi drumul. Fac tot ce vrei. Numai dă-mi drumul.

Niciun răspuns. Știa că nu se gândea dacă să-i satisfacă sau nu cererea.

— Te rog, spuse din nou. O izbi cât de inutil părea sunetul acestor cuvinte.

— Spune-mi ce vrei de la mine, se rugă. Mintea ei trecea în revistă, în viteză, posibilitățile, dar refuză să pună imaginile în cuvinte. Îl auzi răsuflând rar. Un sunet îngrozitor.

— Ești studentă, spuse. Va trebui să înveți.

O clipă avu senzația că inima i s-a oprit.

Bărbatul ieși din umbră, intrând pentru prima dată în periferia câmpului ei vizual. Își întinse gâtul, ca să-l vadă. Își schimbase hainele, în locul jachetei sport și a pantalonilor kaki purta acum niște blugi închiși la culoare și o cămașă sport, neagră. Lucrul ăsta o zăpăci și trebui să se uite de două ori ca să se asigure că e același om. Și chipul lui părea diferit; zâmbetul decontractat pierise, dintr-odată părea făcut numai din muchii și unghiuri. Ochii lui se fixară într-ai ei și avu senzația că rigiditatea privirii lui o trăgea înainte, fără să se poată opune. Înghiți cu greu în sec.

— Nu opune rezistență, spuse.

Făcu o pauză.

— Dacă te opui, nu faci decât să-ți prelungești chinul. Dacă ești isteață, te supui programului.

— Te rog, spuse. Nu-mi face vreun rău. Se ascultă vorbind. Cuvintele ieșeau pur și simplu din gura ei, nechemate, plângărețe, neputincioase. O să fac tot ce vrei.

— Sigur că o să faci.

Nu-și dezlipea ochii de ai ei. Siguranța totală a cuvintelor lui o izbi ca o lovitură.

— Tot ce vreau.

Șovăi din nou.

— Dar acesta e un răspuns învățat. Condiționat. Și lecția abia a început.

Ridică obiectul mic, dreptunghiular, ca Anne să-l poată vedea. Tresări fără să vrea, chircindu-se. Bărbatul apăsă pe un buton la unul dintre capetele obiectului și Anne văzu curentul electric trecând de la un pol la celălalt.

— Ai făcut deja cunoștință cu asta, spuse. Anne deveni brusc conștientă de durerea ascuțită din corpul ei. Lăsă să-i scape un sunet pe jumătate suspin, pe jumătate geamăt. Știi că poți cumpăra o armă ca asta, făcută ca să paralizeze, fără să ai permis, în Georgia, Alabama, Missouri, Montana și New Mexico și încă în vreo șase alte state? Poți

să le comanzi și prin poștă, dar așa sunt mai ușor de depistat. Spune-mi, ce motiv ai putea avea ca să cumperi o armă ca asta?

Răspunse singur.

— Să provoci durere.

Simți cum buza de jos îi tremură, și în vocea ei se auzi un tremur ce nu fusese acolo înainte.

— Te rog, fac orice, te rog.

Lăsă obiectul din mână.

— N-ar prea fi drept, spuse, să-l folosesc din nou după ce l-am experimentat o dată pe tine.

Suspină, aproape recunoscătoare.

Scoase apoi un icnet, când își apropie brusc fața de a ei.

— Închipuie-ți, șuieră. Când te-am lovit cu el, era pus la minimum. Închipuie-ți cum ar fi dacă l-aș da mai tare. Gândește-te la durere. Ți s-a părut că cineva te-a prins de suflet și ți l-a smuls din trup, nu-i așa? Gândește-te.

Anne avu brusc senzația unei dureri insuportabile, care se năpustea asupra ei. Auzi vocea aceea de fetiță răspunzând:

— Da, da, da, spuse. Te rog, Dumnezeule.

— Nu te ruga, zise el iute.

— Nu, nu, nu mă rog. Cum spui tu. Te rog.

— Nu mă ruga.

— Da, da, desigur. Da.

— Gândește-te numai.

— Da, da, da. Încuviință viguros din cap.

— Bine. Dar ține minte. E mereu prin apropiere.

— O să țin minte, o să țin minte.

Vocea bărbatului se schimbă brusc. Deveni grijulie.

— Ți-e sete?

Cuvântul sete o făcu să-și dea seama că avea gâtul uscat, încuviință din cap. Dispăru din raza ei vizuală. Auzi apa de la robinet curgând. Se întoarse lângă ea cu un prosop ud în mână. Începu să-i mângâie buzele cu el. Anne supse umezeala din prosop.

— Nu ți se pare fascinant cum de un lucru atât de simplu, ca un prosop înmuiat în apă, ne poate oferi o asemenea ușurare…

Încuviință din cap.

— Dar… același lucru care ne oferă ușurare ne poate înspăimânta, nu?

Rostind ultimul cuvânt, apăsă brusc prosopul peste gura și nasul ei. Se sufocă și icni, încercând să strige, prosopul umed înăbușind-o. O, Doamne! gândi. Mor! Nu pot respira! Își dădu seama că se îneacă și-l văzu deodată pe fratele ei făcându-i semn cu mâna deasupra gheții. Avea senzația că cineva îi smulge plămânii din piept. Își dădu ochii peste cap și se răsuci cât putu în legături, în timp ce mintea îi era

învăluită de un linţoliu de frică.

Bărbatul ridică prosopul.

Luptă să respire, umplându-şi plămânii cu disperare.

— Şi acum uşurarea, spuse bărbatul. Se servi de prosop ca să-i umezească fruntea. Anne suspină din nou.

— Ce ai de gând să-mi faci?

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai exista misterul.

Suspinele îi cuprinseră corpul şi izbucni în plâns.

— De ce?

N-o luă în seamă, lăsând-o să plângă un timp.

Lacrimile se opriră şi Anne se uită la el.

— Alte întrebări? spuse.

— Da. Nu. Nu pot…

— E-n ordine, rosti blând. Mă aşteptam să fii curioasă.

O clipă căzu pe gânduri. Timpul părea că stă în cumpănă odată cu el.

— Ai citit vreodată în ziar un articol care relatează despre o crimă, un articol care să sugereze că un lucru sau altul i s-a întâmplat cuiva, dar fără să fie prea limpede, astfel că imaginaţia ta trebuie să filtreze eufemismele şi analogiile, ca să poată înţelege? Ai citit aşa ceva?

— Da. Nu. Bănuiesc că da. Te rog, tot ce vrei.

O privi furios.

— Ei bine, asta ţi s-a întâmplat ţie. Te afli într-o asemenea poveste. Eşti o ştire dintr-un ziar… Râse. Numai că încă nu e scrisă în întregime. Şi mai trebuie să-i găsim un titlu. Înţelegi asta? Înţelegi ce-ţi spun?

Aprobă din cap.

— Înseamnă că ai o şansă să rămâi în viaţă.

Suspină. Nu ştia dacă să fie recunoscătoare sau nu.

Apoi îi trase o palmă puternică peste gură şi camera se învârti cu ea. Luptă să nu leşine. Simţea gustul sângelui pe gingii şi părea că un dinte stă să cadă.

— Cum tot atât de bine s-ar putea să nu ai. Nu uita acest lucru.

Aşteptă o clipă, urmărind pe faţa fetei efectul cuvintelor lui.

Anne ştia că nu e în stare să ascundă teroarea pe care o simţea, îi tremurară buzele.

— Chestia asta nu-mi place, spuse el într-o doară.

După care o lovi din nou. Mâna lui se deplasă spre faţa ei parcă cu încetinitorul. O surprinse faptul că simţi durerea. Se destinse, întrebându-se cum de era în stare, după care, de data asta, se lăsă cu totul pradă durerii şi leşină.

Când se trezi din noaptea inconştienţei avu grijă să înghită exclamaţia de durere, răspunsul involuntar la revenirea în simţiri. Era

conștientă ce tare i se umflase buza și simțea gust de sânge uscat. Încă mai era legată, și durerea din încheieturi și mușchi revenise, mai puțin acută, dar cu o energie pulsatorie de care se temea.

Nu-l putea auzi, știa însă că era pe-aproape.

Trase încet aer în piept, luptând cu durerea, și se strădui să cerceteze locul unde se afla. Fără să-și miște capul, mătură cu privirea tavanul. Nu era decât o singură lampă, cu becul descoperit, dar stins. Își dădea seama că era o cameră mică și bănui că se afla într-un apartament mic sau într-o cameră de motel. Bălăbănindu-și ușor capul dintr-o parte în alta, putu să vadă câteva mobile prăpădite și o fereastră cu jaluzelele trase. Părea că există un coridor, imediat dincolo de câmpul ei vizual și se gândi că era probabil antreul. Nu putea vedea de unde venea lumina slabă din cameră, dar bănui că alături era o baie și că bărbatul lăsase lumina aprinsă. Nu putea să-și dea seama cât era ceasul sau cât zăcuse fără cunoștință.

Într-un acces brusc de disperare, își dădu seama că nu-și putea aminti ziua sau data și încercă iute să-și aducă aminte. Lucram, gândi, într-o marți, la bibliotecă. E iulie. E sfârșit de iulie. Ultima săptămână. Semestrul ăsta nu mai durează decât trei săptămâni.

Sau patru? Își mușcă buza și simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Amintește-ți! strigă în sinea ei. Își putea simți mintea învârtejindu-se îndurerată că nu e în stare să-și aducă aminte data.

Cât timp e de când mă aflu aici? strigă la ea însăși.

Și atunci, de parcă i-ar fi auzit gândurile, bărbatul răspunse.

— De acum înainte eu controlez timpul.

Vocea lui părea că poartă în ea o finalitate neagră și Anne nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Scoase un suspin, apoi un altul, până când tot corpul i se cutremură de disperare.

O lăsă în voia ei. Nu știa cât plânsese, dacă trecuseră minute sau ore. Când se opri, îl auzi oftând, după care îi spuse:

— Bun. Acum putem continua.

Încremeni, printr-un reflex.

Îl auzi scotocind într-un sac, undeva unde nu-l putea vedea.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă.

Veni imediat lângă ea.

— Fără întrebări! șopti furios.

O plesni.

— Fără întrebări!

O plesni din nou.

— Fără întrebări!

O plesni pentru a treia oară.

Totul se petrecuse atât de repede, încât părea că durerea și surprinderea se contopiseră.

— Nu, nu, nu, iartă-mă… spuse.

O privi.

— Vrei să întrebi ceva? zise.

Scutură iute din cap.

Bărbatul râse scurt.

— Mi-am închipuit eu că nu, spuse.

Își simți din nou inima cuprinsă de disperare. Luptă împotriva unei crize bruște de isterie.

Auzi un clinchet și-și întinse gâtul, să vadă ce era.

— E timpul să ne dezbrăcăm, spuse el.

Ținea în mână o foarfecă chirurgicală din oțel.

Metalul bont era rece pe pielea ei. Se cutremură, apoi ascultă. După care gemu, gândind: trebuia să se întâmple, oh, Dumnezeule, știam că așa o să fie. Îi tăia blând, dar hotărât materialul blugilor.

Mai întâi tăie un crac, de la gleznă până la talie, apoi pe celălalt.

Răsuci cu grijă pantalonii, dezgolindu-i picioarele. O trecură fiorii. Simți cum mâna lui pătrunde sub ea, săltând-o din șale, ridicându-i fundul de pe pat, dându-i apoi drumul, după ce îi scoase blugii. Îl auzi aruncând pantalonii sfâșiați într-un colț. Închise ochii și simți cum foarfeca lucrează cu o precizie înfiorătoare la bluza ei. Simți cum îi scoate sutienul și apoi senzația oțelului pe coapse, când îi tăie chiloții.

Suspină din nou.

Durerea și rușinea o copleșiră, era goală, legată și pierdută. Caracterul inevitabil al celor ce aveau să urmeze i se părea prea stupid, atât de evident, imposibil de evitat; aproape că nici nu-i era frică. Gândi: Fă-o odată, te rog, fă-o și termină.

Așteptă să se suie peste ea.

Secundele se transformară în minute și-și dădu seama că-i era frig. Se cutremură, cu ochii tot închiși.

Nu auzea nimic altceva decât respirația lui, alături.

Era conștientă că minutele se adunau mereu.

Un gând îngrozitor îi trecu prin minte: Dumnezeule! Dacă nu poate? Dacă sentimentul frustrării… se strădui să alunge gândul ăsta și deschise încet ochii. Pur și simplu stătea lângă ea. Când văzu că deschisese ochii, își lăsă privirea să rătăcească peste corpul ei.

— Desigur, îți dai seama că aș putea face cu tine tot ce vreau?

Aprobă din cap.

— Desfă picioarele.

Le desfăcu cât îi permiteau legăturile.

Auzi torsul unui aparat de fotografiat și, în spatele ochilor ei bine închiși, lumea deveni brusc roșie, la explozia unui flash. Mai urmă una, apoi o a treia. Deschise încet ochii.

— Bine, spuse el. Punea aparatul înapoi în sac.

Nervoasă, încercă să-și apropie picioarele.

— Ai de gând să… începu, dar cuvintele se pierdură în zgomotul

unei alte palme trase peste față.

— Credeam că chestia asta am învățat-o deja, spuse.

O lovi din nou.

Nu-și putu reține lacrimile.

— Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, spuse. Te rog, nu mă mai lovi. Nu făcu decât să se uite la ea.

— În ordine. Poți să mă întrebi.

Suspină.

— Întreabă-mă!

— O să mă, o să mă, o să mă violezi?

Nu răspunse.

— E nevoie? zise.

Își puse mâna între picioarele ei. Simți cum pielea i se chircește sub degetele lui.

După care o plesni din nou. Icni.

— Te-am întrebat ceva. Nu mă face să aștept.

— O, Doamne, nu, da, nu știu, cum vrei, te rog.

— Bine, spuse.

Se ridică și se duse la picioarele patului. Anne sălta puțin capul de pe pernă, ca să-l poată urmări. Apucă un obiect micuț, care reflecta lumina slabă.

— Vezi ce e asta?

Gemu. Simți cum mintea i se întunecă.

— Întotdeauna, spuse el, lama briciului m-a fascinat. Îți poate tăia gâtul cu o asemenea viteză, că nu-ți dai seama ce s-a petrecut până ce nu-ți gâlgâie sângele în gâtlej.

Ochii Annei se căscară mari de groază.

Privirea lui o întâlni pe a ei. Coborî apoi încet, cu grijă, lama și o petrecu pe pielea dură de pe degetul cel mare de la piciorul ei.

— Te rog, începu, dar se opri când privirea lui o fulgeră. Se mută lângă ea și îi atinse coapsa cu marginea lamei. Nu simțea nimic, dar văzu o dâră de sânge, mică de câțiva centimetri, apărându-i pe piele.

— Gândește-te la mine ca la o lamă de brici, spuse.

Urcă în sus pe corpul ei și-i trecu lama peste braț, la limita unde mai putea să vadă. Apucă să zărească o altă dâră de sânge. Simți cum se răsucește, ametită, străduindu-se să rămână conștientă, să se controleze, să țipe, să facă ceva. Dintr-odată se trezi cu el aproape de obraz și putu vedea lama între degetele lui. Îi astupă nasul și gura cu o mână și șuieră:

— Să-ți aranjez puțin mutra?

Leșină.

Anne Hampton se trezi încet, gândindu-se că-și va pregăti pe îndelete un mic dejun copios, cu ouă și pâine prăjită și costiță, cafea,

poate un corn, și lectura fără grabă a ziarului de dimineață. Se gândi că mâncarea și veștile rele o vor ajuta să scape de coșmarul ce-o chinuise, un vis urât despre briciuri și nebunie. Pe jumătate adormită, încercă să se rostogolească din pat, dar simți din nou că era legată. O clipă nu știu ce să creadă, ca și cum ar fi fost de-ajuns să scuture somnul de pe ochi ca să se elibereze de acest amestec cețos al coșmarului în existența ei solidă de zi cu zi. Numai că tensiunea din glezne și încheieturi deveni reală și-și dădu seama că gândurile acelei dimineți erau un vis și suspină o dată, a recunoaștere și înfrângere.

Se gândi apoi la fața ei.

Mâna îi țâșni fără voie spre ochi, dar fu împiedicată de legături. Încercă să se aplece spre mâini: trebuie să pipăi! strigă în sinea ei. Ce mi-a făcut?

Simți o groază nestăpânită, de necontrolat. Mai sunt oare eu însămi? urlă mintea ei. Își întinse gâtul ca să se uite la tăietura de brici de pe antebraț. Spre spaima ei nemărginită, nu simțea nimic, cu toate că putea vedea cum sângele se coagulase într-o cicatrice subțire, cafenie. Nici urmă de durere, niciun fel de senzație. Fața mea! Ce mi-a făcut la față? Încercă să-și împartă chipul pe părți: strâmbă din nas și avu impresia că nasul răspunde normal. Ridică din sprâncene încet, încercând să simtă ezitarea cărnii care ar putea să însemne că pielea fusese tăiată. Împinse falca înainte, întinzându-și pielea de pe bărbie și de pe buza de jos. Nu era sigură, buza era încă umflată. Comandă gurii să zâmbească, apoi să rânjească larg, simțind cum carnea de pe obraji se întinde și se contractă. Încercă totodată să-și încrunte fruntea. Păstră această mimică grotescă, bâjbâind parcă în întuneric, asemenea orbului într-o încăpere cu care e familiarizat și în care, brusc, își dă seama că cineva a mutat toate mobilele din pozițiile pe care le memorase cu atâta grijă și dificultate.

Nu putea fi sigură și lucrul ăsta o speria nespus de mult. Închise ochii, rugându-se în tăcere ca de data asta să-i deschidă și să se trezească înapoi în camera ei, înconjurată de lucrurile ei. Strânse tare ochii și încercă să-și amintească propriul dormitor. Se gândi la fotografiile de pe birou; părinții, bunicii, fratele înecat, bătrânul câine ciobănesc al familiei. La mijloc, între fotografii, se găsea o cutie mică, o veche cutie de bijuterii din lemn sculptat în care ținea cercei, și inele, și coliere care valorau toate cu mult mai puțin decât cutia în sine. Încercă să-și aducă aminte dimineața de Crăciun în care o desfăcuse din hârtia cu care era ambalată și îmbrățișările și sărutările pe care le revărsase asupra părinților ei drept mulțumire. Se strădui să-și amintească senzația netedă, caldă, a lemnului lustruit. Sculptura ca de pergament de pe capac era deosebit de delicată și rafinată și luptă să-și aducă aminte ce simțea în degete când își trecea mâna peste capac.

Numai că totul părea departe, ca un lucru de care îți aduci aminte după ce l-ai visat, și pentru prima dată se întrebă dacă tot ce existase cu atât de puține ore în urmă fusese vreodată adevărat.

Se cutremură, dar nu de frig.

Unde e? se întrebă.

Nu-i mai auzea respirația, dar asta nu însemna nimic; știa că e undeva pe aproape. Își înălță capul ca să vadă ce-o înconjura în aceeași lumină palidă ce se strecura în cameră. Nu-l văzu pe bărbat, dar ce văzu o cutremură și-i umplu sufletul de groază.

Își trânti capul înapoi pe pernă și lăsă suspinele să-i sfârtece trupul. Atunci, pentru prima dată, află cu adevărat ce-i aceea violul.

O îmbrăcase.

Avea pe ea chiloți, pantaloni, un sutien nou și un tricou.

Se gândi: sunt un copil.

Și plânse cu sughițuri.

Abia după câteva minute își dădu seama că bărbatul stătea pe un scaun, chiar în spatele capului ei. Când lacrimile mai conteniră, îi atinse din nou buzele cu un prosop umed. Apoi începu să-i spele ușor, cu grijă, fața. Continuă până când Anne reuși să-și țină în frâu teama; se concentra asupra senzației pe care i-o dădea prosopul pe piele, străduindu-se să sesizeze orice ezitare sau durere care să poată fi un semn că briciul își făcuse datoria. Nimic. Își îngădui să ofteze ușurată în sinea ei. Simți cum mușchii i se destind și luptă să rămână rigidă, gândind că trebuia să fie pregătită pentru orice eventualitate. Apoi își dădu seama că disciplina pe care mintea ei o impunea corpului cedase, că nu mai era în stare să comande membrelor ei să facă ceva, că în ultimele ore, trăite în spaimă și tensiune, pierduse o parte din autocontrol. Bărbatul începu să vorbească, blând, încet. Ura sunetul vocii lui, dar nu era în stare să-i reziste.

— Așa, spuse. Relaxează-te. Respiră rar.

Tăcu.

— Închide ochii și recapătă-ți forțele.

Nu asta vrea, gândi. Vrea să mi le pierd.

— Ascultă-ți bătăile inimii, spuse bărbatul. Încă mai ești în viață. Până acum, ai supraviețuit. Ai făcut progrese.

O sută de întrebări îi trecură prin minte și le înghiți pe toate.

— Stai liniștită și-atât, spuse.

Simți cum răsuflarea i se potolește și cum bătăile inimii încetinesc. Se ascunse în spatele ochilor închiși, conștientă că plecase de lângă ea. Îl putea auzi târșindu-și picioarele la câțiva metri de ea, după care, la fel de repede, reveni.

— Foarte bine. Ține ochii închiși, spuse. Vocea lui avea un ton amabil.

O mângâie blând pe frunte.

— Crezi că o să-ți fac vreun rău? o întrebă dulce.

— Nu, răspunse ea încet. Nu deschise ochii.

— Te înșeli, zise el, cu aceeași voce blândă.

Lumina păru că explodează în spatele ochilor ei închiși când o lovi. Zgomotul făcut de mâna lui pe obrazul ei era ascuțit și îngrozitor și Anne icni într-un amestec de surprindere și durere. Ochii i se deschiseră brusc și-i văzu mâna pregătindu-se pentru o nouă lovitură, singurul lucru fix într-o încăpere care se rotea sălbatic.

Strânse tare ochii și încercă să se chircească pe pernă.

— Nu, nu, nu, nu, nu mai da, te rog, spuse.

Urmă o clipă de tăcere.

În întunericul din spatele ochilor ei închiși, mintea Annei Hampton se mișca nebunește. Pentru prima dată nu se putea gândi la nimic altceva în afara durerii, urând-o, fiindu-i frică de ea, dorind să scape.

După o clipă, bărbatul spuse:

— Îți mai datorez o palmă. Ține minte.

Și-l auzi îndepărtându-se de lângă pat, mergând undeva unde începuse să înțeleagă că se afla vastul întuneric al camerei micuțe. Ea rămase în spatele ochilor închiși, simțindu-se părăsită de toți și de toate, cu excepția durerii neostoite.

Nu mai era conștientă dacă dormea sau era trează. Deosebirea dintre fantezie și realitate, dintre vis și veghe se evaporase. O clipă se întrebă dacă nu cumva și bariera dintre viață și moarte devenise la fel de nesigură.

Gândul acesta o sperie și încercă să-și facă curaj, gândind: Sunt încă în viață. Dacă ar intenționa să mă omoare, ar fi făcut-o până acum. Încă de la început. Nu m-ar lăsa în viață, nu mi-ar ține trează durerea, ca să mă omoare la sfârșit. Nu, are nevoie de mine. Nevoia asta înseamnă viață.

Și apoi, la fel de iute, gândurile negre reveniră și-și spuse că s-ar putea să nu aibă dreptate. Poate avea nevoie de ea doar ca de o victimă imobilizată. Poate că nu făcea decât să se îndrepte spre un punct culminant și, odată atins, va deveni… ce va deveni? Inutilă? încercă să înlăture acest gând și să-l depoziteze într-un sertar închis al minții ei, dar odată apărut, gândul luă amploare, până când ajunse să-i domine întreaga imaginație. Văzu scene asemănătoare celor de la actualitățile de seară de la televizor: un grup de operatori, o brigadă de polițiști, o masă fremătătoare de curioși, adunați cu toții în jurul trupului ei gol. În imaginația ei, încerca să strige mulțimii că era vie, că respira, plângea, și gândea, dar nimeni n-o lua în seamă. Pentru masa aceea de oameni, ea era moartă, în ciuda insistenței cu care repeta contrariul și se văzu, în acest coșmar în stare de veghe, ridicată

și pusă pe o targă, pentru a fi dusă la morgă. Ca și cum strigătele ei ar fi fost mute, pierzându-se neauzite în înaltul cerului.

Bărbatul apăru în reveria ei și văzu că ținea în mână un revolver.

— Mai am și alte arme, spuse pe același ton egal.

O clipă îi fu greu să-și dea seama dacă ce vedea era vis sau realitate. Apoi, cu încetul, percepu lumina slabă, pereții bej, curelele care o țineau legată și reveni din acea lume ireală în camera de hotel.

— Saltă-ți șoldurile, spuse.

Făcu ce i se ceruse.

Lăsă arma din mână și, cât stătu ridicată, îi trase în jos pantalonii și chiloții cu care el o îmbrăcase și o lăsă goală.

— O armă e teribil de rece, spuse.

Așeză revolverul pe pântecele ei plat. Simțea greutatea și răceala metalului. Îl lăsă acolo câteva momente.

Îl luă din nou. Anne îl văzu privind-o mai întâi pe ea, apoi arma.

— Dacă ai vrea să-ți distrugi identitatea, n-ai începe prin a-ți trage un glonț între picioare? întrebă.

Îndreptă arma spre organele ei genitale.

— O, Doamne, nu! strigă.

Auzi țăcănitul pistolului când îl armă. Îl văzu îndreptând țeava în jos. Se răsuci cu disperare pe pat, luptând cu legăturile în timp ce bărbatul ținteа lent. Începu să scoată un fel de scheunături, ca de animal, protestând și privind în sus spre gura neagră și rotundă a revolverului. Părea uriaș, gata s-o înghită toată. Se smuci din răsputeri ca să se smulgă din legături, după care se lăsă să cadă pe spate, acceptându-și, învinsă, soarta. Nu închise ochii; rămaseră fixați pe țeava armei. O clipă crezu că vede glonțul ieșind pe țeavă.

Bărbatul o privi, șovăi o clipă, după care apăsă pe trăgaci.

Se auzi un țăcănit.

— Gol, spuse el. Apăsă din nou pe trăgaci. Alt cartuș gol.

Anne lăsă brusc aerul să-i iasă din piept și se simți ca și cum cineva ar fi călcat-o mărunt în picioare. Respiră gâfâit.

O privea cu mare atenție. Scoase apoi din buzunar un pumn de cartușe adevărate și începu să le introducă încet în revolver.

Simți cum i se face greață.

— Te rog, spuse, îmi vine să vărs…

Se apropie iute de capul ei. Aruncase arma deoparte și-i simți mâna sub ceafă, sprijinind-o. În cealaltă mână ținea un vas mic de plastic. Icni, dar nu ieși nimic. Bărbatul îi așeză ușurel capul pe pernă și începu să-i frece iute buzele cu cârpa umedă. Linse umezeala și suspină din nou.

— Saltă-te.

Făcu din nou ce i se ceruse.

Îi ridică iute chiloții și pantalonii, încheindu-i cu îndemânare.

Apucă arma și i-o arătă.

— Mă pricep foarte bine și la arme, spuse. Știai lucrul ăsta, nu-i așa?

Făcu semn din cap că nu.

— Înveți.

Se uită în jos la ea, făcând o pauză înainte să continue.

— L-ai citit pe Dostoievski, nu-i așa?

Încuviință din cap.

— Câte ceva…

— *Crimă și pedeapsă? Frații Karamazov? Însemnările?*

— Da. Și *Idiotul.*

— Când?

— Acum un an, la seminarul din anul întâi.

— Bine. Înseamnă că-ți aduci aminte ce i s-a întâmplat celebrului scriitor înainte de a fi transportat în lagărul de muncă din Siberia?

Făcu semn din cap că nu.

— El, împreună cu ceilalți condamnați, a fost pus la zid în fața plutonului de execuție țarist. Atenție, a strigat căpitanul, în timp ce condamnații tremurau. Ochiți, a continuat, în timp ce oamenii își spuneau iute ultimele rugăciuni și priveau neajutorați la călăii lor. Sabia căpitanului se ridicase, dar înainte să apuce să taie aerul cu ea și să urle comanda: Foc! un călăreț năvălise ca fulgerul, fâlfâind cu disperare o hârtie. Era iertarea țarului. Oamenii căzură în genunchi drept recunoștință. Unii dintre ei bâiguiau, căci își pierduseră mințile în clipa aceea fugară în care văzuseră moartea cu ochii. Câțiva au murit oricum, le-a cedat inima. Și au fost transportați cu toții în lagăre. Cum supraviețuiești în lagăr?

I-a trebuit o clipă până să-și dea seama că i se pusese o întrebare. Mintea ei zburase înapoi în încăperea mică în care ea împreună cu alți nouă studenți se adunaseră ca să discute despre romanele rusului. Vedea în gând razele soarelui reflectându-se în verdele mat al tablei.

— Supunându-te, răspunse.

— Bine. Crezi că același lucru e valabil și aici?

Încuviință din cap.

Bărbatul șovăi, privind-o atent.

— Spune-mi, dintre toate câte ți s-au întâmplat, ce ți s-a părut cel mai rău? Ce te sperie cel mai tare? Ce-ți provoacă cea mai mare durere?

Se așeză pe marginea patului, așteptând răspunsul.

Un val de emoții și de amintiri se năpusti asupra ei, întrebarea o aruncă în cea mai neagră disperare. Se gândi la pistolul îndreptat spre organele ei genitale și luptă cu gustul amar de fiere pe care îl simțea în gură; la sălbăticia electrică a pistolului electroșoc; la briciul apropiat de fața ei; la senzația de sufocare pe care o avusese când îi

apăsase prosopul peste gură și nas; la bătăile arbitrare și capricioase pe care i le administrase. Toate dor, strigă în sinea ei. Toate mă îngrozesc. Și pe urmă se întrebă: De ce vrea să știe? Din bunătate… ce bunătate mai e și asta? Nu se putea forța să gândească atent, rațional; gândul că avea o oarecare putere, capacitatea de a influența situația o înspăimânta. O cuprinse apoi un nou val de groază: Poate că vrea să afle ca să le elimine pe celelalte, păstrând-o doar pe cea mai rea. O, Doamne, gândi, de unde să știu?

— Hai, spuse el cu o ușoară notă de nerăbdare în glas. Care e cea mai rea?

Șovăi. Ajută-mă, se rugă în sinea ei.

— Ei?

— Briciul. Izbucni în plâns. Lacrimile se prelingeau în voie pe obrajii ei.

— Briciul? răspunse el. Se ridică, în timp ce ea plângea în continuare. Dispăru pentru o clipă din vedere, apoi se întoarse, ținând lama briciului în mână. Briciul ăsta? întrebă.

— Da, da, da, te rog, Dumnezeule, te rog.

Îl apropie de fața ei.

— Ăsta te sperie cel mai tare?

— Te rog, te rog, te rog…

Apropie briciul la câțiva centimetri de nasul ei.

— Nu poți să suporți, ai?

Plângea cu sughițuri, cu mintea golită din cauza fricii.

— Bine, spuse simplu.

Se uită la el printre lacrimi.

— Bine. N-am să mai folosesc briciul. Făcu o pauză. Numai ca să mă bărbieresc. Râse. O privi și spuse. Poți să zâmbești. A fost o glumă.

Anne plângea în continuare. Bărbatul nu spuse nimic, în timp ce sughițurile ei nu conteneau. În cele din urmă, când izbuti să se controleze cât de cât, o privi atent și spuse:

— Vrei să mergi la baie?

Simplitatea întrebării o ului.

Încuviință din cap.

— Bine, spuse. Îi desfăcu iute legăturile. Dar înainte de a-i dezlega încheieturile, o privi atent. E nevoie să-ți explic care sunt regulile sau le-ai înțeles?

Se fâstâci din nou. Nu știa despre ce anume vorbește.

— Nu, zise el. Cred că știi cum să te porți. Baia e acolo, după colț. Bineînțeles, are o ferestruică și asta te va pune în fața unei opțiuni. Pentru unii, o fereastră deschisă ar putea să însemne libertate. Permite-mi însă să te asigur că e exact contrariul. Nu exista decât o singură cale prin care te poți elibera de mine, și anume, atunci când voi spune eu că poți. Cred c-ai înțeles lucrul ăsta până acum. Fereastra

e totuși acolo. Așa că tu alegi.

Îi dezlegă mâinile. Își coborî picioarele peste marginea patului și încercă să se ridice, dar sângele îi coborî brusc din cap și ameți cumplit. Se apucă bine de pat, încercând să stea dreaptă.

— Nu te grăbi. Vezi să nu cazi.

Nu se sculase de pe pat, nu se mișca.

Anne se ridică încet și simți cum toți mușchii i se contractă de durere. Făcu un pas mic, urmat de un altul.

— Pași de copil, spuse bărbatul. Bine.

Se sprijini de perete cu o mână, apoi cu cealaltă. Folosind peretele ca să se orienteze, păși în coridorul mic, apoi intră în baie. Lumina îi răni ochii și și-i acoperi cu palma. Primul ei gând fu oglinda și se strădui să-și deschidă ochii, durerea alăturându-se celorlalte dureri ce-i sfârtecau trupul. Ridică fața spre oglindă și căută dezastrul. Buza e umflată, gândi, dar mă așteptam la asta. Pe frunte avea o vânătaie de care nu-și amintea. Și maxilarul era roșu și pătat, de la lovituri. Altfel însă, era neatinsă. Lăsă să-i scape un oftat de recunoștință. Mâinile îi tremurau când umplu chiuveta cu apă și-și stropi fața, spălând câte ceva din durere. Brusc își dădu seama că murea de sete și începu să bea din pumni până când i se făcu rău. O cuprinse un val de greață, se aplecă peste closet și vărsă violent. Când termină, se ridică și se sprijini de chiuvetă. Se spălă din nou.

Apoi privi în sus și văzu fereastra.

Era deschisă, așa cum spusese că va fi.

Își permise să viseze o clipă că fuge, apoi își dădu seama că o aștepta de partea cealaltă. Era absolut sigură că e așa. Se duse totuși la fereastră și-și puse mâna pe ea, ca și cum ar fi sperat că răcoarea slabă a nopții de vară ar putea-o alina. Privi la întunericul de afară. E acolo, gândi. Îi văzu, cu coada ochiului, silueta mișcându-se. Văzu ramuri de copac îndoindu-se în vânt, dar știa că era acolo, așteptând-o. M-ar omorî, gândi, cu toate că în mintea ei cuvântul omorî nu se formă altfel decât ca un văl negru de durere.

Brusc își spuse: Durează prea mult! O să se supere! Se întoarse iute la chiuvetă și, cât putu de repede, își mai stropi o dată fața cu apă, apoi mai înghiți o gură. Grăbește-te! Fă exact ce vrea el!

Se prinse din nou de zid și intră, clătinându-se pe picioare, în camera de motel.

— Aștept, îl auzi spunând.

Traversă cât putu de repede camera, până la pat. Se culcă fără s-o îndemne nimeni, întinzând mâinile în sus, ca să i le poată lega mai ușor. Făcu același lucru și cu picioarele, simțind cum funia se strânge în jurul lor.

— Ți-e mai bine? o întrebă.

Aprobă din cap.

— Vrei să dormi sau ai prefera să-ți răspund la întrebări?

Simți brusc cum o înecă oboseala, de parcă drumul până la baie ar fi fost un pisc greu de escaladat.

— Atunci dormi, îl auzi spunând.

Simți cum i se închid ochii.

Când se trezi, bărbatul stătea la picioarele patului.

— Cât timp am… dădu să întrebe, dar o întrerupse.

— Cinci minute. Cinci ore. Cinci zile. N-are nicio importanță.

Încuviință din cap, gândind că avea dreptate.

— Pot să-ți pun acum întrebări?

— Da. Cred că e momentul potrivit.

— O să mă omori? întrebă. Regretă aceste cuvinte, de îndată ce le rosti.

— Numai dacă ai să mă silești s-o fac, răspunse. Înțelege că treaba asta nu s-a schimbat. Încă mai ești stăpână pe soarta ta.

Nu credea că era așa.

— De ce-mi faci toate astea? Nu înțeleg.

— Am o treabă pentru tine și trebuie să fiu sigur c-o vei face. Trebuie neapărat să am încredere în tine, să mă simt bine cu tine.

— Fac tot ce vrei. Cere-mi numai…

— Nu, spuse. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar trebuie să știu sigur, asigurările tale verbale nu-mi ajung. Trebuie să știu cât de departe pot merge. Trebuie să știi cât de aproape ești de moarte.

Se ridică și-i desprinse mâinile de tăblia patului, legându-le la loc în față.

— Acum trebuie să ies. Mă întorc repede. Nu-i nevoie să-ți amintesc ce pretind de la tine.

Se depărta de pat și porni spre ușă.

— Te rog, spuse Anne. Nu mă lăsa singură. Sunetul vocii ei o surprinse și cuvintele pe care le bolborosise o surprinseră și mai tare.

— Mă întorc repede, spuse. N-o să ți se întâmple nimic.

Strigă din nou, când bărbatul ieși pe ușă. Pentru o clipă, zări întunericul de afară și-și spuse: înseamnă că încă e noapte.

Singură în cameră, privi în jur. Totul era așa cum fusese și mai devreme, dar acum, când bărbatul lipsea, i se părea și mai înspăimântător. O luă cu frig. Gândi: Ești nebună. El e cel care-ți face toate astea. Apoi se sperie și mai tare, când își spuse: N-a încuiat ușa. Oricine poate da buzna și mă poate găsi aici. Dintr-odată i se făcu teamă că s-ar putea să intre altcineva și s-o violeze; chestia asta l-ar înfuria, ar considera-o un bun depreciat și s-ar descotorosi de ea ca de un gunoi. Se contrazicea în sinea ei, cele două euri luptând între ele, unul strigând la ea pentru cât de greșite îi erau gândurile. El e vinovatul! Ia revolverul! Omoară-l! Acum ai ocazia!

Dar rămase încremenită.

Dezleagă-te! se auzi spunând. Fugi!

Unde să fugă?

Unde sunt? Unde mă pot duce?

M-ar ucide, gândi. Încă n-a făcut-o, dar ar face-o dacă aș încerca să fug. E chiar în spatele ușii, mă așteaptă. N-o să apuc să fac nici zece metri.

Nu, fugi! Nu fugi!

Strigă din nou la ea și încercă să se gândească la școală, la familia ei, la prietenii ei, la viața ei. Numai că păreau cu toții teribil de departe, ireali. Singurul lucru real, gândi, este camera asta.

Încercă să se liniștească și se trezi cântând încetișor un cântec pe care și-l amintea din copilărie: „Levănțica e albastră, tralala, tralala, levănțica e lumină; când o să ajung rege, tralala, tralala, tu ai să fii a mea regină…” Își aminti cum îi cânta acest cântec fratelui ei mai mic ca să adoarmă. Simți cum lacrimile i se adună în piept. El e mort, gândi. O, Doamne, a murit.

Își așeză capul la loc pe pernă și așteptă ca bărbatul să se întoarcă. Încercă să-și golească mintea, dar gândurile și teama apăreau tot timpul. Își dădu seama că nu mai era în stare să măsoare timpul ce zbura pe lângă ea, de parcă bărbatul ar fi făcut-o să-și piardă capacitatea de a socoti clipele care treceau. Plecase de o oră? Sau de cinci minute? Tăcerea care o înconjura era atotcuprinzătoare, întunericul era furios și amenințător. Se strădui să pândească zgomotele care-i vor anunța întoarcerea, dar nu era în stare să distingă niciun sunet limpede în întunericul camerei. Ridică mâinile și își acoperi ochii, apăsând tare pleoapele, gândindu-se că se putea măcar retrage în propria obscuritate și poate va găsi acolo ceva solid de care să se agațe. Încercă din nou să se gândească la ceva mărunt, de rutină și obișnuit, la un obiect care să-i vorbească despre existența ei, la o întâmplare care să-i amintească de trecut și să-i ofere ceva concret care s-o ajute să lupte pentru viitor. Se gândi la părinții ei, acasă în Colorado, dar dintr-odată i se părură niște stafii. Se strădui să-și concentreze gândurile asupra chipului mamei ei; cu ochii minții îi construi trăsăturile așa cum pictezi un portret. Își fixă în cap ochii, gura, zâmbetul care ar fi trebuit să-i fie atât de familiar. Se întrebă apoi dacă nu cumva amintirea era un vis și deschise încet ochii.

Tresari, icnind.

Bărbatul era aplecat deasupra ei.

— Nu te-am auzit când ai intrat, spuse.

Văzu cum chipul îi împietrește. Pentru o clipă nu făcu decât s-o privească cu duritate.

— Acum asta e realitatea, îi spuse. O lovi apoi puternic, cu dosul palmei. Mă crezi?

— Da, te rog, răspunse.

O lovi iar. Simți cum mintea i se încețoșează de durere.

— Vrei să trăiești?

O lovi. Încuviință cu putere din cap.

— Nu te cred, îi spuse.

O plesni pentru a treia oară.

— Da, da, se rugă.

O a patra lovitură îi atinse fața.

Apoi a cincea, a șasea și a șaptea, în succesiune rapidă, până când loviturile se abătură asupra ei ca ploaia, bărbatul folosind amândouă mâinile, ca și cum ar fi alimentat focul isteriei ei. Încercă să spună, printre sughițuri, „te rog", în secundele dintre lovituri, dar în cele din urmă, când palmele lui țâșneau din întuneric spre ea, renunță, ridicându-și mâinile legate într-un gest de implorare, lăsând lacrimile sa vorbească pentru ea. Se opri abia când, într-un târziu, oboseala îi tăie răsuflarea.

Bărbatul se așeză pe marginea patului, odihnindu-se în timp ce ea plângea încetișor. Vorbi abia după câteva clipe, iar vocea părea că vine de departe, de undeva de dincolo de durerea și lacrimile ei.

— Mă faci să mă supăr, îi spuse.

Îi simți mâinile pe pantaloni. Brusc, i-i trase în jos, cum mai făcuse și înainte, dezgolind-o.

— Mă asculți? o întrebă.

— Da, da, spuse, deschizând ochii și privind în sus spre el.

Văzu că avea revolverul în mână.

— Îmi creezi prea multe probleme, spuse pe tonul lui sigur. Am sperat c-o să fie bine, dar văd că nu ești în stare să înveți. Așa c-am să ți-o trag și după aia am să te omor, cum ar fi trebuit să fac de la bun început.

Cuvintele făcură explozie în durerea ei și se grăbi să iasă din izolarea în care se refugiase.

— Te rog, nu, nu, nu, nu, nu, fac tot ce vrei, dă-mi din nou o șansă, o să fiu cuminte, o să fac orice, doar să-mi spui, te rog. Nu mi-am dat seama, te rog, orice, orice…

Stătea lângă pat, cu revolverul îndreptat în jos, spre ea.

— O, Dumnezeule, te rog, te rog, suspină. Voia să se gândească la altceva, să-și petreacă ultima clipă în altă parte, dar nu reușea decât să vadă țeava armei care o îngrozea. Gemu, pe măsură ce clipele treceau.

— Orice? o întrebă el în cele din urmă.

— O, da, da, da, te rog, orice…

— Bine, spuse. Om vedea.

Dispăru pentru o clipă, apoi se întoarse. Avea în mână pistolul electrosoc. I-l puse în mână. Dă-i drumul, spuse. Arătă spre organele ei genitale. Aici.

Dintr-odată avu impresia că toată durerea pe care o suportase până atunci nu însemnase nimic. Groaza îi întunecă mintea. Simți cum o sufocă, de parcă tot ce-i făcuse s-ar fi abătut, în cele din urmă, dintr-odată asupra ei. Dar în mijlocul acestui amestec de durere, un singur gând era limpede în mintea ei: Nu șovăi, își spuse.

Și-și înfipse pistolul în ea, încercând în aceeași fracțiune de secundă să se pregătească pentru durerea pe care știa că și-o va provoca.

Dar nu simți nimic.

Privi în sus, zăpăcită.

— E închis, spuse.

Îi luă arma din mână.

— Grațiere, spuse. Râse. Din partea țarului.

Începu să plângă. I se părea că plânsese de un milion de ori în ultimele câteva minute.

— Mai sunt speranțe în ce te privește.

Așteptă o clipă.

— La propriu, vreau să spun.

Se trase înapoi în umbră și o lăsă să plângă în voie.

Primul gând al Annei Hampton după ce-i secară lacrimile fu că se schimbase ceva. Nu știa sigur ce anume, dar se simțea ca un alpinist care a alunecat pe gheața unui ghețar prăvălindu-se într-o crevasă, până când frânghia i-a oprit brusc căderea. Avea senzația clară că se învârte ca un yo-yo desfășurat la maximum, conștientă că primejdia nu trecuse, dar că, pentru o clipă, se afla în siguranță. Își permise pentru prima dată să creadă că, dacă se va supune, ar putea avea o șansă de supraviețuire. Încercă să-și imagineze propria persoană, dar nu izbuti. Își amintea că avusese vise și aspirații cândva, dar nu-și mai putea aduce aminte ce anume. Recunoscu însă că, poate, într-o zi, și le va aminti și totodată se hotărî să facă tot ce i se va cere ca să rămână în viață. Ridică privirea și-l văzu fixând-o cu intensitate. Încuviință din cap, ca și cum i-ar fi făcut semn că avea dreptate.

— Un timp n-o să avem nevoie de astea, ce zici? spuse.

Dezlegă curelele care o ținuseră legată de pat.

— Dezbracă-te, spuse.

Se supuse. Nu simți nimic cât îi cotrobăi prin corp.

— De ce nu faci un duș? Ai să te simți mai bine, spuse.

Încuviință din cap și porni cu pași șovăitori spre baie. Când ajunse la ușă, se întoarse să se uite la bărbatul acela, dar el stătea în lumina slabă, descifrând absorbit o hartă.

Apa fierbinte se prăvăli peste ea în cascade și Anne nu se mai gândi la nimic altceva decât la spuma pe care o făcea săpunul și la căldura care o învăluia. Nici nu-și dăduse seama cât îi fusese de frig. Pentru prima dată, i se părea că mintea i se trezește la viață, că e goală și

liniștită. Se uită la fereastra deschisă și văzu cum lumina palidă, cenușie, a zorilor sfâșie întunericul.

Când închise apa, simți o tristețe ciudată, ca și cum odată cu ea s-ar fi dus și ceva vechi, bine cunoscut. Se șterse repede, înfășurându-și un prosop pe cap ca un turban și un altul în jurul taliei. Încercă să se grăbească, dar ameți și trebui să se apuce de cadrul ușii ca să nu cadă. Văzu că bărbatul ridică privirea.

— Fii atentă, spuse. Să nu cazi. O să mai treacă ceva timp până să-ți recapeți puterile.

Anne se așeză pe pat.

— E aproape dimineață, zise. De cât timp sunt aici?

— Dintotdeauna, răspunse el. Se ridică și se apropie de ea. Ia asta, zise. Îi întinse o pilulă și o cană cu apă.

Dădu să întrebe ce era, dar se abținu. Înghiți iute pilula. Bărbatul îi cunoștea gândurile.

— Un simplu antinevralgic. Mai exact, codeină. O să te ajute să dormi.

— Mulțumesc, îi răspunse. Se uită la hartă. Când plecăm?

Bărbatul zâmbi.

— Diseară. Trebuie să mă odihnesc și eu puțin.

— Sigur, zise ea. Se întinse pe pat.

Bărbatul scotoci un timp în sacul de voiaj în care-și ținea lucrurile. Scoase o pereche de cătușe.

— Astea sunt mai comode decât funiile, spuse. Ridică-te. Făcu ce îi ceruse. Îi puse cătușa la încheietura uneia dintre mâini, iar pe a doua o fixă de mâna lui. Culcă-te, zise. Anne își puse capul pe pernă. Bărbatul se întinse lângă ea.

— Vise plăcute, zise.

Aidoma unor amanți istoviți, se lăsară imediat pradă somnului.

Anne Hampton se trezi la zgomotul dușului. Își dădu seama că era din nou prinsă, cu cătușele, de tăblia patului. Se încolăci cum putu mai bine în poziție fetală și așteptă. Prosopul pe care și-l înfășurase în jurul taliei dispăruse și era goală. O clipă se întrebă dacă bărbatul o va viola când va ieși de sub duș, dar gândul îi ieși iute din minte, înlocuit de o încuviințare mohorâtă.

Auzi cum apa de la duș se oprește și, după câteva momente, bărbatul ieși din baie, ștergându-se. Era gol.

— Scuză-mă, îi spuse. A trebuit să-ți iau prosopul. E un motel ieftin; fac economie la prosoape.

Anne așteptă.

— Nu, zise el, după o pauză. E timpul să facem ceva.

Anne încuviință din cap.

— Bine, spuse el.

Îl privi cum își pune slipul, blugii și o cămașă sport. Remarcă într-o doară că părea foarte voinic. Își pieptănă iute părul, apoi se așeză pe marginea patului și-și puse șosete de bumbac și pantofi sport. Anne aștepta să-i ordone să facă ceva, în timp ce el își aduna lucrurile. Îl văzu vârând pistolul electroșoc și revolverul într-o sacoșă mică. Trase de sub pat o valijoară și zări jacheta sport împăturită în ea.

— Mă întorc imediat, spuse. Îl privi cum iese pe ușă. Era noapte. Se întoarse peste o clipă. Avea o sacoșă roșie, de mărime mijlocie, cu mai multe despărțituri cu fermoar.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să ghicesc culorile și măsura. De obicei le nimeresc. Îi scoase de tot cătușele și se dădu înapoi, privind-o.

Sacoșa era plină de haine. Pantaloni kaki, blugi, un șort, un vindiac, un pulover și o cămașă sport. Mai erau și două bluze de mătase, una cu flori viu colorate și o fustă asortată. Și o rochie de mătase, cu o etichetă de casă de mode. Într-una dintre despărțituri era un ghem de lenjerie intimă, în alta ciorapi și șosete.

— Pune-ți blugii, spuse bărbatul. Sau pantalonii kaki, dacă preferi. Se întoarse spre ea și-i întinse două cutii de pantofi. Nu văzuse unde le ținea. Într-una era o pereche de sandale de seară, în cealaltă o pereche de pantofi sport. Pe cei de seară pune-i la loc, zise.

O privi cât se îmbrăcă.

— Ești drăguță, îi spuse când se opri în fața lui.

— Mulțumesc, răspunse. I se părea că vocea care vorbea aparținea altcuiva. O clipă se întrebă cine putea fi, până ce își, dădu seama că era vocea ei.

Bărbatul îi întinse o pungă de hârtie, cu numele unei farmacii scris pe ea. O deschise și văzu o periuță de dinți, pastă de dinți, ceva farduri, o pereche de ochelari de soare și o cutie cu tampoane Tampax. Apucă cutia albastră și o privi ciudat. O cuprinse un fel de teamă, declanșată cumva de cutie.

— Nu sunt la… se opri.

— Dar s-ar putea să-ți vină, înainte de a termina, spuse.

Îi veni să plângă, dar își dădu seama că nu ar fi bine. Își mușcă deci buza și încuviință din cap.

— Adună-ți puterile și pornim, spuse.

Se duse cu pași șovăitori în baie și începu să folosească obiectele de toaletă. Mai întâi se spălă pe dinți. Își puse apoi puțin fond de ten pe față, încercând să acopere vânătăile. Bărbatul stătea în prag, privind-o.

— Într-o zi, cel mult două, dispar.

Nu zise nimic.

— Ești gata? o întrebă.

Făcu semn din cap că da.

— Du-te mai întâi la closet. Avem mult de mers.

Anne se întrebă unde dispăruse orice urmă de decență. Și din nou avu senzația că altcineva și nu ea ședea pe closet, în timp ce bărbatul o privea. Poate un copil.

— Du-ți singură sacoșa, zise el.

Puse periuța de dinți și alte articole într-una dintre despărțituri. Apoi săltă sacoșa. Avea o curea de umăr, pe care și-o trecu peste braț.

— Pot să mai duc și altceva, spuse.

— Ia asta. Dar ai grijă.

Îi întinse o cutie ponosită de fotograf și-i ținu ușa cât să iasă.

Anne Hampton păși afară în noapte și simți cum căldura Floridei pune stăpânire pe ea, strecurându-i-se în mușchi și în oase. Ameți și se clătină pe picioare. Bărbatul îi puse o mână pe umăr și-i făcu semn spre un Chevrolet Camaro bleumarin, parcat în fața căsuței mici a motelului. O clipă, Anne își ridică privirea în sus și văzu cerul plin de stele: recunoscu Ursa Mare și Ursa Mică și Orion. Simți o căldură bruscă, de parcă s-ar fi aflat undeva în centrul tuturor acelor lumini de pe cer, strălucirea ei contopindu-se cu a lor. Își ațintă privirea asupra unei stele, una din multitudinea de pe cer, suspendată în vidul întunecat al spațiului și se gândi că ea era steaua aceea: singură, nelegată de nimic, atârnând în noapte.

— Vino, spuse bărbatul. Se dusese la mașină și-i ținea portiera deschisă.

Se duse lângă el.

— Ce noapte frumoasă, zise Anne.

— Ce noapte frumoasă, Doug, o corectă.

Îl privi întrebător.

— Spune după mine.

— Ce noapte frumoasă, Doug, zise.

— Bine. Spune-mi Doug.

— În ordine.

— Așa mă cheamă. Douglas Jeffers.

Bine. Bine, Doug. Douglas. Douglas.

Bărbatul zâmbi.

— Îmi place. De fapt, prefer Douglas, nu Doug, dar poți să-mi spui cum îți place mai mult.

Probabil că arăta ciudat, pentru că bărbatul zâmbi și adăugă:

— E numele meu adevărat. E important să-ți dai seama că n-am de gând să-ți spun minciuni. Niciun fel de înșelătorie. Numai adevărul. Sau ce trece drept adevăr.

Anne încuviință din cap. Nu se îndoi nicio clipă de spusele lui. Se întrebă prostește cum de nu se îndoia, dar imediat goni acest gând din mintea ei.

— Ar fi o problemă, spuse Douglas Jeffers. Vocea lui avea dintr-

odată un ton întunecat, care o sperie.

— Nu, nu, nu, nicio problemă, zise iute.

Douglas își ridică ochii spre cer. Pare că se gândește intens, își zise Anne.

— Cred că-ți trebuie un alt nume, spuse. Nu-mi place numele tău. Vine din trecut, or, tu ai nevoie de un nume pentru prezent și pentru viitor.

Încuviință din cap. O surprinse faptul că ideea i se părea rezonabilă.

Făcu semn cu capul spre mașină și Anne se așeză pe banchetă.

— Centura de siguranță, spuse.

Și-o prinse.

— Ai să fii biograful meu, zise el.

— Biograf?

— Exact. În compartimentul pentru mănuși găsești caiete de notițe și pixuri. Sunt pentru tine. Ai grijă să-ți ajungă ca să scrii tot ce spun.

— Nu înțeleg prea bine, zise Anne.

— Îți explic pe drum.

O privi. Apoi zâmbi.

— De acum înainte ești Boswell[1], zise.

— Boswell?

— Exact. Zâmbi. O mică glumă literară, dacă vrei.

Îi închise portiera, ocoli mașina și se sui la volan. Îl urmări cum își pune centura și întoarce cheia în contact.

— Încearcă mânerul de la portieră, îi spuse. Puse mâna pe el și trase. Se mișca liber, dar ușa nu se deschise. Una dintre caracteristicile cele mai agreabile ale Chevroletului Camaro e aceea că închizătorile de la portiere sunt remarcabil de ușor de deconectat. Așa că, ori de câte ori ne oprim, mă aștepți să ocolesc mașina și să-ți dau drumul. Ai priceput?

Încuviință din cap.

— Am învățat chestia asta la Cleveland, când făceam poze la procesul unui fotbalist căruia îi plăcea să agațe curve și pe urmă să se descheie la pantaloni. Când curvele încercau să coboare din mașină, nu reușeau. Chestia asta îl excita cel mai tare.

Douglas Jeffers o privi.

— Vezi, ăsta e genul de lucruri pe care trebuie să-l notezi.

Arăta cu capul spre compartimentul pentru mănuși.

O clipă simți că-i e frică și întinse iute mâna.

O opri.

— E-n ordine. Îți dădeam doar un exemplu.

Se uită la ea.

— Știi doar că Boswell își notează tot.

Încuviință din cap.

— Bun, spuse. Boswell.

Intră apoi cu mașina pe alee și acceleră ușor, pătrunzând lin în întunericul autostrăzii cufundate în noapte. Anne se întoarse și privi în sus, spre stele. Își aminti brusc o poezioară din copilărie și și-o spuse în gând: Steluță strălucitoare, steluță luminoasă, prima stea ce-o să răsară o să-mi împlinească o dorință frumoasă.

Aceea de a trăi, gândi.

PATRU

O ședință obișnuită a băieților rătăciți

7

Cuvintele obscene cădeau ploaie în jurul lui, dar nu le dădu nicio atenție. Și-l imagina pe fratele său, așezat la o masă în cantina spitalului, rânjind cu o nepăsare ce se potrivea mai degrabă unui adolescent și care, pe chipul adult al fratelui său, avea ceva neliniștitor. Încercă să-și amintească în ce ordine fuseseră rostite gândurile, dar îi revenea mereu în minte momentul în care spusese prostește, din toată inima:

— Știi, aș fi vrut să fim mai apropiați, acum că am crescut…

Și replica crudă, criptică, de neînțeles a fratelui său:

— Păi suntem. Suntem mai apropiați decât îți închipui.

Cât de apropiați îmi închipui eu că suntem? se întrebă Martin Jeffers.

La dreapta lui, două dintre vocile bărbaților crescuseră în intensitate, urcând iute ca ton, ajungând la limita furiei. Jeffers se întoarse și se uită la ei, încercând să determine natura și calitatea certei, precaut, prudent, conștient că, confruntarea reprezintă un element component al terapiei, dar în același timp și de faptul că avea de-a face cu oameni violenți și că nu avea niciun chef să cunoască sălbăticia cu care își puteau face rău unul altuia. Îi trecu prin minte gândul ciudat că semănau cu un cârd de femei bătrâne și furioase, certându-se mai puțin în legătură cu vreo idee sau vreun conflict real, ci mai degrabă de dragul certei. Se hotărî să intervină.

— Nu cred că spui ce gândești.

Era unul dintre comentariile lui obișnuite. Știa că oamenii erau nemulțumiți de reacțiile lui ocolite; cei mai mulți dintre ei erau oamenii unor idei și sentimente concrete. El dorea să-i facă să gândească și pe urmă să simtă în abstract. Odată realizată empatia, gândea, puteau fi tratați.

Își aminti de un profesor de la facultatea de medicină, stând în fața unui amfiteatru și spunând: „Gândiți-vă la experiența bolii. Țineți seama de cum ne pune stăpânire pe simțuri, pe sentimente, pe emoții. Și apoi amintiți-vă, indiferent de cât de bun doctor considerați că sunteți, că sunteți bun numai în măsura în care ultimul dumneavoastră diagnostic a fost corect”. La care, cu un deceniu mai târziu, Martin Jeffers gândi că ar adăuga: la fel și ultimul tratament.

Jeffers se uită la cei doi inși care se certau.

— Du-te-n mă-ta, Jeffers, spuse primul, eliminându-l cu o mișcare lenevă a mâinii.

— Ba du-te tu, interveni al doilea. Și ai face bine să te bucuri, căci n-ai să mai ai mult timp ocazia…

— Uite cine vorbește.

— Așa e, ai face bine să te uiți la cine vorbește, prăpăditule.

— Aoleu. Tremur tot. Uită-te la mâinile mele. Tremură-n draci de frică.

Jeffers îi privi cu atenție. Caută să vadă semne care să-i arate că cearta i-ar putea face să se ridice de pe scaun. Cearta în sine nu-l preocupa prea tare: Bryan și Senderling se certau des. Cât timp făceau schimb de insulte, erau șanse ca totul să se rezume la vorbe. În alte condiții, gândi Jeffers, ar fi probabil considerați prieteni. Ce-l deranja era tăcerea lor. Câteodată, gândi Jeffers, nu-și mai vorbesc. Nu era tăcerea care apare atunci când nu mai știi ce să spui, sau când ești plictisit, sau când aștepți ca altcineva să spună ceva. Era o tăcere provocată de furie. Apoi mai erau ochii care se îngustau și se fixau asupra celuilalt, semn al unui atac iminent, uneori doar o ușoară încordare a mușchilor. Jeffers se gândi că își petrece adesea timpul uitându-se la mâinile care strâng brațele scaunului, ca să vadă dacă nu cumva încheieturile degetelor s-au albit. A fost o dată un tip în grup, își aminti Jeffers, care se așeza mereu pe marginea scaunului, cu picioarele încrucișate sub el. Într-o dimineață, când tipul și-a desfăcut picioarele, Jeffers se și sculase de pe scaun, gata să intercepteze explozia care izbucni câteva secunde mai târziu. Jeffers își dăduse seama, odată cu trecerea lunilor, că ajunsese să-i cunoască pe fiecare dintre oamenii din grup nu ca pe o colecție de amintiri și experiențe, ci și ca pe niște persoane având poziții fizice distincte. Era normal ca în biroul lui să fie douăsprezece dosare pline ochi de însemnări; nu era ușor să fii considerat bun pentru echipa băieților rătăciți. Aveai nevoie de două lucruri: să fii un ticălos și să fi avut ghinionul de a fi prins asupra faptului.

— Te bag în mă-ta!

— Ba eu pe tine!

Obscenitățile erau ceva curent în grup, aruncate în dreapta și în stânga ca monedele de mică valoare. Se întreba într-o doară cam de câte ori auzea cuvântul „mă-ta” pe zi. De o sută de ori? Cu siguranță mai mult. Poate de o mie. Pentru el, cuvântul nu mai avea nicio legătură cu actul sexual. Grupul îl folosea ca pe un semn de punctuație. Unii ziceau „mă-ta” așa cum alții folosesc virgula. Își aminti de celebrul obicei al comediantului Lenny Bruce, care-și începea spectacolul privind fix în public și întrebând: „Oare câți negri sunt aici în seara asta?” înainte de a trece la bancurile și figurile lui obișnuite, la de toate, pentru ca, până la urmă, insultele să devină atât de grave, că nici nu te mai deranjau, nu mai aveau niciun efect. Jeffers își închipui că, în mare măsură, același proces avea loc și în încăperea aceea. Tipii foloseau cuvinte obscene atât de des, încât nu mai aveau nicio semnificație. Și cu siguranță că nu prea aveau nicio legătură cu crimele pe care le recunoscuseră, deși comiseseră cu toții

delicte sexuale.

— Ah, lua-te-ar dracu', spuse unul dintre ei. Era Bryan. Se întoarse spre Jeffers. Hei, doctore, nu poți să-l faci bine pe nenorocitul ăsta? Încă nu-și dă seama de ce e aici.

— Ascultă, tâmpitule, răspunse Senderling, știu de ce suntem aici. Și mai știu că n-o să plecăm prea repede. Iar când om pleca, ne ducem la mititica, să facem pușcărie pe bune.

Un alt bărbat se amestecă în vorbă, mai întâi țuguindu-și buzele, ca pentru un sărut, apoi plescăind destul de tare ca să le atragă atenția celor din încăpere. Jeffers se uită spre el și văzu că era Steele, așezat de cealaltă parte a camerei. Lui Steele îi plăcea teribil să-i ațâțe pe Bryan și pe Senderling.

— Și doar știți, iubiților, cât de apreciați sunt acolo tipii ca voi…

Cei trei bărbați se priviră, apoi se întoarseră spre Jeffers. Își dădu seama că așteptau un răspuns de la el. Își dori să fi fost mai atent.

— Știți cu toții care e regulamentul aici.

Spusele lui fură primite cu o tăcere mohorâtă.

Prima lecție ca rezident la psihiatrie, gândi. Când nu ești sigur, nu spune nimic.

Astfel că o tăcere neutră umplu camera. Jeffers încercă să întâlnească privirea fiecăruia dintre ei; unii se zgâiră la el, alții își întoarseră ochii. Unii păreau plictisiți, distrați, cu mintea aiurea, alții erau în așteptare, dornici să afle ceva. Jeffers se gândi o clipă la misterul dinamicii de grup: băieții rătăciți erau doisprezece la număr, fiecare dintre ei unic în ce privește delictul comis, tipic dacă era vorba despre natura lui. Dintr-odată se gândi că toți sufereau de același lucru: cândva, în copilărie, fiecare dintre ei se rătăcise. Fusese abandonat era, poate, mai corect spus. Primejdiile ascunse ale copilăriei, gândi. Obscuritatea și cruzimea tinereții. Cei mai mulți cresc și le depășesc, purtând cicatricele pe dinăuntru, pe vecie, învățând să se adapteze. Băieții rătăciți nu izbutiseră.

Iar pedeapsa pe care o aplicaseră lumii adulte fusese cu-adevărat tristă.

Doisprezece bărbați. Puse laolaltă, aproape o sută de delicte recunoscute. Cel puțin de două ori pe-atâtea ascunse, neraportate, nerezolvate, neatribuite lor, de la vandalism și furtișaguri și până la viol, două, o duzină, o groază. Printre băieții rătăciți se numărau și trei ucigași – bărbați care în sistemul special de cântărire al justiției reușiseră să ia niște vieți care erau, cumva, de mai mică valoare și de aceea pedeapsa trebuia să fie mai blândă, deși lui Jeffers uneori îi era teribil de greu să priceapă deosebirea între omucidere și ucidere din culpă, mai ales atunci când privea lucrurile din punctul de vedere al cadavrului.

Tăcerea persista și Jeffers se gândi iar la fratele lui. Atât de

caracteristic pentru Doug, își spuse. Telefonezi și în clipa următoare apari. Trei ani între vizite, luni întregi între telefoane întâmplătoare, purtându-te ca și cum totul ar fi cât se poate de firesc. Îi lasă cheia apartamentului lui cu niște instrucțiuni la fel de neclare ca de obicei. Caracteristic pentru el.

Ce făcea? se întrebă. Reveni, în gând, la întâlnirea de azi. Dar mai întâi se gândi: Ce anume e caracteristic pentru Doug? Și se simți ușor încurcat că nu era în stare să răspundă pe loc.

Îl văzu pe fratele lui stând în fața sa, cu soarele în părul zburlit de culoarea nisipului. Doug, gândi, are dezinvoltură, elan, arată bine, e decontractat, destins, emană genul de atracție care nu provine din vreo trăsătură fizică izbitoare, ci din modul nonșalant de a privi viața. Pentru o clipă, invidie dezinvoltura în blugi și pantofi de sport care întovărășea meseria de fotograf profesionist a fratelui său, detestând, pe moment, caracterul oficial al propriei meserii. Sunt bățos, gândi. Invidie viața în aer liber a fratelui său, înconjurat de lucruri care se petreceau cu adevărat, nu despre care auzea doar vorbindu-se. Câteodată nu mai pot suporta aceleași camere mici și uși închise, comentariile și observațiile pline de subînțelesuri și privirile tăcute, grăitoare, care reprezintă meseria mea, gândi.

Clătină apoi din cap, în sinea lui, și-și spuse: Bineînțeles că poți să le suporți. Mai mult, le iubești.

Pentru o clipă însă se întrebă, prostește, cum e când vezi viața printr-o lentilă.

— O, suntem mai apropiați decât crezi. Mult mai apropiați.

Să fie oare chiar atât de diferit? gândi brusc. Sigur că da. El vede lucrurile în lumina lor imediată, definită de eveniment, de moment. Eu aud povestea mult timp după ce s-a petrecut.

Se sperie când își dădu seama că nu-și putea aminti primul aparat de fotografiat al fratelui său. Părea că Doug avusese întotdeauna unul, încă din primii ani de școală. Se întrebă de unde și cum făcuse Doug rost de primul; cu siguranță nu de la părinții lor.

Singurul lucru concret pe care li-l dăduseră aceștia fusese nefericirea, gândi Martin Jeffers.

Cei doi frați fuseseră întotdeauna de acord în privința asta.

Își aminti dintr-odată noaptea în care-i luaseră la ei și se miră de ce trecuse atâta timp de când nu se mai gândise la ea. Se gândi la ploaia sălbatică ce lovea în ferestrele circumscripției de poliție, mânată de vijelia de vară. Noaptea învăluise clădirea, dar banca tare de lemn pe care ședea, ținând strâns mâna fratelui său, era luminată de o lumină artificială. Era noaptea târziu și ei erau foarte mici; nu simțeau o emoție ca în noaptea Ajunului de Crăciun, când se duceau atât de târziu la culcare, ci o teamă cumplită, conștienți cumva că fuseseră prinși într-un mister al oamenilor mari, mister care avusese loc când

ochii lor de băieței ar fi trebuit să fie de mult închiși și mințile lor pradă somnului; că vedeau ceva ce n-ar fi trebuit să vadă la o oră la care n-ar fi trebuit să fie treji. I se strânse stomacul amintindu-și cum își ridicase privirea în lumina aceea și-o văzuse pentru prima oară pe verișoara lui, cu fața posomorâtă, rigidă și fără urmă de bun-venit pe ea, aducându-și aminte primele ei cuvinte; „Mama voastră s-a dus, cum ne așteptam de altfel de câtva timp. De-acum încolo veți sta cu noi. Urmați-mă". Și imaginea acelei spinări înguste, încovoiate, întorcându-se și conducându-i afară, în furtună. Aveam patru ani, gândi, iar Doug șase.

Încercă să alunge amintirea, întrebându-se cum se face că nu discutaseră niciodată despre mama lor adevărată. Privi afară pe fereastra camerei de zi și încercă să-și aducă aminte trăsăturile chipului ei, dar nu izbuti. Nu-și amintea decât că era lipsită de tandrețe și părea tot timpul furioasă. Nu se deosebea prea mult de verișoara care devenise mama lor. Îi văzu părul rar, șaten, prins la spate într-un coc sever, în contradicție cu buzele groase date cu ruj țipător, care nu se desfăceau niciodată pentru un zâmbet. În mașină, pe ploaie, ștergătoarele făcând un zgomot ca și cum ar fi săpat pământul, această nouă femeie-mamă se întorsese spre ei și le spusese: „Acum noi suntem părinții voștri. Eu sunt mama. El e tata. Nici să nu mai pomeniți de altcineva".

Își aminti cum propriul lui terapist îl întrebase odată: „Dar ce s-a întâmplat cu mama ta adevărată?"

Și răspunsul lui: „N-am aflat niciodată".

Terapistul nu zisese nimic. O tăcere clasică, plină de îndoială; o folosise și el de mii de ori.

Ce s-a întâmplat? se întreba.

Simplu: plecase. Murise. Fugise. Care era diferența? Amândoi au trebuit să muncească în prăvălia părinților lor. El trebuia să spele sticlele de doctorii și să aibă grijă ca medicamentele pe rețetă să fie frumos aranjate pe rafturi, urmând să ajungă doctor. Treaba lui Doug era să mănture camera obscură și pe urmă să amestece chimicalele pentru developarea filmelor, ca până la urmă să le developeze chiar el, când a mai crescut, așa că s-a făcut fotograf. Simplu.

Am ajuns bine, gândi.

Dar ce am ajuns?

Nimic nu e simplu.

Știa lucrul ăsta. A fost primul lucru pe care l-a învățat în anii de rezidență. Lucrurile minții pot părea clare și directe, dar rareori rămân așa. Dacă formulările psihiatriei erau corecte – teoriile, și diagnosticele, și schemele de tratament – realitățile comportamentului îi păreau întotdeauna straniu de inexplicabile. De o manieră clar clinică înțelegea de ce băieții rătăciți erau delincvenți sexuali, dar

exista un de ce mai profund pe care nu-l putea sesiza și care-l făcea să se simtă învins. Își putea imagina forța fizică de care era nevoie ca să apuci victima de braț și s-o violezi, dar nu-și putea închipui și forța voinței de care era nevoie.

Clătină din cap.

Doug înțelege realitățile, gândi. Eu înțeleg teoriile.

Se gândi la propria-i viață. Am supraviețuit, gândi. La naiba, amândoi am supraviețuit. Am reușit în viață. Foarte bine. Medită apoi la cât de extraordinar era că puteai obține toate cunoștințele și experiența legate de slăbiciunile și suferințele omenești și totuși să nu fii în stare să aplici niciuna dintre ele la propria persoană.

Râse de el. Ești un mincinos, gândi.

Și minți prost, pe deasupra.

Se întrebă cum de vizita fratelui său stârnise atâtea amintiri, apoi se gândi că era o întrebare prostească: bineînțeles că vizita fratelui său va trezi introspecția.

Simți că-i era cald și-și dădu seama că lumina soarelui se strecura pe fereastră și lovea în pieptul lui. Se mută pe scaun, nu fu mulțumit, așa că mută puțin scaunul.

— Știi ce urăsc eu cel mai tare, spuse unul dintre băieții rătăciți. Când suntem tratați ca și cum am fi niște monștri dintr-un spectacol de mâna a doua.

Jeffers ridică privirea, să vadă cine anume vorbise. Îl zări cu coada ochiului pe Simon, sanitarul spitalului desemnat să păstreze ordinea în rândul băieților rătăciți. Părea că Simon moțăie în lumina soarelui, fără ca discuția să-l atingă. Era un negru uriaș, a cărui forță era bine ascunsă de halatul alb și larg pe care îl purtau sanitarii. Jeffers mai știa și că era deținătorul unei centuri negre la karate și că fusese boxer profesionist. Prezența lui Simon descuraja orice intenție de violență.

— Monștri, monștri, monștri, asta suntem.

Cel care vorbea era Meriwether. Acesta era unul dintre subiectele favorite ale mărunțelului. Meriwether era un bărbat de vârstă mijlocie, pirpiriu, smead. Avusese o firmă prăpădită de contabilitate și recunoscuse acuzația de a fi violat-o pe fiica unui vecin. Abia după ce intrase în grupul băieților rătăciți, Jeffers descoperise la el o atracție de nestăpânit pentru tineri. Meriwether se afla pe lista celor asupra cărora planau îndoieli: Jeffers se îndoia că delictul pentru care fusese condamnat era unicul și se îndoia că programul îl poate ajuta în vreun fel. Într-o zi, gândi Jeffers, va conduce mașina pe o stradă, va agăța un adolescent care se va dovedi mai șmecher decât el și se va trezi cu gâtul tăiat pentru mărunțișul din buzunar. Jeffers refuza să se rușineze din cauza acestei bănuieli neștiințifice.

— Nu pot suporta felul în care se uită la noi, spuse Meriwether.

— La tine, zise Miller, așezat de cealaltă parte a cercului. Miller era

un criminal autentic, în plus și violator. Omorâse de două ori în timpul unor bătăi în baruri, făcuse de trei ori închisoare pentru atac, jaf și escrocherii. Jeffers îl plăcea pentru modul direct în care privea ședințele de terapie. Miller le ura. Totuși nu era pe lista celor cu îndoieli; Jeffers considera că e posibil ca tipul să învețe să renunțe la violuri. Va rămâne, totuși, un criminal cu normă întreagă.

— Vezi tu, micuțule, ei nu pot să-și dea seama ce-i cu tine. Cum zgândări puțin, cum iese la iveală ceva murdar. Noi ne dăm toți seama, micuțule. Toți. Chestia asta te pune pe gânduri, nu-i așa?

Meriwether nu șovăi:

— Mă rog, s-ar putea să simtă ceva în ce mă privește, dar le-ar fi de ajuns să arunce o privire la fața ta ca *să-și dea imediat seama,* știi ce vreau să spun? Își dau imediat seama.

Miller mârâi, apoi râse. Jeffers aprecia faptul că Miller nu putea fi prins în cursă, deși se întreba cum s-ar mai putea reține după un pahar de băutură.

Și ceilalți bărbați așezați în cercul larg din camera de zi râseră sau zâmbiră. Wright; Weingarten; Bloom, care părea că preferă băieții; Wasserman, cel mai tânăr la cei nouăsprezece ani ai lui, o violase pe regina balului de absolvire, care refuzase să danseze cu el; Pope, patruzeci și doi de ani, cel mai în vârstă, greu de manevrat, răuvoitor, cu părul cenușiu, cu mușchi de atlet, tatuat. Jeffers credea că avea pe conștiință mult mai multe crime decât bănuia poliția. Cea mai mare parte a timpului tăcea, fiind primul pe lista de îndoieli. Parker și Knight erau ultimii băieți rătăciți. Formau o pereche potrivită, amândoi cu acnee, furioși, peste douăzeci de ani, amândoi foști studenți. Unul fusese programator la calculatoare, celălalt asistent social cu jumătate de normă. Își băteau joc de o mulțime de lucruri, dar, gândi Jeffers, până la urmă își vor da seama că aveau totuși o șansă în viață.

Râsul se stinse și Meriwether întrerupse tăcerea.

— Mie tot nu-mi place.

— Ce nu-ți place, micuțule?

— Nu suntem nebuni. Ce căutăm aici?

Mai multe voci interveniră iute:

— Suntem aici ca să ne facem bine…

— Suntem aici pentru program…

— Suntem aici, tâmpitule, pentru că suntem toți condamnați conform legii statului ăstuia referitoare la delictele sexuale. E destul de limpede pentru tine, nenorocitule?

— Poate că tu nu știi ce cauți aici, dar eu știu…

Ultimul comentariu trezi râsul. Încetă după un moment și Jeffers îl văzu pe Meriwether cum așteaptă să se lase liniștea.

— Sunteți mai proști decât credeam… începu. Se auziră huiduieli

slabe. Meriwether așteptă din nou. Jeffers observa zâmbetul strâmb ce apăruse pe fața mărunțelului, vizibil încântat că era în centrul atenției grupului.

— Gândiți-vă și voi o clipă, anormalilor. Ne aflăm aici la balamuc, dar e vreunul dintre noi cu adevărat nebun? Dacă am fi fost pe bune criminali, nu credeți că ne-ar fi băgat la zdup? Ne-au adus în schimb aici, în lumea asta a morcovului și a bățului. Urmează programul, ne spun, învață să trăiești cum trebuie, învață să urăști ce-ai fost. După care o să te conducem pe calea cea dreaptă și o să-ți dăm drumul în lume…

Făcu o pauză, ca să vadă ce efect aveau spusele lui.

— Știți ce mă scoate pe mine din pepeni? De fiecare dată când trec printr-una dintre secțiile de psihiatrie, toată lumea se dă deoparte din calea mea. Din calea mea! Nu vă vine să râdeți? Miller, tu, forțosule? Ei știu, nu-i așa? știu.

Râse.

— Noi toți cei de aici, în sinea noastră, hm, adânc în noi, unde credem că doctorul nu poate să vadă, ne închipuim că o să le venim de hac. Stăm câtva timp și spunem ce trebuie… ei bine, credem c-o să plecăm de aici. Pe mine n-o să fie în stare să mă schimbe!

Se întoarse spre Jeffers.

— Fac ceva pe terapia ta. Fac ceva pe presiunea exercitată de grupurile de persoane asemănătoare. Eu sunt mai isteț decât toate chestiile astea.

— Asta crezi tu? răspunse Jeffers.

Meriwether râse.

— Ce întrebare tâmpită. Nu vezi că așa gândim cu toții în sinea noastră…

Căzu pe gânduri.

— Adânc în sinea noastră. Foarte, foarte adânc. Unde tu nu poți ajunge.

— Vorbește în numele tău, boule, mârâi Miller.

— Asta și fac, spuse Meriwether.

Cei doi se priviră și Jeffers se gândi din nou la fratele lui. Își aminti cât de surprins fusese când aflase că Doug fura regulat din casa de bani de la magazin. Își dădu seama că i se păruse o faptă rea nu pentru că nu era bine să furi, ci pentru că, dacă ar fi fost descoperit, consecințele ar fi fost teribil de severe. Își aminti râsul nepăsător al fratelui său și cât insistase că banii erau doar în parte motivul pentru care o făcea.

— Nu înțelegi, Marty? De fiecare dată când iau ceva, am senzația că mă răzbun pe el. Prețioșii lui bani. Puțin azi, puțin mâine. Asta mă face să mă simt ca și cum nu aș fi pur și simplu o victimă.

Doug avea treisprezece ani. Și greșea. Eram amândoi victimele lui.

Îl bătea pe Doug, gândi Jeffers. De ce nu și pe mine? Bănuia că de vină era caracterul mereu vizibil revoltat al fratelui său. Clătină apoi din cap, gândind că, probabil, acest lucru era doar în parte adevărat. Sigur că Doug era de nestăpânit, dar mai era ceva, altceva ce tatăl lor văzuse, ce-l făcuse să devină stacojiu la față și-i provocase o criză sălbatică.

— Micuțule, zise Miller, mă plictisești.

— Adevărul, răspunse Meriwether, doare întotdeauna.

— Spune-mi care crezi tu că e adevărul, zise Miller. Știi atât de multe, piticanie ce ești, așa că spune-mi ce știi tu despre viața mea adevărată!

Meriwether râse.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse. Îl măsură pe Miller din ochi ca un cumpărător care prețuiește un obiect crăpat.

— Ei bine, începu rar, conștient că tot grupul era atent la el, probabil ți-ai urât mama…

Râseră cu toții, în afară de Miller.

— Iubea pe toată lumea, numai pe tine nu…

Meriwether zâmbi spre public și continuă.

— Și acum, fiindcă nu ești în stare s-o pedepsești…

Camera izbucni în râs la acest truism.

— Îi pedepsești pe alții.

Meriwether șovăi. Apoi, zâmbind spre public, spuse:

— Ce mare scofală! Adevăruri elementare scoase la lumină!

Miller nu zâmbea. Jeffers se trezi că încerca din nou să-și amintească chipul mamei lui, dar nu izbuti. Când rostea pentru el cuvântul „mamă”, tot ce-i apărea în fața ochilor era soția patronului prăvăliei, verișoara lor-mamă, care stătea după-amiezile, vară sau iarnă, într-un colț al casei, făcându-și vânt cu un evantai și bând ceai.

— Spune mai departe, căcat ce ești. Ai și dat de belea, așa că poți să turui cât vrei, zise Miller.

Jeffers se întrebă o clipă dacă Miller va exploda, apoi se îndoi. Era prea șmecher. Dacă simte nevoia să se răzbune, o va face când îi pică lui mai bine. O să aștepte și o să-și calculeze bine timpul; toți ticăloșii ăștia știau că au timp berechet, și să-ți savurezi răzbunarea putea produce o bucurie la fel de mare ca împlântarea între coaste a unui cuțit meșterit de tine însuți. Jeffers mâzgăli în jurnalul ședințelor zilnice o nota cum că să fie atent la un eventual conflict între cei doi.

— Ei bine, spuse Meriwether, câți ani avea ultima puicuță? Aia pe care ai bătut-o și ai jefuit-o în plus față de… cum să-i spunem? Cât mai delicat, desigur, ah, de care te-ai bucurat. Să fi avut douăzeci? Nu, poate mai mult. Treizeci, să zicem? Nu, tot cam puțin. Mă rog, patruzeci? Doamne, nu, nici vorbă… cincizeci?

Șaizeci? Ce zici de șaptezeci și trei? Am nimerit-o!

Meriwether închise ochii și se lăsă pe spate în scaun.

— Destul de bătrână, aș zice, ca să-ți poată fi mamă.

Tăcu înainte de a se întoarce spre Jeffers.

— Știi, doctore, ar trebui să mă plătești pentru că fac toată treaba în locul tău.

Jeffers nu zise nimic.

— Așadar, continuă Meriwether, spune-ne, forțosule. Cum a fost?

Ochii lui Miller se îngustaseră. Așteptă până când se făcu liniște.

— Știi ce, gură-mare? A fost perfect. Întotdeauna e perfect.

Miller făcu o pauză.

— Așa-i, bâzdâganie?

— Așa-i, aprobă Meriwether dând din cap.

Jeffers privi în jurul lui, sperând mai mult sau mai puțin că o voce se va ridica să se opună, dar îndoindu-se că va fi așa. Ajunsese să înțeleagă că existau unele lucruri de care grupul nu s-ar fi lipsit pentru nimic în lume, unul dintre ele fiind plăcerea. Își notă să urmărească acest aspect în ședințele individuale pe care le avea regulat cu fiecare dintre ei. Grupul, gândi, nu face decât să consolideze ideile împărtășite la ședințele de terapie zilnice. Uneori – zâmbi pentru el – magia funcționează. Alteori, nu.

— Miller, spuse Jeffers, vrei să spui grupului că tu consideri siluirea și bătaia unei femei de șaptezeci și trei de ani ca fiind o experiență sexuală satisfăcătoare?

Cu alții n-ar fi atât de direct, gândi.

Miller scutură din cap.

— Nu, doctore. Nu dacă prezinți așa lucrurile, zâmbi disprețuitor. Experiență sexuală satisfăcătoare, indiferent ce naiba o fi aia. Ce voiam să spun e că – și pocitania de acolo știe ce voiam să spun, nu-i așa, vierme? – e că femeia era acolo. Eu eram acolo. Era doar o parte din scenă… nimic special.

— Nu crezi că pentru ea era ceva special?

Miller încercă o glumă.

— Mă rog, se prea poate ca niciodată să nu fi avut parte de ceva așa de bun…

Se auziră râsete slabe, care se stinseră iute.

— Recunoaște, Miller. Ai siluit cu sălbăticie o femeie bătrână. Ce fel de om face una ca asta?

Miller, așezat de cealaltă parte a camerei, îl privi pe Jeffers.

— Doctore, văd că nu mă asculți. Îți tot spun că era acolo. Ce mare scofală.

— Tocmai asta e problema. E mare scofală.

— Mă rog, nu și pentru mine.

— Dacă nu era mare scofală, la ce te-ai gândit când ai făcut-o?

— La ce m-am gândit? Miller șovăi. Al naibii să fiu dacă știu. Mi-

era teamă c-o să mă recunoască, pricepi, așa că i-am spart ochelarii și m-am străduit să am grijă să nu trezesc vecinii…

— Să fim serioși, domnule Miller. Ai lăsat amprente digitale peste tot și ai fost prins când încercai să ascunzi bijuteriile bătrânei. Ce era în capul tău?

— Al naibii să fiu dacă știu.

Își încrucișă brațele și privi fix în fața lui.

— Mai încearcă.

— Ascultă, doctore, tot ce-mi amintesc e că eram furios. Pricepi ce vreau să zic. Plin de draci. Aveam impresia ca toate îmi merg pe dos. Deci eram cu fundu'n sus. Atât de furios, că-mi venea să urlu. Voiam să fac rău cuiva, înțelegi? Asta-i tot, doar să-i fac rău altcuiva. Voiam grozav. Îmi pare rău că bătrâna mi-a ieșit în cale. Dar era acolo și eu asta voiam. Ai priceput? Ești mulțumit?

Jeffers se lăsă pe spate. Își spuse: Pentru un începător, sunt destul de bun.

— În ordine, zise. Hai să vorbim despre furie. Vrea cineva să spună ceva?

Urmă o scurtă tăcere, înainte ca Wasserman, care se bâlbâia, să spună:

— U-u-uneori cred că s-s-sunt tot timpul furios.

Jeffers se așeză mai bine în scaun când îl auzi pe unul dintre ei replicând:

— Din ce cauză furios? Mai erau doar câteva minute până la sfârșitul ședinței și știa că dinamica de grup va deveni predominantă; furia era întotdeauna un subiect plin de posibilități. Toți băieții rătăciți erau furioși. Furia făcea parte din viața lor.

Privi în jurul lui, la camera de zi. Era o încăpere mare, aerisită, zugrăvită în alb, cu un rând de ferestre care dădeau spre terenul de sport. Mobila era veche și roasă, lucru de așteptat într-o instituție de stat. Lângă un perete, o masă de ping-pong rar folosită stătea strânsă. Cândva fusese aici și o masă de biliard, dar un tac de biliard în mâinile unui bolnav psihic îi băgase într-o zi pe doi îngrijitori la infirmerie, așa că nu mai exista. Mai erau două reviste, ale căror pagini fâlfâiau când briza găsea o fereastra deschisă, un televizor care exista parcă numai ca să prezinte seriale de duzină și filme vechi. Mai era o pianină dezacordată. Din când în când, câte cineva se apropia de ea și cânta câteva note, ca și cum ar fi sperat că, printr-un proces de osmoză, se acordase. Pianul e la fel ca pacienții, gândi Jeffers. Apăsăm tot timpul clapele, în speranța că vom da de o melodie, când de obicei producem doar disonanțe. Lui Jeffers îi plăcea camera; avea ceva liniștit, benign și uneori i se părea că însăși camera era aceea care îndepărta necazurile. Nu era un loc potrivit pentru o bătaie.

Nu-și putea aminti să se fi bătut vreodată cu fratele lui.

Lucru neobișnuit: toți frații se bat între ei, de ce am fi fost noi altfel? Și cu toate astea nu izbutea să-și aducă aminte o singură dată în care să fi fost stăpânit de o furie oarbă față de fratele lui, genul de furie care pune în întregime stăpânire pe tine, pentru ca în clipa următoare să se evapore.

Își aminti cum o dată Doug îl imobilizase cu ușurință la podea, cu mâinile răsucite la spate; dar o făcuse ca să-l împiedice să alerge după mama lor, care ducea carnetele lor de note tatălui. Pentru prima dată picase la un examen – la franceză – și-i era rușine. Își aminti de strânsoarea fratelui său, din care nu putea scăpa. Doug nu spunea nimic, doar îl țintuia la podea. Nu era sigur ce voise să facă: să ia carnetul de note, să-l distrugă, nu mai știa. Tot ce știa era că tatăl va fi furios, cum a și fost. M-a încuiat la mine în cameră în fiecare seară, timp de o săptămână. Dar semestrul următor am luat un opt și în ultimul un zece.

— Hei, Pope! Meriwether era cel care vorbea. Dă-i drumul, Pope, tu ești un ucigaș, Pope. Spune-ne cât de furios trebuie să fii ca să omori pe cineva.

Jeffers așteptă, la fel și ceilalți bărbați din cameră. E o întrebare bună, gândi, poate că nu din punct de vedere strict terapeutic, ci din curiozitate.

Pope pufni disprețuitor. Avea ochi mici și negri și umeri disproporționați față de statura lui scundă. Jeffers își închipuia că avea o forță uriașă.

— N-am omorât pe cineva pe care să fiu cu adevărat furios.

Meriwether râse.

— Aoleu, dă-i drumul, Pope. L-ai omorât pe tipul ăla din bar. Ne-ai spus chiar tu săptămână trecută. V-ați bătut, ți-aduci aminte?

— Nu eram furios. Pur și simplu ne-am bătut.

— Tipul a dat ortul popii.

— Se mai întâmplă. Chestie de noroc.

— De ghinion, vrei să zici.

Pope strânse din umeri.

— Bănuiesc că da, din punctul lui de vedere.

— Vrei să spui că te-ai bătut cu tipul ăla de-a mierlit-o și nici măcar nu erai furios pe el?

— Nu prea înțelegi cum stau lucrurile, nu-i așa, deșteptule. Așa e, ne-am bătut. Băuserăm. Am ajuns din una în alta, dar n-ar fi trebuit să-mi spună cum mi-a zis. Numai că asta nu e nimic special. Lucruri de-astea se petrec în fiecare bar, în fiecare noapte. Dar niciodată n-am fost atât de furios pe cineva ca să stau cu mintea limpede și să mă gândesc cum să-i vin de hac. Cred că e clar.

Grupul pricepu și amuți.

O dată am fost teribil de furios, spuse Weingarten. Jeffers observă

că nu scosese o vorbă mai toată ședința. Era un tip cu părul slinos, care obișnuia să-și expună părțile intime, și o făcuse într-un centru comercial, unde înșfăcase și o tânără. Fata se zbătuse, scăpase și-l recunoscuse cu ușurință a doua zi, la poliție, când o puseseră să-l desemneze dintr-un șir de bărbați, așa că ajunsese la băieții rătăciți. Jeffers se îndoia că programul va avea prea mare succes în cazul lui; se afla exact în faza în care comportamentul lui deviant se agrava. Era probabil mult prea fascinat de noua sa viziune, ca să renunțe atât de devreme la ea. Băieții rătăciți nu suferă de boli obișnuite. Își aduse brusc aminte de accentul pe care îl puneau la facultate pe depistarea timpurie a bolii, înainte ca ea să progreseze. Nu și în cazul ăsta, își spuse. Aici boala poate fi depistată după ce a apărut și s-a manifestat în plenitudinea ei. Abia pe urmă încerci s-o eradichezi. În general era un eșec, își dădu seama cu părere de rău, în ciuda indicatorilor umflați ai succeselor, meniți să asigure continuarea finanțării programului.

— Vreau să spun că voiam să-l omor.

— Și ce-ai făcut? întrebă Jeffers.

— Era un tip la liceu care mereu avea ceva cu mine. Cunoașteți genul de individ care vine la tine în fața tuturor și-ți trage una zdravănă, doar ca să te facă de râs. Fiindcă știe că nu poți să-i tragi și tu una? Pricepeți ce vreau să spun. Un bou. Avea cu siguranță ceva la cap…

— Ia te uită cine vorbește, zise Meriwether.

Weingarten nu-l luă în seamă și continuă.

— La început am avut de gând să-l omor. Taică-miu avea o pușcă de vânătoare, îi plăcea să vâneze căprioare, chestie care mi se părea dezgustătoare, dar oricum nu s-a ostenit niciodată să mă ia cu el. Avea o lunetă grozavă și, o dată, l-am prins pe tip exact în centru. Ar fi trebuit s-o fac. Numai că mi-am zis că sunt mai deștept și că o să i-o plătesc cu aceeași monedă, pricepeți? Așa cum trebuie și de față cu toată lumea. Am așteptat deci, zicându-mi că-i arăt eu lui chiar înainte de marele meci de după vacanță. O să fac să fie suspendat, pricepeți, nimic mai simplu. Antrenorul îi băgase în cantonament și știam că de fiecare dată când se întâmplă așa, jigodia și-o trăgea cu șefa majoretelor. Așa că i-am urmărit până la locul unde se duceau toți puștii să-și parcheze mașinile și am așteptat. N-a trecut prea mult și s-au pus pe treabă. M-am uitat ce m-am uitat și pe urmă m-am ridicat și hârști! Un toporaș de spart gheața, frumușel, în fiecare pneu. Știam că n-au cum să mai ajungă la timp înapoi. Ura! A fost suspendat. Fata era fiica antrenorului, pricepeți? Mai simplu nici că se putea.

— Și ce s-a întâmplat?

— N-au ajuns până la patru dimineața.

— Antrenorul l-a suspendat pe ticălos?

Weingarten șovăi.

— Nenorocitul era cel mai bun fundaș din toată regiunea. Avea o bursă la nenorocita aia de Notre-Dame. Era nenorocitul de meci de deschidere a sezonului. Ce părere aveți?

Băieții rătăciți râseră cu toții și Jeffers râse și el.

La fel și Weingarten.

— A fost o idee grozavă, spuse. Măcar jigodia și-a rupt genunchiul în repriza a doua și și-a luat adio de la bursă.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreba unul dintre ceilalți pacienți.

Weingarten zâmbi.

— Omule, era atât de jigodie, că era musai să se facă polițist.

Râsetele băieților rătăciți umplură camera de zi.

Fratele lui, gândi Jeffers, ar fi putut deveni un sportiv celebru. Când juca, aveai impresia că mingea se ținea după el. Era rapid și coordonat în mișcări și avea forța aceea ciudată, nu legată de mușchi, nici vorbă, doar că era mai puternic decât alții. Doug avea și acea capacitate specială de a alerga toată ziua, dacă era nevoie. Dispunea de o rezistența ieșită din comun. Izvora din furie. Cu cât părinții lui încurajau mai mult sportul, cu atât mai puțin se ocupa de el. Și asta era una dintre minirăscoalele lui. Își amintea de o noapte anume. Stăteau în camera lor cu lumina stinsă și îl ascultase pe fratele lui vorbind despre ură. Îl mirase când își dăduse seama cât de profunde erau sentimentele fratelui său: „N-o să fac nimic pentru ei, spusese. Nimic. Nimic care să le facă plăcere. Nimic”.

Acum, gândi Jeffers, ar spune că o asemenea atitudine reflecta o ură de sine fundamentală. Dar amintirile din copilărie erau mai puternice. Nu-și mai amintea decât forța cuvintelor fratelui său în întunericul camerei. Nu putea vedea chipul fratelui său, își amintea în schimb priveliștea nopții ce se zărea pe fereastra camerei lor, dincolo de curte și până în stradă, cu lumina lunii filtrată printre copaci. Era o casă modestă, într-o suburbie modestă, închizând pe tăcute toată furia în interiorul ei.

— Singura persoană care mă enerva într-așa un hal încât aș fi omorât-o a fost maică-mea. Jeffers ridică privirea și-l văzu pe Steele vorbind. Zi și noapte nu făcea decât să se vaite. Dimineața, la prânz și seara. Al naibii să fiu, dar uneori credeam că se vaită și în somn…

Ceilalți râseră. Jeffers văzu cum unii dădeau din cap aprobator.

— Pricepeți, nu avea importanță unde ne aflam sau ce făceam. Mă făcea să mă simt, hm, mic, înțelegeți? Mărunt.

Steele continuă după o pauză. Jeffers îi văzu iute, în gând, dosarul. Își jefuise vecinii, plecând de la munca lui de instalator la orele prânzului, când le găsea pe gospodine singure acasă.

În cameră se făcuse liniște.

— Presupun, spuse Steele, că dacă aș fi găsit un mod de a mă răzbuna pe ea n-aș fi ajuns aici.

Jeffers își notă ceva, gândind: Dar ai ajuns.

Se uita la ceas. Ședința se apropia de sfârșit. Se întrebă o clipă de ce fratele lui refuzase să ia prânzul cu el sau să rămână peste noapte, sau chiar să-și prelungească vizita.

— E o călătorie sentimentală…

Ce voise să spună cu asta? Simți cum îl cuprinde și pe el furia. Doug era în stare de o sinceritate totală într-un moment, pentru ca în următorul să devină de o opacitate de nepătruns. Brusc, simți un gol în stomac, întrebându-se: Cât de bine îmi cunosc fratele? După care adăugă, automat parcă: Cât de bine mă cunosc pe mine? Văzu iute în minte cum va decurge restul zilei: vizite la bolnavi. Câteva ședințe de terapie individuală. Cina, singur, în apartamentul lui. Un meci la televizor, un capitol dintr-o carte și la culcare. Același lucru și dimineața. Rutina e un fel de apărare, gândi. Se întrebă ce anume găsise fratele său ca să se apere. Și de ce anume? Răspunsul nu-i deloc greu, gândi. Privi în jurul lui.

Ne apărăm numai și numai de noi înșine.

„Merg pe urmele răului…” Zâmbi. Ăsta era Doug. O oarecare înclinare spre dramatism. O clipă simți o gelozie cumplită. O lăsă apoi să treacă, gândind: Ei bine, suntem cine suntem, după care se simți jenat. Nu prea dau dovadă de pătrundere psihologică, își spuse. Se întreba din nou: Cât suntem de apropiați?

La dreapta lui, Simon, îngrijitorul, se mișcă. Se întinse și se ridică în picioare.

Îi auzi pe pacienți cum încep să se fâțâie în scaune și se gândi la o clasă cu câteva minute înainte să sune clopoțelul pentru recreație.

— În ordine, zise Martin Jeffers. Destul pentru azi.

Se ridică și își spuse: Mai apropiați decât îți închipui.

Martin Jeffers îi privi cum se ridică și ies agale din camera de zi, singuri sau câte doi. Auzi ecoul câte unui râs pe coridor. Rămas singur, își adună însemnările și hârtiile, scrise câteva cuvinte în jurnal și traversă camera de zi, simțind căldura Soarelui când razele lui îi atinseră spinarea. Camera era cufundată în tăcere și își spuse că ședința fusese un succes: nu tu bătăi, nu tu certuri de neconciliat, cu toate că Miller și Meriwether trebuiau supravegheați. Progresul înregistrat fusese minor, gândi. Poate că povestirea lui Weingarten merita continuată. Se hotărî ca la ședința următoare să discute despre gelozie și închise ușa camerei de zi în urma lui.

Coridorul spitalului era pustiu și trecu iute pe lângă intrarea într-una dintre secții. Aruncă o privire prin geamul ușii și văzu aceeași imagine letargică pe care o vedea în fiecare zi. Câțiva oameni stând la taifas, alții vorbind de unii singuri. Unii citeau, alții jucau șah sau dame. Cât timp se cheltuia într-un spital de boli mintale pentru simpla trecere de la o zi la alta. Pacienții deveneau experți în arta prelungirii

timpului: mesele erau interminabile. Activitățile erau prelungite. Se pierdea timp cu bună știință, cu pasiune. Nici nu era atât de stupid, gândi, în cazul unor oameni pentru care timpul nu mai era presant.

Când ajunse la biroul său, găsi un bilet lipit pe ușă: SUNĂ-L IMEDIAT PE DOCTORUL HARRISON. Doctorul Harrison era administratorul spitalului. Jeffers privi biletul, întrebându-se despre ce o fi vorba. Descuie ușa și puse hârtiile pe masă. O clipă se uită în jurul lui, la raftul vechi din oțel ticsit de hârtii, dosare și manuale. Pe perete era un calendar cu peisaje din Vermont. Brusc își aduse aminte de ceva plăcut: Fusese tare vesel acolo, gândi. Pescuitul, dormitul în cort. Își aminti de un păstrăv pe care Doug îl prinsese și apoi îi dăduse drumul înapoi în apă și cum râsese tatăl lor. „O să moară, spusese el. Dacă-l atingi, ștergi ceva din mâlul care-i acoperă corpul, i se face frig și moare. În niciun caz un păstrăv nu se aruncă înapoi.” După care râsese în continuare, arătând spre fratele lui. Pentru o clipă, Martin Jeffers se întrebă dacă era adevărat. Nu verificase niciodată. Se simți încurcat gândind cum trecuse, din clipa aceea, prin viață crezând că nu poți arunca un păstrăv înapoi în apă fără să-l omori pe loc. Doctorul Harrison e pescar, gândi. Fir-ar să fie, am să-l întreb pe el.

Ridică receptorul și formă interiorul administratorului. Răspunse secretara.

— Alo, Martha. Sunt Marty Jefferson. Am găsit biletul tău. Ce vrea șeful?

— O, doctorul Jeffers, zise secretara. Nu știu exact, dar e un inspector de poliție aici. A venit tocmai din Florida. Din Miami, zice, și vrea să vorbească cu tine…

Secretara șovăi și Jeffers văzu în gând palmieri și plaje.

— N-am fost niciodată la Miami, spuse. Întotdeauna am vrut să mă duc.

— O, doctore, continuă secretara. Zice că e în legătură cu investigarea unei crime.

O clipă Jeffers se întrebă dacă păstrăvul știa, după ce fusese atins, că era condamnat la moarte; dacă înota căutând un vârtej singuratic în spatele unei îngrămădiri de pietre, unde să tremure până-și dă duhul, zăpăcit și trădat cu cruzime de propriul lui mediu înconjurător.

— Vin imediat, spuse.

CINCI

O urmărire ciudată

8

Cuvintele trezeau ecou în mintea ei: *urme de alcool.*

Mai întâi se întrebă dacă nu cumva lacrimile lăsaseră cicatrice pe obrajii ei, la fel cum simțise că inima i-a fost smulsă și sfâșiată de durerea de nestăpânit. Se privi în oglindă, așteptându-se mai mult sau mai puțin să vadă vrâste roșii de nește rs pe pielea feței, marcând cărările pe care își croise drum nefericirea ei. Nu era nicio urmă. Își frecă tare ochii și simți cum o sfârșeală fără margini pune stăpânire pe trupul ei, oboseala dând deoparte și rupând barierele hotărârilor și ale voinței și învingând orice rezistență. Expiră rar, luptându-se cu un fel de amețeală și resturi de greață.

Inspectorul Mercedes Barren dorea cu disperare să-și organizeze gândurile, dar sentimentele o înfrângeau. Se apucă strâns de marginile chiuvetei și rămase un timp așa, încercând să-și golească complet mintea de gânduri, ca și cum făcând tabula rasa ar fi fost în stare să-și controleze ideile și simțămintele. Trase adânc aer în piept și, mișcându-se cu grijă exagerată, răsuci robinetele. Se simțea încinsă și îmbujorată, așa că lăsă apa rece să-i curgă peste încheieturile mâinilor, amintindu-și că soțul ei fusese acela care îi spusese că așa se va răcori iute – truc de sportiv. Se stropi apoi cu apă pe față și se privi din nou în oglindă, uitându-se fix la imaginea ei.

Sunt bătrână, gândi inspectorul Barren.

Sunt slabă, fragilă și obosită și sunt nefericită, și pe frunte și la colțurile ochilor am riduri care, până de curând, nu erau acolo. Își privi mâinile, numărând venele de pe dosul palmelor. Mâini de femeie bătrână, gândi.

Se întoarse cu spatele la oglindă și reveni în camera de zi a micuțului ei apartament. Aruncă o privire spre teancurile de rapoarte și dosare pline de declarații, analize ale probelor, fotografii, transcrieri, rapoarte psihologice și liste de corpuri delicte care formau, pe hârtie, substanța cercetării unei crime. Toate erau îngrămădite la întâmplare pe birouașul ei. Se apropie de el și începu să sorteze și să aranjeze agale documentele, încercând să facă o oarecare ordine în mormanul de materiale. Moștenirea Susanei, gândi, și din nou își înghiți cu greu lacrimile.

Se întrebă cât timp plânsese.

Se duse la fereastră și privi afară, la cerul albastru-deschis al dimineții. Nu vedeai pe el urmă de nor și era apăsător de luminos. Avea impresia că aerul era plin de reflectarea soarelui ce exploda din întinderea mării albastre, atât de apropiate de oraș. Era o zi fără întunecimi, fără urmă de dezordine, și chestia asta o enerva. Puse mâna pe geamul ferestrei și simți căldura tropicală. O clipă vru să

strângă mâna pumn și să treacă cu el prin geam. Voia să audă sticla spărgându-se și căzând. Voia să simtă durerea fizică. Se opri când își dădu seama că mâna se strânsese deja, se întoarse cu spatele la fereastră și se uită la cameră.

— Ei bine, își spuse cu voce tare, deci asta e.

Avea sentimentul că ceva anume se isprăvise și că altceva începea, dar nu știa exact ce. Își șterse o lacrimă din colțul ochiului și trase adânc aer în piept, o dată, de două ori. Deasupra bibliotecii era o fotografie a nepoatei ei, într-o ramă simplă de argint, se apropie încet și se uită la ea.

— Ei bine, spuse iar, cred c-a sosit momentul s-o iau de la capăt. Puse fotografia la loc și simți cum o inundă un val de tristețe, ca un vânt rece în ultimele secunde dinaintea unei vijelii. Îmi pare rău, își spuse. Îmi pare nespus de rău. Numai că nu era sigură cui anume îi cere scuze.

Femeia ofițer de la recepția biroului șerifului din Dade County o întrebă scurt:

— Aveți întâlnire cu cineva?

— Nu. Nu cred că e necesar… răspunse Mercedes.

— Regret, nu pot să vă las să urcați la omucideri, dacă nu vă așteaptă nimeni. Pe cine vreți să vedeți?

Inspectorul Barren oftă tare, iritată, scoțând iute insigna aurie din poșetă.

— Vreau să-l văd pe inspectorul Perry. Chiar acum. Ridică receptorul și sună-l. Imediat.

Femeia întinse o mână după insignă. Mercedes i-o dădu și femeia notă cu atenție numărul insignei pe un formular. Îi înapoie insigna și, fără să se uite în ochii lui Mercedes, formă numărul de la omucideri. După o clipă, spuse:

— Cu inspectorul Perry, te rog.

Urmă o scurtă pauză.

— Inspector Perry? Inspectorul Barren, de la municipiu, vrea să te vadă.

Altă pauză.

Femeia închise telefonul.

— Etajul trei, spuse.

— Știu, răspunse Mercedes.

Urcatul cu liftul păru că durează mult mai mult decât își aducea aminte. Își dori brusc să aibă la îndemână o oglindă; voia să-și verifice machiajul, să se asigure că toate semnele exterioare ale durerii erau bine ascunse. Își îndreptă spinarea. În dimineața aceea își alesese hainele cu mult mai multă grijă ca de obicei, știind că aspectul ei era important, legat de ceea ce avea de spus. Renunțase la taiorul bleumarin sau cenușiu ca pentru tribunal în favoarea unui blazer

simplu de bumbac, deschis la culoare și a unei fuste kaki. Dorea să pară decontractată, destinsă, relaxată – neoficială. Jacheta era croită larg, așa cum se purta. Pe vremuri, își spusese când o îmbrăcase, s-ar fi spus că e lălâie. Acum era doar cu un număr mai mare. Oricum croiala era excelentă ca să ascundă curelele care țineau pistolul de 9 milimetri. Nu era genul de armă pe care-l prefera. De obicei, vâra în geantă un revolver calibrul 38, cu țeava scurtă, și uita de el pentru tot restul zilei. Dar, după ce se îmbrăcase, simțise un fel de nesiguranță sălbatică, tresărise și ridicase brusc privirea când auzise un zgomot în fața ușii de la intrare, simțind cum i se ridică părul pe ceafă. Și se trezise că se încinge fără să-și dea seama cu pistolul automat, fără să se gândească măcar, și acum îi putea simți greutatea și se bucura că-l are asupră-i.

Ușile ascensorului se deschiseră cu un fâșâit.

— Hei, Merce! Aici!

Se întoarse și-l văzu pe inspectorul Perry făcându-i semn de pe un coridor. Se îndreptă iute spre el. Ținea mâna întinsă și Mercedes i-o strânse. Porniră spre biroul lui.

— Intră. Vrei o cafea? Ce mai faci? o întrebă, dar, fără să aștepte răspuns, se lansă: Știi, chiar mă gândeam la tine acum două zile. Aveam un caz de viol cu omor, puștoaica din South Miami, chiar lângă canal, probabil ai citit în ziare, și nu m-am gândit la altceva decât la boxerul ăla pe care l-ai arestat. Intuiția nu-ți dă mandat de percheziție, nu așa ai zis? În orice caz, aveam senzația, pricepi? că ucigașul nu era cu-adevărat un asasin. Vreau să zic că fusese viol în regulă, dar puștoaica își fracturase craniul. Era inconștientă când a murit, a zis procurorul. Începusem să cred că poate nu și-a dat seama, înțelegi? Poate n-a știut cât de tare a lovit-o. Așa c-am luat cu mine doi tipi și o polițistă îmbrăcată ca o adolescentă și am păzit locul noaptea trecută – același loc, dacă poți să crezi așa ceva, unde fusese înfăptuită prima crimă și ce să vezi! Cine se îndreaptă spre polițista noastră? Un tip cu fața acoperită de zgârieturi pe cale să se vindece. Vrei să ne distrăm? întreabă javra. Ți-am pregătit eu o distracție pe cinste, îi răspunde fata. După ce a negat vreo două ore, tipul a mărturisit. Știi ceva, Merce? Ne-am pierde cu toții timpul de pomană dacă ticăloșii n-ar fi, cel mai adesea, atât de tâmpiți. Așa că, după cum vezi, am avut o noapte de groază. De groază. Cristoase, genul de noapte care face să pară că merită…

Înainte de a continua, o privi pe Mercedes.

— …Așa că stau aici să termin niște hârtii, înainte de a mă duce acasă la nevastă și la copii, și cine mă sună de la intrare? Bănuiesc că nu e o vizită de curtoazie. Ia loc.

Făcu semn peste tăblia biroului spre un scaun și se așezară amândoi.

— Ești foarte tăcută, spuse.

— Pare o captură grozavă. Cu-adevărat grozavă. Îi trecu prin minte că inspectorul Perry îi era simpatic și se întristă brusc, pentru că știa că ea n-o să-i mai fie, după ce vor isprăvi conversația. Ne ajută, spuse.

— Ce ne ajută?

— Că atât de mulți dintre ei sunt tâmpiți.

— Fii serioasă, râse el.

Se uită pe deasupra mormanului de hârtii la inspectorul Barren.

— Merce, zise blând, de ce ai venit?

Șovăi câteva secunde, înainte de a răspunde cu o voce la fel de blândă:

— Nu el a făcut-o.

Inspectorul Perry o privi fix, în liniștea care se lăsă. Apoi se ridică de pe scaun și începu să meargă prin cameră. Mercedes îl privea cu atenție.

— Merce, răspunse, în cele din urmă, inspectorul Perry, las-o baltă.

— Nu el a făcut-o.

— Las-o baltă, Merce.

— Nu el a făcut-o!

— În ordine. Să zicem că n-a făcut-o el. De unde știi? Cum poți fi sigură?

— Urme de alcool.

— Ce?

— Urme de alcool. S-au luat frotiuri de pe mușcătura aflată pe corpul Susanei și au fost analizate. Au prezentat urme de alcool.

— Așa e. Îmi aduc aminte. Și ce-i cu asta?

— Zicea că e musulman șiit.

— Așa e.

— Habotnic.

— Da, așa zicea. Și?

— Nu pune picătură de alcool în gură. Nici măcar o bere. Niciun whisky. Niciun pahar de vin.

Inspectorul Perry se lăsă să cadă pe scaun.

— Asta era?

— Pentru început.

— Mai ai și altceva?

— Încă nu.

— Merce, de ce-ți faci una ca asta?

— Ce-mi fac?

— De ce te pedepsești?

— Nu mă pedepsesc. Nu fac decât să încerc să-l găsesc pe asasinul Susanei.

— L-am găsit. E la pușcărie pentru tot restul vieții. După moarte, va ajunge probabil în iad. *Sigur* va ajunge în iad. Merce, lasă-te păgubașă.

— De ce naiba nu mă asculți? Urme de alcool!

— Merce, te rog… Prin vocea lui răzbătea o nuanță de tristețe și de înfrângere. Sunt obosit. Foarte obosit. Știi la fel de bine ca și mine că respectivul și-a agățat jumătate dintre victime în baruri și sedii studențești. Zici că n-a gustat vreodată o bere? Rahat! Era nebun, Merce! Era nebun de legat. Ar fi făcut orice, orice! ca să pună mâna pe victimele lui. Restul, toate prostiile alea religioase, nu erau decât, cum să zic, un rahat cu care să se acopere. Să se justifice. Nebunie, fir-ar să fie, nu știu…

Inspectorul Perry se răsuci în scaun.

— Sunt obosit, Merce. Tu ești ultima căreia ar trebui să-i spun că analizele alea nenorocite de salivă ar fi pus în evidență urme de alcool dacă javra s-a clătit cu apă de gură înainte de comiterea crimei. Fir-ar să fie, tu știi lucrurile astea mai bine decât mine. Tu ești expert. Tu știi.

— N-a făcut-o el.

— Merce, îmi pare rău. A făcut-o. A omorât-o. Le-a omorât pe toate. Va trebui să te obișnuiești să trăiești cu ideea asta. Te rog, Merce. Te rog, obișnuiește-te.

Inspectorul Barren se uită la inspectorul Perry. Șovăi o clipă, măsurând toată tristețea și descurajarea din glasul lui. Se gândi cât de nebună trebuie să i se pară. Se gândi apoi vag, nedefinit, ca prin ceață la nepoata ei și își reveni iute.

— Mă ajuți?

— Merce…

— Mă ajuți, fir-ar să fie, sau nu?

— Lasă-mă să mă gândesc…

— Mă ajuți?

— Merce. Vezi cine poate să te ajute. Du-te la psihiatrul departamentului. Vorbește cu preotul tău. Ia-ți o vacanță. Citește o carte. Al naibii să fiu dacă știu ce să faci, dar nu-mi cere mie să te ajut.

— Atunci dă-mi dosarul.

— Dumnezeule, Merce, ți-am dat tot ce aveam. Ți-am dat totul înainte să-și pledeze vinovăția.

— N-ai ascuns nimic?

Pe chipul lui Perry se citi furia.

— Nu! Fir-ar să fie! Ce întrebare tâmpită!

— Trebuia să știu.

— Dar știai!

Tăcură amândoi, privindu-se. După o clipă, Perry vorbi din nou. Vocea lui era înceată și tristă.

— Îmi pare rău că gândești așa. Ascultă, cazul asasinului nepoatei tale a fost rezolvat de noi. Dacă dai de vreo dovadă importantă, mă

rog, oricând putem reveni, ca să vedem despre ce e vorba. Dar, Merce, s-a terminat. Cel puțin așa ar trebui să fie. Mi-aș dori să privești lucrurile așa…

Șovăi înainte să continue.

— …pentru că ai fi mult mai fericită dacă ți-ai da seama că așa e.

Așteptă, ca să fie sigură că nu mai avea nimic de spus.

— Mulțumesc…

Perry clătină din cap și dădu să spună ceva, dar i-o tăie scurt.

— …Vorbesc serios. Știu că tu crezi în ce spui. Întotdeauna ai fost cinstit cu mine și apreciez acest lucru.

Îl privi fix.

— Știu la ce te gândești, dar te înșeli. Nu sunt nebună. Și două săptămâni de concediu nu mă vor ajuta să-mi schimb părerea. Tipul e în libertate.

— Nu cred că ești nebună, Merce. Doar…

Nu reuși să găsească cuvântul.

— Nicio problemă, spuse Mercedes. Te înțeleg foarte bine. Se ridică în picioare. Puțin îmi pasă, spuse, dar tot am să încerc să-l găsesc pe ucigașul Susanei.

Șovăi puțin.

— Te anunț eu când pun mâna pe el.

Nu știa exact ce-i va spune șefului ei. Că nu credea că arabul o omorâse pe Susan; că asasinul era încă în libertate; că nu-și va găsi liniștea până nu puneau mâna pe el? Oricum ar fi formulat frazele prin care descria situația în care se afla, acestea sunau prostește, melodramatic și neconvingător. Răzbunarea e ceva obișnuit și banal. Este un impuls comun, decurgând din împrejurări neobișnuite. Poartă în ea o încărcătură de culpabilitate, bine ascunsă și inevitabilă. Știa că nu-i bine că și-o dorea cu atâta încrâncenare, dar nu era în stare să spună exact de ce.

Ușa de la biroul locotenentului Burns era larg deschisă. Ciocăni șovăielnic, apoi vârî capul înăuntru.

Locotenentul stătea la birou. În fața lui erau întinse peste douăzeci de fotografii color opt pe zece. Ridică privirea și zâmbi când o întâlni pe a ei.

— Ah, Merce. Exact persoana de care aveam nevoie. Vino și uită-te la astea…

Intră încet în birou.

— …Vino aici. Uită-te la fotografiile astea.

Privi la fotografiile așezate în ordine. Văzu un corp încolăcit în poziție fetală în portbagajul unei mașini. Era al unui tânăr care ar fi părut că doarme, dacă o pată uriașă de sânge nu i-ar fi acoperit pieptul. Mercedes privi fix fotografiile, șocată de pacea stranie

întipărită pe chipul bărbatului. Ridică apoi câteva poze luate din unghiuri diferite și văzu aceeași pace, același sânge, același țesut. Se întrebă într-o doară ce făcuse oare tânărul ca să merite o astfel de moarte, cunoscând intuitiv răspunsul: în nouă cazuri din zece, la Miami cel puțin, tinerețea și moartea se traduceau prin droguri.

— Ce mă miră pe mine, Peter, e că nu era speriat.

Ochii locotenentului Burns o priviră atent.

— Vreau să spun că știm destule despre fiziologia morții, ca să facem câteva speculații. Iar tipul ăsta pare, într-un fel, prea destins. Dacă pe tine sau pe mine ne-ar fi luat cineva cu forța și ne-ar fi aruncat într-un portbagaj, apoi ne-ar fi dus… unde?

— Într-o carieră de piatră din South Dade…

— Deci, într-o carieră de piatră. Și pe urmă ar fi tras cu o armă de vânătoare… armă de vânătoare era, nu-i așa? vreau să spun că pieptul tipului aproape că nu mai există…

— Calibrul doisprezece, o singură împușcătură.

— Ce vreau de fapt să spun e că frica s-ar vedea de la o poștă. Ochii ar fi, probabil, deschiși, fața rigidă. Degetele țepene. Uită-te. Nici măcar nu i-au legat mâinile. Când l-ați scos, ce-a mai rămas în urma lui?

— Ceva sânge. Puțin țesut.

— Nu mult?

— Așa și așa.

— Și mașina? Pare un BMW nou-nouț, așa-i?

— Vechi de șase luni.

— Pun pariu, spuse Mercedes, că aparține unui traficant de droguri de nivel mijlociu. Un tip de zece la douăzeci de kile pe lună, nu cine știe ce grangur.

— Și de data asta ai dreptate.

— A raportat cumva că i-a fost furată?

— Tocmai verificam.

— Mă rog, chestia asta mă depășește și, desigur, nu fac decât să presupun, dar dacă m-ai întreba pe mine, ți-aș spune că bietul băiat a fost împușcat în altă parte de către cineva de la care nu se aștepta la așa ceva, dacă pricepi ce vreau să spun…

Locotenentul Burns râse strâmb.

— …Pe urmă a fost aruncat iute în portbagajul mașinii furate în acest scop ceva mai devreme, dus la cariera de piatră… unde știau c-o să-l găsim repede, nu cum s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi lăsat în mlaștinile de la Everglades. Mie mi se pare că a fost ideea unui traficant columbian de droguri, cam tâmpit, despre cum să înscenezе chestia asta împotriva unui concurent. Poate că cineva încearcă să provoace scandal între organizații, și ăsta e primul atu jucat. Bineînțeles, toate astea sunt simple speculații. Dar nu sunt prea sigură

c-aș emite mandat de arestare pentru proprietarul mașinii.

— Merce, știi de ce îmi place să lucrez cu tine?

— Nu, Peter. De ce?

— Pentru că gândești ca mine.

Mercedes zâmbi.

— Oricui îi place cineva care e de acord cu el. Bărbat sau femeie.

Locotenentul Burns râse.

— Sunt de acord cu ce spui legat de crimă. I-am pus pe cei de la medicină legală să analizeze bascheții tânărului. Nici urmă de praf de carieră. Au găsit însă câteva urme proaspete de iarbă. Îți poți imagina iarbă crescând în cariera aia? Nu prea-mi vine să cred.

Se uită în jos, la fotografii.

— Merce, ți s-a întâmplat vreodată să crezi că lumea aparține traficanților de droguri? Uneori îmi vine să râd când mă gândesc că ei sunt noii antreprenori ai societății noastre. Vreau să spun că acum o sută de ani, acum două sute de ani, oamenii au venit în țara asta, au muncit din greu, le-au crescut aici rădăcini și le-a mers bine. Visul american. Care-i acum visul american, Merce? O sută de kile pe an și un BMW frumușel și nou-nouț.

Se ridică și strânse teanc fotografiile.

— Am devenit prea pesimist. Cred c-am să mă duc până la omucideri să discut cu inspectorii de acolo. Trebuie să le spun care-i situația. Cred c-ar fi cazul să-i sun și pe cei de la narcotice. Se uită la ea și se așează la loc. Dar mai întâi spune-mi ce pot face pentru tine?

Mercedes se gândi la tânărul din fotografii și se întrebă cum de cineva atât de tânăr poate fi atât de prost încât să se amestece în traficul de droguri. Nu mai prost decât John Barren, care s-a dus la război din cauza unor principii stupide și a murit, lăsând-o să se descurce singură. Simți cum o cuprinde brusc tristețea pentru toți tinerii proști care au murit într-un fel sau altul, urmată repede de o furie amestecată cu nerăbdare. Cât de inutil, gândi. Cât de teribil de inutil și de egoist. Cineva, gândi, a plâns cu disperare lângă corpul sfârtecat al acestui tânăr.

— Merce?

— Peter, trebuie să-mi iau liber câtva timp.

— Din cauza nepoatei tale.

— Exact.

— S-ar putea să fie mai ușor dacă discuți cu un psihiatru și rămâi la serviciu. Știi ce vreau să spun, e mai ușor dacă ai ceva de făcut. Se zice că nimic nu e mai rău decât să stai așa, fără nicio treabă. Zâmbi.

— N-o să stau.

— Ce vreau să spun e că nu mi-aș dori să te știu în concediu, clocind la tine în casă. Ce vrei să faci?

Să-l găsesc pe cel care a omorât-o pe Susan! strigă în gând. Își înghiți

cuvintele. Se strădui să fie diplomată.

— Știi, Peter, în cazul Susanei n-au reușit niciodată să întocmească un dosar ca lumea împotriva lui Rhotzbadegh. Nu vreau să spun că tipii de la district nu și-au făcut bine treaba. Numai că mă înfurie. Tot ce vreau e să casc și eu ochii prin jur, să văd dacă nu dau de ceva. Poate, după aia, o să stau un timp cu sora mea, pricepi, s-o ajut să treacă peste perioada asta. E încă teribil de afectată.

Locotenentul Burns o privi cu atenție în ochi. Mercedes nu se mișcă.

— Nu știu ce să spun despre căscatul ochilor. După mine, cazul e închis. Chestia cealaltă, păi, desigur…

— Cât îmi dai? întrebă. N-are nicio importanță, se gândi. Nu mă mai întorc niciodată. O să îmbătrânesc, o să încărunțesc și o să-mi înțepenească articulațiile, și eu tot o să mai caut.

Locotenentul Burns deschise unul dintre sertarele biroului și răsfoi un dosar. Scoase o foaie de hârtie cu numele ei scris sus.

— Ai, deci, trei săptămâni de concediu și cel puțin încă două recuperare pentru ore suplimentare… ce naiba, să zicem tot trei. Regulamentul departamentului prevede și concedii pentru situații speciale. Pot să te trec și pe tine, dar asta înseamnă o reducere de salariu. Cam de cât crezi că ai nevoie?

Habar nu avea.

— Greu de spus.

— Sigur. Înțeleg. Cred. Se uită la ea, cu o oarecare prudență. De ce porți tunul?

— Ce?

Făcu semn spre haina ei.

— Arma pentru elefanți. Ce-i, un patruzeci și cinci sau un nouă milimetri?

— Un nouă milimetri.

— Ai nevoie de el ca să te uiți la fotografii?

— Nu.

— Atunci?

Nu răspunse. Tăcerea îi învălui. Locotenentul Burns se uită la hârtie, apoi ridică ochii spre ea.

— Las-o baltă, Merce. S-a terminat. E la pușcărie, acolo unde îi e locul… Înțepeni, vocea lui căpătând o notă oficială. E un ordin: Nu te amesteca în cazul ăsta. E închis. N-ai să te alegi decât cu și mai multă durere. Vrei concediu, foarte bine, ia-ți-l. Dar nu ca să lucrezi. Ca să-ți revii. Ai înțeles?

Nu răspunse. Burns se uită la ea și vocea i se îmblânzi.

— În ordine. Eu măcar ți-am ținut prelegerea oficială…

Mercedes zâmbi.

— Mulțumesc, Peter.

— Numai că, Merce, de dragul meu, revino-ți și întoarce-te la lucru. De acord?

— Exact asta încerc să fac, spuse.

— Bine, ia-ți mai întâi recuperările și după aia, dacă mai ai nevoie, ia-ți concediu. Sună-mă pe urmă și găsim noi o soluție. O să-i pun să-ți trimită cecurile acasă. Cu o condiție.

— Care?

— Du-te mai întâi să te vadă psihiatrul departamentului.

Oricum or să te trimită la el când te întorci. Ai încredere în mine. Tot ce-ți va spune va fi să-ți iei liber un timp, două aspirine și să te duci din nou la el când te întorci.

Încuviință din cap.

— În ordine. Asta-i e tot. Se ridică din nou și adună teancul de fotografii. Vrei să vii cu mine la omucideri? De obicei idioții ăia trebuie convinși, mai ales atunci când asta înseamnă că vor avea de umblat, că vor trebui să bage spaima în niște martori și să găsească niște probe.

— Nu, mulțumesc, spuse. Data viitoare când mă voi duce la omucideri, va fi cu un caz.

Își mușcă buza. Sau ca să mă predau, gândi.

Vizita la psihiatrul departamentului fu exact atât de superficială cum sugerase locotenentul că va fi. Îi descrise o oarecare stare de neliniște, insomnii, incapacitatea de a se concentra și accese de depresie. Îi spuse că se simțea vinovată de moartea Susanei. Socotea că are nevoie de timp ca să se împace cu pierderea suferită. Se ascultă vorbind, gândind cât de ușor era să creezi o minciună credibilă dacă amestecai în ea și puțin adevăr. O întrebă dacă voia să-i prescrie somnifere. Îl refuză. Îi spuse că, probabil, nu va scăpa de depresie până când nu va trata prin terapie sentimentul de pierdere, dar că era de acord că un concediu s-ar putea dovedi benefic. Zise că va face formele necesare ca să i se dea concediu medical, ceea ce însemna aproape salariul întreg. Mercedes se întrebă de ce toată lumea era preocupată de bani. Îi spuse apoi că dorea s-o vadă după o lună și-i fixă o programare. Completă o fișă și-și stinseră mâinile. Îi mulțumi și aruncă fișa după ce închise ușa biroului în urma ei.

Totul era cu mult mai ușor decât se așteptase.

N-a durat mult până și-a luat tot de ce avea nevoie din birou, în ciuda faptului că ceilalți membri ai secției au tot întrerupt analiza probelor ca să-și exprime condoleanțele și prietenia lor, lucru care a mișcat-o. Dar era nerăbdătoare, bucuroasă, dornică să termine și să plece.

Când ieși pe ușa departamentului de poliție al orașului, căldura era intensă. Cărămizile solide ale clădirii păreau că ard ca niște cărbuni

încinși. Trase încet aer în piept, de parcă s-ar fi temut să nu-i pârjolească plămânii, ridicând capul și privind spre cer, ferindu-și ochii cu palma. O clipă avu senzația că intrase în raza unui reflector, care o urmărea.

Trecu însă și simți un fel de nerăbdare, aproape bucurie. Pentru prima dată după luni de zile simțea cum starea de depresie o părăsește. Fac ceva, gândi. Un picior în fața celuilalt. Câte un pas. Își aminti brusc cum o trezeau în întunericul din miezul nopții, în casa surorii ei, primele scâncete de durere și foame ale sugarului. Își amintea ca de un ritual: arunci pătura de pe tine, bagi picioarele în papuci dintr-o singură mișcare, apuci halatul de baie de unde l-ai aruncat, la picioarele patului. „Vin”, spui, destul de tare ca bebelușul să audă, destul de tare pentru ca sora ta să știe că te ocupi tu și să alunece din nou în somn. „Vin imediat, șșș, șșș, șșș”, ultimele cuvinte rostite ca o gângureală adormitoare în miez de noapte.

— Vin, spuse cu voce tare, dar nu avea cine s-o audă.

Începu apoi să coboare treptele fredonând o melodie.

9

Primul lucru pe care-l făcu fu să cumpere trei aviziere ieftine din plută și o tablă verde pentru copii. Le duse acasă și le fixă lângă biroul ei. Scrise SUSAN pe o bucată de hârtie adezivă și o lipi sus, pe primul; RHOTZBADEGH pe al doilea și ALȚII pe al treilea. Tabla o puse în centrul camerei. Mută un corp de bibliotecă ce-i stătea în drum, mormăind în timp ce-l împingea prin cameră, ca să aibă mai mult loc. Fixă cu pioneze, în mijlocul avizierului pe care scria Susan, un grup de fotografii color opt pe zece de la locul crimei. Lângă ele, lista probelor găsite și declarațiile celor doi homosexuali care găsiseră corpul. Și avizierul Rhotzbadegh se umplu repede cu listele de obiecte găsite la el acasă și cu copii ale articolelor din ziare pe care le tăiase. Luă o fotografie a lui și o plasă pe avizier, unde-o putea vedea.

Activitatea îi dădu un sentiment ciudat de ușurare. Acționează ca un detectiv, își spuse. Construiește un caz.

Dar mai întâi distruge-l pe al lor.

Interiorul uniunii studenților de la Universitate arăta ca o cavernă. Nu i-a fost greu să dea de cei cu care fusese Susan în noaptea morții. Erau în sesiune și dornici să stea de vorbă. De fapt, să trăncăne. Despre orice, gândi Mercedes, doar ca să se rupă de la truda învățatului, deși fețele lor bronzate vorbeau mai degrabă despre orele petrecute la soare, nu în biblioteci.

— Cum se face că ești atât de sigură? o întrebă pe o fată, o tânără cu păr negru și cu prostul obicei de a se uita direct la o persoană, cât timp o asculta, pentru ca după aceea, când răspundea, să-și lase privirea să rătăcească prin cameră. Cred că-i înnebunește pe profesori, gândi Mercedes. Cum de știi că Susan dispăruse la ora unsprezece în noaptea aceea?

— Pentru că ne înțeleseserăm să plecăm la unsprezece. Era musai, aveam amândouă ore devreme și promiseserăm că, indiferent de cât de bine ne-am fi distrat, la unsprezece plecăm. Urma ca eu s-o scot pe ea de acolo, pricepeți, sau ea pe mine. Dansam și n-am mai văzut-o. Dar la zece și jumătate am început s-o caut și la unsprezece fără cinci i-am pus pe băieți să mă ajute. Teddy s-a dus și în parcare, a înconjurat clădirea. Vreau să spun că era imposibil să n-o vedem, oricât de aglomerat ar fi fost. Oricum, Susan ieșea întotdeauna în evidență. Nu se putea ascunde, chiar și atunci când localul era ticsit. Așa era ea.

Știu, își spuse inspectorul Barren.

— N-ai văzut-o cu cineva mai deosebit, cu cineva pe care nu-l cunoșteai?

— Păi problema e că, fiind început de semestru, toată lumea era

nouă. Nu cunoșteam pe nimeni. Erau studenți în anul întâi și proaspeți absolvenți. Erau și câțiva dintre noii membri ai corpului didactic, dar ei au plecat devreme. Vreau să spun că totul era nou și palpitant, și prietenos. Dar n-am văzut-o cu nimeni suspect, dacă la asta vă referiți.

Inspectorul Barren oftă și se îndreptă spre un alt student, un tânăr uriaș, musculos, îmbrăcat într-un tricou. Se întrebă cum de nu-i era frig în camera în care aerul condiționat mergea la maximum.

— Te rog să-mi spui cum de știi că Rhotzbadegh a fost aici până la miezul nopții.

— Le-am spus și celorlalți de la poliție, dar vă mai spun și dumneavoastră. De fapt, e foarte simplu. Aveam întâlnire la miezul nopții cu o fată…

— La miezul nopții?

— Da. Romantic, nu-i așa? Urma cursul de istoria cinematografului și trebuiau să se ducă să vadă filmul unui rus. Un film lung, lung de tot. Se termina după unsprezece. Așa că ne-am înțeles să ne întâlnim aici. M-am pitulat într-un colț al barului, de unde vedeam ușa. E o fată tare drăguță și nu voiam, știu și eu, nu voiam s-o fac să mă caute, înțelegeți? Erau prea mulți tipi singuri, dispuși să-i sară în ajutor, pricepeți ce vreau să zic. Așa se face c-am intrat în vorbă cu tipul care ședea lângă mine. Nu era întreg la cap. Se vedea de la o poștă. Dar și cam tăntălău, după felul în care vorbea despre fete și cât sunt ele de ticăloase. A spus chestia asta, eu m-am uitat la el, după care a râs, am râs și eu și nu l-am prea luat în serios. Oricum, nu era genul de conversație pe care s-o uiți…

Mercedes ridică privirea de pe agendă.

— Ce ai băut?

— Două beri. Asta e limita. Echipa încă se mai antrena de două ori pe zi și, dacă beai prea mult, s-a zis cu tine.

Ceilalți studenți protestară cu zgomot.

— Două pachete de câte șase, vrei să spui, zise unul. Prietena Susanei adăugă:

— Te-am văzut în noaptea aia, Tony. Erai matol.

— Poate puțin…

— Două beri le-ai spus antrenorilor, așa-i? întrebă Mercedes.

Tânărul încuviință.

— Ce s-a întâmplat a doua zi la antrenament?

— Mi s-a făcut rău.

— În ordine. Deci cât ai băut de fapt?

Încercă să zâmbească, dar zâmbetul se stinse iute.

— O groază.

— De unde știi că asta s-a petrecut în noaptea în care a dispărut Susan?

— Din cauza filmului. Nu s-a dat decât o dată.

— Ce titlu avea?

Șovăi, apoi se lumină la față.

— Era despre nava aia pe care au făcut revoluția…

Mercedes își aminti dintr-odată de un căruț de copil țopăind la vale pe o scară uriașă.

— *Crucișătorul Potiomkin?*

— Ăsta e.

— Tony, îl întrerupse fata cu părul negru. Cred că ăsta a rulat în seara următoare. În seara în care a dispărut Susan a rulat filmul de război, știi care, ăla cu cavaleri și cu gheață spartă. Așa cred.

— Habar n-am de asta, spuse băiatul.

— *Aleksandr-Nevski*, zise inspectorul Barren. Oftă. Oricum, ești sigur că suspectul nu s-a urnit de pe scaun.

— Aproape sigur. Adică am mai dansat și eu. Și a trebuit să mă duc la closet. Ca să nu mai vorbim că era o petrecere, așa că atunci când apărea câte un tip din echipă trebuia să mă scol și să-l salut…

— Deci n-ai stat tot timpul lângă el?

— Mă rog, nu tot timpul.

Inspectorul Barren aruncă o privire spre încheietura mâinii tânărului. Grozav martor, gândi. Beat. Dispus să-și mintă antrenorii și, probabil, pe toată lumea. Nu-și poate aduce aminte amănuntele. Probabil nu-și aduce aminte ce zi era. Se uită din nou la el. Sper să ajungă profesionist, gândi. Nu-i de mirare că polițiștii nu i-au luat în considerare depoziția. Jurații ar fi râs dacă ar fi auzit-o.

— Porți vreodată ceas?

— Nț. Ți-l saltă de la vestiar.

— Deci nu poți fi sigur cât era ceasul.

— Păi, chiar cu exactitate, nu.

— Bine, ce-a băut suspectul?

— I-am adus eu o băutură. Apă tonică. Așa cum v-am spus, nu era întreg la cap.

— Altceva?

— Numai apă tonică. Dar cu puțin suc de lămâie.

— Continuă.

— Păi mare lucru n-ar mai fi de spus. Am stat mai tot timpul amândoi acolo, până ce orologiul a bătut de miezul nopții și Cenușăreasa a intrat pe ușă. Și am apucat-o înainte ca lupii să sară pe ea, înțelegeți ce vreau să zic? Vreau să zic că, în unele nopți, în locul ăla se stârnesc scandaluri. Ce-a făcut tipul pe urmă, asta nu mai știu. Nu mai era de stat acolo…

Prietena Susanei zâmbi.

— Susan știa lucrul ăsta. De-aia am hotărât s-o întindem. La miezul nopții, locul ăla devine un fel de grădină zoologică. N-am mai fi ieșit vii de-acolo…

Era o glumă și ceilalți studenți râseră, membri ai aceleiași familii.

— Susan nici n-a ieșit, spuse Mercedes.

Cam la două săptămâni după ce și-a luat concediu, inspectorul Mercedes Barren își conducea mașina într-o după-amiază fierbinte spre parcul unde fusese descoperit cadavrul Susanei. Era vară și dogoarea se ridica deasupra autostrăzii ca o cortină unduitoare, vaporoasă. Își spuse că atinsese un moment hotărâtor în investigațiile ei. Zilele petrecute bântuind prin Universitatea din Miami și recitind documentele medico-legale o convinseseră de două lucruri: Sadegh Rhotzbadegh era suspectul firesc, evident, în această crimă. Se aflase în locul de unde fata dispăruse, tăiase din ziare relatarea crimei, ca și în celelalte cazuri, omorul însuși fusese comis în stilul său. Toate celelalte victime fuseseră tăbăcite și strangulate. Gândi că dacă s-ar fi ocupat ea de caz, s-ar fi străduit din răsputeri să găsească vreo legătura întâmplătoare între Susan și Rhotzbadegh. Cea mai mică legătură ar fi dus, cu siguranță, la condamnare pentru crimă cu premeditare. Dar inspectorul Barren era la fel de sigură că nu el comisese crima, în primul rând, gândi, din cauza lipsei vreunei legături evidente.

E prea simplu, își spuse.

Își aminti de ușoara mișcare din cap.

Nu e el, gândi. E clar ca lumina zilei. Urme de alcool.

Se încruntă și, în mintea ei, se dojeni: Găsește ceva!

Coti la vale spre parc, care în lumina strălucitoare a zilei părea să nu mai aibă nimic din aspectul demonic pe care și-l amintea din noaptea uciderii Susanei. O luă pe după colț, spre parcare, și rămase privind la apele de lumină opacă ale golfului, ce păreau că se contopesc cu cerul palid de deasupra lor într-un albastru ca de porțelan. Nu adia nicio boare de vânt și vălurelele alunecau spre mal, lipăind poalele arbuștilor de mangrove noduroși cu un sunet ușor, oarecum asemănător cu cel al unui robinet picurând. Simți miros de mâncare; o familie frigea carne la un foc, pentru masa de prânz. Zgomotul inevitabil al copiilor mici jucându-se părea că vine de departe, ca o muzică de fond.

Parcă mașina și șovăi, privind peste parcarea aproape pustie spre tufișurile și copacii unde fusese ascuns cadavrul. După care, coborî oftând din mașină, o încuie și porni spre locul cunoscut. Ajunsă la marginea parcării, începu să numere. Susan cântărea cincizeci și trei de kilograme. Se imagină ducând corpul nepoatei ei pe umăr, așa cum fac pompierii. Un cadavru e mai greu, mai puțin maleabil. Se gândi cât era arabul de subțire, dar știa că asta nu înseamnă nimic; brațele lui erau puternice. Ar fi putut s-o care fără probleme. Dar nici asta nu însemna nimic. Socoti în gând distanța, un metru, doi metri, până la douăzeci, înainte de a se opri și a privi la nisipul murdar. El o omorâse

deja, gândi, Susan nu a simțit violența aruncării pe jos.

El, gândi. Cine-o fi *el.*

Unde o omorâse? se întrebă. Mașina arabului era curată. Perfect curată. Carpetele dinăuntru, ca și husele din față și din spate, fuseseră cercetate la microscop. Și eșantioane din portbagaj fuseseră analizate spectrografic. Nici urmă de sânge. Nici urmă de păr. Nici urmă de piele. Nici urmă de moarte.

Adăugă în gând acest element pe listă.

Se aplecă și pipăi murdăria peste care zăcuse trupul Susanei. Hai, își spuse. De-ar veni vreun mesaj cosmic. Vreo idee. Orice.

Dar nu veni nimic.

Tot ce simțea era zăpușeala. Copiii se jucau. Și ucigașul Susanei se plimba liber pe undeva.

— Nimic, spuse. Absolut nimic.

Se uită înapoi și deodată îi apăru în minte Susan, întinsă în fața ei. Își aminti cu o cumplită claritate ciorapul mușcându-i gâtul, pata de sânge de sub capul ei, modul insultător în care fusese aruncată la pământ, cu picioarele desfăcute, cu sexul la vedere.

Câtă cruzime, gândi.

Clătină apoi din cap.

Există ceva, își spuse. Gândește-te. Reflectă asupra loviturii din spatele capului Susanei. Dac-aș putea găsi arma, gândi. Sau locul unde a fost, cu-adevărat, înfăptuită crima. Locurile vorbesc aproape întotdeauna despre personalitate. Enumeră în gând toate testele de laborator la care fusese supus corpul Susanei. Dacă aș avea un obiect, își spuse, poate aș găsi ceva. Se gândi din nou la ciorap și, brusc, îi veni o idee.

Se îndreptă, se întoarse iute și porni spre mașină.

Observă o fetiță care se uita la ea. Avea părul blond și o figură deschisă, poznașă. Purta un slip micuț, de fetiță, și asta o făcu pe Mercedes să zâmbească. Fetița mânca dintr-un cornet cu înghețată de vanilie, care se topea mânjind-o de sus până jos, conferind zâmbetului ei sfios un contur alb. Inspectorul Barren îi făcu cu mâna și fetița răspunse și ea cu un semn mic, înainte de a se întoarce și a o lua la fugă. Să nu ai încredere în nimeni, gândi Mercedes privind cum fetița dispare printre copaci și umbre, spre plajă și locul de joacă. Să crești mare și să nu ai încredere în nimeni.

Întotdeauna detestase să meargă la morgă, nu din cauza cadavrelor disecate acolo, ci din cauza luminii strălucitoare, dure ce umplea încăperile cu o strălucire ca de pe altă lume. I se părea că lumina se contopește într-un chip ciudat cu mirosul de formaldehidă și de antiseptice ce emana din tot și din toate. Prefera să se gândească la moarte ca la ceva întunecat și intim, total opus atmosferei de la

morgă, unde oamenii intrau și ieșeau aproape fără oprire. Privi, dintr-un colț al sălii de autopsie, cum medicul scotea diferite organe dintr-un trup despicat, în timp ce vorbea într-un dictafon. Glasul îi era monoton, până descoperi ceva ce-l interesa, moment în care urcă cu o octavă, devenind pițigăiat, ca al unui băiețaș. Îl văzu scotocind în trup, ca să scoată până la urmă un obiect mic dintr-o masă sângerândă și, ridicând sus la lumină ce scosese, să spună încântat:

— Vezi ce mică poate fi moartea?

Mercedes nu răspunse și el lăsă să cadă ce găsise într-un recipient pentru probe.

— …În artera coronariană stângă, la aproximativ trei centimetri, un fragment de glonț, aproape intact, aparent de calibrul douăzeci și doi sau, poate, douăzeci și cinci. Acesta a provocat decesul… impactul a secționat artera, a dus la o pierdere bruscă și masivă de sânge, starea de șoc și oprirea instantanee a cordului…

Privi, peste umăr, la inspectorul Barren.

— Cu alte cuvinte, un glonț i-a pătruns direct în inimă… Tipilor de la ziare le plac focurile de mitralieră și puști automate și toate chestiile alea teribile de la televizor. Sunt însă lucruri care nu s-au schimbat de douăzeci de ani. Vrei să omori pe cineva cu sânge rece și profesionalism? Un glonț de calibru mic, dar cu putere mare, tras de aproape drept în inimă. Sau, dacă vrei o variație, chiar aici, la baza craniului… Se lovi cu degetul arătător în ceafă… Pac! și s-a zis cu el. Sau cu ea. Nu tu zgomot. Nu tu mizerie. Nici oameni alergând să se ascundă. Nici trecători nevinovați împușcați. Nici explozii. Și, din punctul meu de vedere, un mare avantaj. O găurică, chiar aici… Se bătu în piept și, în încăperea mică, sunetul păru să reverbereze. O Uzi sau o Ingram fac o mizerie de nedescris. N-au stil. N-au urmă de stil.

Își întoarse privirea spre forma de pe masa din fața lui.

— …Genul meu favorit de crimă. Nu există niciun dubiu. Simplu. Direct și la obiect, fiți amabilă, vă mulțumesc, doamnă.

Clătină din cap și se uită la inspectorul Barren.

— Am auzit că ești în concediu medical. Ce te aduce pe aici?

— Trebuie să discut despre…

— …Nepoata ta. Așa e?

— Da.

— Ei bine, care-i întrebarea?

Doctorul se uită la unul dintre îngrijitori, care punea un corp înfășurat într-un lințoliu în unul dintre containerele frigorifice.

— Hei, Jesús! Du-te și adu-mi dosarul numărul optzeci și șase pe o mie o sută paisprezece. *Pronto,* te rog. Numele e Susan Lewis.

Mercedes se uită după îngrijitorul care ieși din încăpere.

— Nu durează mai mult de două minute, zise doctorul. Spune-mi, totuși, ce nu-ți dă pace?

— Susan a fost…

— Asfixiată. Cauza decesului a fost strangularea. Metoda prin care a fost ucisă, un ciorap în jurul gâtului. Nu era conștientă când s-a întâmplat. Toate astea le știi. Erai acolo și ai văzut raportul.

— Doborâtă de o lovitură la baza craniului?

— Ahhh, da. Probabil.

— Nu ești sigur?

— Mda, traumatismul de la baza craniului era serios. Ar fi putut, el singur, să provoace moartea. Dar m-a deranjat… Îngrijitorul se întoarse și-i întinse un dosar. Bun. Ăsta e… Citi o clipă. Așa. Emisfera stângă… pierdere de țesut… pierdere de materie cerebrală… ei bine, ce m-a deranjat pe mine a fost că la fața locului nu s-au găsit prea multe urme provenind din lovitură. Vreau să spun că nu era acolo decât ce te-ai aștepta să curgă dintr-o rană atât de serioasă.

— Nu cred că te înțeleg.

— Bine-bine, a lovit-o, pe urmă a strangulat-o. Mă rog, dosarul arată că arabul a agățat-o la ieșirea de la uniunea studenților din Universitate, i-a dat una în cap, a vârât-o în mașină, după care a dus-o în parc, a violat-o, a strangulat-o și a lăsat-o acolo. Pentru mine însă chestia asta nu are sens.

— De ce nu?

— Păi, așa cum ți-am spus, lovitura pe care Susan a primit-o în cap ar fi trebuit s-o omoare. Probabil pe loc. Ar fi trebuit să fie mizerie în toată mașina. Mizerie pe care, realist privind lucrurile, n-ar fi putut s-o curețe atât de bine încât să treacă de examenul spectrografic. Și dacă fata a murit în timp ce el conducea spre parc, înseamnă că strangularea și actul sexual au avut loc post-mortem. În cazul ăsta, urmele ar fi arătat cu totul altfel. Vreau să spun că pentru un medic legist ar fi arătat altfel.

— Cred că înțeleg…

— Mai era ceva. Dedesubtul urmei circulare lăsate de ciorap în jurul gâtului am găsit câteva zone ușor învinețite.

— Chiar despre asta voiam să te întreb, zise inspectorul Barren. Le menționezi în unul dintre rapoarte, dar nu și în celălalt. Ce-i cu urmele alea? Puteau fi vânătăi lăsate de degete?

— Mda, răspunsul la întrebarea asta e da. Dar dacă mă duci la bară și mă pui să declar sub jurământ că vânătăile alea au fost produse de două mâini, n-o s-o pot face, nu cu un anume grad de certitudine medicală. Ce vreau eu să spun e că urmele se potriveau cu cele datorate strangulării manuale, dar nu erau concludente. Și abia se vedeau.

Șovăi înainte să continue.

— Nu pot să sufăr chestia asta, înțelegi? Îmi place ca lucrurile să fie conforme scenariului pe care mi-l prezintă inspectorii de la omucideri.

Dacă adaugi strangularea asta manuală, se pune întrebarea: unde? când?

— Ai putut să măsori distanța dintre vânătăi?

Doctorul zâmbi.

— Bună întrebare. Tu pui întotdeauna întrebări pertinente. Da. Dar o singură combinație posibilă…

Își scoase cu grijă mănușile chirurgicale și se apropie de Mercedes.

— Din punct de vedere medical, problema constă în a găsi poziția corectă a mâinii și a degetelor… Își puse mâinile în jurul gâtului inspectorului Barren. Doctorul era un bărbat scund, subțirel, cu trăsături ca de șoricel și cu ochelarii veșnic cocoțați pe vârful nasului. Dar Mercedes tresări când simți forța degetelor lui fine care se strânseră teatral în jurul gâtului ei. Ai aici strangularea clasică, de tip Hollywood anii treizeci, față în față. Dar uită-te, dacă aș fi ceva mai înalt – se ridică pe vârfuri – unghiul se schimbă. Sau dacă te lupți, și atunci se schimbă… Cât vorbea, doctorul își mișca în continuare degetele pe gâtul inspectorului Barren. Mercedes se uita la el așa cum se uită un bărbat la bărbierul care-l bărbierește și în care nu prea are încredere… Și acum să vedem ce se întâmplă dacă o face din spate. Și în cazul ăsta lucrurile se schimbă.

Lăsă mâinile să-i cadă.

— Aproape paisprezece centimetri.

— De unde până unde?

— Bănuiala mea, și e numai o bănuială, niciodată n-aș depune mărturie la tribunal în legătură cu asta, e că la mâinile asasinului, distanța dintre degetul mare și arătător trebuie să fie de cel puțin paisprezece centimetri de la degetul mare și până la arătător.

Doctorul scoase un fornăit.

— Nu pot să sufăr chestia asta, spuse. Zău. Uneori întrebările mă indispun îngrozitor.

— Crezi că Rhotzbadegh…

O întrerupse.

— Sigur că așa cred. Se uită la ea. Cine altul, spune-mi? Tipul avea predispoziție spre așa ceva. Era în zonă. Urma destul de bine tiparul lui obișnuit. El a omorât-o… asta e sigur, zău așa. Sunt convins.

— Dar?

— Dar nu exact așa cum își imaginează ei că s-au petrecut lucrurile.

— Ai discutat vreodată despre asta cu ei?

Doctorul fornăi din nou.

— Bineînțeles!

Se întoarse și se duse înapoi la cadavrul de pe masa de disecție. Privi în interiorul lui, apoi rosti cu voce tare.

— Necazul e că nu există nicio indicație limpede că *nu* s-au petrecut așa cum cred ei. Și, zău, care-i diferența? El a făcut-o, asta e

la fel de sigur cum e că stau aici și respir, iar tânărul ăsta zace mort… Împunse de câteva ori cu degetul în cadavru, ca și cum ar fi vrut să se asigure că avea dreptate.

— Dar?

— Dar. Dar. Dar. Dar mie-mi plac lucrurile clare. Așa funcționează corpul omenesc. Scoate ceva și *voilà!* Nu mai merge cum trebuie. Scrântește-ți o gleznă și începi să șchiopătezi. Fă-te cu un glonț în inimă și mori. Chestiile neobișnuite. Chestiile contorsionate și chestiile obscure. Zău că nu pot să le sufăr. De-aia îmi place o împușcătură ca la carte. Sapi în jur și ura! Uite glonțul. Niciun dubiu. E mort. Asta-i cauza. Nu pot să sufăr treburile neterminate…

Șovăi din nou.

— La drept vorbind, nu are nicio importanță. Și s-ar putea să fiu complet sărit de pe fix. Oricum, procurorul asta mi-a spus. Se uită din nou, peste umăr, la inspectorul Barren. Știi, spuse cu o urmă de tristețe în glas, că dacă le arăți la doi medici legiști aceleași fapte ajung la concluzii diferite? De fiecare dată. Poți pune pariu că-i așa. Suntem grupul cel mai certăreț, niciodată nu cădem de acord. Toată lumea crede că, fiindcă avem de-a face cu morții și nu cu viii, nu suntem supuși acelorași capricii legate de diagnostic, de supoziții, pe care le aveți și voi. Și așa e.

Trase adânc aer în piept.

— Asta mă întristează.

Părea că doctorul privește în pieptul deschis al subiectului său. Mercedes așteptă o clipă înainte să vorbească.

— Paisprezece centimetri?

— Da. Dacă-ți servește la ceva.

Se răsuci și se îndreptă spre ieșire.

— Numai că nu dovedește nimic, spuse doctorul în urma ei. Când să iasă pe ușa sălii de operații, se întoarse și-l văzu aplecat peste ce rămăsese din bărbatul acela, pierdut din nou în munca lui.

În noaptea aceea, în locuința ei, inspectorul Barren își turnă un pahar de vin roșu, amintindu-și de cuvintele vânzătorului de la magazinul de băuturi, care o asigurase că acest cabernet de California era la fel de bun ca și alte vinuri care costau de două ori mai mult. Mercedes nu-i spusese că era prea puțin probabil să-și dea seama de diferență și, în plus, pusese și un cub de gheață în pahar. Se dezbrăcase după vizita la morgă și stătuse îndelung sub duș, frecându-se bine – patologic, își spusese în glumă – ca să îndepărteze duhoarea camerei morții de care nu izbutea să scape. Nu se simte, gândise când ieșise de sub duș, apoi se oprise, adulmecase aerul și, în cele din urmă, rostise cu voce tare:

— Mă rog, fir-ar să fie, nu se simte.

Stătea la ea în cameră, în pielea goală, și sorbea vinul, simțind cum atingerea alcoolului îi străbate trupul. Trase adânc aer în piept. O clipă avu chef să rămână goală, să stingă toate luminile și să lase întunericul s-o alinte. Ideea o făcu să chicotească și să se gândească cât de mult trecuse de când făcuse ceva spontan și neconvențional, orice care să-i aducă aminte că lumea nu însemna doar crimă și moarte. Clătină apoi din cap și luă un șort și un tricou vechi al echipei *Miami Dolphins,* din anii când mergea la meciuri, și se îmbrăcă.

Trecu desculță în camera de zi, luând cu ea paharul și sticla de vin. Se duse la bibliotecă și scoase din raft un album de fotografii legat în piele, se așeză apoi într-un fotoliu și, așezând grijuliu paharul cu vin pe genunchi, îl deschise. Căuta o fotografie anume.

Răsfoi pagini cu fotografii de-ale ei, de-ale Susanei și de-ale părinților Susanei, stăruind câte o clipă asupra unora dintre ele, ba o fotografie de la o petrecere de aniversare, ba una de la absolvire. Se simțea inundată de căldura amintirilor, alinată. În cele din urmă găsi fotografia pe care o căuta.

Era o poză cinci pe șapte cu inspectorul Barren la douăzeci și unu de ani, în picioare între John Barren și tatăl ei. Gândi: Vara dinainte de căsătoria noastră, vara în care a murit tata. Privi fondul, o întindere de valuri albastre-verzui rostogolindu-se regulat și blând pe țărmul din Jersey. În fotografie erau toți trei în costume de baie și Mercedes își aduse aminte cum cei doi o necăjeau fără milă, fiindcă nu știa să înoate și cu toate astea era constant atrasă de plajă. Își aminti cum obișnuia să stea, ore în șir, citind pe nisip, la soare, liniștită, destinsă. Când căldura devenea de nesuportat, lua o găletușă din plastic de jucărie, se ducea la malul oceanului și se lăsa să cadă pe nisipul umed, așteptând ca un val ceva mai mare să trimită un șuvoi de apă pe plajă, spre ea. Lichidul rece, limpede și înspumat îi cuprindea degetele de la picioare și se răsucea în jurul coapselor ei, răcorind-o. Dacă era nevoie, lua găletușa, o umplea acolo unde apa nu era adâncă și, fără prea multă ceremonie, și-o turna în cap. John râdea, arăta spre ea și pleda din nou că trebuie să învețe să înoate, dar nu cine știe ce serios, fiindcă știa că n-o s-o facă, indiferent cât de ridicolă părea.

Nu știa să înoate din cel mai simplu motiv cu putință.

Era mică, dacă avea mai mult de cinci ani. În locuința ei, închise ochii și, ca de obicei, simți neliniștea cuprinzând-o, așa cum se petrecea întotdeauna când amintirea îi revenea în minte. Părea că inima îi bate mai repede, sudoarea de pe ceafă devenea ușor mai rece și mai neplăcută, stomacul i se strângea. O clipă se gândi la puterea fricii, la fel de mare chiar și acum, când traversa decenii de amintiri. Stătea pe nisip cu mama ei, tatăl ei călărea valurile ce se spărgeau pe plajă, pentru ca apoi să se avânte iar în apă cu acea exuberanță de

băiețel pe care o dovedea întotdeauna când erau la ocean. Mama ei o privise și spusese: „Merce, dragă, du-te la tata și spune-i că e ora mesei”. Nimic mai normal; chiar și acum, stând în locuința ei, gândi că era teribil de simplu.

Inspectorul Barren închise ochii și își aminti, cu o claritate orbitoare, fiecare pas. Sărise în picioare, se întorsese și fugise spre apă, fără să-și ia ochii de pe tatăl ei, care tocmai se răsucise și prinsese un val mare ce se îndrepta cu viteză spre plajă. Când deschisese gura ca să-l strige, privise în sus și, ca într-un stop cadru de groază cumplită, își dăduse seama că nimerise drept într-un val uriaș. Când valul se sparse deasupra capului ei, forța apei o trânti pe spate, scoțându-i tot aerul din piept, furându-l din pieptul micuț al fetiței. Dintr-odată apa i se păruse de un verde închis, apoi neagră, și părea că înghițise întreaga lume. Luptase cu disperare, căutând să iasă din val și deodată ceva greu și întunecat aterizase chiar deasupra ei, ținând-o mai departe la fund, împiedicând-o să ajungă la lumina soarelui. Își mai amintea și-acum, cu un sentiment neașteptat de disconfort, cum îi zgâria nisipul spatele. Mintea i se învârtejise, ochii i se încețoșaseră, plămânii ei micuți ardeau, inima îi fusese cuprinsă în ghearele întunericului. Nu știa cu adevărat ce era aceea moarte, dar în clipa aceea incredibil de scurtă, interminabilă, crezuse că moartea pusese stăpânire pe ea.

Și apoi, brusc, fusese smulsă din întuneric și scoasă la lumina soarelui.

Era tatăl ei.

Valul îl purtase chiar deasupra ei. El o ținuse la fund, el o ridicase la suprafață.

Își amintea de câteva lacrimi, uscate repede în după-amiaza fierbinte. În ziua aceea se jucase în siguranță, pe nisip. Dar noaptea, bine învelită în patul ei, când lumina zilei pălise și întunericul umpluse camera, plânsese cu lacrimi amare și jurase să nu se încredințeze niciodată valurilor, să nu cunoască niciodată senzația oceanului care se închide deasupra capului ei, niciodată să nu mai intre în apă.

Încăpățânată, gândi. O fetiță încăpățânată, care se ținuse de cuvânt.

Râse. Fetița nu se schimbase niciun pic în treizeci și ceva de ani. Și probabil nici nu se va schimba.

Privi iar fotografia. Zâmbi. John avea un corp neted, musculos, care lucea în lumina soarelui răsfrântă de apele oceanului. Își aminti cum îl tachina tatăl ei pentru că nu avea păr pe piept, în timp ce el își bomba pieptul, cu pădurea lui de păr negru ondulat, fudulindu-se, făcând pe culturistul la plajă.

Ce vremuri fericite, gândi.

Se uită la chipul tatălui ei. Soarele îl silea să-și strângă puțin ochii,

dându-i un aer șmecheresc. Râse cu voce tare.

— Ce părere ai avea despre cazul ăsta? îl întrebă pe bărbatul din fotografie.

Matematica, i-ar fi răspuns ca la lecție tatăl ei, cu cel mai perfect accent universitar, preferă o procesiune constantă de date pentru a ajunge la o concluzie care, altminteri, îți scapă printre degete. Dar nu e întotdeauna cazul: uneori poți demonstra o teoremă prin absența unor informații contradictorii.

Simți, brusc, cum o cuprinde disperarea.

Nu va putea dovedi că Sadegh Rhotzbadegh n-o omorâse pe nepoata ei.

Să dovedești că un anumit lucru nu s-a petrecut. Tatăl ei ar clătina din cap și ar zâmbi. Pentru asta, ar spune, e nevoie de o inteligență adevărată, de un raționament matematic pur.

Simți că-i vine să urle.

Trase apoi adânc aer în piept și sorbi o gură de vin.

Se gândi mânioasă la conceptul de probă. Probă legală. Probă care să se susțină și să fie admisă la tribunal. Probă care să elucideze cazuri de crimă. Dovadă plus ocazie egal prezumție de vinovăție și, în cele din urmă, în lipsa unor alte ipoteze, duce la verdict. Ipotenuza la pătrat este egală cu suma pătratelor celorlalte două laturi. Logica, gândi, este insidioasă. Toate aspectele logice îl indică pe arab. Trăim într-o lume care pune accentul pe compromis. Pentru fiecare acțiune există o reacție opusă egală.

Instinctul însă indica altceva.

De ce anume dispunea? De o crimă care nu s-a petrecut exact așa cum ar dori anchetatorii. De un suspect care se potrivește aproape perfect cu locul pe care i se cere să-l ocupe – cu excepția a unul sau două amănunte critice.

Pornește de la sursa dilemei, ar fi spus tatăl ei.

Destul de ușor, gândi. Și știu unde se va duce în dimineața aceea. Simți un fel de agitație și goli paharul. Se uită pentru ultima oară la fotografia din albumul ce se odihnea în poala ei.

La două săptămâni după ce mama ei făcuse fotografia, vara luase sfârșit. Îngrămădiseră cearșafurile, prosoapele, umbrelele și toate celelalte catrafuse de voiaj în vechiul lor break murdar. Traficul la acel sfârșit de săptămână în care căzuse și *Labor Day*[2] fusese îngrozitor, bară la bară, cu sub o sută de kilometri la oră. Își amintea de felul în care tatăl ei strângea volanul în mâini, înjurând din când în când, plângându-se când alte mașini îl depășeau. Invitație la măcel, spusese. Așa spunea în fiecare an, când își strângeau lucrurile după vacanță și se îndreptau spre casă. Nu-i de mirare că atâția oameni mor pe autostradă, se văita. Își lasă creierele pe plajă. O oră se transformă în două, apoi în trei și în cele din urmă, cotiră pe strada lor. Și-l

amintea pe tatăl ei, imitând perfect accentul lui Charles Laughton și cocoșându-se asupra volanului: „Sanctuar! Sanctuar!” strigă în timp ce familia, epuizată, ovaționa. Se uită din nou la fotografie și, cu ochii minții, văzu cum descărcaseră mașina și cum mama se întorsese spre tatăl ei și-i spusese: „Oh, n-avem nimic de mâncare în casă, du-te până la prăvălia din colț și cumpără niște hamburgeri”. Tatăl ei încuviințase din cap, sărise din nou în mașină, le făcuse semn cu mâna că se întoarce în cincisprezece minute.

Dar nu se mai întorsese, gândi.

Ea și John erau pe pajiștea din fața casei, cărând lucrurile înăuntru, și auziseră sirenele salvării și ale poliției în depărtare, ridicaseră privirile, nu se gândiseră la nimic și mai luaseră un rând de bagaje.

Doi adolescenți beți trecuseră pe roșu și-i izbiseră în plin mașina. Fusese aruncat de pe scaun afară din mașină și zdrobit când vehiculul trecuse peste el.

Zâmbi. Probabil că apreciase ironia prin care un matematician devenise o cifră statistică referitoare la accidentele de la sfârșitul de săptămână de la Labor Day. Încă îmi mai e dor de el, gândi. Încă îmi mai e dor de ei toți. Se uită iar la fotografie. Stătea între cei doi bărbați ai vieții ei și fiecare își petrecuse câte un braț peste spatele ei. Își aminti de clipele dinainte ca fotografia să fie făcută: între tată și iubit se iscase un simulacru de ceartă legat de locul pe care brațul fiecăruia trebuia să-l ocupe pe spatele ei. Se iubiseră, gândi, iar eu i-am iubit pe amândoi. Amintirea îi dădu un sentiment de plăcere, ca și cum ar fi simțit greutatea și apăsarea celor două brațe care-i înconjurau umerii și căldura pe care o emanau corpurile lor când se cuibăriseră între ei.

Sanctuar, gândi.

Închise albumul și se duse la culcare.

10

Își ferea ochii de strălucirea amiezii și aproape că nu observă indicatorul mic, pătrat, de pe marginea drumului. Era retras cu câțiva metri față de toate celelalte semne, și Mercedes Barren își spuse că aceasta reprezenta o concesie făcută reacției de respingere. Nimeni nu-și dorește o închisoare ca vecin. Pe el scria: CENTRUL DE EVALUARE ȘI CLASIFICARE F.S.D.O.C. LAKE BUTLER PRIMA LA DREAPTA. Cam la o sută de metri dincolo de semn se deschidea un drum pavat, murdar. Drumul era tăiat între două șiruri de pini înalți, cu acele colorate într-un verde-cafeniu din cauza soarelui necruțător al verii din Florida. Inspectorul Barren conduse încet mașina pe drum, trecând pe sub o salcie uriașă care-și arunca sfidătoare umbra pe jos. Drumul șerpuia, ocolind un câmp cafeniu pe care câteva vite pășteau, lenețe, mulțumite, și inspectorul Barren zări o îngrămădire de clădiri scunde, cenușii, ce păreau că strălucesc în dogoarea amiezii. Opri mașina ca să citească un indicator mare, negru cu galben, care domina una dintre laturile drumului: ATENȚIE. ORICINE DEPĂȘEȘTE LINIA GALBENĂ E SUPUS PERCHEZIȚIEI. ORICINE TRANSPORTĂ BUNURI DE CONTRABANDĂ ÎN C.E.C.L.B. VA FI DEFERIT JUSTIȚIEI CONFORM LEGII. De-a curmezișul drumului era trasată o dungă lată, galbenă. Inspectorul Barren acceleră ușor și dădu cu ochii de un gard înalt de aproape cinci metri, cu sârmă ghimpată deasupra, care înconjura grupul de clădiri.

Parcă mașina în zona cu semnul VIZITATORI și o luă pe jos spre o ușă dublă, mare, din sticlă. Un alt indicator o informă că această clădire găzduia administrația închisorii, deși cuvântul „închisoare” nu era folosit. Cât de caracteristic! Trăim într-o epocă luminată, dependentă de eufemisme, gândi. Așa se face că închisorile sunt unități corecționale, având încadrați nu gardieni, ci ofițeri corecționali, iar prizonierii sunt subiecți. Avem cumva senzația că dacă schimbăm denumirea, realitatea e mai puțin rea și dezgustătoare, deși, de fapt, nu se schimbă niciodată nimic. Intră pe ușă în clădirea întunecată, răcoroasă, schimbarea bruscă de lumină orbind-o. Privirea i se adaptă cu încetul. Se îndreptă apoi spre recepție.

În câteva minute își lăsase automatul unui gardian în uniformă, care o privise bănuitor când scosese pistolul acela mare și fusese condusă într-un birouaș pe ușa căruia scria Arthur Gonzales, ofițer de clasificare. Era o încăpere strâmtă, plină de fișete, cu un birou mic, pe care domnea dezordinea, și două scaune. O fereastră dădea spre zona de exerciții în aer liber a închisorii. Inspectorul Barren privi afară și văzu câțiva bărbați jucând baschet. Erau goi până la brâu și sudoarea făcea ca trupurile lor să strălucească atunci când se deplasau pe teren.

Fereastra era închisă din cauza aerului condiționat, așa că nu le putea auzi vocile. Dar cunoștea zgomotele pe care le făceau: bascheții lovind suprafața de ciment și corpurile ciocnindu-se între ele.

Se gândi într-o doară la soțul ei, care iubea acest sport.

„Există o zonă, Merce, un moment, bănuiesc, nu știu, în care te încingi. Nu seamănă cu niciun alt sport, pur și simplu pune stăpânire pe tine senzația că poți arunca orice spre coș și vei nimeri. Fierbinte. Electric. Presupun. E greu de descris, dar uneori ai impresia că poți sări ceva mai sus, ceva mai repede și coșul pare dintr-odată mai aproape, și rama mai lată și știi, pur și simplu știi, că ce arunci în sus va trece prin el. Asta se întâmplă în timpul jocului. Nu știu de ce. Și pe urmă, senzația dispare exact așa cum a apărut. Mingea începe să clămpăne și să cadă. Picioarele îți încetinesc. Magia s-a evaporat. Poate că trece la altcineva. Brusc, trist, devii muritor. Dar clipele de imortalitate, Merce, sunt grozave. Ca și cum un zeu al sporturilor te-ar fi atins, ți-ar fi transmis harul lui. Și până când această stare de spirit te părăsește și zeul își alege pe altcineva, ești ca pe jăratic…”

Mercedes zâmbi.

În diminețile de vară o ducea pe terenul în aer liber și făceau o partidă. La început se limitase să tragă doar cu stânga. Pe urmă, într-o dimineață, îl bătuse printr-o săritură din fugă, chicotind.

Zâmbi din nou, gândindu-se cât de caraghioși erau bărbații cu locurile lor. Caraghioși, dar și minunați în același timp. Ce-i plăcuse la John fusese că, în dimineața în care îl bătuse, el fusese primul care anunțase familiei ei evenimentul. Fără justificări. Bineînțeles că, a doua zi, a trecut dintr-odată mingea din stângă în dreapta și a atacat în forță. În felul acesta o anunța că regulile jocului se schimbaseră.

— Trișorule! strigase ea.

— Nu, nu, nu, răspunsese John. N-am făcut decât să restabilesc echilibrul dintre sexe.

În noaptea aceea fusese deosebit de tandru și de nesigur când se apropiase de ea.

Inspectorul Barren scutură din cap și nu se putu abține să nu zâmbească amintirii.

Se întoarse când auzi ușa deschizându-se în spatele ei.

Un bărbat rotofei, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki și o cămașă albă, intră în cameră. Îi întinse mâna și-i spuse:

— Bună, cu ce pot să vă fiu de folos? pe un ton care-i arăta că avea chef s-o vadă sau s-o ajute cum avea chef să se molipsească de vreo boală. Își îngropă imediat capul în maldărul de hârtii, vrând parcă să-i indice că prezența ei nu solicita decât o parte din atenția lui. Niciun inspector nu poate să sufere să aibă de-a face cu personalul din închisori, gândi. Pentru că întotdeauna se poartă așa. Îi preocupă logistica și paza, cine unde e trimis și ce pat va ocupa. Nici vorbă de

vinovăție sau nevinovăție.

Luă loc în fața lui.

— Sadegh Rhotzbadegh.

— Da, e unul dintre clienții mei…

Un nou eufemism, gândi Mercedes.

— Aș dori să vorbesc cu el, vă rog.

— Vreun nou caz de genul celor pe care le-a recunoscut?

— Da.

— E o cerere oficială?

— Nu. Nu chiar. Neoficială.

— Nu? Chiar și așa, probabil îl voi sfătui să solicite asistență juridică înainte de a vorbi cu dumneavoastră…

De partea cui ești? gândi Mercedes Barren mânioasă. Își păstră gândurile pentru ea.

— Domnule Gonzales, e vorba despre o anchetă neoficială. Cred că domnul Rhotzbadegh a fost pe nedrept implicat într-o crimă și cred că va fi în stare să lămurească repede lucrurile. Bineînțeles, are drept la un avocat. Dacă va fi nevoie, o să-i citesc drepturile…

Privi cu duritate peste birou.

— …Dumneavoastră însă nu aveți niciun drept să-i spuneți ceva. Cu atât mai puțin să-i dați sfaturi. Mă rog, dacă vreți să vorbesc cu șeful dumneavoastră…

— Nu, desigur, nu va fi nevoie.

Răscoli iute câteva hârtii.

— Și-atunci?

— Domnul Rhotzbadegh se află în prezent la activități. Urmează o pauză, chiar înainte de masa de seară. Puteți să-i vorbiți atunci… dacă o să vrea să vă vadă. Știți că are dreptul să refuze…

— Numai că dumneavoastră veți avea grijă să nu-și exercite acest drept.

— Păi nu pot…

— Ba puteți al naibii de bine. N-am condus trei ore și jumătate mașina ca să aud un asasin condamnat spunând: „Nu, mulțumesc, azi nu”. Îl luați și îl aduceți într-o cameră unde să putem sta de vorbă. Dacă preferă să nu spună nimic, mă rog, asta e o problemă între el și mine. Nu e treaba dumneavoastră.

— Pot aranja în ce privește camera. Dar…

— Dar ce?

— Tocmai am terminat evaluările și e planificat să fie mutat la sfârșitul săptămânii…

— Da?

— Mă rog, se duce la unitatea de psihiatrie de la Gainesville. Nu cred c-ar fi în siguranță printre ceilalți deținuți.

— Nu credeți c-ar fi în siguranță!

— E într-o stare de decompensare…
— Credeți că necesită protecție!
— Asta e părerea grupului de evaluare și clasificare.
— Așa c-o să-l trimiteți la un club, la țară?
— E o unitate cu securitate maximă.
— Desigur.
— Mă rog, acolo va fi trimis.
— Nu înțeleg.
— Dacă-l trimitem la închisoarea statală, cineva o să-l omoare. E, mă rog, nu găsesc alt cuvânt, antipatic și aproape psihotic. Celorlalți nu le plac bălmăjelile lui religioase. Sau aerele pe care și le dă. Violatorii au tot felul de neplăceri între deținuții obișnuiți și fără aceste, hm, caracteristici. Ce să vă spun eu?

Inspectorul Barren recepționa încet vestea. Avea gura uscată și stomacul făcut ghem. Clătină din cap.

— Pregătiți o cameră în care să putem vorbi, nimic mai mult.

Când intră în biroul cel mic, ochii lui Sadegh Rhotzbadegh scrutară încăperea, ca și cum ar fi încercat să-și întipărească planul ei în minte. După această evaluare de o clipă, își îndreptă privirea spre Mercedes, care stătea răbdătoare la măsuța din mijlocul camerei. Masa și două scaune erau singurele mobile. Rhotzbadegh o privi fix, făcu apoi, brusc, un pas înainte, se *opri* locului, mai făcu un pas mare înapoi, ochii săi reflectând mai întâi mânie, apoi teamă, pentru ca, în cele din urmă, în ei să se înstăpânească un fel de supunere confuză. Încremeni locului, așteptând ca Mercedes să facă o mișcare, cum și făcu, arătându-i cu mâna scaunul gol din fața ei. S-a îngrășat, gândi Mercedes, și a pierdut ceva din forța pe care o avea. Amidonul din mâncărurile de pușcărie, îi trecu prin minte. Rhotzbadegh se așeză, foindu-se pe scaun, și în cele din urmă rămase pe marginea lui, aplecat în față și privind-o fix pe Mercedes. Ea îi prinse privirea și nu-i dădu drumul până când el nu și-o întoarse pe a lui. Apoi Mercedes vorbi:

— Mai întâi vreau să te informez ce drepturi ai. Ai dreptul să nu spui nimic, dreptul la un avocat…

Rhotzbadegh o întrerupse.

— Știu toate astea. Le-am auzit de multe ori și n-am nevoie să le mai aud o dată. Spune-mi de ce ai venit să-l vezi pe Sadegh Rhotzbadegh! De ce l-ai smuls din odihna lui?

— Știi de ce.

Bărbatul râse.

— Nu, trebuie să-mi spui tu.

— Susan Lewis. Nepoata mea.

— Îmi aduc aminte ca prin vis de numele ăsta. Spune-mi mai mult,

ca să-mi amintesc mai bine.

— Septembrie. Uniunea studenților Universității din Miami.

— Tot nu-mi aduc aminte.

Râse iar, apoi continuă.

— De ce ar trebui să-mi amintesc de persoana asta?

Chicoti ca o fată.

— Ce motiv am să-mi amintesc de persoana asta? E vreo personalitate, cineva remarcabil? Poate cineva important? Cred că nu. Așa că nu există niciun motiv pentru ca Sadegh Rhotzbadegh să-și aducă aminte de această persoană.

Rhotzbadegh se lăsă pe spate pe scaun, relaxându-se, încrucișându-și brațele la piept și rânjind încântat de sine.

Inspectorul Barren trase adânc aer în piept și-și fixă privirea într-a lui. Aștepta o clipă, înainte să vorbească cu voce înceată, egală, răgușită:

— Pentru că dacă nu începi să-ți aduci aminte, o să-ți crestez fața cu mâinile mele, chiar aici, chiar acum.

Rhotzbadegh încremeni pe scaun, brusc speriat.

— Nu poți face una ca asta!

— Nu mă pune la încercare.

Omul se aplecă în față, încordându-și brațul și arătându-i mușchii umflați.

— Crezi că ai destulă putere…

Îl întrerupse, aplecându-se iute spre el.

— Tu ce părere ai?

Îi urmări ochii, încercând să măsoare profunzimea intențiilor ei. Își miji și ea ochii, cu chipul împietrit. Rhotzbadegh izbucni brusc în suspine și își acoperi fața cu mâinile.

— Am coșmaruri, spuse.

— E și cazul să ai, răspunse inspectorul Barren.

— Văd chipuri, oameni, dar nu-mi pot aduce aminte numele lor.

— Știu eu cine sunt.

La colțurile ochilor lui începuseră să se formeze lacrimi și le șterse cu mâna.

— Dumnezeu nu e cu mine. Nu mai e, nu mai e. M-a părăsit.

— Poate că nu i-a prea plăcut ce-ai făcut.

— Nu! El mi-a spus ce să fac!

— L-ai înțeles greșit.

Rhotzbadegh făcu o pauză. Scoase dintr-un buzunar o batistă murdară și-și suflă tare nasul, de trei ori.

— Ar fi și asta, zise pe un ton înecat în disperare, o posibilitate.

Își șterse cu putere nasul.

— Totuși, continuă, am să-l caut din nou. Am să-i ascult mesajele și am să găsesc calea cea dreaptă. Atunci o să mă primească la sânul lui,

în grădina în care am să trăiesc pe vecie.

— Grozav. Mă bucur pentru tine.

Nu sesiză sarcasmul din vocea ei.

— Mulțumesc, spuse.

Inspectorul Barren băgă mâna în geantă și scoase o riglă de școală, pentru copii.

— Întinde mâna, spuse. Desfă degetele.

Rhotzbadegh se supuse. Mercedes apropie rigla de mâna lui. Distanța dintre degetul mare și arătător era de paisprezece centimetri și jumătate. Fir-ar să fie, gândi. Urmele ar putea fi ale lui.

— Mâinile mele se întind spre Dumnezeu, zise el.

— Lasă-mă să văd dacă reușești să-l atingi, îi răspunse.

Rhotzbadegh privi din nou în jurul lui, prin cameră. Împinse apoi scaunul în spate și se ridică. Făcu câțiva pași și-și sprijini bine spinarea de unul dintre pereții camerei. După care, numărând cu voce tare, traversă camera, lovindu-se de peretele opus când spunea douăzeci și unu. Execută o întoarcere ca la militărie și reveni la scaunul lui.

— Douăzeci și unu de pași, spuse, clătinând, mirat parcă, din cap. Douăzeci și unu de pași întregi. Sări în picioare și se repezi la peretele din fața inspectorului Barren. Măsură apoi cu pasul distanța, trecând pe lângă Mercedes fără să se uite la ea.

— Nouăsprezece pași!

Se întoarse din nou la scaun.

— Celula mea măsoară doar nouă pași pe opt. Câteodată am senzația că inima mi-a fost închisă într-o colivie.

Își cufundă capul în mâini și începu să suspine.

— Nu mă lasă să ies în curte cu ceilalți, scânci. Se tem pentru securitatea mea. Cred c-aș fi executat. Nu pot să dorm noaptea. Nu pot să mănânc. Mi se pare că mâncarea are gust de otravă. Au pus ceva în apă, ca să mă toropească, și pe urmă or să vină să mă omoare. Trebuie să mă lupt la fiecare pas.

— Fetele?

— Ele sunt cele mai rele. Vin în visele mele și-i ajută pe bărbații care or să mă omoare.

— Cine sunt?

— Nu știu…

— Nu știi pe naiba! Gândește-te! Fir-ar să fie, vreau un răspuns.

Rhotzbadegh își înălță capul, cu prefăcută îngâmfare.

— Sunt visele mele. Nu sunt obligat să ți le spun.

Inspectorul Barren îl privi cu duritate pe bărbatul acela micuț, dar în sinea ei oftă. Degeaba, gândi. Mintea lui fuge în toate părțile, numai unde vreau eu nu. Băgă mâna în geantă și scoase o fotografie obișnuită, de școală, a nepoatei ei.

— Apare și ea în visele tale?

Rhotzbadegh aruncă o privire spre fotografie. O ridică de pe masă și și-o apropie de față, o ținu apoi la distanță.

— Ea, nu prea.

— Ce vrei să spui?

— Apare în vise, dar nu face decât să se uite la celelalte. Plânge de una singură. Celelalte mă torturează.

Se aplecă peste masă cu un aer de conspirator și-i spuse în șoaptă:

— Uneori ele râd! Dar eu o să fiu cel care o să trăiască și o să râdă la urmă.

Mercedes Barren luă fotografia și o ținu așa încât Rhotzbadegh s-o vadă. Ridică apoi glasul, revendicator, insistent, amenințător, adunând totul într-o singură întrebare.

— Ai ucis-o pe tânăra asta?

Tăcere.

— Ai luat-o cu forța din parcarea de la uniunea studenților a Universității Miami?

Tot tăcere.

— I-ai tras una în cap și-ai dus-o în parcul Matheson-Hammock, unde ai lăsat-o să moară?

Nu răspunse.

Mercedes lăsă fotografia în jos și se uită fix la Rhotzbadegh. Simți cum ura i se strecoară afară din inimă, golind-o de orice sentiment. Ochii lui se umpleau din nou de lacrimi, speriat de furia din întrebările ei. Nu simțea milă, nu simțea nimic, doar nevoia de a umple un vid imens dinăuntrul ei.

Șopti:

— Spune-mi!

Omul își lăsă fața în palme o clipă, apoi o ridică.

— Nu pot să spun! suspină. Nu pot să spun!

Trase adânc aer în piept și se agită pe scaun, de parcă l-ar fi chinuit o durere cumplită.

— Pare să fie ceva de care-mi aduc aminte. Ca și cum ar trebui să fac ceva. Îmi amintesc uniunea studenților, cu toată murdăria dansului, și a alcoolului, și a râsetelor. Un loc al diavolului. Într-o bună zi, Dumnezeu îl va purifica prin foc. Asta o știu…

— Fata! îl întrerupse Mercedes Barren.

— Eram acolo. Corpurile mă înconjurau. Asta o știu. Dar restul…

Clătină din cap.

— Vine în vis, dar n-o cunosc, nu ca pe celelalte.

— De ce ai tăiat articolul din ziar?

— Trebuia să țin o evidență! Altfel cum ar fi știut Dumnezeu că i-am îndeplinit dorința? Era o dovadă.

— De ce aveai nevoie de o dovadă în cazul ăsta?

— Exact de aia nu știu ce să zic, strigă. Pentru celelalte am avut…

am avut… am avut premiile mele. Dar pe ea nu mi-o amintesc.

— Ce spune, când apare în vis?

— Nu spune nimic. Stă deoparte și se uită. N-o urăsc chiar atât cât le urăsc pe celelalte.

Făcu o pauză.

— Am nevoie de somn. Doamne, dă-mi somn. Mă poți ajuta, doamnă inspector, să dorm? Sunt atât de obosit. Și totuși nu pot dormi. Nu trebuie. Vin și-mi chinuie visele. Dușmanii mei uneltesc cât am ochii închiși. Într-o zi n-o să mă mai scol.

Plânse în continuare, încetișor.

— Asta te sperie? întrebă Mercedes.

Sări brusc de pe scaun și rămase rigid în fața ei, cu pieptul scos în față, cu mușchii încordați. Vocea lui nu mai scâncea, urla:

— Să mă sperie? Nimic nu-l sperie pe Sadegh Rhotzbadegh. Nu mi-e frică de nimic! Se lovi cu pumnii în piept. Mă auzi! Nimic! Dumnezeu e cu mine. El mă apără. Nu mi-e frică de nimic!

Rhotzbadegh o fixa cu privirea. Mercedes lăsă ca liniștea să cuprindă camera, înainte de a răspunde rar:

— Ar trebui să-ți fie, spuse.

Se făcuse târziu când Mercedes Barren ajunse, în cele din urmă, acasă. Condusese mașina, de la centrul de clasificare, cu o viteză constantă, minimă, lăsând alți șoferi să treacă în trombă pe lângă ea, în timp ce respecta, cu încăpățânare, limita legală. Simțea înlăuntrul ei un vid apăsător, o senzație de nestăpânit, supărătoare, ca și cum organele din interiorul trupului său și-ar fi schimbat cumva locurile, n-ar mai fi fost chiar acolo unde trebuiau să fie. Gândul o făcu să zâmbească, imaginându-și cum ar reacționa prietenul ei, medicul legist. Își putea ușor imagina vocea pițigăiată atingând noi registre de soprană în timp ce tăia felii din ea: „Ce-i asta, apendicele s-a mutat! Splina a luat-o razna! Stomacul a plecat în voiaj! Inima și-a făcut bagajele și și-a schimbat domiciliul!” Mercedes râse cu voce tare.

Nu era chiar atât de grav, gândi.

Își aminti de o vizită pe care o primise la doi ani după moartea lui John Barren din partea unui tânăr care se bâlbâia, dar nu prea rău. Făcuse parte din plutonul lui John și stătea în fața ei la un restaurant și-i povestea despre John. Fusese foarte curajos, spusese tânărul acela. O dată, țintuit la pământ, se dusese totuși să aducă înapoi un rănit. Întotdeauna procedam așa, spuse tânărul. Îi aduceam pe răniți, apoi pe doctor. După care îi aduceam pe cei care aveau nevoie de doctor, adică pe toată lumea.

— John era cel mai bun dintre noi, zise el.

Mercedes aprobase din cap și nu spusese nimic. Știa lucrul asta și fără să i se spună.

— Voiam doar să știi, adăugase el. Se ridicase în picioare.

— Mulțumesc, îi spuse, mai mult pentru el decât pentru ea. Îmi face bine să aud lucrurile astea.

Știa că minte.

— Sper, spusese omul.

Șovăise.

— Eu eram ră-ră-rănitul.

Încuviință din cap.

— Am bănuit.

Schimbaseră o privire.

După o scurtă tăcere, Mercedes îl întrebase:

— Ce-ai să faci acum?

Zâmbise.

— Trebuie să mă întorc la spital. O nouă intervenție la bătrânele mele intestine. Ăsta-i necazul când ești rănit. Gloanțele sfâșie totul. Chirurgii militari sunt mari improvizatori. Seamănă cu tipul pe care îl știm cu toții din liceu, tipul care cârpăcește un motor, trebăluiește ici, ajustează colo, până ce mașina merge. Asta-mi fac și ei mie. Intestinele au luat-o spre nord, tubul digestiv spre sud. Curând o să le așeze așa cum vor.

— Și pe urmă?

Strânsese din umeri. În mintea ei, Mercedes își amintise adesea umerii acelui tânăr lăsându-se în jos în fața realității. Asta era ce-și amintea de fiecare dată când se gândea la război: un bărbat rănit, dând din umeri în fața viitorului.

Uneori se întreba dacă John ar fi fost la fel. El nu avusese niciodată prilejul să cunoască dezamăgirea. Nu cunoscuse niciodată frustrarea, sau refuzul, sau ghinionul. Nu fusese niciodată concediat, niciodată nu fusese respins, nu i se spusese niciodată s-o șteargă, să spele putina. Nu știuse niciodată ce înseamnă să pierzi.

Nu așa cum se întâmplase cu ea.

Inspectorul Barren azvârli carnețelul de însemnări și servieta pe biroul ei cel mic, își aruncă pantofii din picioare și se duse în bucătărie. Scoase din frigider niște salată, brânză și fructe. Hrană pentru iepuri, își spuse. Puse totul pe o farfurie pe care o așeză pe masă. Se duse în dormitor și lăsă fusta să-i alunece pe podea. Se spălă pe mâini și pe față, apoi ieși din cameră, pe jumătate dezbrăcată. Mâncă, încercând să nu se gândească la Rhotzbadegh, încercând să nu lase disperarea s-o cuprindă cu totul. Abia dacă gustă din mâncare.

Ar fi putut s-o spună mai direct, gândi mânioasă.

Fir-ar să fie! Vise! O vede în vis, dar nu-l chinuie! Ce naiba înseamnă asta? Că n-a omorât-o? Probabil. Probabil.

Zâmbi trist, imaginându-se cum se duce la inspectorul Perry. Vești grozave! i-ar spune. Ticălosul visează! Dovadă clară ca lumina zilei că

n-a omorât-o pe Susan.

Clătină din cap.

Ce încurcătură. Ce încurcătură de nedezlegat.

Termină salata și împinse farfuria deoparte. În ordine, își spuse. Ajunge! Ajunge! Nu-ți mai pierde timpul cu arabul ăla.

Limpezește-ți mintea și ia-o de la capăt.

Se ridică de la masă și duse farfuriile la chiuvetă. Le spălă cu atenție, cufundându-și mâinile în apa aproape opărită, scrâșnind din dinți, dar silindu-se să o facă. Puse farfuriile la loc și se duse în camera de zi. Privi, pentru a milioana oară, își zise, la teancul de hârtii de pe biroul ei. Poate a miliarda. E undeva acolo, gândi. Undeva acolo e ceva.

— Dimineață, spuse cu voce tare, du-te la omucideri și apucă-te de cercetat cazuri înrudite. Verifică listele cu delincvenți sexuali cunoscuți. Întoarce-te la facultate și află dacă Susan avea vreun dușman. Verifică modul de operare cu ajutorul calculatorului.

Poate și la FBI. Vezi dacă s-au mai comis crime similare după arestarea arabului…

Se opri și se gândi. Privi afară, pe fereastră.

— Acolo, afară, spuse.

Zâmbi. N-ai crezut că va fi ușor. Nu te așteptai să poți dovedi cu-adevărat că n-a făcut-o arabul și să redeschizi cazul.

Tot singură trebuie să te descurci și nu-i prea rău.

Nu e rău deloc.

Se uită la fotografia Susanei de pe raftul cu cărți. Nu-ți face griji, gândi, ajung eu acolo. Ajung eu acolo.

Dar ochii i se umpleau rapid cu lacrimi.

Se întoarse cu spatele și privi din nou întunericul nopții tropicale. Cerul era plin de constelații și inspectorul Barren văzu o stea strălucitoare căzând iute prin vid, apoi dispărând.

— Fir-ar să fie, spuse. Simți cum lacrimile i se preling libere pe obraji, dar rămase încremenită.

După ce stătu așa, goală de gânduri, câteva minute, în cele din urmă se întoarse de la fereastră. Limpezește-ți gândurile, își spuse. Se duse la televizor și-i dădu drumul. Fu mirată când văzu doi crainici sportivi locali vorbind cu animație în fața camerei de luat vederi și distinse, în planul doi, stadionul Orange Bowl din centrul Miami-ului.

— …Am putea spune că Delfinii au inaugurat cu bine sezonul, spunea unul dintre crainici. Ne apropiem de sfârșitul partidei, primul meci al anului, și scorul e de douăzeci și patru la douăzeci și mingea se află în careul de douăzeci de metri al Sfinților.

Uitase că începe sezonul de fotbal.

— Nu e genul tău să uiți așa ceva, își spuse, dojenindu-se. Nu e deloc genul tău… Apucă paharul cu vin și se așeză în fața

televizorului.

— Cel mai bun mijloc de a-ți schimba gândurile, spuse. Hai, Delfinilor.

Urmărea meciul cu plăcere, uitând de sine, lăsând ca jocul să-i mănânce gândurile și lacrimile, simțindu-se bine, singură, începutul unui nou sezon, gândi. Pentru ei și pentru mine.

La mai puțin de un sfert de oră înainte de terminarea jocului, Sfinții marcară trei puncte. Un minut mai târziu, o greșeală a Delfinilor îi făcu pe adversari să marcheze trei puncte. Sfinții conduceau acum cu șase puncte, în timp ce jocul începu să scadă în intensitate. Dar pe măsură ce se apropia de sfârșit, Delfinii își reveniră. Avansară pe teren în așa fel încât, atunci când nu mai era decât un minut până la sfârșitul jocului, atinseră linia de un metru a Sfinților. Egalitate!

— Hai, fir-ar să fie! Mercedes lovi cu pumnul în palma deschisă. Hai!

Privi cum un jucător se apropie de linie.

— Pe deasupra, fir-ar să fie! Arunc-o pe deasupra! Amândouă echipele erau strânse ghem, așteptând explozia de la centru, forță lângă forță. Îi plăcea la nebunie. Arunc-o! strigă.

Brusc, cele două linii se contopiră și Mercedes îl văzu pe jucător rotindu-se și pasând mingea unui mijlocaș care zbura spre centru. Urmă un trosnet puternic și larma mulțimii crescu. Apoi stadionul se zgudui de vacarmul făcut de mulțimea care sări în picioare, scoțând un strigăt puternic. Inspectorul Barren, ca și miile de oameni pe stadion, se ridică ovaționând, strigând, căci văzuse, ca și ei, că jucătorul nu pasase mingea, se prefăcuse doar c-o face și acum se lupta cu disperare de unul singur, fără apărare, să ajungă în corner. În același timp, un fundaș de la Sfinți, un zdrahon violent, se repezise spre fundaș să-i taie drumul chiar aproape de linia de gol, în colțul terenului.

— Hai! Hai! Hai! strigă inspectorul Barren, vocea ei contopindu-se cu vuietul mulțimii ce se auzea din televizor. Dă-i drumul!

Fundașul chiar așa și făcu.

Când se aruncă peste linia de gol, se ciocni de jucătorul de la Sfinți. Amândoi zburară în aer, rostogolindu-se cu violență în mulțimea de fotografi strânși acolo ca să facă fotografii. Operatorii se dădură la o parte ca niște gâște speriate, încercând să evite corpurile în zbor. Mulțimea vuia, pentru că arbitrul ridicase brațele spre cer, semnalizând golul, și Mercedes se lăsă pe spate, cu capul gol de gânduri, savurând victoria echipei favorite.

Crainicii sporovăiau agitați.

— A avut loc o coliziune pe linia de gol, nu-i așa, Bob?

— Ei bine, cred că a fost o încercare plină de curaj a noului fundaș și un mod dur de a învăța cum e viața în liga națională de fotbal. O

adevărată lovitură de profesionist.

— Sper că fotografii n-au pățit nimic…

— Mă rog, bănuiesc că jucătorul de la Sfinți i-a mâncat pe vreo doi dintre ei…

Râseră amândoi, apoi făcură o pauză.

— Știi ce, hai să mergem la Chuck, pe teren. Îl văd cu doi fotografi. Au putut vedea de aproape când ai marcat, nu-i așa, Chuck?

— Așa e, Ted. Mă aflu aici cu Pete Cross și Tim Chapman de la *Miami Herald* și cu Kathy Willens de la *Associated Press.* Spuneți-ne ce ați văzut…

— Păi, spuse unul dintre fotografi, un bărbat cu părul de culoarea nisipului și cu barbă, eram toți aliniați ca să prindem lovitura. Și ce ne e dat să vedem?

Femeia îl întrerupse.

— …Următorul lucru pe care-l vedem sunt jucătorii ăștia doi, scoțând foc pe nări, îndreptându-se spre noi și…

— A trebuit s-o smulg pe Kathy de acolo, spuse celălalt, un bărbat cu părul cârlionțat și cu pieptul cât un butoi. Fotografia de zor și am crezut c-or s-o doboare la pământ…

— Poate fi destul de periculos acolo, pe margine, nu-i așa? întrebă crainicul.

— Nu e mai rău decât la război sau revoluție, spuse tânăra.

Imaginea televizată oferi atunci un prim plan al celor trei fotografi. Mercedes asculta cu mintea aiurea, întrebându-se dacă nu-l întâlnise vreodată pe vreunul dintre operatori cu prilejul vreunei crime de care se ocupase.

Și în clipa aceea se ridică brusc în picioare.

— Oh, Dumnezeule! spuse.

Căzu în genunchi în fața televizorului.

— Oh, Dumnezeule. Sfinte Doamne!

— Asta e povestea văzută de la marginea terenului. Ai cuvântul, Ted… spuse crainicul.

— Rămâi așa! strigă Mercedes. Oprește!

Se prinse cu furie de marginile televizorului.

— Nu! Oprește! Trebuie să văd!

Crainicii vorbeau în continuare și echipele se aliniau pentru punctul suplimentar. Mercedes Barren nici nu auzi uralele mulțimii, când mingea se ridică spre cer. Zgâlțâi televizorul, strigând:

— Nu, nu, nu! Înapoi, înapoi!

După care se prăbuși pe fotoliu și începu să se gândească la ce văzuse.

Trei fotografi în fața camerei de luat vederi.

O ușoară adiere de vânt. Cât să agite părul.

Sau să facă acreditările de presă să le fâlfâie la gât.

Un ecuson din hârtie lată, groasă, galbenă, cu cuvintele PERMIS OFICIAL DE PRESĂ ștanțate pe el.

Inspectorul Barren se târî înnebunită pe podea, spre birou. Răscoli disperată printre hârtii, prin dosarele cu probe, până dădu de lista cu obiecte găsite la locul unde fusese omorâtă nepoata ei. Treizeci și trei de obiecte fuseseră identificate, izolate și luate de tehnicieni. Dar numai ultimul o interesa.

„… o bucată dintr-un ecuson de culoare galbenă, origine necunoscută (sub cadavru).”

— Da, spuse cu voce tare. Cred că da.

Inspiră cu greu.

— Da, spuse.

Se trânti pe podea și începu să se legene, cu lista în mână, ca o femeie ținând un copil, amintindu-și de bucata de hârtie pe care o cercetase cu luni în urmă.

— Cred că da, spuse.

Dimineață se duse la depozitul murdar din centrul orașului Miami, în care erau păstrate obiectele găsite. Funcționarul nu avea niciun chef să se lupte cu teancurile de cutii care adunau praful pe ele în încăperea ca o peșteră. Un bărbat furios, antipatic, privind-o urât din clipa în care intrase pe ușă, îi ceruse mai întâi un ordin judecătoresc, apoi o scrisoare de la șeful ei. În cele din urmă căzuseră de acord pe baza unei autorizații scrise de Mercedes, care zâmbea tot timpul și se purta dezinvolt ca să înăbușe văicărelile omului. Funcționarul era un bărbat lat în spate, cu acel aspect de om fără gât al celor care-și petrec timpul liber mormăind prin sălile în care se ridică haltere. Avea mânecile suflecate sus de tot, lăsând să se vadă o pereche de dragoni complicați tatuați, și când catadicsi să-i dea un ciot de creion, pe care îl luă de după ureche, Mercedes crezu c-o să-l frângă cu forța degetelor lui boante. Se ținu după el, încercând să nu se aștepte la prea mult, să nu aibă idei preconcepute, dar cu inima bătând din ce în ce mai repede și simțind cum sudoarea îi curge sub brațe.

A fost nevoie de aproape o oră ca să găsească cutiile pe care le căutau.

— Cazuri clasate, dracu’ să le ia, doamnă, se plânse funcționarul. Nenorocitele astea de cazuri clasate înseamnă niște nenorocite de cutii sigilate. Știți că nu sunt obligat s-o fac.

— Știu. Știu. Domnule ofițer, îmi dau seama că rugămintea mea e mai specială. Nu pot să vă spun cât de mult vă apreciez ajutorul.

— Asta doar așa, ca să știți că nu-s obligat s-o fac, insista el.

— Înțeleg, răspunse.

Toate cutiile erau codificate în progresie aritmetică simplă. Primele cifre reprezentau anul în care fusese comisă crima și erau urmate de

numărul atribuit cazului de către diferitele brigăzi care-l investigaseră. Jafuri, spargeri, violuri, omucideri și alte crime erau amestecate la întâmplare, în felul ăsta arătând cel mai bine că toate cazurile acelea erau clasate. Lăsă privirea să-i alerge în sus și-n jos, peste teancurile de cutii, gândind că dacă ar deschide vreuna, din ea s-ar revărsa o tragedie, urmată de durerea sau de groaza cuiva.

— Oh, Doamne. Știam eu. E chiar aia de sus, fir-ar să fie. Mă duc să aduc nenorocita aia de scară.

Mercedes așteptă nemișcată până ce omul recuperă cutia.

— Așa, și-acum, dacă vreți s-o deschideți, e musai să semnați aici… împinse spre ea un formular tipărit, pe care Mercedes îl semnă fără să-l citească. Omul verifică semnătura și privi la ea.

— Datoria mea e să fiu de față, chiar și pentru nenorocitele astea de cazuri clasate. Dar dracu' să le ia. Vreți ceva din cutie. N-aveți decât să luați.

Funcționarul plecă tropăind, la fel de agresiv și de nemulțumit, și reprezentând pentru inspectorul Barren un mister la fel de mare ca în clipa în care pusese piciorul în depozit. Privi la cutia cu probe. Lipită de capac, se afla o foaie pe care erau trecute obiectele dinăuntru și pe care figura declarația de vinovăție a lui Sadegh Rhotzbadegh și condamnarea pe viață. În partea de sus a foii se afla o ștampilă mare, roșie: CLASAT/REZOLVAT.

Mai vedem noi, gândi.

Folosi briceagul din geantă ca să taie banda care închidea cutia și, cu delicatețe, ca și cum ar fi încercat să nu deranjeze praful adunat pe ea, ridică ușor capacul. Refuză să se lase pradă speranței, gândind: ăsta nu e decât primul pas.

Umblă iute în cutie și scoase ecusonul galben. Era vârât într-o apărătoare de plastic. Când îl băgă în agendă, observă restul de praf de pe suprafața lui, rămas de la luarea amprentelor. Mă agăț de un pai, gândi: Rareori găsești amprente digitale pe hârtie. Se uită la cutie, întrebându-se dacă ar mai trebui să fure și altceva. Clătină apoi din cap și închise clapele de carton.

Trecu iute pe lângă funcționarul prost dispus.

— Mulțumesc pentru ajutor. Mă întorc, dacă mai am nevoie de ceva.

— Foarte bine, spuse omul pe o voce care voia să zică exact contrariul.

Soarele dimineții târzii o izbi când ieși din depozit. Nu-și permitea să gândească, să-și imagineze, să prelucreze informațiile. Un pas, doi, își spuse. Pentru o clipă scurtă avu senzația că va câștiga. Nu se gândea la nepoata ei, nu asociase cutia murdară sau hârtia acoperită cu folia de plastic cu amintirea locului crimei. Privirea ei cuprinse în schimb circulația depărtată a mașinilor pe autostradă. Soarele făcea să

strălucească trupurile de oțel, ca și cum fiecare mașină lucitoare era, cumva, binecuvântată. Mișcarea vehiculelor ce țâșneau dintr-o parte în alta o captiva și se trezi cuprinsă de gânduri legate de comerț, și viață, și progres. Privirea îi rătăci în sus și se opri pe o mierlă mare, singuratică, dând destoinic din aripi împotriva brizei dimineții. Văzu hotărârea păsării, conturată pe albastrul perfect al cerului tropical. Pasărea scoase un țipăt răgușit, după care păru că îndreaptă ciocul spre vânt și-și croi cu o siguranță de neclintit drum de-a curmezișul cerului. Inspectorul Barren zâmbi și apoi se îndreptă iute spre mașină, ca să se alăture fluxului de oameni ce se îndreptau spre centrul orașului.

La birourile echipei Delfinilor din Miami, pe bulevardul Biscayne, o secretară o făcu pe Mercedes să aștepte.

— Aveți mare noroc că domnul Stark poate să-și facă timp să vă primească, spuse secretara. Era o femeie tânără, dotată cu drăgălășenia pe care părea că trebuiau să o aibă toate fetele de la recepție: un zâmbet fugar, o voce blândă și o privire ușor ironică.

— De ce?

— Nu citiți ziarele? întrebă tânăra.

— În dimineața asta nu le-am citit.

— Oh! N-ați auzit despre noul contract?

Când inspectorul Barren clătină din cap, auzi un hohot de râs dintr-unul dintre birouri.

— Asta e conferința de presă, zise recepționera.

— Pot să arunc și eu o privire? întrebă.

Fata șovăi. Privi iute în jur. Nu era nimeni.

— Sunteți un suporter al echipei?

Mercedes zâmbi.

— Nu pierd niciun meci.

Fata zâmbi și ea, un zâmbet larg.

— Atunci veniți cu mine. O să vârâm capul pe ușa din spate.

Inspectorul Barren urmări fusta foșnitoare a recepționerei și intrară înăuntru. Fata deschise încetișor ușa unui birou și amândouă se strecurară prin crăpătură. Mercedes recunoscu imediat scena, datorita nenumăratelor emisiuni sportive pe care le urmărise până noaptea târziu, când somnul nu voia să vină. Vreo șase camere de televiziune, montate pe trepieduri, dominau centrul camerei. Fuseseră instalate în fața unei mese ridicate pe o estradă mică. Reporterii de la ziare și televiziune erau răspândiți prin cameră; unii așezați pe scaune, unii sprijinind pereții, mâzgălind tot timpul în carnetele de însemnări. Sunetiștii și fotografii ședeau pe jos, în spatele camerelor de televiziune. La masă, vorbind în fața unui șir de microfoane, se aflau celebrul antrenor cu bărbia proeminentă, proprietarul și fundașul înalt, cu păr creț. Zâmbeau cu toții. Din când în când își dădeau mâna,

lucru care stârnea o explozie de fotografii, toate motoarele camerelor torcând deodată. Inspectorul Barren fu pe loc vrăjită. Se simțea ca un copil care l-a prins pe Moș Crăciun tocmai când așeza darurile în jurul pomului.

— E mai înalt decât credeam, îi șopti secretarei, ca o fetișcană orbită de admirație. Și mai chipeș.

— Da, răspunse fata. E și mai bogat. Va primi mai bine de un milion pe an.

Tânăra tăcu o clipă. Apoi adăugă posomorâtă:

— Și nu m-aș mira dacă s-ar duce să se însoare cu iubita lui din liceu.

O spusese cu neascunsă gelozie, strâmbându-se, așa că Mercedes aproape că izbucni în râs. Se întoarse și se uită la persoanele de pe estradă. Cineva făcuse o glumă și cei trei bărbați râdeau. Asta duse la o altă explozie de fotografii. Motorașele toarseră din nou. În clipa aceea păru că sunetul îi inundă inima. Dumnezeule! gândi, privind înnebunită în jur. S-ar putea să fie aici. Cuprinsă o clipă de panică, duse mâna la geantă ca să apuce pistolul. Se stăpâni, exact în momentul în care degetele cuprinseseră mânerul rece. Dar cine anume?

Ochii ei priviră cu disperare în jur.

Văzu un bărbat musculos, cu barbă, făcându-și de lucru cu o lentilă mare. Se uită la mâinile lui solide, văzându-le brusc înfășurate în jurul gâtului nepoatei ei; se întoarse, fixându-și privirea asupra unui tip zdravăn, cu un început de chelie, care, între poze, făcea bancuri. Colțurile gurii lui aveau o asprime ciudată, care făcu s-o ia cu frig. Un alt tip, subțire, blond, tânăr, cu un aspect aproape ascetic, se agita prin fața ochilor ei. Părea delicat, laș parcă, și-l văzu contopindu-se perfect cu mulțimea de la uniunea studenților, ochii lui ca niște mărgele descoperind părul blond al nepoatei ei.

Strânse tare ochii, încercând să alunge viziunea. Larma conferinței de presă părea să crească în jurul ei; râsetele și glumele țâșneau din toate părțile, ca și cum și-ar fi bătut joc de sentimentele ei, de căutarea ei. Simți cum o cuprinde amețeala și se întrebă dacă nu cumva o să i se facă rău.

Auzi atunci o șoaptă lângă urechea ei.

— Inspector Barren?

Deschise ochii. Un bărbat scund într-o haină sport se afla alături de ea. Încuviință.

— Sunt Mike Stark. Tipul care conduce grădina asta zoologică…

Râse, și Mercedes își reveni cu greu, ca să poată participa la discuție. Tânărul privi mulțimea, apoi peste ea, la siluetele spălate de lumina reflectoarelor.

— Ce părere aveți?

Mercedes trase adânc aer în piept și-și izgoni gândurile de coșmar. Își alcătui un zâmbet.

— Zic că un milion de dolari pe an sunt bani, nu glumă.

— Și el e un jucător strașnic.

— Cu siguranță…

Stark șovăi. Apoi își împreună mâinile ca pentru rugă.

— Aveți dreptate. O groază de bani pentru un tip ai cărui genunchi nu sunt buni de nimic. Sper că Dumnezeul jucătorilor de fotbal e cu ochii pe el. Ridică privirea spre cer. Hei, Tu cel de Sus, mă asculți?

Zâmbetul inspectorului Barren era sincer.

— Nu pasează cu genunchii, spuse.

— Pentru câți bani îi dăm, ar trebui să fie în stare s-o facă, răspunse Stark.

Râsul lor se amestecă cu hărmălaia din cameră.

Bărbatul cel mărunțel privi în jurul lui.

— Închei toate formele. Mulțumesc lui Dumnezeu, am semnat pentru tipul ăsta în august, înainte ca sezonul să înceapă cu adevărat. Nu vreau să mă gândesc cât va valora dacă va mai avea un sezon ca ăsta. De ce nu mă așteptați în biroul meu?

Inspectorul Barren aprobă din cap.

Când intră Stark, privea afară pe fereastra mare, urmărind cum vaporașele lăsau dâre albe de spumă în golf. Stark se așeză la birou și Mercedes luă loc în fotoliul din fața lui.

— Așadar? întrebă.

Mercedes scoase ecusonul din agendă. O clipă îl ținu astfel ca el să nu-l poată vedea, întrebându-se dacă procedează corect. Apoi, fără un cuvânt, îl lăsă să cadă pe birou, în fața lui. Văzu cum sprâncenele i se ridică o clipă a mirare, atunci când apucă ecusonul și-l învârti încet între degete.

Îl puse la loc pe birou.

— Îmi pare rău… spuse, apoi se opri.

Tăcerea doare, gândi ea. Ca și cum trupul i-ar fi fost stors de o mașinărie mare, invizibilă.

Bărbatul ridică din nou punga de plastic și Mercedes avu impresia că inima i-a luat-o razna în piept.

— Mă rog, poate, spuse. O puse din nou pe masă și-și îndreptă scaunul cu rotile spre un fișier, în care începu să scotocească. Reveni, după o clipă, cu un dosar. Îl deschise pe birou și inspectorul Barren văzu un teanc mic de permise galbene.

— E modelul de anul trecut, spuse Stark. Anul ăsta le-am tipărit pe albastru și portocaliu, culorile echipei. Puse unul dintre ecusoane lângă proba din punga de plastic.

— S-ar putea să fie, zise. Hotărât, se prea poate.

Mercedes se uită la cele două bucăți de hârtie. Aveau aceeași

lățime.

— Culoarea se potrivește, continuă Stark. Pipăi ecusonul prin plastic. Pare și la fel de gros. Nu pot să spun cu certitudine, zise. Dar e foarte posibil.

Șovăi, apoi se uită la inspectorul Barren.

— De ce?

Mercedes ezită. De ce nu? gândi.

— Crimă, răspunse.

Bărbatul scoase un șuierat lung. Se uită din nou la cele două bucăți de hârtie.

— Cred că trebuia să se întâmple, spuse.

— Ce-ați zis?

— Păi trăim în Miami, n-am dreptate? Locul crimelor americane, nu-i așa? Bănuiesc că, la Miami, unde te întorci dai de o crimă, ce părere aveți?

— Poate.

— Mă rog, zise el, ăsta poate fi un rest dintr-unul dintre ecusoanele noastre de acreditare pe teren. Dar ar putea la fel de bine să fie și orice altceva. De unde să știu?

— Știți cine le tipărește pentru dumneavoastră?

— Sigur. Cât se poate de simplu. Biscayne Printing, pe Strada șaizeci și opt. Ei pot să vă spună pe loc dacă e al lor.

La fel și cei de la medicină legală, gândi iute.

— Aveți cumva și o listă cu cei cărora le-ați eliberat?

— Da. Pentru care meci?

— Opt septembrie anul trecut.

— O am chiar aici. Se răsuci spre fișet, scotoci din nou în el și scoase un alt dosar. Îi venea să i-l smulgă din mâini, dar se abținu. Meciul a fost, de fapt, pe nouă. Opt a fost în sâmbăta dinainte.

Îi veni brusc o idee. Simți cum îi tremură vocea. Avea gâtul uscat de tot și fu silită să tușească înainte de a pune următoarea întrebare. Avea din nou amețeli.

— A cerut cineva două permise? Adică a venit cineva să ceară încă unul, pentru că-l pierduse pe primul?

Stark păru mirat, apoi dădu din cap aprobator.

— Am înțeles ce vreți să ziceți, spuse. Se uită din nou la dosar. Liga Națională de Fotbal ne cere să păstrăm liste exacte cu cei care fotografiază meciurile. În parte din motive de securitate. În cea mai mare măsură, însă, pentru că le place să-i controleze pe fotografi, să aibă sub control publicitatea. Câteodată am impresia că lucrez pentru *Big Brother*. Scoase o foaie dactilografiată. S-au dat o mulțime de permise pentru meciul ăla, spuse. Toată lumea voia să facă fotografii cu armăsarul care tocmai a pus mâna pe contract. Era nou și nimeni nu avea „artă bună” cu el.

— Așa-i zic ei. Dumnezeu știe de ce. O fotografie bună e artă bună. Rembrandt s-ar întoarce în mormânt dacă l-ar auzi pe unul dintre animalele astea zicând așa.

Consultă lista.

— Trei tipi, zise. Trei tipi și-au pierdut permisul. Stați puțin, scuzați-mă. Doi tipi și o fată. O femeie, vreau să spun. Tipa de la *Associated Press* din oraș, un tip de la *News* din Miami și un tip care face poze pentru *Sport Ilustrated.* Are contract cu *Black Star.* De obicei, *Sport Illustrated* își folosește propriii angajați, dar bănuiesc că de data asta erau cam strânși cu ușa. Baseball, fotbal de colegiu, profesioniștii… știți și dumneavoastră cum merg lucrurile. Trecu foaia de partea cealaltă a biroului. O copie e bună? întrebă. Originalul trebuie să-l păstrez eu.

Încuviință. Capul i se învârtea, dar îi veni în minte o altă întrebare:

— Au spus și ce s-a întâmplat de aveau nevoie de alt permis?

— Da, zise Stark. Liga are mare grijă cum dăm permisele. Nu vor ca pe margini să se înghesuie fitecine. Se uită la altă foaie de hârtie. Să vedem, aha, da. Fata de la AP îl avea în bagaj. Compania Eastern i-a pierdut bagajul. Trebuie să fi fost adevărat. Tipului de la *News* i l-a mâncat copilul de zece luni, iar tipul care nu e de la noi din oraș, să vedem, l-a pierdut în timpul unei bătăi…

Stark se lăsă pe spate pe scaun.

— Știți, parcă-mi amintesc că atunci când a venit, în dimineața aceea, să ceară unul nou, avea o zgârietură serioasă deasupra ochiului. Toată lumea făcea mișto de el. Dar s-a ținut cât se poate de tare.

Inspectorul Barren simți cum stomacul i-o ia din loc. Știam eu, gândi. Știam că s-a luptat din răsputeri. Susan n-ar fi lăsat pe nimeni să-i fure viața cu una cu două.

Luă lista de pe birou, privind la numele scrise pe ea.

Încercă să se liniștească, spunându-și că nu poate fi sigură până nu se duce la tipografie. După care va avea nevoie de testele legiștilor, ca să verifice de două ori. S-ar putea să dureze ceva timp, își spuse. Nu te pripi. Fii atentă. Fii sigură. În sinea ei se îndoia că va fi în stare să-și urmeze propriul sfat.

Se uită din nou la numele scrise pe pagină, dar literele păreau că joacă, ca și cum și-ar fi bătut joc de ea. L-am prins, gândi. L-am prins.

Cubanezul în vârstă care ieși din spatele tejghelei la Biscayne Printing, ca s-o servească, era amabil și respectuos. Îi arătă insigna, fapt care-l făcu să-și ridice uimit privirea, evident, gândi inspectorul Barren, ușor tulburat de ideea unei femei-polițist. Scoase totuși cu grijă bucata de ecuson din punga ei de plastic și o răsuci între degete, ca să simtă textura hârtiei.

— Acesta, spuse cu o urmă de accent, este cu siguranță similar cu

permisele pe care le tipărim pentru Delfini. Numai că anul ăsta culoarea e alta.

— Ar putea fi… începu Mercedes, dar el ridică mâna.

— De anul trecut, zise. Dacă mi-l dați puțin, vă pot arăta lotul din care provine, poate reușim să găsim de unde vine, nu-i așa?

Afirmația era prezentată sub forma unei întrebări. Inspectorul Barren știa că Departamentul de medicină legală al poliției districtuale putea cu ușurință să demonstreze același lucru.

Scutură din cap.

— Nu, mulțumesc. Tot ce voiam…

Bărbatul ridică mâna.

— Orice pentru frumoasa doamnă inspector. Zâmbi cu lascivitatea benignă a unui om în vârstă.

Mercedes luă bucata de hârtie și se întrebă când decolează următorul avion spre New York.

Zumzetul motoarelor avionului cu reacție nu izbutea să-i tulbure gândurile, de fapt singurul gând dominant, incapacitatea de a se concentra asupra unui alt lucru în afara numelui pe care și-l repeta la infinit, îngrozită cumva de cât era de obișnuit. Aproape inconștient, îi dădu șoferului de taxi adresa. Abia dacă își dădu seama când mașina trase în fața uriașei clădiri cu birouri. În lift, apăsă ca un automat pe butonul etajului șaptesprezece, înghesuită în spatele cabinei cu vreo șase funcționari ce urcau într-o tăcere fâșâitoare spre agenția fotografică.

Așteptă câteva minute într-un hol, în timp ce recepționera se duse să-l aducă pe redactor. Zări o serie de fotografii înrămate, arătând toate dezastre de război și începu să le parcurgă, la prima uitându-se din curiozitate, apoi cu un interes plin de spaimă. Când văzu numele, se trezi din starea de semiobscuritate a conștiinței în care intrase. Uite-l, își spuse. E aici. Constatarea îi dădu puteri. Mai multe dintre fotografiile expuse pe perete erau ale lui Douglas Jeffers, inclusiv cea a unui pompier cu dâre de funingine pe chip, cu ochii învăluiți de sentimentul înfrângerii, în timp ce un bloc ardea în spatele lui. Orașul era Philadelphia.

Se întoarse când redactorul intră în cameră, ca să vorbească cu ea. Primul ei gând fu să mintă. Să mintă inteligent, să mintă groaznic. Să nu facă nimic care-ar putea stârni alarma. Să creeze o diversiune, gândi. Nu voia ca agenția să-l contacteze pe Jeffers și să-i spună că-l căuta o polițistă. Șovăi doar o clipă, înainte de a rosti prima minciună. Goni sentimentul de vinovăție din gând și se lansă. Era conștientă că minciunile erau necesare, cu toate astea, le considera o slăbiciune de moment, în timp ce forțele care o mânau pe ea erau dominate de dreptate și cinste. Așa trebuiau să fie.

Redactorul-șef adjunct de la serviciul de trimiteri pe teren era prietenos, dar nu prea avea chef de ea.

— Vreau să spun că nu e aici. Zău că nu știu ce să vă zic mai mult. Îmi pare rău, dar…

Inspectorul Barren aprobă din cap, cu falsă dezamăgire.

— Vai, vechea bandă o să fie tare necăjită. Toată lumea voia să-l vadă pe Doug.

— Ce vreți să spuneți? întrebă redactorul. Era un bărbat între două vârste, cu papion. Avea un aer ușor lasciv, era genul de bărbat cam neglijent, mereu gata de atac și cel mai adesea în stare să-și folosească cu succes metodele de urs mototolit. Se gândi că s-ar putea folosi de asta și îi zâmbi larg.

— Oh, zău, nu-i mare lucru. Un grup care am fotografiat efectele bombei din Philadelphia împreună și am plănuit să ne întâlnim din nou… zău că nu-i cine știe ce. Știți cum ne-am întâlnit cu toții? Stăteam pe vine puțin mai retrași față de locul unde pompierii și polițiștii se pregăteau să treacă la asalt. Bătrânul Doug era ca un cal de curse. Nu avea stare. Trebuia musai să facă fotografii, pricepeți, indiferent că se trăgea de zor. Exact genul lui Doug…

— Mie mi se pare o nebunie…

— Mă rog, nu era cine știe ce. Doar că mi-ar fi plăcut să fie și Doug. Știți doar că tuturor le place să asculte povestiri din război. De-aia am venit aici…

— Pare amuzant…

— Da, în fine, acum un an s-a lăsat cu gălăgie cam mare… Îi făcu ușor cu ochiul și adăugă un pic de roșeață, de dragul redactorului. Spera că n-o s-o întrebe nimic despre incidentul din Philadelphia. Își scormoni de zor mintea după puținele relatări din ziare pe care le citise. Zău că nu face nimic.

— Îmi pare rău, spuse redactorul.

— Nu-i nimic. Numai că, mă rog, îl știți pe Doug. E atât de retras. Noi speram să reușim să-l mai scoatem puțin în lume, înțelegeți?

— Chiar așa. Fotografii sunt niște oameni ciudați…

— Păi, bătrânul Doug e unul dintre cei mai buni…

— Fără nicio îndoială.

— Știți, v-ați mira cu siguranță dacă ați afla câți prieteni și-a făcut acolo, la dracu-n praznic, pe teren.

— Întotdeauna mi-am imaginat că și-a făcut. Ce-i drept, pe aici se ține departe de toată lumea. Ce vreau să spun, zise redactorul, e că nu poți să te duci în locurile alea fără să înveți să riști puțin împreună cu ceilalți. Când zboară gloanțele, prieteniile se leagă repede.

— Adevărat? întrebă inspectorul Barren.

— De unde ziceați că sunteți? o întrebă.

— De la Herald. Mă aflu în oraș pentru o zi sau două…

— Păi tot ce pot să vă spun, zise el, e că-i în vacanță și n-a lăsat niciun itinerar. Se întoarce la serviciu peste trei săptămâni, dacă asta vă e de vreun ajutor. Puteți să-i lăsați un mesaj…

Mercedes se gândi la cât ar fi avut de așteptat. Imposibil.

— …Sau de ce nu încercați la fratele lui?

— Doug n-a pomenit niciodată despre vreun frate.

— E doctor la spitalul de stat din New Jersey. La Trenton. Înainte de a pleca spre o zonă unde se dau lupte, Doug lasă întotdeauna numele lui, ca fiind ruda cea mai apropiată. De ce nu încercați la el? Poate știe cum să-i transmită un mesaj lui Doug. Mi-ar părea rău să piardă o petrecere reușită…

— Știți ce, zise inspectorul Barren. O să încerc la fratele lui. Dacă nu merge, las un mesaj aici, e-n ordine?

— Sigur.

— Zău, spuse cu o voce ca de fetiță, mi-ați fost de mare ajutor. Știți, poate că după ce rezolvăm chestia asta, o să vreți să mergem să bem ceva împreună.

— Mi-ar plăcea grozav.

— Vă dau un telefon, răspunse Mercedes. Vă găsesc ușor aici?

Bărbatul zâmbi cu zâmbetul vag al celor plini de speranță.

— Tot timpul.

Numai că mintea ei se închisese deja în jurul informației pe care o primise, iar inima o trăgea cu viteză spre New Jersey.

ȘASE

O persoană ușor de ucis

11

Douglas Jeffers privea cum întinderea neagră ca cerneala a autostrăzii zbura sub roțile din față ale mașinii și fredona crâmpeie de melodii. În spatele lui, dimineața se ridica la orizont. Lumina începu să se infiltreze încet în mașină, strecurându-se prin colțuri și umplând interiorul. Jeffers aruncă o privire spre silueta adormită de lângă el. Gura Annei Hampton era întredeschisă, răsuflarea egală, regulată. Părea că lumina dimineții se odihnește pe trăsăturile ei, făcându-le ascuțite și distincte. Încercă să-i studieze sprâncenele întunecate, nasul lung, acvilin, pomeții înalți și buzele groase, luându-și privirea de pe drumul asupra căruia era concentrat. Observă modul în care lumina curată a dimineții se contopea cu părul ei de culoarea paiului; o clipă i se păru că părul strălucește. Se întrebă din nou dacă era sau nu frumoasă. După cât își dădea el seama, era, într-un fel luminos, simplu.

Simți dorința de a-și trece degetele peste obrazul ei, acolo unde lumina însemna conturul feței, de a o trezi cu o mică mângâiere tandră. Văzu că avea în locul acela o mică vânătaie și o clipă fu trist. Ce noroc că nu fusese silit s-o ucidă.

Își întoarse privirea și văzu ultimul contur palid al lunii pe cer, înainte ca întinderea de azur ce mătura totul și se preschimba iute în zi s-o înghită. Îi plăceau diminețile, cu toate că lumina era dificil, uneori imposibil de prins în fotografie. Dar, când izbuteai, conferea fotografiei un farmec de netăgăduit. Se gândi la o dimineață în Vietnam, când făcuse nebunia să încerce să iasă cu un batalion de soldați sud-vietnamezi. Era tânăr, tineri erau și soldații. Ceilalți fotografi cu care era – o echipă de la *ABC News,* un alt liber-profesionist care fotografia pentru *Magnum* și un tip de *la Australian* – refuzaseră oferta de a încerca să vadă o luptă și încercaseră pe șoptite să-l facă să renunțe și el. Numai că el fusese cucerit de râsetele, strigătele și nepăsarea tinerilor, își dădeau cu toții aere, agitând armele și zâmbind cu gura până la urechi, plini de încredere, în timp ce se urcau în camioanele verzi ca vai de lume care urmau să-i ducă pe câmpul de luptă. Sărise într-un camion împreună cu ei, zâmbind, făcând poze, notându-și nume și bucurându-se de nepăsarea atât de amețitor de nefamiliară în timp de război.

Urmase o zi de marș, fără incidente, prin orezării și peste câmpuri, sub un cer prietenos și bine cunoscut. Puțin înainte să se lase întunericul, își stabiliseră tabăra pe o ridicătură mică de pământ, înconjurată de arbori și de tufișuri înalte. Jeffers își amintea că oamenii râdeau încă destinși când se lăsase noaptea, dar el privise cu teamă la întunericul care-i învăluia. Se strecurase devreme în adăpost,

după ce luase o carabină M-16 și vreo șase cartușe din mormanul de muniții și le pusese lângă rogojina lui de dormit. Făcu un mic depozit de grenade de mână de o parte a patului și așeză aparatul Nikon, încărcat cu film rapid, de cealaltă. Își strânsese jacheta impermeabilă în jurul corpului, neluând în seamă lipsa de confort. Ultimele gânduri înainte de a adormi fuseseră de furie, mai ales împotriva lui, sperând că va supraviețui acelei nopți. Nenorocitul de ofițer de comandă pusese doar un pluton redus să păzească perimetrul taberei și nu trimisese pe nimeni mai adânc, în tufișuri, și se întrebase într-o doară, fără panică, fără teamă, dar cu un sentiment de frustrare în fața prostiei omenești, dacă vor muri cu toții în noaptea aceea. Sau numai cei mai mulți dintre ei.

Apoi căzuse într-un somn ușor. Tabăra fusese atacată la câteva ore după miezul nopții și focurile de armă continuaseră cât ținuse întunericul, până când lumina zilei îl gonise pe dușman, care se retrăsese victorios, dispărând în jungla succesului său. Jeffers se târâse afară din vizuina lui, mișcându-se încet și cu greu, murdar de noroi și de sânge, aidoma unui animal preistoric ieșind din bârlog. Grenadele dispăruseră, muniția fusese consumată în nebunia din timpul nopții. Dar, își aminti, mai avea role întregi de film și, pe măsură ce întunericul se retrăgea, se ridicase încărcându-și aparatul, așteptând ca lumina să scoată la iveală victimele nopții. Primele semne ale dimineții se lăsaseră asupra morților, făcându-i să încremenească în poziții grotești. Își aminti *cum* privise doar o clipă, în timp ce ceața se ridica în valuri, o briză ușoară ducând cu ea frigul și mirosul de cordită, lăsând să se vadă trupurile răsucite, sfârtecate ce acopereau câmpul de bătaie. Apucase apoi aparatul Nikon și începuse să fotografieze, mișcându-se ca un crab printre resturile de oameni și materiale, încercând să le smulgă morților atât grația cât și oroarea, ducând propriul său război după ce lupta adevărată se terminase.

Newsweek îi publicase una dintre fotografii într-unul dintre articolele prudente despre posibilitățile îndoielnice ale armatei sud-vietnameze. Își aminti fotografia: un soldat tânăr, probabil nu mai mare de paisprezece ani, aruncat pe spate peste o cutie de muniții îndoită, cu ochii larg deschiși în fața morții, ca și *cum* ar fi urmărit tot ce mai era în viață, care pentru el se isprăvise. O dăduseră cam cu șase luni înainte ca Saigonul să cadă. Au trecut mai mult de zece ani de atunci, gândi.

Era atât de tânăr.

Își zâmbi.

Atleților le place să vorbească despre picioare tinere, picioare care pot să alerge toată ziua și încă puțin pe deasupra, dar și fotografii au nevoie de picioare agile. Își aminti cum, doar cu câteva luni în urmă, mărșăluia peste dealurile acoperite de vegetație din Nicaragua, cu un

detașament al Gărzilor, când rebelii deschiseseră focul. Se oprise, ascultând șuierul ascuțit și izbitura obuzelor în timp ce exploziile se apropiau inexorabil de locul în care el și ceilalți coborâseră în căutare de adăpost. Își aminti cum auzea sunetul camerei mai presus de zgomotul obuzelor și cum se gândise cât era de ciudat că bătălia îți ascute toate simțurile. Bineînțeles că tipii care îl înconjurau nu mai rezistaseră și o luaseră la goană. Nevoia de a fugi de frică era contagioasă și, cu toate că nu-și putea aminti gustul fricii pe limbă, simțise cum și picioarele lui erau gata de fugă. Fugise cu tinerii aceia, cu cel puțin zece ani mai tineri decât el, depășindu-i cu ușurință, încrezător în el, astfel încât se putuse întoarce și face o fotografie, una dintre fotografiile lui favorite. Diafragmă f-1.6 cu timp 1 pe 1000 din secundă. Moartea violentă nu s-a schimbat prea mult, gândi. În fundal se vedeau o spirală de fum și un vârtej puternic de praf, în timp ce, în prim plan, trei bărbați se repezeau spre aparat, aruncând armele și cartușierele. Un al patrulea se răsucea spre pământ, prins de moarte pe la spate, țintuit locului de un șrapnel. Revista *Life* folosise fotografia în secțiunea cu știri din lume. O mie cinci sute de dolari, gândi, pentru a mia parte dintr-o secundă furată din săptămâni de privațiuni, ceva teamă și multă plictiseală. Esența fotografiilor pentru știri.

Se uită din nou la Anne Hampton.

Se mișcă și-i prinse ochii cum se deschid în lumina soarelui.

— Ah, Boswell se trezește! spuse.

Tresări și se ridică iute, frecându-și cu putere fața.

— Iartă-mă, spuse. N-am vrut să ațipesc.

— E-n regulă, răspunse el. Ai nevoie de odihnă. Somnul care te face frumoasă.

Anne se întoarse și privi pe fereastră.

— Unde suntem? întrebă, apoi se întoarse spre el, îngrozită. Asta numai dacă vrei să-mi spui, de fapt n-are nicio importanță, eram curioasă și-atât, nu e nevoie să-mi spui nimic dacă nu vrei. Iartă-mă. Iartă-mă.

— Nu e niciun secret, zise. Prima oprire va fi pe coasta Louisianei.

Anne dădu din cap și deschise torpedoul, scoțând unul dintre caiete.

— Să notez? întrebă.

— Boswell, spuse el. Fii Boswell.

Încuviință din cap și notă ceva în caiet.

Se uită apoi la el, cu creionul în aer. Văzu că o privea cât putea de atent, fără să scape drumul din ochi.

— Îmi aduci aminte de cineva, spuse el. De o femeie pe care am văzut-o în Guatemala, cu vreo doi ani în urmă.

Anne nu zise nimic, continuă însă să scrie în caiet. Scrise: „Amintire

din Guatemala, veche de câțiva ani…”

— Povestea adevărată, continuă Jeffers, avea loc la frontieră, unde militarii încercau să scoată din bârlog doi membri ai gherilei. Era unul dintre acele războaie minore, în care se presupune că americanii nu se amestecă, dar în care sunt băgați până-n gât. Mă refer la consilierii militari, la armamentul de înaltă tehnicitate, la tipii de la CIA care aleargă în jachete de camuflaj și cu ochelari cu lentile-oglindă și la distrugătoarele marinei Statelor Unite, ieșite la manevre în afara coastelor… Râse scurt și continuă. Adu-mi aminte să-ți vorbesc despre prefăcătorie. La asta ne pricepem cel mai bine…

Anne sublime de trei ori cuvântul prefăcătorie.

— În orice caz, pierdută în tot acest război de gherilă, situația din Guatemala avea o mică particularitate. Timp de ani, pe naiba, bănuiesc că timp de secole, populația indiană băștinașă *fusese cea care dusese greul* vremurilor de restriște. Ambele părți, gherila marxistă, militariștii de dreapta, fir-ar să fie, chiar și liberalii, ce mai rămăsese din ei după ce fuseseră uciși, îi măcelăreau din când în când pe indieni. Vreau să spun că nici nu-i considerau oameni, pricepi? De exemplu, dacă un sat indian era așezat între cele două părți, îl ignorau…

— Ce înțelegi prin „ignorau”? întrebă ea într-o doară.

Douglas zâmbi.

— Bine. Foarte bine, Boswell. Întrebările care ajută la lămurirea anumitor lucruri sunt întotdeauna bine venite…

Se opri, meditând.

— Dacă părțile erau gata de luptă, dar terenul dintre ele era o fermă importantă, ei bine, schimbau pozițiile. Ca și cum ambele părți și-ar fi dat seama că unele locuri trebuiau cruțate. Ca niște copii jucând fotbal. Era o situație delimitată mai puțin de granițe, cât de o concepție asupra căreia căzuseră cu toții de acord…

Continuă:

— Oricum, nu același lucru era valabil în cazul unui sat indian. Pur și simplu îl ștergeau de pe fața pământului. Oricine le ieșea în cale era ras. La asta m-am referit. Am trecut printr-un sat ca ăsta după o bătălie. Cred că trupele guvernamentale reușiseră să ucidă vreo doi membri ai gherilei și gherila reușise să ucidă vreo doi membri ai trupelor guvernamentale. Asta era tot. Mare scofală. Ce e sigur însă e că satul îl făcuseră una cu pământul.

Șovăi.

— Sânge de prunc. Nimic nu se aseamănă cu sângele de prunc. Aproape că n-are rost să faci fotografii cu sânge de prunc, căci nu le publică nimeni. Redactorii se uită la ele, îți spun cât sunt de convingătoare, ce mesaj poartă, dar, naiba să-i ia, nu le publică. Americanii nu vor să știe despre sângele de prunc…

Se uită la ea.

— Era acolo o femeie indiană, ședea pe jos, își ținea pruncul în brațe. Când am fotografiat-o, și-a ridicat privirea. Ochii ei erau ca ai tăi. Asta îmi aduc aminte…

Făcu o nouă pauză.

— Eram lângă tipul ăla de la CIA, pe nume, pe nume, Dumnezeule, Jones sau Smith sau altă minciună pe care ne-o spusese nouă. A privit în jos și a văzut femeia și copilul, la fel ca mine, și mi-a spus: „Probabil a fost omorât când gloanțele rebelilor au pierdut din viteză". S-a uitat apoi dur la mine și a zis: „Blestemații ăia de ruși, întotdeauna le vând un rahat revoluționarilor ăstora nenorociți. Păcat, ce zici?"

Jeffers se gândi puțin, înainte să continue.

— Îmi amintesc exact cuvintele lui.

Jeffers tăcu o clipă, conducând concentrat.

— Înțelegi ce voia să spună?

— Nu prea, răspunse ea.

Fără să șovăie, Jeffers luă o mână de pe volan și o pocni tare.

— Trezește-te, fir-ar să fie! Fii atentă! Folosește-ți mintea!

Anne se trase înapoi pe banchetă, luptând cu lacrimile care-i apăruseră imediat în colțurile ochilor. Nu atât din cauza durerii provocate de lovitură, care, pe scara pe care tipul o stabilise, era joasă, cât a faptului că nu se așteptase.

Trase adânc aer în piept, – luptând să-și recâștige stăpânirea de sine. Când vorbi, putea auzi tremurul din glasul ei:

— Spunea că nu noi am făcut-o…

— Așa e! Și mai ce?

— Învinovățea de crimă pe oricine în afară de…

— Și de data asta ai dreptate! zâmbi Jeffers. Vezi, nu-i mai ușor dacă-ți folosești capul?

Încuviință.

— Cruzime gratuită. Prefăcătorie. Dacă noi n-am fi fost acolo, n-ar fi fost nici lupte și copilul ar fi trăit, măcar câteva zile în plus, câteva săptămâni, cine știe. Dar eram acolo. Nu noi eram cauza morții?

Râse, dar nu era un râs vesel, ca la o glumă bună.

— Prefăcătorie, prefăcătorie, prefăcătorie.

Anne notă în caiet.

O groază de întrebări îi veniră în minte, dar se abținu să pună vreuna.

— Moartea e cel mai ușor lucru de pe lume, spuse el după o clipă. Oamenii cred că e greu să omori. Așa vor să creadă. În realitate, nimic mai simplu. Ia ziarul într-o dimineață și ce-ai să vezi? Bărbații își omoară nevestele. Nevestele își omoară bărbații. Părinții își omoară copiii. Copiii se omoară între ei. Negrii îi omoară pe albi. Albii îi omoară pe negri. Omorâm în taină, omorâm pe furiș, omorâm în

public, omorâm cu un motiv, omorâm accidental. Omorâm cu pistoale, cu cuțite, cu bombe, cu pușți – cu ce se nimerește. Dar ce se întâmplă când oprim un transport de grâne subvenționat de stat pentru Etiopia? Omorâm, la fel de bine ca și cum am fi luat o armă și am fi pus-o la tâmpla unui copilaș cu burta umflată. Pe naiba, dacă te gândești o clipă, întregul nostru mod de abordare a lumii, a vieții însăși, se bazează pe întrebarea pe cine putem sau nu să ucidem într-o anume zi. Și ce arme putem sau nu putem folosi. Politica externă? Ha! Ar trebui s-o numim politica morții. După care un purtător de cuvânt se ridică la Washington, la o drăgălașă ședință de informare, și spune: „Președintele și guvernul și Congresul au hotărât astăzi că țăranii indieni din Guatemala, participanții la demonstrațiile din Africa de Sud, unele elemente din Irlanda de Nord, de ambele părți, reține lucrul ăsta, și alți câțiva oameni din restul lumii sunt condamnați la moarte. Repet, așa cum am spus-o ieri, și alaltăieri, și răsalaltăieri, rușii sunt cumsecade. La ei nu trebuie să mori. Privi autostrada și râse.

— Ți se pare că sunt nebun, nu-i așa?

Se uită la ea.

— Ți-e frică de mine?

Inima începu să-i bată mai repede, cât încerca să se decidă care era răspunsul bun. Închise ochii și spuse adevărul:

— Da.

— Cred, zise el, că e normal.

Tăcu un timp, înainte să continue.

— Mă rog, nu voiam să încep cu politica. Vreau să spun că putem vorbi despre politică mai pe larg după ce ai să mă cunoști ceva mai bine. De-aia am luat-o în direcția asta.

— Pot să pun o întrebare? zise ea timid.

— Ascultă, răspunse el cu o ușoară iritare în glas. Poți să întrebi oricând. Ți-am mai spus. Te rog, nu mă face să repet. Dacă primești răspuns sau – strânse pumnul, apoi îl desfăcu – altceva, depinde de dispoziția în care mă aflu. Întinse mâna și o ciupi tare de mușchiul de deasupra genunchiului. I se tăie răsuflarea. Ține minte că nu există reguli. Jocul merge pur și simplu înainte, pas cu pas, până la sfârșit.

Îi dădu drumul, dar piciorul o ustura în continuare. Își dorea să-l frece, ca să mai scadă din durere, dar nu îndrăznea.

— Întreabă! spuse el.

— Mergem undeva unde o să mă ajuți să te cunosc mai bine?

Zâmbi.

— Deșteptul Boswell, spuse. Excelent, Boswell.

Jeffers șovăi, cât să dea mai multă greutate cuvintelor sale:

— Ar trebui să fie evident. Ăsta e rostul micii noastre excursii. Zâmbi și o luă la vale, pe autostradă.

Își continuară drumul în tăcere.

Anne Hampton visa cu ochii deschiși când trecură de Mobile, pe șoseaua interstatală. Era încă devreme și se gândi la cât de plăcut era să te trezești vara, în zori; sentimentul sincronizării cu ziua. Își aminti cât de mult îi plăcea, în copilărie, să stea singură în casă. Își petrecea timpul într-o liniște specială, doar ea și lucrurile ei. Câteodată, își amintea, crăpa ușa de la camera părinților ei și-i privea culcați în pat. Când se asigura că nu se trezesc, se strecura, prin hol, până la camera fratelui ei. Îl găsea trântit deasupra păturii, în dezordinea somnului, uitând complet de lume. Fratele ei se scula târziu. Întotdeauna. Fără excepție. Nici explozia unei bombe n-ar fi reușit să-l trezească pe acest mic terorist. Ca și cum trupul fratelui ei ar fi știut cât de important era să depoziteze energie pentru drumul fără oprire pe care se arunca în viață. Când Tommy murise, se gândise că, probabil, întreaga lume își încetinise cursul, chiar dacă numai cu puțin, cu o unitate infinitezimală, ce putea fi citită doar de savanții cei mai bătrâni și cei mai înțelepți de la cele mai mari universități, cu cele mai noi, cele mai precise instrumente. Când o să mor eu, dacă o să se stârnească un vălurel pe vreun helești micuț sau o adiere slabă de vânt prin copaci.

Clipi iute de câteva ori, ca să-și alunge gândurile. Nu mă gândesc decât la moarte, își spuse. Cum s-ar putea altfel? Îi aruncă o privire lui Jeffers, care fluiera o melodie necunoscută în timp ce conducea mașina.

— O să vorbești numai despre moarte? îl întrebă.

Se întoarse spre ea o clipă, înainte de a-și îndrepta privirea spre drum. Zâmbi.

— Bunul Boswell, spuse. Fii reporter. Făcu o pauză, apoi continuă. Nu. Voi încerca să vorbesc și despre altceva. Ai ridicat o problemă reală. Necazul e… râse înainte să continue… că mă cam preocupă aspectele morbide. Fatalismul. Sfârșiturile, mai degrabă decât începuturile.

Se opri din nou, adâncit în gânduri. Anne Hampton scrise în pripă cât de mult reuși, apoi își privi disperată scrisul. Nu prea credea că e lizibil și, într-un moment de teroare, se întrebă brusc dacă el o să controleze ce-a scris.

Jeffers râse cu voce tare.

— Ascultă o poveste special pentru tine. Cea mai bună poveste în favoarea vieții care-mi vine acum în minte. Voi încerca să-ți mai spun și altele, din când în când, dar asta s-a petrecut când lucram pentru ziarul din Dallas, *Times-Herald,* pe la jumătatea anilor șaptezeci. Unii îi spuneau *Crimes-Herald,* dar asta e altă poveste…

Ei bine, eram angajat să mă ocup de toate, ceea ce însemna, în general, totul, de la expozițiile florale și fotografiile pentru pagina de afaceri ale magnaților industriei – ce frază tâmpită – până la accidente

și polițiști, și orice altceva ar mai fi intervenit. Și-atunci a sunat telefonul acela, adică unul dintre momentele sublime de la redacția unui ziar, de care, evident, nimeni nu-și dă seama, dar care, totuși, există. Sună un tip și spune că s-a întâmplat cel mai fantastic lucru cu putință. Ce anume? întreabă redactorul de la urgențe locale, plictisit de moarte. Păi, spune tipul, se pare că o pereche se bate, știți și dumneavoastră, probleme de familie. Urmează să divorțeze și se ceartă în legătură cu copilul, cui să-i revină, așa că-l apucă unul de-o parte, celălalt de cealaltă, țipând, și individul încearcă să smulgă copilul din mâinile nevesti-sii și țuști, copilul zboară afară pe fereastra de la etajul patru…

Redactorul se trezește, în fine, pentru că asta e o poveste de milioane și începe să strige după mine și după un reporter să ne ducem urgent acolo, că un sugar a fost aruncat pe fereastră și deodată își dă seama că tipul de la telefon încearcă să-l întrerupă. Bine, bine, spune el, dă-mi adresa. Nu înțelegi, zice tipul de la telefon, exasperat. Ce nu înțeleg? întreabă redactorul. Ce s-a întâmplat, zice tipul. Ce anume? întreabă redactorul. Ce s-a întâmplat e că, spune tipul după ce-i revine vocea, cineva a prins copilul din zbor. Cum?! zice redactorul. Chiar așa, spune tipul, individul trecea chiar pe dedesubt, s-a uitat în sus și a văzut copilul zburând pe fereastră… și al naibii să fiu dacă nu l-a prins din zbor.

Jeffers se uită la Anne Hampton. Fata zâmbi.

— Zău? A prins copilul. Nu-mi vine să cred…

— Ba da, l-a prins. Jur… Jeffers râse. De la etajul patru. Ca un jucător de fotbal care prinde o pasă corectă.

— Ce-i aia?

— E atunci când tipul care primește mingea poate ridica brațul, semnalizând echipei adverse că va prinde mingea fără să încerce s-o paseze. În acest caz n-au voie să-l atace. Este ultimul act de autoapărare.

— Dar cum…

— Aș vrea și eu să știu, râse Jeffers din nou. Tipul trebuie să li avut o prezență de spirit incredibilă… Bănuiesc că majoritatea oamenilor ar privi în sus, ar vedea forma aia ieșind pe geam și ar întinde-o cât se poate de repede din calea ei. El nu a făcut așa.

— Ai vorbit cu el? Ce-a zis?

— A zis că s-a uitat în sus și și-a dat imediat seama, într-o fracțiune de secundă, că era un bebeluș, așa că s-a așezat exact dedesubt. A mai spus că fusese mijlocaș în echipa de baseball a școlii și e nostim că, atunci când a spus asta, toți au dat din cap și s-au gândit: Bineînțeles, asta explică totul, dar se-nțelege că, de fapt, nu explică nimic, pentru că jucătorii de baseball nu se antrenează cum să prindă copii.

— Dar s-ar putea ca acolo să fi învățat cum să prindă în general?

— Probabil. Fotbal, baseball. Povestea asta a dus la o mulțime de metafore sportive.

Jeffers se uită la Anne Hampton. Anne îi prinse privirea și clătină din cap. Apoi zâmbi și zâmbetul i se întinse pe față. Râseră amândoi cu poftă.

— E de necrezut. Și cam fantastic…

— Într-un fel, asta e ce fac fotografii. Trec, periodic, de la un lucru incredibil la altul… Jeffers șovăi. Ar fi mai bine dacă ți-ai nota, spuse, apoi tăcu cât Anne Hampton făcu mai multe însemnări în caiet. Când ridică din nou privirea, Jeffers continuă. Oricum, pot să-ți spun că misiunea din ziua aia m-a făcut fericit. La naiba, i-a făcut pe toți fericiți. M-a făcut fericit pentru o săptămână. Pentru o lună, probabil. L-am fotografiat pe tip, avea cel mai, nu știu cum să spun, cel mai încântător, cel mai stângaci – zâmbet întipărit pe față. Râdeam și chicoteam cu toții, reporteri, fotografi, echipe de televiziune, trecători, vecini, polițistul care-și făcea rondul, toată lumea. Chiar și tatăl copilului, cu cătușele la mâini, pentru că sticleții au considerat că e neapărată nevoie să aresteze pe *cineva* atunci când un bebeluș e azvârlit pe fereastră. Nostim era că nu părea să-i pese. I-am făcut apoi o fotografie și mamei. Ai văzut vreodată pe cineva a cărui viață să se schimbe dintr-odată, atât de repede, de atât de multe ori? În două secunde de la groază, disperare și durere la speranță și la o fericire incredibilă. Totul se vedea în ochii ei. O fotografie ușor de făcut. Dă-i copilul în brațe, așaz-o lângă tipul care l-a prins din zbor și apasă pe buton. Bingo! Patos instantaneu. Bucurie instantanee.

— De necrezut, spuse ea.

— De necrezut, spuse el.

— Nu mă duci de nas, încercând să mă faci să mă simt mai bine?

— Nu. Nici vorbă. N-aș face așa ceva.

— Ce anume?

— Să încerc să-i fac pe oameni să se simtă mai bine. Chestia asta nu figurează în fișa postului meu.

— N-am vrut să spun…

— Știu ce ai vrut să spui, o întrerupse.

Îi aruncă o privire și zâmbi.

— Dar, oricum, ar trebui să te facă să te simți mai bine.

Simți o căldură ciudată.

— E frumoasă, spuse. E o poveste cu-adevărat frumoasă. Zău.

— Nu cumva să n-o notezi, zise el.

Anne notă iute în caiet.

„… și copilul a trăit”, scrise.

O clipă se uită la aceste cuvinte: a trăit. Îi veni să plângă, dar reuși să se abțină.

Merseră mai departe, la vale, pe autostradă, în tăcere, calmi pentru

prima dată după ore, care i se păreau brusc a fi săptămâni.

Gulfport trecu în zbor pe lângă ei, în timp ce soarele dimineții se întețea. Ici-colo, drumul cobora spre Golful Mexic și Anne Hampton privea albastrul lipsit de griji al apei. Vederea ei o liniștea, la fel ca și rarele stoluri de pescăruși, plutind, duși de curent, chiar deasupra valurilor. Gândi că semănau cu niște bărci cu pânze cenușii și albe, cu mișcarea lor ușoară, conformă cererilor și dorințelor naturii.

Dimineața ajunsese spre mijlocul ei când Jeffers spuse:

— E momentul să facem plinul.

Ieși de pe șoseaua interstatală, pe o bretea îngustă, spre prima stație de benzină pe care o văzu. Annei Hampton i se păru un loc în paragină; construcția mică în care stătea vânzătorul părea că se clatină în briza dimineții, sprijinindu-se de garajul solid din cărămizi. Două șiruri de fanioane roșii, albastre, verzi și galbene fâlfâiau în vânt deasupra pompelor. Acestea erau modelul vechi, dintre cele care scot un sunet după fiecare galon pompat, nu genul mai nou, computerizat, cu care era mai obișnuită. Locul se numea *Ted's Dixie Gas* și era pustiu, cu excepția a trei mașini parcate de-o parte a garajului. Două dintre ele păreau lăsate în părăsire, dezmembrate și ruginite, greu de recunoscut. A treia era o mașină de curse de culoarea cireșei, cu coada ridicată, cu anvelope supradimensionate și jenți cromate. Fantezia cuiva, gândi. Timpul, și efortul, și banii cuiva investiți într-un teribilism de oraș mic. Se uită la mașină în timp ce Jeffers se îndreptă spre pompă, știind că un adolescent cu părul unsuros va ieși imediat să-i servească.

— Du-te la closet, îi ceru Jeffers.

Vocea lui suna dintr-odată aspru. Pe Anne o trecu un fior.

— Cunoști regulile, nu-i așa?

Încuviință din cap.

— Nu-i nevoie să-ți mai explic nimic, ce zici?

Negă din cap. Observă că Doug avea în mână pistolul cu țeava scurtă și că îl înfigea în centură, sub cămașă. Îl privi, pe urmă întoarse capul.

— Bine, spuse el. Asta ne ușurează treaba. Stai cuminte până vin să deschid ușa.

Anne așteptă.

— Grăbește-te, spuse când deschise violent portiera. Anne ridică privirea și văzu un adolescent golănos, cu părul negru drept ieșind alandala de sub o șapcă de baseball prăpădită, decolorată, care traversa stația de benzină prăfuită venind spre ei.

— Să fac pliiinul, zise tărăgănat. Durase aproape la fel de mult până rostise cuvintele cât îi trebuise ca să vină de la garaj la pompe.

— Cu vârf, spuse Jeffers. Unde e toaleta pentru femei?

— Nu cumva vreți toaleta pentru bărbați? răspunse băiatul, rânjind. Anne Hampton se gândi că Jeffers o să-l împuște pe adolescent pe loc. Dar Jeffers râse. Întinse două degete ca un revolver și le îndreptă spre băiat.

— Bang! spuse. M-ai prins cu chestia asta. Întrebam pentru doamna. Băiatul își întoarse rânjetul larg spre Anne Hampton și ea îi zâmbi slab la rândul ei.

Băiatul arătă spre o latură a clădirii.

— Cheia e înăuntru, lângă ușă. O să vă arate bătrânul. Făcu semn spre biroul stației de benzină.

Anne Hampton se uită la Jeffers și el încuviință din cap.

Simți că o ia cu călduri când traversă cei șaizeci de metri care o despărțeau de stație. De parcă vântul ar fi stat dintr-odată. Se uită în sus, la fanioane, care tot se mai loveau și se răsuceau deasupra ei și se miră că ea nu simte briza. Era amețită și stomacul i se zbătea iute. Ieși din lumina soarelui și păși peste prag. Lângă mașina de la casă stătea un bătrân nebărbierit, cu o cămașă soioasă în dungi și bea sifon dintr-o cutie. Privirea ei se fixă pe numele cusut deasupra buzunarului cămășii. Leroy.

— Cheia de la toaletă? întrebă.

— Chiar lângă dumneata, răspunse omul. Te simți bine, domnișoară? Arăți ca o felie de șuncă de ieri, lăsată peste noapte afară. Vrei ceva rece?

— Ce să vreau?

— Un sifon. Arătă cu capul spre un răcitor.

— A, nu. Nu. Adică, da. Mulțumesc, Leroy.

— La naiba, e cămașa lui frate-miu. Neisprăvitul ăla n-a lucrat în viața lui o zi întreagă. Eu bag toți banii în casă. Mă cheamă George. O Coca?

— Foarte bine.

Îi întinse cutia rece și ea și-o apăsă pe frunte. Omul zâmbi.

— Și mie îmi place să fac așa când mă doboară căldura. Am impresia că lucrurile mi se așază în cap. Dar e mai bine cu o sticlă de bere.

Anne zâmbi.

— Cât vă datorez? Imediat însă simți că se îneacă. Nu avea bani. Se întoarse iute, uitându-se după Jeffers.

— Fac eu cinste. Nu prea mai am ocazia să cumpăr de băut pentru fete frumoase. O să-l fac pe băiat gelos. Râse, iar Anne i se alătură, răsuflând ușurată.

— Mulțumesc. Puse cutia în geantă.

— N-ai pentru ce. Încotro?

Se înecă din nou. Încotro? se întreba. Ce-ar vrea să spun?

— Louisiana, zise. O mică vacanță.

— E vremea cea mai potrivită, răspunse bătrânul. Chiar dacă e puțin cam prea cald. O mulțime de oameni trec pe aici. Ar trebui să rămână. Avem o plajă grozavă și poți să pescuiești în voie. Numai că locul nu e prea cunoscut. Asta e problema. Azi totul ține de publicitate. Trebuie să faci să se ducă vestea. N-ai de ales.

— Să se ducă vestea, zise Anne. Așa e.

— Dar vestea care trebuie.

— Aveți dreptate.

— Să luăm, de pildă, locul ăsta, spuse. Băiatul e un mecanic foarte priceput. Cu siguranță mai bun decât taică-su, deși nu i-o spun. L-ar face să se umfle în pene. Dar cum naiba să-i faci pe oameni să afle? Până la urmă toți își duc mașinile la garajele alea mari și moderne de lângă centrele comerciale, chiar dacă noi, fir-ar să fie, am face o treabă mai bună la jumate preț.

— De asta sunt sigură.

Bărbatul râse.

— Te simți mai bine?

— Da, zise ea.

— Trebuie să faci să se ducă vestea. N-are a face cu ce te ocupi, dacă repari mașini sau vinzi hamburgeri sau organizezi zboruri pe lună. Publicitatea face națiunea asta să funcționeze. Da, doamnă. E musai să le spui oamenilor ce ai și ce or să capete. Trebuie să dai sfoară în țară.

Îi întinse cheia de la toaletă.

— Am făcut curat chiar azi-dimineață. Am pus săpun și prosoape curate, în spatele ușii. Dacă mai ai nevoie de ceva, strigă.

Anne aprobă din cap și ieși pe ușă. Se întoarse și arătă cu degetul, întrebător, el încuviință și-i făcu semn s-o ia pe după colț.

În toaletă era răcoare, dar aerul era închis și stătut. Folosi iute toaleta, se duse apoi la chiuvetă și-și clăti fața cu apă. Se uită în oglindă. Era palidă și trasă la față. Am văzut scena asta de o sută de ori, gândi, apucând bucata de săpun. O găsești în fiecare film de la televizor. Își aminti de Jimmy Cagney și de Edmund O'Brien.

— *White Heat,* spuse cu voce tare. În film el scrie pe oglinda de la stația de benzină. Se gândi la Jeffers și și-l imagină spunând: „Toată lumea e la picioarele mele, mamă!" Scrise cuvântul AJUTOR pe oglindă. Apoi scrise AM FOST… ce? șterse totul. Îi era cald și îi tremura mâna. Trebuie să dai sfoară în țară, gândi, imitând în gând accentul sudic tărăgănat al bătrânului. CHEAMĂ POLIȚIA, mâzgăli, apoi șterse cele scrise, când își dădu seama că scrisese prea repede și nu se putea citi. Și ce să le spună? Simți cum i se face greață și se apucă de chiuvetă, ca să-și revină. Se uită la mâinile ei și se rugă de ele, ca și cum n-ar fi făcut parte din corpul ei. Opriți-vă, le ruga. Nu mai tremurați.

Ridică din nou privirea. Acum urmează momentul în care eroina e salvată, gândi. Vânzătorul îl cheamă pe polițistul cel tânăr și chipeș, care o salvează. Așa se întâmplă întotdeauna. De fiecare dată. Șterse oglinda, cu gesturi iuți, panicate. Și dacă nu se întâmplă așa? îi trecu prin minte. Brusc o cuprinse furia și nerăbdarea și mânji oglinda cu săpun. Bucata de săpun se umezise și dâre albe se prelinseră pe luciul oglinzii. Ca niște lacrimi, gândi. Niciodată nu se întâmplă ca… ca în ce? În basme, în filme. În poveștile pe care tatăl ei i le spunea când era copil. Se uită la reflecția ei printre dârele de săpun. Putu vedea că ochii îi erau roșii. Scutură înspăimântată și neputincioasă din cap și strânse pumnii, furioasă și neajutorată. Niciun prinț chipeș n-o să intre pe ușă. O să intre el. O să vadă. O să mă omoare. Și pe George. Și pe băiatul care repară mașini. O să ne omoare pe toți. Unul câte unul.

Și atunci poate o să se ducă vestea.

Auzi de afară un zgomot ca o zgârietură.

Simți în gură gust amar de fiere. Dumnezeule, gândi. E aici.

Cineva zgâlțâi ușa.

E vântul, își spuse. Dar șterse înnebunită urmele de săpun de pe oglindă.

Ce faci? se întrebă? Vrei să mori?

Să nu faci nimic. Pleacă. Încă nu ți-a făcut niciun rău.

Era o minciună și ea știa acest lucru. Se contrazise iute în gând. Îți va face. Ți-a făcut. Te va folosi și te va ucide, chiar el a spus-o.

Ușa se zgâlțâi din nou.

E pretutindeni, gândi brusc. Camera nu avea geam și se întoarse, privind la pereții văruiți în alb. Poate vedea, spuse. Știe. Știe. Știe.

Ieși calmă și cere-ți scuze, gândi.

Se uită la ea în oglinda din nou curată, de parcă pe fața ei s-ar fi putut citi semnele trădării. Apoi se întoarse și ieși încet, gândind: Sunt pustiită pe dinăuntru. Puse înapoi cheia pe cârligul de lângă ușă și se îndreptă spre pompele de benzină, dar îngheță brusc, îngrozită.

Jeffers stătea lângă mașină, de vorbă cu un jandarm. Amândoi purtau ochelari mari de soare, așa că nu le putea vedea ochii. Se opri, de parcă încremenise brusc.

Îl văzu pe Jeffers cum se uită la ea și-i zâmbește. Îi făcu semn cu mâna.

Anne nu era în stare să se miște.

Jeffers îi făcu din nou semn.

Strigă comenzi propriului corp: Umblă! Dar tot încremenită rămase. Se forță să-și împingă și să tragă de fiecare mușchi și reuși să facă un pas, apoi încă unul. Traversarea asfaltului luminat de soare i se păru interminabilă. Părea că arșița se ridică în jurul ei și prin minte îi trecu gândul ciudat că o ardea. Vom muri cu toții, gândi. Îl văzu pe Jeffers ducând mâna sub cămașă și scoțând revolverul negru. Auzi pocnetul

împușcăturii. Îl văzu pe jandarm căzând pe spate, murind, dar și el avea arma în mână, scuipând gloanțe și foc. Îi zări pe adolescent și pe George cum fug să se ascundă, în timp ce pompele explodează în flăcări.

Mai făcu un pas și-și dădu seama că nimic din toate astea nu se întâmplase.

Jeffers îi făcu din nou semn cu mâna.

— Hopa sus, Annie. Voiam doar să întreb în ce direcție trebuie s-o luăm. Se întoarse spre jandarm. Așadar, când ajung la New Orleans, drumul se bifurcă, șase-zece mă duce în centrul orașului, iar patruzece spre parcurile de pe țărm.

— Exact, spuse jandarmul. Îi zâmbi Annei Hampton și duse mâna la borul pălăriei. Micul gest de politețe îi arse sufletul.

— Grozav, spuse Jeffers. Întotdeauna mi-a plăcut să verific de două ori. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Cu plăcere, spuse jandarmul. Vă urez o zi frumoasă.

Se îndreptă spre mașina lui și Jeffers se așeză la volan. Cât acceleră ca să iasă din stație, pe lângă mașina jandarmului, nu spuse nimic. Apoi întrebă cu o voce aspră, fără inflexiuni:

— Despre ce ați trăncănit, tu și bătrânul?

— Îmi vine să vărs, spuse Anne Hampton.

— Dacă verși, răspunse Jeffers, mijind ochii, vocea lui devenind monotonă, ca și cum ar fi vorbit despre vreme sau despre prețurile în creștere, toată lumea moare.

Anne strânse din dinți și închise tare ochii.

Trase cu greu aer în piept.

— Am vorbit despre publicitate, spuse. Despre cum trebuie să-ți faci reclamă, dacă ai ceva de vânzare. Cum ar fi talentul de mecanic al băiatului.

— Publicitatea e combustibilul lumii, zise Jeffers. La fel ca petrolul arabilor. Se uită iute la ea. Anne se întoarse și văzu drumul întinzându-se în fața lor. Jeffers conducea mașina pe o bretea, înapoi spre șoseaua interstatală.

— Mi-a trecut, spuse, și gândi: Trebuie.

Se uită la Jeffers și văzu că părea să se fi destins. Zâmbea slab.

— Bunul Boswell, spuse. Când te simți destul de bine, scrie totul în caiet. Palpitant, nu? Mai ales partea cu jandarmul, ce zici? Face să-ți crească adrenalina.

Jeffers fredonă ceva și acceleră. Nici de data asta Anne nu recunoscu melodia, dar oricum nu putea s-o sufere.

Conducând, Douglas Jeffers visa cu ochii deschiși și fără prea mare chef. Anne Hampton amuțise alături de el, privind fix afară pe geam, cu o privire goală, exact cum își dorea. Nu voia ca imaginația ei să se

miște prea repede. Încă mai era vulnerabilă în fața forțelor din interiorul ei. Faptul că nu era conștientă de ele era tipic. Încă ar mai fi putut rupe vraja și încerca să se elibereze sau să facă ceva care să pună în primejdie călătoria, dar știa că, în timp, capacitatea ei de a o face va scădea. Deja era redusă la jumătate, poate la un sfert. Într-o zi sau două, își spuse, se va evapora, cu excepția unui rest primejdios de care trebuie să fie tot timpul conștient. Chiar și animalul cel mai bine îmblânzit și docil va lovi din copită, uneori, atunci când te aștepți cel mai puțin, la amenințarea morții. Se hotărî să fie în gardă, dacă apar semne. Evident, nu era sigur că vor apărea la suprafață. O clipă se întrebă dacă avea cunoștință de vreo lucrare literară despre cum să-i stăpânești pe ceilalți. Cu siguranță, gândi, îl citise pe John Fowles. Și-l amintea oare Anne pe Rubashov și pe cei care-l interogau? Să-i spună despre sindromul de la Stockholm? Își zise că da, poate ceva mai târziu. Cunoștințele, atunci când erau mânuite cum trebuie, credea el, puteau fi folosite ca să facă adevărul și mai confuz, și mai greu de deslușit. Dacă îi va spune că, psihologic, era prinsă într-un păienjeniș din care nu putea să se elibereze, îi va sublinia neputința. Îi va adânci disperarea. Se uită la ea, examinându-i profilul în timp ce, de pe bancheta ei, privea fix orizontul. Încercă să vadă vreo scânteie de independență, să miroasă vreo urmă de hotărâre. Nu, gândi, nu în cazul ei.

I-am răpit-o. Știam că așa se va întâmpla.

Fata a cedat.

Pot să fac ce vreau cu ea.

Era gata să râdă cu voce tare, dar se abținu, ca un școlar căruia i-a fost dată o fotografie pornografică, în spatele profesorului.

Acum era ca lutul în mâinile lui. Putea să-i dea orice formă voia. Se întrebă într-o doară dacă fata bănuia că viața ei se schimbase radical, că nu va mai fi niciodată aceeași, nu va mai fi în stare să se întoarcă la viitorul pe care și-l imaginase.

Lui însuși își spuse: Nimeni nu se mai întoarce acasă.

Se gândi la șocul pe care-l citise pe chipul ei când îl văzuse pe jandarm. O îngrozise, gândi. Până mâine va fi atât de ambalată, că-i va fi mai frică de poliție decât mi-e mie. Iar mie nu mi-e frică deloc.

Zâmbi în sinea lui, o urmă palidă de zâmbet apărându-i și pe buze.

E a mea.

Sau cel puțin va fi, în următoarele douăzeci și patru de ore.

Mintea lui dansa printre posibilități. Ce educație e pe cale să primească, își spuse.

Nu mai dură decât am primit eu.

O amintire i se strecură iute în gând, agresivă, nechemată. Se văzu la șase ani, dus în noapte de negustor și de nevasta lui. Își aminti cât de surprins fusese când văzuse casa. În ochii lui de copil părea uriașă,

impunătoare, dominantă. Îi fusese frică și-și aminti cât de important i se păruse să nu-l lase pe Marty să vadă ce speriat era. Nu semăna deloc cu camerele de hotel și cu parcurile de rulote prin care îi purtase mama lui. Prima lui mamă, gândi. O clipă avu impresia că simte mirosurile contradictorii de parfum și de alcool care-l năpădeau ori de câte ori își amintea de ea. Întinse mâna și crăpă puțin geamul, lăsând aerul să pătrundă în mașină, temându-se că toată ura care-i strângea stomacul îl va face să vomite.

Aerul luă cu el mirosul din amintire și se gândi cum fusese prima oară când văzuse camera lor, sus, la etaj. Își aminti cât de strâns îl ținea Marty de mână. Era întuneric și lumina slabă pe care negustorul o aprinsese arunca umbre ciudate pe pereți. Nu-și amintea de fapt cum urcase scările, deși le urcase. Ce-și amintea era că după aceea fusese pe jumătate tras, pe jumătate împins în camera micuță. Pereții erau văruiți în alb și două paturi de campanie erau pregătite. Exista o singură lampă, fără abajur. Și o singură fereastră, deschisă, lăsând aerul rece să intre în cameră.

Era lugubru și steril, gândi.

Se sili să zâmbească. Nu ca un răspuns la un gând plăcut, ci ca o expresie a ironiei. Acesta fusese primul câmp de bătaie, gândi. Marty era frânt de oboseală și adormise imediat. Eu însă am privit la pereți. Văzu, în gând, confruntarea de a doua zi dimineață:

— Putem pune ceva pe pereți?

— Nu.

— De ce nu?

— O să faceți mizerie.

— N-o să facem. O să avem grijă.

— Te rog.

— Nu te mai smiorcăi! Am spus nu, nu rămâne. Nu!

— Nu seamănă cu o cameră. E ca o închisoare.

— Te învăț eu să-mi mai vorbești așa.

Fusese prima bătaie primită. Prima din multe altele. I se păru ciudat că nu simțea nicio emoție când își amintea de pumnii încasați și de loviturile care-l făceau să se clatine pe picioare, lovituri pe care noul lui tată le revărsa asupra lui. Dar mintea i se umplu de ură când se gândi cât de liniștită asista noua lui mamă. Blestemați să-i fie ochii! gândi cu furie. Nu făcea nimic! Stătea și se uita. Întotdeauna stătea și se uita. Nu spunea nimic, nu făcea nimic.

Șovăi, parcă și-ar fi tras, în gând, sufletul.

Blestemați să-i fie ochii. Iadul să i-i mănânce!

Memoria i se umplu din nou de amintiri, ca și cum ar fi ținut o ceașcă sub un cep. Fusese mutat la o școală nouă, străină, cu program toată ziua. Numai asta și era cumplit. Dar ce-și amintea cel mai bine era ora de desen din cursul dimineții, când luase cea mai mare coală

de hârtie albă pe care o aveau și o mânjise iute, intenționat, cu dungi mari albastre și portocalii, roșii, galbene și verzi, făcând repede să apară un curcubeu mare, strălucitor. Luase apoi altă coală și desenase un vapor cu aburi clătinându-se pe o mare cenușie în furtună. Apoi, pe o a treia, un căpitan de pirați, cu o eșarfă roșie și barbă neagră și cu Jolly Roger în mână. Lăsase picturile să se usuce și revenise după-amiaza, ca s-o întrebe pe profesoară dacă le putea lua acasă. Când îi spuse că da, le luă și dădu fuga la toaletă. Se încuie într-o cabină și, dându-și jos pantalonii, le înfășură în jurul piciorului.

Își amintea cum mersese, țeapăn, până acasă. De ce șchiopătezi? îl întrebase noua lui mamă. Am căzut la școală, spuse.

Nu e nimic grav. Deja mi-e mai bine. Urcase țopăind scările până la camera lor, unde-l găsise pe Marty încercând să se joace pe podea cu o cutie de pantofi goală. Își aminti zâmbetul fratelui său când scosese picturile și le prinsese, cu ținte furate de la școală, pe pereții impecabil de albi ai negustorului. Își aminti zâmbetul larg care apăruse brusc pe fața lui Marty, și asta îl făcu să rânjească de plăcere: Un vapor, strigase fratele lui, care să ne ducă înapoi la mămica!

A fost o călătorie foarte lungă, gândi Jeffers.

Și încă nu s-a terminat.

Depăși un camion mare, al cărui motor huruia asurzitor, pătrunzând în tăcerea din mașină. O văzu pe Anne Hampton tresărind când zgomotul îi lovi auzul. Trecu fără probleme înapoi pe banda din dreapta, în timp ce camionul dispărea în urma lor și merse mai departe, silindu-și mintea să se golească de gânduri ca și cum, își spuse, ar fi putut să devină la fel de goală și de oribilă ca blestemații ăia de pereți albi, pustie, uitând ce-a văzut, ce-a făcut și ce mai intenționa să facă.

Lăsară în urmă suburbiile orașului New Orleans când cerul după-amiezii timpurii începu să se întunece și Anne Hampton văzu cum nori mari și negri de furtună umplu orizontul. Observă că Jeffers părea să accelereze pe măsură ce vremea se strica și când primele picături mari de ploaie loviră parbrizul, dădu drumul la ștergătoare cu o înjurătură de enervare înăbușită.

Anne nu spuse nimic, căci învățase că va vorbi el când va voi. După o clipă, Jeffers rupse tăcerea, dovedind că prudența ei fusese justificată.

— Fi-ar să fie, spuse. Ploaia asta nenorocită o să îngreuneze lucrurile.

— De ce?

— Pe ploaie e greu să găsești puncte de reper. A trecut mult de când am fost aici.

— Poți să-mi spui unde mergem?

— Da.

Tăcu.

— Îmi spui? Dar numai dacă vrei…

— Nu, zise. O să-ți spun. Ne ducem într-un loc care se numește Terrebonne, o zonă de la țărm. Nu departe de un orășel pe nume Ashland. N-am mai fost acolo din, ei bine, din opt august o mie nouă sute șaptezeci și patru. De-aia orice, cum ar fi vremea care se schimbă, sau un drum nou, și Dumnezeu știe că toate drumurile îmi par al naibii de noi, mă poate întoarce pe dos.

Anne Hampton privea pe geamul mașinii la mlaștinile presărate ca niște petice pe care creșteau pini și, rareori, câte o salcie. Părea un loc preistoric, de groază, și o trecură fiorii.

— Pare foarte sălbatic.

— Chiar e. E un loc fantastic. Parc-ar fi o altă planetă. Singuratic. Uitat de lume. Izolat. Mi-a plăcut mult, când am fost acolo.

Pentru o clipă, crezu că inima a încetat să-i mai bată. Gâtul i se strânse, de parcă cineva și-ar fi petrecut mâinile în jurul lui. Gura i se uscase de tot.

Acolo are de gând să mă omoare, gândi.

Încercă să deschidă gura ca să vorbească, dar nu reuși.

Știa că trebuie să umple tăcerea care se lăsase brusc și gândurile o luară la goană, încercând să găsească ceva de spus, ceva care să umple golul mașinii, când tot ce voia, de fapt, era să urle. În cele din urmă vorbi, regretând imediat cât de lipsite de sens îi erau cuvintele.

— E musai să mergem acolo? întrebă.

Gândi că vocea ei suna ca a unui copil care scâncește.

— De ce nu? răspunse el.

— Nu știu, numai că mi se pare că nu prea e în drum.

— Tocmai de-aia am ales locul ăla.

Îl văzu cum se uită la ea.

— Văd că nu-ți notezi, spuse enervat.

Se întinse după pix și caiet, dar mâinile îi tremurau din nou și cuvintele se întindeau pe pagină neclare și ilizibile.

Atunci o lovi, repede, palma mâinii lui abia dacă păru că se desprinde de pe marginea volanului. Anne icni, pixul îi căzu din mână și, folosind toată prezența de spirit de care dispunea, se aplecă și-l ridică. Abia dacă înregistra durerea.

— Sunt gata, spuse.

— Nu mai fi așa de proastă, zise el.

— Încerc.

— Dă-ți mai mult silința.

— Îți promit. Îți promit c-o să-mi dau.

— Bine. Nu-i pierdută orice speranță în ce te privește.

— Mulțumesc. Numai că, numai că…

Nu izbutea să formuleze cuvintele, așa că le lăsă baltă și tăcerea se înstăpâni în mașină. Asculta zgomotul motorului contopindu-se cu pocnetul ștergătoarelor și se întrebă ce-o să simtă când se va întâmpla.

— Prostul de Boswell, spuse Jeffers după câteva momente. Se gândi într-o doară dacă să n-o liniștească, să nu-i spună că avea și alte planuri în ce-o privea. Dar se răzgândi. Mai bine lacrimi, din când în când, decât încredere. Ar trebui să te gândești mai puțin la durata vieții și mai mult la calitatea ei.

Încuviință din cap.

— Scrie chestia asta, spuse. E un aforism. Lumea după Jeffers. Almanahul bietului Douglas Jeffers. Spusele lui Douglas Jeffers. Asta e sarcina ta.

— Desigur, spuse ea.

Merseră mai departe și Anne simți cum ploaia, întunericul și teama o învăluie din toate părțile.

— Știi unde ne ducem, Boswell? întrebă Jeffers. Apoi răspunse chiar el la propria întrebare. Ne ducem să vizităm un vechi prieten. Nu ți se pare uneori că amintirile sunt ca niște prieteni vechi? Poți să le faci să revină ca și cum ai întinde mâna după telefon. Îți apar în conștiință și te alină.

— Dar dacă sunt amintiri neplăcute? întrebă Anne Hampton.

— O întrebare bună, răspunse el. Cred însă că, în felul lor, amintirile neplăcute sunt la fel de folositoare ca și cele plăcute. Lucrurile astea le măsori pe o scară interioară, cu propriul tău set de greutăți și cântare. Lucrul bun la amintirile neplăcute e că, mă rog, sunt totuși amintiri, nu-i așa? Ai trecut de ele. Spre ceva nou… Cred că, într-un fel, nu evaluez amintirile. Le privesc pe toate ca făcând parte dintr-o fotografie generală. Cu expunere lungă, ca una dintre fotografiile alea fantastice din *National Geographic,* le știi, în care aparatul înregistrează cum se desface o floare sau clocitul unui ou.

Anne scrise totul.

Jeffers râse rece.

— Ne îndreptăm spre locul în care noul Douglas Jeffers a ieșit din găoace. Se întinse în față, privind la cerul cenușiu care-i învăluia. Unul dintre locurile întunecate de pe pământ, spuse. Se uită la Anne Hampton. Știi cine a scris asta?

Dădu din cap că nu.

— De scris a scris-o cineva, dar un personaj a spus-o. Cine?

Fornăi aproape vesel.

— Doar ești studentă în ultimul an la literatură engleză. Nu poți lăsa un bătrân și hârșit vânător de știri să te întrecă. Gândește-te.

Scotoci cu disperare prin memorie.

— Shakespeare?

— Prea ar fi fost la mintea cocoșului, râse el. Un scriitor modern.

— Melville.

— Nu-i rău. Te apropii.

— Faulkner? Nu, e prea scurt… hm… Hemingway.

— Gândește-te la mare.

— Conrad!

Jeffers râse și râse și ea.

După un minut, Anne întrebă:

— De ce ne ducem într-unul dintre locurile întunecate de pe pământ?

— Pentru că, răspunse Jeffers neglijent, *acolo* mi-am descoperit inima.

Merseră mai departe în tăcere. Anne văzu ochii lui Jeffers sclipind când descoperi indicatorul pentru o ieșire pe un drum rural.

— Al naibii să fiu, spuse. Ăsta e drumul. Scoase mașina de pe autostradă și Anne își dădu brusc seama că se aflau pe un drum secundar îngust, mărginit de copaci înalți ce păreau că blochează cerul și care se desfăceau în calea vântului, ca să lase perdele de ploaie să cadă pe pământ. Luară un viraj și simți cum mașina derapează ușor, roțile din spate învârtindu-se o clipă, schelălăind în căutarea unui punct de sprijin pe drumul alunecos din cauza ploii, un sentiment tulburător, care-i aminti că alunecau la vale, aproape scăpați de sub control.

— Iubirea e durere, spuse Jeffers.

Așteptă o clipă.

— Când eram mic, îi auzeam pe bărbații care veneau la mama. Se împiedicau și clămpăneau, făcând mai mult zgomot când încercau să nu facă, decât dacă s-ar fi comportat normal. Era noaptea târziu și ea presupunea că dormeam. Țineam ochii strâns închiși. În cameră ardea o luminiță roșie, așa că dacă-mi deschideam ușor pleoapele, vedeam. Îmi amintesc cum gemea, și se văita, și la sfârșit striga de durere. N-am uitat niciodată… Pare foarte simplu, nu-i așa? Cu cât e mai multă dragoste, cu atât doare mai mult. Parc-ar fi un cântec siropos din anii cincizeci, ce zici? Fredona: întotdeauna îl iubești pe cel pe care îl rănești…

Se uită la Anne Hampton.

Apoi cântă mai departe:

— Întotdeauna îl omori pe cel pe care îl iubești…

Întoarse apoi capul și se concentră asupra drumului.

— Ne apropiem, spuse.

Dar Anne abia dacă-l auzi, într-atât de puternic pusese frica stăpânire pe ea.

Merseră mai departe, pe drumul dintre șirurile de copaci, tot înainte spre întunericul mocirlos. Anne nu vedea niciun semn de viață,

în afară de rarele case modeste de pe marginea drumului, profilându-se albe pe cenușiul din ce în ce mai pronunțat al zilei. În timp ce mergeau, vedea cum cerul se acoperă de nori din ce în ce mai negri și știu că se apropiau de coastă. Jeffers nu spunea nimic, concentrându-se, spera ea, asupra drumului, privind drept în față, posomorât. În depărtare zări fulgere lungi brăzdând cerul, atârnând parcă în aer, urmate de canonadele tunetelor care ajungeau până în mașină. Ploaia se înteți se, bombardând mașina, inundând parbrizul între două curse ale ștergătoarelor. Se rugă în gând să nu fie nevoie să coboare din mașină, dar știa că vor coborî. Apoi își spuse că, probabil, nu va avea nicio importanță dacă se va uda. Și cu toate astea nu putea scăpa de ideea stranie că nu voia să tremure sub potopul ploii, să fie udă, murdară și patetică, atunci când se va întâmpla.

Jeffers coti din nou și acum se aflau pe un drum și mai îngust, și mai pustiu.

Anne tăcea, încercând să se gândească la casă, la mama ei, la tatăl ei, la prieteni, la soare și la vara care părea să fi dispărut în torentul cenușiu al ploii și în rafalele de vânt.

Jeffers coti din nou pe drumul plin de hârtoape. Nu era asfaltat. Înjură.

— Dacă mergem pe aici, ne împotmolim. Fir-ar să fie, nu mai e decât vreun kilometru…

Trase pe un petic de iarbă și opri.

Annei îi păru rău că zgomotul motorului se stinsese subit. Părea că liniștea o învăluie.

— Douglas Jeffers se gândește la toate, spuse el. Întinse mâna spre bancheta din spate și scoase un sac mic de pânză. Deschise iute fermoarul și aruncă spre ea un poncho de un galben strălucitor. Scoase apoi un rând de haine de ploaie verde-închis. Ce aveau mai bun la L. L. Bean, spuse. O mare parte din meseria de fotograf înseamnă să fii pregătit pentru situații neplăcute. Sper că ți se potrivesc. Pune-ți gluga.

O ajută să-și tragă poncho-ul pe ea. După care îmbrăcă haina de ploaie.

— În ordine, spuse. Să mergem.

Se auzi bubuitul unui tunet și o nouă perdea de ploaie lovi în mașină. Jeffers zâmbi și țâșni afară pe ușă. Într-o secundă, portiera Annei era deschisă. Știa că nu era cazul să șovăie.

Forța ploii păru că-i taie răsuflarea și o clipă păru dezorientată, uluită de puterea vântului. Simți cum mâna lui Jeffers o apucă de braț cu o strângere familiară și se lăsă trasă. Drumul era nisipos și nesigur și bascheții îi alunecau, împinsă de Jeffers. O clipă, își dori să poată măcar muri într-un loc uscat și cunoscut, își spuse că era teribil de nedrept ce se întâmplă cu ea. Nu-l putea vedea, la un moment dat i se

părea că e în urma ei, pentru ca imediat după aceea să fie lângă ea și, după o clipă, s-o tragă după el. Încerca să-și formuleze, în gând, teorii și concluzii: de ce mi-ar da un poncho, pentru ca pe urmă să mă omoare? gândi. Cel mai tare însă o speria faptul că înțelesese, leoarcă de ploaie cum era, că a atribui o logică tuturor lucrurilor care i se întâmplau era o greșeală. Închise ochii ca să nu mai vadă fulgerele și ploaia și începu să murmure, numai pentru ea, frânturi de rugăciuni, de fiecare dată când piciorul atingea pământul, încercând să afle puțină alinare în ritmurile de mult uitate:

— Tatăl nostru, carele ești în ceruri, Sfințească-se numele tău… și pe urmă: Iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri… Jeffers o împinse ceva mai tare și Anne icni. Da, gândi, deși merg prin valea umbrelor morții, nu mi-e teamă de rău …

— Vino odată! spuse Jeffers. Trebuie să fie chiar în fața noastră.

— Sfântă Fecioară, de grație plină, binecuvântat fie rodul pântecelui tău. Sfântă Fecioară, de grație plină, Sfântă Fecioară, de grație plină, Sfântă Fecioară, de grație plină, Sfântă Fecioară, de grație plină…

— Hai odată, fir-ar să fie! Grăbește-te!

— Sfântă Fecioară, Sfântă Fecioară, Sfântă Fecioară, de grație plină, de grație plină, Sfântă Fecioară… Închise ochii în timp ce înainta, străduindu-se să nu se gândească la nimic altceva decât la ploaie, la vânt și la apăsarea mâinii lui Douglas Jeffers pe brațul ei. Se întrebă dacă o s-o lege la ochi și o să-i ofere o ultimă țigară, ca la unele execuții militare. Lacrimile i se amestecau în voie cu ploaia care-i lovea fața.

Apoi, dintr-odată, puse piciorul drept jos și pământul nisipos de sub el cedă și Anne alunecă înainte, căzând. Fără să vrea, scoase un „Au!” când simți că se duce la vale, un sunet care exprima mai degrabă indignare decât durere. Se întoarse apoi spre Jeffers care se oprise, cu mâna streașină la ochi ca și cum s-ar fi ferit de soare, privind atent în jur.

— Fir-ar să fie! spuse el.

Lovi cu piciorul în nisipul murdar.

— La naiba! La naiba! La naiba!

Lovi din picioare într-un cerc mic, privind atent în depărtare. Lovi furios aerul din jur.

— Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

Anne nu îndrăzni să spună nimic.

Apoi Jeffers se întoarse și se uită la ea.

Anne simți cum i se taie răsuflarea.

Atunci Jeffers izbucni în râs. Râsul lui crescu, ridicându-se odată cu curenții de aer și părând să se amestece cu vântul și cu tunetul.

Stătu lângă ea câteva clipe, râzând.

— Ei bine, spuse în cele din urmă, după ce se frecă la ochi. Ei bine, am dat-o rău în bară. Am nimerit în altă parte. Ți-am spus că au trecut ani… Aici ar trebui să fie o salcie mare, mare de tot, și nu e. Am greșit, probabil, drumul.

O ajută să se ridice.

— Înapoi la mașină, spuse.

— Asta-i tot? întrebă Anne. Pe loc îi păru rău că întrebase.

Jeffers însă nu păru să observe.

— Asta e, spuse. Își aruncă un braț peste umerii ei și o ajută să ajungă înapoi la mașină.

Interiorul strâmt al mașinii i se păru liniștitor. Jeffers îi dădu un prosop mic și amândoi încercară să se usuce cât mai bine. Jeffers râdea în continuare, nu prea tare, ca și cum ar fi fost teribil de amuzat. Porni mașina și o luară înapoi, spre șosea.

— N-ai crede că o persoană ca mine poate să încurce lucrurile, nu-i așa?

— Nu, răspunse.

— Vreau să spun, adăugă rânjind, că mă mândresc pentru faptul că mă gândesc la aproape tot. Nu las nimic la voia întâmplării. De aici se vede că până și cele mai bine întocmite planuri…

Zâmbi.

— Nostim e că locul ăsta este cu-adevărat important pentru mine. Amintirea lui, cel puțin.

Zâmbi, conducând încet.

— Mă rog, probabil că au trecut prea mulți ani. Prea multe alte drumuri.

— Eu tot nu știu ce anume căutam, spuse Anne.

Șovăi, apoi ridică din umeri.

— Prima mea întâlnire, zise. Prima mea iubire adevărată.

— O fată?

— Bineînțeles.

Tăcu iar.

— Pe unul dintre drumurile astea nenorocite, care par toate la fel, spuse, e o salcie umbroasă, retrasă într-un tufăriș…

Anne aprobă din cap.

— Acolo am îngropat-o.

Cuvintele acestea le rosti cu o duritate bruscă, neașteptată, cumplită. Străpunseră inima Annei Hampton.

Simți că-i vine să verse, își strânse dinții și-i făcu disperată semn lui Jeffers. Opri mașina, înțelegând imediat despre ce-i vorba, deschise iute portiera în partea lui și o trase peste banchetă, peste picioarele lui, ținându-i capul în ploaie, în timp ce ea vărsa cu violență, din rărunchi.

Noaptea se închidea în jurul lor pe drumul de întoarcere spre New Orleans. Restul după-amiezii îl petrecuseră într-o tăcere umedă, dar mintea lui Jeffers se umpluse de amintiri. Încerca să-și aducă aminte numele fetei. Știa că era un nume din sud, cum ar fi Billie Jo, sau Bobbi Jo și-și aminti rochia ei cu paiete, prea scurtă și prea strâmtă, care nu lăsa loc pentru prea multe dubii în legătură cu profesiunea ei. O agățase, străduindu-se să se abțină, știind ce va face, comportându-se dezinvolt și lăsând-o să vadă un teanc de bancnote. La început, când pornise spre suburbiile orașului, fata protestase, dar își aminti că mai scosese o bancnotă de douăzeci de dolari și i-o vârâse în decolteu, spunându-i că o să merite efortul. Fata trăncănise în continuare, accentul cântat și stupiditatea cuvintelor ei întrerupându-i profunzimea gândurilor așa că, în primul loc pustiu, oprise mașina, se întorsese spre ea și, în timp ce fata se lăsă pe spate, închizând ochii, îi luase maul. Se îndreptase apoi spre locul pe care îl alesese pe hartă, cu nenorocitul lui de nume franțuzit; pământul bun. Cât de ușor fusese să conducă în întunericul umed, singur cu gândurile lui. Puțin îi păsa dacă fata era conștientă sau nu. Actul în sine îl intriga.

— Era o prostituată, spuse.

Anne Hampton încuviință, posomorâtă.

— Ce viață avea, de trebuia neapărat s-o trăiască? întrebă furios.

Anne nu răspunse.

— Ești plină de idei învechite despre ce e drept și ce nu e drept și despre moralitate, spuse. Nu înțelegi, continuă după o clipă de tăcere. Se născuse ca să moară. Eu m-am născut ca să ucid. Nu era decât o simplă problemă de a ne găsi unul pe celălalt.

Anne se întoarse spre el și dădu să spună ceva, dar se opri.

Vorbi el în locul ei:

— Vrei să spui că nu e bine să iei viața cuiva, așa-i?

Anne încuviință.

— Poate că ai dreptate. Dar ce importanță are?

Nu fu în stare să răspundă.

— Îți spun eu: niciuna.

Se uită din nou la ea.

— Guvernele ucid din motive politice. Eu o fac din plăcere. De fapt, nici nu suntem chiar atât de diferiți.

— Nu e așa de simplu, spuse ea. Nu poate fi.

— Nu? Crezi că e greu să ucizi? Crezi că e al naibii de greu? Bine, spuse. Bine, fir-ar să fie. Bine.

Ploaia se transformase în burniță, dar făcea ca farurile mașinii să lase dâre în întunericul nopții. Luminile din New Orleans licăreau în fața lor și Jeffers acceleră, îndreptându-se spre ele. Nu spuse nimic când pătrunseră în oraș, lăsând lămpile cu vapori de mercur să taie umbre lungi în noaptea târzie. Orașul nu-i liniști teama, tot așa cum

nu i-o liniștiseră nici mlaștinile, și deodată își dădu seama că, pentru cineva ca Jeffers, între oraș și mlaștini nu era nicio deosebire. Se uită la el, la fața și maxilarele lui, și simți cum i se strânge stomacul.

Rătăciră în sus și în jos pe străzile orașului. Jeffers se uita afară pe fereastră, căutând evident ceva, dar Anne nu-și dădea seama ce anume. Apăsă brusc frâna și trase mașina lângă bordură.

— Crezi că e al naibii de greu, spuse furios. Nu e.

Cercetă strada în sus și în jos, apoi băgă mâna în geanta în care-și ținea armele și scoase revolverul cu țeavă scurtă. I-l vârî sub nas.

— Greu? Fii atentă. Deschide geamul. Se execută și mașina se umplu imediat de o umiditate lipicioasă. O trecură fiorii. Nu știa ce se întâmplă. Jeffers ieși din mașină și veni de partea ei. Se aplecă spre geam. Fii atentă, spuse. Anne încuviință.

Jeffers se îndepărtă puțin, Anne se uită după el și văzu o formă cuibărită în intrarea întunecată a unei clădiri. Îl văzu pe Jeffers uitându-se din nou în susul și-n josul străzii, traversând apoi trotuarul.

Jeffers îl împinse pe vagabond cu piciorul.

— Scoală-te, bătrâne, spuse.

Omul, adormit încă, înalță capul cărunt.

Jeffers se întoarse și se uită la Anne Hampton. Fata văzu că vagabondul avea barbă și că pe fața lui se citea o curiozitate de om bătrân. Nu părea furios că fusese trezit din somn, doar surprins. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Jeffers, și el o privi intens. Anne avu senzația că e prinsă într-un curent inexplicabil, care o rostogolește prin aer, o trage în jos cu o putere invizibilă. Îl văzu pe Jeffers întorcându-se din nou spre vagabond, care părea să încerce a găsi cuvinte din trecutul lui pierdut, ca să formuleze o întrebare.

— Noapte bună, bătrâne. Îmi pare rău că trebuie să se întâmple așa, spuse Jeffers.

Se aplecă brusc și, dintr-o singură mișcare prelinsă, vârî țeava revolverului în gura ușor căscată a bărbatului. Ridică apoi mâna stângă ca să se ferească de o eventuală murdărie.

Pe urmă apăsă pe trăgaci.

Se auzi un singur pocnet înăbușit și omul păru că sare în aer, doar o dată, apoi se prăbuși la loc, ca și cum ar fi adormit din nou.

Anne Hampton deschise gura ca să țipe, dar nu putu scoate niciun sunet.

Jeffers se dădu la o parte, privi din nou de-a lungul străzii și se întoarse iute la mașină. Porniră încet, luară colțul, apoi cotiră iar, și iar, și iar, prin meandrele întunericului, singuri de tot.

— Ridică geamul, spuse Jeffers.

Mâna ei tremură pe mâner. Respira spasmodic. În loc de cuvinte, pe gură îi ieșeau niște sunete ca niște scâncete.

— Vezi cât e de ușor, spuse Jeffers.

Se uită la ea.

— A fost din vina ta, spuse.

Făcu o pauză.

— Dacă nu m-ai fi provocat, n-ar fi trebuit să fac un lucru atât de dezgustător.

Îi aruncă o privire iute, tăioasă.

— A fost din vina ta. Numai din vina ta. Ca și cum tu ai fi luat revolverul și ai fi apăsat pe trăgaci. Ca și cum tu l-ai fi omorât. Ai fi luat o viață. Vezi? Acum ești la fel ca mine. Înțelegi lucrul ăsta? Înțelegi, ucigașo?

Anne Hampton aprobă din cap, incapabilă să plângă.

— Cum te simți, ucigașo?

Nu izbuti să-și găsească cuvintele și el n-o sili.

Mergeau prin întinderea nemărginită a nopții.

ȘAPTE

Neîncredere

12

Martin Jeffers trecu în grabă prin pavilionul C, pulpana albă a halatului fâlfâind în urma lui. Abia dacă-i recunoscu pe pacienții care se dădeau greoi la o parte din drumul lui, ca niște animale nevinovate rătăcind prin ogradă, făcând loc pentru cel care mergea undeva anume. Reuși să-i salute din cap pe cei pe care-i cunoștea, care-l întâmpinară cu obișnuitul sortiment de priviri, zâmbete, mârâituri, și, din când în când, câte o înjurătură, situație obișnuită la pavilioanele ținute sub cheie. Știa că pasul lui grăbit va da naștere la discuții; era inevitabil. Într-o lume în care domnește rutina, orice comportament exprimând o nevoie sau o forță externă era motiv de discuții, dezbateri și de curiozitate fără margini.

Și el era la fel de intrigat. Grăbindu-se, specula fără jenă eventualele motive ale vizitei inspectorului de la omucideri; reflecta trecându-i în revistă pe băieții rătăciți, încercând să-și aducă aminte dacă vreunul dintre ei pomenise că ar fi fost la Miami în ultimii ani, dacă vreunul dintre ei se arătase ciudat de refractar când fusese vorba despre vreun eveniment recent. Într-o societate care-și cheltuia mare parte din energie pentru a ascunde anumite lucruri, Jeffers devenise expert în recunoașterea a ceea ce era ascuns sau tabu. Își cercetă iute memoria, dar nu reuși să găsească pe loc un răspuns. Se simți cuprins de o bruscă tulburare; sintagma „Inspector de la omucideri” avea în ea ceva special, o doză de mister și de fascinație. Încercă să și-o închipuie pe femeia care ancheta o crimă și se gândi că trebuie să fie șleampătă, dură și că știe exact ce vrea. Se întrebă de ce credea că ideea anchetării unei morți era de domeniul genului masculin; ca și cum natura cadavrelor însângerate și sfârtecate era inerent masculină, un delict ce ținea, în mod ciudat, de zona partidelor de pocher și a vestiarelor.

În gând îi veniră nenumărate imagini de morți subite, violente. Și, în treacăt, portretul fratelui său, imaginându-și-l în bluză de camuflaj și pantaloni kaki, gata pentru una dintre desele lui călătorii spre un război, o catastrofă sau altă formă de reprezentare a nebuniei omenești.

Se gândi la fotografiile fratelui său făcute la Saigon, Beirut și în America Centrală. Una dintre ele îi apăru în față, așa cum o văzuse într-unul dintre săptămânalele naționale. Reprezenta un alt fotograf, stând în mijlocul unui grup de cadavre la Jonestown, în Guyana. Verdele și cafeniul intens al junglei formau ca un fel de fundal-cortină pentru bărbatul care părea cumva nelalocul lui în fața vegetației agățătoare din spate. Fotograful avea nasul și gura acoperite cu o

basma roșie. Ajungea, dacă te uitai o clipă la fotografie, să-ți dai seama că basmaua reprezenta o protecție împotriva duhorii pe care o emanau cadavrele umflate de soare și de moarte. Fotograful arăta cam așa cum își închipuie un copil că arată un bătrân *desperado* din vest, în blugi, cu cizme și cămașă din denim. Numai că în mâna fotografului, în locul unei arme, se afla un aparat de fotografiat. Iar în ochii lui citeai nedumerire

Și un fel de tristețe obosită. Fotografia lui Douglas Jeffers îșI prinsese concurentul într-un moment de nehotărâre, ca și cum dezordinea morții ar fi fost prea mult pentru el, neștiind prea bine ce imagine oribilă să mai atace. Era o viziune perfectă, gândise Martin Jeffers când o văzuse pentru prima dată, ca și acum, când îșI aduse aminte de ea: aceea a unui om civilizat aflat într-o lume preistorică, străduindu-se să înțeleagă un comportament ce ținea de regnul animal, încercând să-l prindă pentru consumul și fascinația unei societăți care, poate, e mai puțin ferită de aberații decât îi place lui să creadă.

Jeffers mergea repede, gândindu-se cât de multe dintre fotografiile fratelui său erau despre moarte. ÎșI dăduse seama că, individual, toate erau fascinante în felul lor. Căutăm veșnic, îșI spuse, să înțelegem comportamentul oamenilor, și actul care ne sperie cel mai tare pe toți e crima.

Dar exista oare ceva mai obișnuit decât crima? se întrebă.

Și nu suntem oare cu toții capabili de crimă?

Vorbea acum la fel ca fratele lui, gândi. Scutură din cap și ascultă zgomotul pe care pantofii lui îl făceau pe linoleumul lustruit al coridorului. Ei bine, unii dintre noi sunt cu mult mai capabili decât ceilalți. În minte îi apărură chipurile băieților rătăciți.

Vizita unui inspector nu era un lucru neobișnuit. ÎșI aminti câteva asemenea ocazii din ultimii ani, când primise o invitație similară și fusese pus față în față cu câte un bărbat cu ochii întunecați, monosilabic, care-i pusese întrebări din ce în ce mai concrete despre unul sau altul dintre membrii grupului supus terapiei. Capacitatea lui de a-i ajuta fusese, desigur, mult diminuată de etica medicală și de conceptul de confidențialitate în legătură cu pacientul. ÎșI aminti de unul dintre inspectori, deosebit de insistent, care, după o conversație în care nu aflase mare lucru de la Jeffers, îl privise furios un timp, apoi îl întrebase: „—Tipul are un coleg de cameră? —Nu, răspunsese Jeffers. — E prieten cu cineva anume? – Păi da, îșI amintea Jeffers că spusese, are un prieten. – Lasă-mă să vorbesc cu el”, zisese inspectorul.

Jeffers îșI aminti cum inspectorul se așezase în fața camaradului acelui suspect de crimă uitată. Inspectorul fusese direct, impresionant, fără să fie prea agresiv. Jeffers îșI aminti că se gândise c-ar trebui să

studieze modul de abordare al inspectorului, că erau unele momente în procesul terapeutic în care, i-ar fi putut fi de ajutor. Îl impresionase faptul că, într-o oră, inspectorul obținuse toate informațiile de care avea nevoie de la acel bărbat, care era gata să vândă viața prietenului său contra promisiunii unei reduceri de pedeapsă. Pe Jeffers nu-l deranjase. În fond, așa mergeau lucrurile în lumea băieților rătăciți, un loc al trocului, al afacerilor și al minciunilor.

Trădarea era un mod de viață. Un lucru obișnuit. De rutină, îl obseda ideea că viața nu era altceva decât o serie constantă de mici trădări, de minciuni meschine, de compromisuri permanente și de raționamente.

Se întreba iar ce-o vrea femeia inspector. Complică lucrurile. Mare parte din munca pe care o făcuse cu băieții rătăciți avusese drept scop tocmai refacerea imaginii despre femeie ca individ, restabilirea ideii despre sexul opus care să nu se bazeze pe ura pe care o simțeau cu toții. Gândul că una dintre potențialele lor victime vine acum să-l urmărească pe unul dintre ei era atât explozivă, atât de înspăimântătoare, ca și cum una dintre temerile lor cele mai profunde și cele mai bine ascunse ar fi apărut dintr-un coșmar și ar fi bătut la ușa camerei de zi.

O să avem berechet despre ce să vorbim, gândi. Asta era o parte din farmecul muncii lui: crearea unei valori terapeutice din legarea amintirilor de viața de zi cu zi.

Poate o invit să participe la o ședință, gândi.

O să se sperie. O să vrea să-i aresteze pe toți.

Și o să-i sperie de moarte pe băieții rătăciți. Și așa, în ultima vreme au fost prea siguri de ei. Polițista le-ar putea oferi o infuzie necesară de realitate. I-ar mai zgâlțâi puțin, ar ajuta la o mai bună centrare a ședințelor, la aducerea lucrurilor înapoi în matcă.

Ideea îl făcu să rânjească și bătu tare la ușa pavilionului C, ca paznicul să-l lase să intre. Ușa scârțâi când se deschise și, pentru o clipă, Jeffers gândi că totul scârțâie și se vaită în vechiul spital. Îi mulțumi paznicului, care rămase posomorât locului când trecu pe lângă el. Jeffers o luă repede pe coridor și ajunse imediat în aripa administrației spitalului. Birourile erau mai frumoase, zugrăveala mai proaspătă, lumina soarelui nu mai purta cicatricele zăbrelelor metalice murdare de la ferestre.

Deschise ușa de la biroul administratorului. Secretara doctorului Harrison înălță privirea și îi făcu semn să intre în celălalt birou, ridicând degetul ca și cum ar fi făcut autostopul.

— Sunt înăuntru și te așteaptă, spuse. Pe care dintre ei crezi că-l vrea?

— Într-un fel, probabil pe toți, răspunse Jeffers. Era o mică glumă și secretara râse, făcându-i semn spre ușă.

Jeffers intră în celălalt birou. Mai întâi îl văzu pe doctorul Harrison, care se ridică încet de pe scaun, din spatele unui birou mare, cafeniu. Era un bărbat mai în vârstă, cu părul cenușiu, prea sensibil pentru munca într-un spital de stat de boli mintale, prea bătrân și prea obosit ca să mai încerce să dea lovitura. Lui Jeffers îi plăcea enorm, în ciuda lipsurilor lui ca manager. Doctorul Harrison îl salută din cap, după care, din priviri, îi făcu semn spre cealaltă persoană care tocmai se ridica de pe scaun.

Jeffers abia avu timp să-și facă o impresie. Imediat își dădu seama că femeia era cam de aceeași vârstă cu el. Îi zări apoi părul castaniu-închis, rochia de mătase cam conservatoare, dar croită cu gust și silueta zveltă, înainte ca ochii ei să-l fixeze. I se părură negri și avu impresia că-l priveau cu rigiditate. Evaluarea masculină obișnuită, dacă era atrăgătoare sau nu, fu împiedicată de forța deosebită a privirii ei. Avu senzația neplăcută că era măsurat de un călău, care calcula cu ochi de expert cât de puternică trebuie să fie lovitura de topor ca să-i taie capul. Se simți imediat prost și se bâlbâi:

— Sunt doctorul Jeffers. Cu ce vă pot fi de folos…

Cuvintele înghețară în aer.

Mâna lui, întinsă să i-o strângă, atârnă o clipă înainte ca ea să și-o ridice, fără chef, pe a ei. Îi strânse mâna tare, poate prea tare. Apoi îi dădu drumul și el își lăsă mâna să cadă, în timp ce camera era inundată de o tăcere solidă, pe care Jeffers o compară cu un val de ceață rostogolindu-se dinspre ocean. Trecu un moment rece, descurajator, apoi încă unul, în timp ce ochii ei nu-i părăseau pe ai lui, fără să clipească.

Apoi vorbi cu o voce cu atât mai înspăimântătoare cu cât Jeffers simțea controlul la care supunea fiecare cuvânt:

— Unde e fratele dumneavoastră?

Se blestemă imediat, când văzu amestecul de șoc și nedumerire ce trecu peste chipul lui. Știa că era inevitabil. Mai devreme, venind spre spital, se gândise la sute de moduri de abordare, la zeci de gambituri de deschidere diferite, știind însă tot timpul că atunci când îl va avea în față pe fratele ucigașului Susanei, o singură întrebare va avea sens pentru ea, și că nu va avea puterea să se abțină să n-o pună. În mintea inspectorului Mercedes Barren, întrebarea era radioactivă, strălucitoare, permanentă. Nu se îndoia că va primi răspunsul corect; când ești dispus să-ți petreci toată viața în căutarea unui răspuns, până la urmă, inevitabil, îl capeți.

Și atunci când îl voi căpăta, gândise, voi fi pregătită.

O parte din ea, cea optimistă, sperase că îl va obține ușor. Nu avea încredere în acest optimism, dar știa că un atac frontal induce adesea un răspuns rapid, neplanificat, și te trezești spunând ceva de genul:

„Păi e la…”, urmat de numele unui oraș, înainte ca forțele prudenței să pună stăpânire pe tine, urmate invariabil de: „De ce vreți să știți?” Văzu cum gura fratelui se deschide și buzele încep să formuleze un răspuns, încât se aplecă ușor în față, în așteptare, știind că se arăta prea interesată. Pe urmă, la fel de repede, bărbatul închise gura și privirea ei dură dădu de niște ochi la fel de reci.

Fir-ar să fie, își spuse. N-o să fie deloc ușor.

Fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie. În clipa aceea îl ura aproape la fel de mult cum îl ura pe bărbatul pe care îl vâna. Rude de sânge, gândi. Între ei nu e decât un pas distanță.

Îl văzu cum înghite cu greu și cum se uită la directorul spitalului, ca și cum ar fi încercat să obțină câteva momente din timpul prețios de care avea nevoie ca să facă ordine în ceea ce ea știa că trebuie să fie un torent de emoții. În frântura aceea de timp simți că el folosea secundele cu răceală, ca un adevărat profesionist, ca să-și revină. Trebuie să fie obișnuit cu neașteptatul, gândi. Probabil face parte din existența lui de zi cu zi. Știe cum să-l manevreze. Își întoarse repede privirea spre ea și răspunse la tăcerea ei prin tăcere. Apoi, fără s-o scape din priviri, trase agale un scaun și se așeză cu grijă, ca și cum nu ar fi vrut să rupă legăturile electrice ce se formaseră în cămăruță. Își puse ostentativ picior peste picior și, cu un gest delicat, dezinvolt, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta, îi făcu semn să se așeze și ea, așa cum un profesor face semn unui elev prea nerăbdător, prea zelos.

Fir-ar să fie, își spuse Mercedes. Eram gata să pun mâna pe el.

Și acum aproape c-a pus el mâna pe mine, gândi.

Se așeză vizavi de fratele ucigașului.

Martin Jeffers se străduia din greu să-și ia un aer nonșalant, dezinteresat, cum făcea atunci când pe câte un pacient îl lua gura pe dinainte și mărturisea vreun lucru oribil. Dar în sinea lui simțea cum se sufocă, de parcă, cineva l-ar fi strâns de gât și cum i se ridică perii de pe ceafă. Simțea sudoarea lipicioasă care-i apăruse brusc la subraț și în palme, dar nu îndrăznea să și le șteargă de pantaloni.

Trăia un coșmar.

Nu-și punea nicio întrebare; se concentrase în întregime asupra cererii ei, refuzând să se angajeze în vreo extrapolare primejdioasă. Îl vrea pe Doug! gândi. Apoi: știam eu! Apoi: de ce știai? Luptă împotriva tuturor ideilor ce se strecurau, nepoftite, în imaginația lui: spaimele copilăriei, grijile de adult.

Își dorea cu disperare să se poată apuca de ceva, de parcă ceva solid ar fi putut opri senzația de legănare din mintea lui. Dar mai știa și că inspectorul va observa și dădu la o parte totul, de la groază la curiozitate, gândind: Află. Nu spune nimic, află.

Trase adânc aer în piept. Îl ajută.

Își încrucișă picioarele, mișcându-se în scaun până găsi o poziție relaxată, comodă.

Întinse mâna și-și aranjă una dintre șosete.

O duse apoi la buzunarul de la piept și scoase un pix și un carnețel. Lovi cu vârful pixului hârtia de câteva ori, agale. Ridică apoi privirea și, mobilizând toată falsitatea și toate minciunile de care era în stare, îi zâmbi inspectorului.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu v-am reținut numele…

— Mercedes Barren.

Și-l notă, simțind cum faptul că mâzgălește cuvinte pe o pagină îl liniștește.

— De unde…

— Poliția orașului Miami.

— Aha, bine, spuse scriind în continuare. N-am fost niciodată la Miami. Dar am vrut întotdeauna să mă duc. Știți, palmierii soarele, plajele. Cald tot timpul. Îmi place cum sună. Dar n-am ajuns niciodată.

— Fratele dumneavoastră a ajuns.

— Zău? Nu cred, dar recunosc că e greu să-i ții urma. Și, desigur, la Miami se petrec întotdeauna o mulțime de lucruri. Revolte, furturi de ambarcațiuni, refugiați, genul ăsta de lucruri. Bănuiesc, deci, că s-ar putea. Ca să nu mai spun că el a fost, mă rog, se pare că a fost pretutindeni. E ceea ce se cheamă globe-trotter.

— A fost acolo anul trecut. În septembrie, la un meci de fotbal.

— La un meci de fotbal? Știți, nu am impresia că-l interesează prea mult sportul…

— Trebuia să fotografieze un fundaș.

— Ah, vreți să spuneți că a fost cu treabă? Mă rog, așa se poate…

Jeffers șovăi. Își lăsă privirea să rătăcească o clipă prin birou, ca să-și revină. O secundă se gândi că jocul lui n-o păcălea defel pe Mercedes. Se uită la ea și văzu că nu i se mișcase nici măcar un mușchi de pe față. E tare încordată, gândi. Foarte tare. Imediat se întrebă de ce. Majoritatea inspectorilor au chef de bârfă, oricât de tensionată ar fi situația. Concentrează-te asupra întrebării, gândi. Se simți mai bine; tot îngrijorat, cu un sentiment nedefinit și cețos de primejdie, totuși mai bine.

— Dar ce legătură e între un meci de fotbal și…

— Uciderea unei tinere. Susan Lewis.

— Aha, înțeleg, spuse Martin Jeffers, dar bineînțeles că nu înțelegea nimic. Își notă în caiețel numele și luna. Apoi continuă:

— Știți, doamnă inspector, nu pot să vă urmăresc. Ce ați putea vrea de la fratele meu?

Răzbunare! răsună în capul lui Mercedes Barren, dar nu rosti cuvântul. Respira și ea adânc, lăsându-se pe spate în scaun și, înainte

de a răspunde, își scoase și ea carnetul și pixul. Știu să joc, gândi. Și voi câștiga.

— Aveți dreptate, domnule doctor. Nici eu nu prea pot să mă urmăresc. Vorbi pe un ton modulat cu grijă, prefăcându-se ușor plictisită, străduindu-se să-și intoneze intensitatea sentimentelor. Izbuti chiar să zâmbească slab și să clatine repede din cap. Anchetez o crimă care a avut loc toamna trecută. În opt septembrie, mai precis. Avem motive să credem că fratele dumneavoastră ar fi putut fi martor. S-ar putea chiar să aibă fotografii ale crimei, care ne-ar fi de mare folos.

Considera folosirea pluralului maiestății ca fiind deosebit de eficientă. Era mulțumită de felul în care își formulase răspunsul, mai ales chestia cu fotografiile. Va da impresia că Douglas Jeffers poate ajuta poliția. Poate va trezi simțul civic al fratelui. Dacă avea așa ceva. Privi atent chipul doctorului, căutând vreun semn de recunoaștere sau suspiciune. Părea că-și cântărește cu grijă fiecare cuvânt, își dădu ea seama. Se dojeni din nou în sinea ei. Încearcă să faci apel la sentimentele lui, gândi. Asta-l va face să se deschidă. Dar înainte să poată continua, doctorul puse o întrebare.

— Drept să vă spun, tot nu înțeleg. Doug nu mi-a pomenit niciodată despre așa ceva. Puteți fi ceva mai explicită?

Nu-i făcu pe plac.

— Sunteți apropiat de fratele dumneavoastră?

— Mă rog, doamnă, toți frații sunt mai mult sau mai puțin apropiați. Cred că și dumneavoastră aveți familie și știți lucrul ăsta.

Nu mi-a răspuns, gândi.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— Păi trebuie să fie ani de zile de când ne-am văzut cu adevărat…

— Marty, n-a fost Doug pe aici chiar săptămână trecută? îl întrerupse doctorul Harrison.

Jeffers își dori să se poată uita urât la prietenul său, ca să-l facă să tacă, dar își dădu seama cât de primejdios ar fi fost s-o facă. Se străduia din răsputeri să înțeleagă ce insinua inspectorul. Nu avea deloc încredere în spusele ei, nici în zâmbetul fals și degajarea pe care o afișa subit, știind doar cu certitudinea care vine dintr-o viață întreagă de teamă, că fratele lui dăduse de bucluc, și dracu' să-l ia dacă avea de gând să facă buclucul și mai mare.

— Așa e, Jim, dar era în trecere, am luat doar prânzul împreună, pe fugă, înainte să plece mai departe. Nu prea semăna a vizită și era pentru prima dată, după ani de zile, când îl vedeam. Nu cred că asta o interesează pe doamna inspector.

— Dar nu v-a spus unde se ducea? întrebă Mercedes.

Martin Jeffers simți cum amintirile despre descrierea criptică pe care fratele său o făcuse planurilor lui de vacanță îi mitraliază

gândurile. Șovăi, gândindu-se: ce-a spus? Ce voia să spună? Jeffers ridică privirea și văzu că intensitatea revenise în ochii inspectorului.

— Nu-mi aduc aminte s-o fi făcut, răspunse repede. Se înfurie imediat că se grăbise cu răspunsul.

Urmă o scurtă tăcere.

Mercedes Barren zâmbea. Nu credea nicio clipă în această negare.

Urmă o altă pauză, după care Jeffers mai puse o întrebare.

— Fără îndoială că ați fost la agenția fotografică. Nu v-au dat ei informațiile de care aveți nevoie? Știu că se străduiesc să fie cât mai bine informați despre locul unde se află angajații lor. Chiar și atunci când își croiesc drum prin vreo junglă, cu o armata de gherilă…

— Nu știau… începu inspectorul Barren, apoi se opri la mijlocul frazei. Idioato! gândi. Nu spune nimic! Începeni când văzu cum fratele asasinului îi soarbe cuvintele. Încercă s-o dreagă. Nu mi-au spus prea exact. Dar mi-au sugerat să iau legătura cu dumneavoastră, motiv pentru care mă aflu aici.

Tatonează terenul, gândi Martin Jeffers. În ce măsură oare?

— Știți, doamnă, chestia asta nu mi-e deloc clară. Veniți aici și întrebați de fratele meu, cu care n-am prea avut legături de ani de zile, pe care vreți să-l vedeți ca să-l întrebați despre o crimă pe care nu o specificați. Nu descrieți deloc crima, ce credeți că ar putea ști el despre ea. Lăsați să se înțeleagă că e important să luați imediat legătura cu el, dar nu explicați de ce. Nu știu ce să zic, doamnă. Nu cred că am luat-o pe drumul cel bun. Deloc. Vreau, pe cât posibil, să cooperez cu autoritățile, numai că nu înțeleg.

— Îmi pare rău, domnule doctor. Nu vă pot da informații confidențiale.

Nu ținea, și ea știa acest lucru. Știa și care va fi răspunsul lui.

— Nu puteți? În cazul ăsta, și mie îmi pare foarte rău.

Nu poți tu, nu pot nici eu, gândi Jeffers.

Se priviră în tăcere.

Mercedes simți brusc că îi vine să țipe. O durea tot corpul. Am stricat totul, gândi. Eram aproape, și am stricat totul. Are pașaport, și bani, și un frate care o să-l apere, fără să știe ce a făcut, și care o să-i spună că îl caută cineva și tipul o s-o întindă cât ai zice pește.

Martin Jeffers dorea să iasă din cameră cât mai repede cu putință. Ceva nu e deloc în regulă, își spuse. Avea nevoie să-și facă ordine în gânduri, dar își dădu pe loc seama că nu știa destul ca să poată măcar începe să înțeleagă. Mai realiză că trebuia să vorbească cu detectivul și se întrebă cum să facă pentru a ajunge în situația de a primi informații, fără ca el să dea vreuna. Se gândi la prietenii lui psihanaliști. Ei ar ști, își spuse. Pune-o să se întindă pe canapea și așază-te în spatele ei. Îi veni să râdă.

— Ce e atât de vesel? întrebă inspectorul Barren.

— O, nimic, mi-a venit ceva ciudat în minte, răspunse Jeffers.

— Mi-ar prinde bine o glumă, spuse ea cu amărăciune. De ce nu ne-o spuneți și nouă?

— Îmi pare rău, răspunse Jeffers. Nu intenționez să iau ușor…

— Bineînțeles că nu, îl întrerupse ea.

Își dădea seama că nu-l crede. În clipa aceea Jeffers o privi drept în ochi și înțelese că în joc era ceva mai mult. Nu putea spune cu precizie de unde pricepuse acest lucru. Poate unghiul în care își ținea trupul, înclinarea capului, intensitatea din priviri. Forța pe care o emana aproape că-l dădu peste cap.

E o femeie periculoasă, gândi.

În clipa aceea, Mercedes era plină de ură. Știe ceva, gândi, ceva mai important decât locul în care se află fratele lui. Știe despre fratele lui ceva ce nu va exprima în cuvinte. Așa că se ascunde în spatele deșteptăciunii lui și a tehnicii ăsteia fals psihiatrice.

N-o să-i ajute la nimic, gândi.

Îl văzu pe Jeffers uitându-se la ceas, apoi la doctorul Harrison. Știa exact ce va urma.

— Jim, am pacienți programați toată după-amiaza…

Mercedes o luă înaintea directorului spitalului.

— La cât terminați?

— La cinci, spuse.

— Putem să ne întâlnim în biroul dumneavoastră sau preferați să vin la dumneavoastră acasă? Sau să mergem la un restaurant?

Nu oferi alte opțiuni.

— Credeți că va dura mult? o întrebă.

Mercedes zâmbi, fără urmă de veselie. E al naibii de deștept, gândi.

— Asta depinde de dumneavoastră.

Zâmbi și el. Se eschivează. Atacă și parează.

— Tot nu văd cum v-aș putea ajuta, dar ce-ați zice dacă ați veni la mine în birou imediat după ora cinci, să vedem dacă nu putem rezolva iute lucrurile.

— Vin negreșit.

Se ridicară amândoi și-și strânseră mâinile.

— Nu întârziați, spuse Jeffers.

— Eu nu întârzii niciodată, răspunse ea.

Martin Jeffers închise bine ușa groasă în urma lui și se uită prin birou, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă ceva care să-i explice hățișul de sentimente care-l prinseseră în capcană. Simțea cum se apropie un moment de panică și că e pe cale să facă un lucru nechibzuit, sub imperiul imaginilor legate de fratele său. Gândi: are o umbră de răutate, asta o știu. Își aminti de un băiat din vecini, mereu pus pe ironii și obscenități, care nu-l lăsa pe Doug în pace. Va fi o luptă

dreaptă – erau cam de aceeași talie – toți copiii din cartier erau de acord asupra acestui lucru. Dar nu fusese așa. Doug îi pusese imediat piedică, trântindu-și adversarul brusc neajutorat pe spate, ca o broască țestoasă răsturnată, și începuse să-i tragă pumni băiatului, care țipa ca din gura de șarpe. Jeffers nu mai văzuse niciodată o asemenea furie, atât de puternică, atât de neînfrânată. Furia unui ucigaș, gândi. Se încruntă: nu fi caraghios. Rareori îl mai văzuse pe Doug pierzându-și controlul. Bineînțeles că negustorul lor de tată îl bătuse zdravăn, dar era de așteptat. Bătaie pentru bătaie.

Privi în jurul lui și se gândi: Nu fi idiot. Nu mai emite ipoteze. Nu judeca. Nu presupune nimic.

Poate că spunea adevărul: un martor important, așa susținuse.

Își aminti iute de ochii inspectorului. Da' de unde! gândi.

Se așeză greoi pe scaunul de la birou și-l roti spre fereastra. Vedea frânturi de soare pătrunzând printre șirurile de copaci înalți care marcau terenul spitalului, aruncând umbre și lumină pe pajiștea bine întreținută. Toți își doreau să arate ca un campus, ca și cum ar fi putut ascunde realitatea spitalului. Se uită cum, în depărtare, un om traversa zona cu iarbă, pe o mașină de tuns ca un tractor. O clipă avu impresia că putea simți dulceața ierbii proaspăt tunse. Lucrul plăcut la spitalele de boli mintale de stat, gândi Jeffers, era că, pe dinafară, erau bine întreținute. Doar înăuntru vopseaua era scorojită, ca și cum nefericirea nebuniei ar fi cojit-o de pe pereți. Același lucru se petrecea și cu oamenii.

Se întoarse cu spatele la fereastră și se întrebă: de ce ești atât de dispus să crezi ce-i mai rău despre fratele tău? Răspunse la întrebare într-un mod neștiințific. Pentru că mă sperie. Întotdeauna m-a speriat. Întotdeauna, fratele meu a fost minunat și, în același timp, înspăimântător.

Ce-a făcut?

Jeffers goni gândul acesta din minte.

— Foarte bine, spuse cu voce tare. Foarte bine. Să vedem ce putem afla.

Ridică telefonul și formă numărul surorilor de serviciu de la trei etaje diferite. Anulă programările din după-amiaza aceea cu trei pacienți, spunând că trebuie să plece din cauza unor probleme personale urgente. Și-ar fi dorit să fie în stare să găsească o scuză mai bună, dându-și seama că zvonurile și bănuielile vor inunda secția. Dădu din umeri. Își scoase apoi halatul alb de spital și-și luă jacheta sport, bej, din cuiul din spatele ușii.

Martin Jeffers încuie ușa biroului și coborî iute scările din spate, spre parcarea medicilor.

Mercedes Barren dădu la maximum aerul condiționat în mașina de

închiriat și se uită la ceas. Asta nu e o supraveghere adevărată, gândi iritată. Privi spre *ușa* de intrare a spitalului. Și chiar dacă ar ieși, la ce ar servi să-l urmărească? Răspunse la propria-i întrebare: nu poți să știi, dacă nu încerci. Așteptă, căutându-și un loc mai bun pe banchetă, încercând să scape de soarele care intra în valuri prin parbriz. Își mută privirea spre mașinile aliniate în parcarea medicilor, clar marcată printr-un indicator mare. Își dădu seama că printre ele nu se afla niciun Cadillac, lucru care spunea multe despre diferențele dintre sectorul particular și cel de stat în medicină.

Nu era total nemulțumită de modul în care decursese prima întâlnire. Dar în primul rând o îngrijora bănuiala că fratele ucigașului va intra în panică și va încerca să ia imediat legătura cu Douglas Jeffers. Bănuia însă că n-o va face. Cu siguranță că va aștepta până după întâlnirea pe care o fixaseră. Se va arăta discret și evaziv, încercând să scoată cât mai multe informații de la ea. E fratele mai mic, își spuse. Va simți nevoia să fie mai sigur pe el, înainte să-l caute.

Mercedes închise ochii și simți cum transpirația i se adună pe buza de sus. Gustul umed și sărat îi aminti de zilele de vară fără griji. Se întrebă de câte ori venise, împreună cu John Barren, cu mașina, la câțiva kilometri de Spitalul de Psihiatrie Trenton. De multe ori. Era ciudat că se afla atât de aproape de casă. *Își amintea cum conducea* de-a lungul râului Delaware, în timp ce soarele își croia drum printre ramurile înfrunzite ce atârnau deasupra lor, spre un meci sau o petrecere, fără griji, înconjurată de prieteni, ghemuită sub aripa ocrotitoare a iubitului ei.

Amintirea plăcută se evaporă în soarele amiezii.

Acum sunt singură, gândi.

Dacă vrei alinare, își spuse, alină-te singură. Își împietri inima și chipul, privind afară prin strălucirea soarelui ce izbea în parbriz.

Încremeni brusc.

Îl văzu pe fratele ucigașului trecând repede prin fața ochilor ei, spre mașina lui. Fir-ar să fie, gândi. Face o mișcare.

Așteptă până se strecură la volan, porni motorul și ieși din parcare. Își stăpâni dorința de a se grăbi, de a se lipi imediat de el, ca o lipitoare. Lăsă să treacă ceva timp până ce porni, destul de departe de el, urmărindu-l cu grijă, atât de departe cât să nu-l scape din ochi.

Martin Jeffers își imagina că inspectorul e undeva, în urma lui, dar puțin îi păsa. Dacă vrea să-și piardă timpul, n-are decât. Știa că poate scăpa de ea în orice punct al străzilor din centrul ca un labirint al orașului Trenton. Chiar așa și intenționa să facă la un moment dat, când nu va fi chiar atât de evident.

Merse paralel cu râul Delaware, privindu-l aproape tot timpul. I se părea întunecat și primejdios; din loc în loc, avea cataracte ce măturau apa înspumată peste vârfuri de stâncă. Apoi coti și, în depărtare, zări

luciul cupolei aurite a primăriei. Manevră mașina prin mijlocul circulației, îndepărtându-se de râu, trecând printre clădirile cenușii care adăposteau birourile diferitelor departamente guvernamentale. Viră pe State Street, mărginită de copaci, cu clădiri din piatră cafenie de o parte, trecu de peluză și de intrarea de marmură a primăriei. Chiar în capătul străzii era un loc de parcare liber și-și parcă iute mașina. Verifică în oglinda retrovizoare dacă nu cumva se vede inspectorul. Nu se vedea, dar și de data asta își închipui că era în spatele lui. Dădu din umeri, încuie mașina și porni spre intrarea principala a primăriei.

Înăuntru, pe podea, era încrustată schema statului. Era răcoare, destul de întuneric, și pașii vizitatorilor și ai funcționarilor care umblau prin clădire stârneau un ușor ecou. Într-un colț văzu o clasă a unei școli de vară, ascultându-l pe profesor înșirând evenimente din New Jersey. De partea cealaltă a holului putea zări un jandarm, în haina albastră-deschis a statului New Jersey, care păzea intrarea în birourile guvernatorului. Citea o revistă. Jeffers traversă iute holul și coborî câteva trepte, spre un pasaj subteran care ducea la Muzeul Statului New Jersey. Era pustiu și tăcut și Jeffers mergea repede, pantofii lui bocănind pe coridor. Găsi treptele care duceau sus și le urcă repede.

Dădu de o bibliotecară. Îi arată legitimația și bibliotecara șopti:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule doctor?

— Aș dori să mă uit prin toate ziarele pe care le aveți din septembrie anul trecut, șopti el. Bibliotecara era o tânără cu un păr negru care-i aluneca pe umeri. Încuviință din cap.

— Avem ziarul *Trenton Times, New York Times* și *The Trentonian,* pe microfilm.

— Pot să le văd pe toate?

Zâmbi, poate ceva mai mult decât ar fi fost nevoie. Jeffers se simți atras de fată, dar renunță imediat.

— Bineînțeles. Veniți cu mine la aparat.

Lângă fișier se afla un șir de aparate de citit microfilme. Tânăra femeie îl conduse pe Jeffers la un scaun, după care se îndepărtă pentru o clipă. Când se întoarse, aducea trei cutii mici. Scoase primul film și îi arătă lui Jeffers cum să-l încarce în aparat. Mâinile lor se atinseră în treacăt. Jeffers îi mulțumi, dând din cap, dar gândindu-se numai la ce căuta aici.

În *New York Times* găsi, într-un colț de pagină, mai spre coadă, un articol de trei paragrafe al agenției Associated Press:

UCIGAȘUL DIN CAMPUSUL DE LA MIAMI
REVENDICĂ O A CINCEA VICTIMĂ

MIAMI, 9 septembrie (AP) – o studentă de optsprezece ani de la Universitatea din Miami a fost descoperită omorâtă sâmbătă, aparent cea de-a cincea victimă a unui ucigaș pe care poliția l-a poreclit „ucigașul din Campus". Susan Lewis, fiica unui contabil din Ardmore, Pennsylvania, studentă în anul doi la Studii oceanografice, a fost găsită în Parcul Matheson-Hammock la câteva ore după ce dispăruse de la o petrecere ce avea loc la uniunea studenților din Universitate. A fost bătută, strangulată și violată, spune poliția. Poliția mai spune că s-ar putea să fie cea de-a cincea victimă a unui ucigaș care a atacat un număr de facultăți din zona South Florida.

Asta era tot. Spațiul nu prisosea la *Times,* gândi Jeffers. Citi articolul de două ori. Scoase apoi microfilmul și începu să caute în *Trenton Times.* Nu-i trebui mult ca să găsească un anunț mortuar în ediția din Bucks County a ziarului.

„… În urma ei au rămas, citi el, părinții, un frate mai mic, Michael, o mătușă, Mercedes Barren din Miami Beach, și numeroși veri. Familia cere ca, în loc de flori, să fie făcute donații Societății Cousteau."

Îl citi din nou.

Asta explică multe, gândi.

Îi veni o altă idee. Se duse din nou la bibliotecara de la ghișeu și-i dădu microfilmele înapoi.

— S-ar putea, întrebă zâmbind, să aflu dacă au mai existat și alte articole pe un anumit subiect? Adică dacă pot să vă dau un nume și dumneavoastră să verificați dacă n-au mai apărut și alte articole mai recente?

Fata clătină din cap.

— Dacă ar fi fost o bibliotecă specializată pe ziare, s-ar fi putut. Așa sunt fișate acolo subiectele. Ar fi ușor. Dar noi nu suntem utilați cu calculatoare în scopul ăsta. *Times* publică anual un index al articolelor, dar pe anul ăsta n-a apărut încă. Ce anume vă interesează?

Strânse din umeri, hotărându-se brusc să se ducă la unul dintre ziarele locale și să vadă dacă nu izbutește să-i convingă să-l lase să se uite în sistemul lor de fișare.

— O, nu-i chiar atât de important, spuse. Doar o crimă din Florida.

— Care anume? întrebă bibliotecara.

— Un oarecare ucigaș din Campus.

— Ah, spuse fata zâmbind. L-au prins. Îmi amintesc că am citit în presă. Se strâmbă. Un nemernic. Aproape la fel de ticălos ca tipul ăla, Bundy.

— L-au prins?

— Da, toamna trecută. Îmi amintesc pentru că sora mea trebuia să se ducă la Universitatea din South Florida și pe urmă s-a răzgândit, ca după aia să se răzgândească din nou, fiindcă l-au prins. E la pușcărie.

Lui Martin Jeffers îi mai trebui o jumătate de oră ca să găsească scurta poveste despre arestarea lui Sadegh Rhotzbadegh în *New York*

Times și versiuni ceva mai ample în ambele ziare din Trenton. Le citi cu atenție, întipărindu-și informațiile în minte. Făcu apoi fotocopii ale articolelor.

Îi mulțumi călduros bibliotecarei. Păru dezamăgită că nu-i cere numărul de telefon. Izbuti să-i zâmbească palid, încercând, printr-o privire, să-i spună că nu ceruse niciodată numărul de telefon al nimănui, lucru adevărat de altfel. Își lăsă apoi gândurile să rătăcească în altă direcție, uitând pe loc dezamăgirea de pe fața tinerei femei. Își organiză gândurile, străduindu-se să-și planifice următorul pas, încercând să prelucreze în minte ce aflase, să creeze o imagine credibilă, care să ducă, în mintea lui, la o explicație a faptului că mătușa victimei unei crime dorește brusc să stea de vorbă cu el despre fratele lui.

Știa că răspunsul cel mai normal ar fi să se arate jignit. Ar putea să strige: De ce mă deranjezi? Ce înseamnă asta? Ce legătură am eu cu crima respectiva? Cine e șeful dumitale?

Știa că nu va reuși s-o facă să renunțe.

Se uită la fotocopii. UCIGAȘUL DIN CAMPUS ARESTAT LA MIAMI: ACUZAT DE O SERIE DE CRIME. L-au prins, gândi. Și-atunci ce legătură are Doug cu chestia asta?

Refuză să răspundă la propria lui întrebare. Inima i se umplu de frică, o senzație neplăcută, neliniștitoare. Gândi c-ar trebui să se bucure de cele aflate din ziare, dar nu se bucura. Era din ce în ce mai nervos. Simțea cum primejdia îl amenință din toate părțile, ca și cum fiecare pas, fiecare gest, fiecare mișcare erau supuse întâmplării.

Se întoarse iute la mașină, gândind: A venit momentul să scap de inspector. Era conștient că nu are vreun motiv deosebit ca s-o facă, doar nevoia uriașă de a ști că era singur cu temerile lui. Nu credea că va putea face față plusului de presiune pe care-l reprezenta faptul că se știa urmărit de ea. Avea nevoie să fie total, absolut singur.

Luă un viraj brusc pe Broad Street, apoi viră iute la stânga și pe urmă la dreapta, în jos pe Perry Street, pe lângă birourile ziarului *Times* din Trenton. Acceleră pe o bretea spre șoseaua numărul Unu, apoi, la fel de repede, intră pe Olden Avenue. Chiar la capătul străzii făcu o întoarcere neregulamentară în U și porni înapoi de unde venise. Avu impresia c-o vede pe Mercedes, prinsă în mijlocul circulației, și acceleră.

Martin Jeffers încercă să-și disece sentimentele. Într-un fel, gândi, e o copilărie să încerc să scap de ea. Era conștient de asta, dar voia să rumege la ce aflase și-și dorea s-o facă în singurătate. O luă înapoi spre spital, încetinind, încercând să aranjeze pe compartimente informațiile culese.

Știa că nu-l mai urmărea. Zona centrală a Trentonului era un labirint de străzi și construcții, destul de intimidant pentru localnici,

fără speranță pentru cei neinițiați. Probabil că Miami, gândi el, are numai bulevarde, străzi largi cu trei benzi de circulație, nu încurcătura îmbârligată a unui oraș vechi din nord-est, oraș care se agață de viață și de supraviețuire. Și-o imagină pe Mercedes, prezența ei rece, stilată, topindu-se în încurcătura de mașini, autobuze și echipe care reparau drumurile. Se miră că nu i se părea destul de amuzant.

Și, în același timp, tot nu era în stare să scape de presimțirea care-l urmărea cu mai multă insistență decât polițista.

Ea, desigur, era la vreo sută de metri în urma lui, cu ochii fixați înainte, cu mintea întunecată de mânie.

La cinci și cinci minute, inspectorul Mercedes Barren bătu la ușa biroului doctorului Martin Jeffers. O lăsă imediat să intre în biroul strâmt, făcându-i semn să ia loc pe un scaun. Se așeză, punând poșeta pe jos și mica servietă din piele în poală. Aruncă iute o privire în jur, cercetând din ochi șirurile de cărți, teancurile de hârtii, cele două afișe înrămate care încercau, fără succes, să decoreze camera. Își spuse în gând: „Nu te lăsa dusă; are, probabil, o minte la fel de organizată ca a fratelui său”.

Jeffers mușcă din capătul unui creion, înainte să vorbească.

— Așadar, doamnă inspector, ați venit tot drumul de la Miami, și mie tot nu mi-e clar de ce trebuie neapărat să-l vedeți pe fratele meu.

Înainte să-i răspundă, Mercedes șovăi.

— Așa cum v-am mai spus, fratele dumneavoastră e un martor important într-o anchetă legată de o crimă.

— Puteți să-mi explicați exact cum anume?

— Ați luat azi legătura cu el?

— Nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Răspundeți mai întâi dumneavoastră la întrebarea mea, domnule doctor, felul dumneavoastră evaziv de a lua lucrurile e enervant. Sunt un polițist care anchetează o crimă. Nu e nevoie să mă explic pentru ca să vă obțin cooperarea. Dacă e nevoie, mă pot duce la șefii dumneavoastră.

Era un bluf. Mercedes știa că el știe acest lucru.

— Și dacă v-aș spune să vă duceți.

— M-aș duce.

Jeffers aprobă din cap.

— Vă cred în stare.

Mercedes atacă din nou:

— Ați vorbit astăzi cu el?

— Nu.

Șovăiră amândoi.

— V-am răspuns sincer, continuă. N-am luat azi legătura cu el. Și vă mai dau un răspuns la fel de sincer: Nu știu cum să iau legătura cu

el.

— Nu vă cred.

Strânse din umeri.

— Credeți ce vreți.

Tăcură din nou.

— Bine, spuse ea după o clipă. Cred că fratele dumneavoastră deține informații despre o crimă. V-am mai spus. Nu știu cât de mult e implicat. Tocmai de aceea vreau să discut cu el.

— E suspect?

— De ce mă întrebați?

— Doamnă inspector Barren, dacă vreți să vă răspund la întrebări, ați face mai bine să răspundeți și dumneavoastră la vreo două dintre întrebările mele.

Mintea ei gonea, încercând să despartă minciunile mici de cele mari, să traseze o rută cât de cât verosimilă, destul ca să câștige sprijinul doctorului.

— Nu pot spune dacă e sau nu suspect. O probă, cea care ne-a dus pe urma lui, a fost găsită la locul crimei. S-ar putea să aibă o explicație cât se poate de simplă. S-ar putea să nu aibă. Tocmai asta am venit să aflu aici.

Martin Jeffers încuviință din cap. Încerca să-și dea seama dacă spunea, măcar în parte, adevărul. E mai ușor cu cei care comit delicte sexuale, gândi obosit.

— Ce fel de probă?

Mercedes clătină din cap.

— Bine, spuse el, delictul e…

— Crimă.

Și implicarea dumneavoastră…

— Sunt polițist…

Scoase una dintre fotocopiile cu necrologul Susanei și o împinse peste birou, spre ea. Vocea lui exprima o antipatie rece.

— Urăsc minciunile, doamnă inspector. Meseria mea, toată ființa mea sunt dedicate găsirii anumitor tipuri de adevăruri fundamentale. Consider o insultă la adresa mea faptul că ați venit aici ca să mă mințiți.

Gândi că spusele lui sunau pompos și se înfurie. Nu era pregătit pentru răspunsul ei. Se așteptase să adopte o poziție diametral opusă, să se simtă pusă la punct sau jignită. Nu era nici una, nici alta.

— Vă insult? întrebă cu o voce joasă, înspăimântătoare. Continuă fără să aștepte răspunsul. Și aveți tupeul să-mi țineți un discurs despre adevăr? În timp ce stați aici, mulțumit de sine, jucându-vă și tăinuind locul unde se ascunde fratele dumneavoastră. Foarte bine. Mai întâi să-mi spuneți că nu-l credeți pe fratele dumneavoastră în stare de așa ceva.

Scotoci febril în servietă și, în cele din urmă, scoase una dintre fotografiile de la locul crimei și o aruncă pe birou.

Jeffers o dădu la o parte, fără să se uite la ea.

— Nu încercați să mă șocați, spuse.

— Nici nu încerc.

Își dădu seama că vorbele ei aveau forța unor țipete, deși nu ridicase nici o singură dată vocea. Luă fotografia și se uită la ea.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, spuse.

Gândurile lui însă erau prinse într-un vârtej alunecos de teamă. Fotografia semăna cu o schiță de Goya, fiecare umbră ascunzând ceva de groază, fiecare linie emanând un sentiment de oroare. O văzu pe tânăra femeie întinsă, moartă, mutilată. Se gândi o clipă la momentul în care, la facultatea de medicină, văzuse primul cadavru. Se așteptase la cineva, la ceva bătrân, obosit, deformat de vârstă și boală. Dar primul lui cadavru fusese o prostituată de șaisprezece ani, care, într-o noapte cu ghinion, luase o supradoză de drog. Privise ochii morți ai fetei și nu fusese în stare să se atingă de ea. Mâinile îi tremurau, la fel și vocea. O clipă crezu că va leșina. Se întorsese cu spatele, trăgând aer în plămâni, gâfâind. Îi trebuise toată forța de care era în stare ca să se ducă la profesorul de anatomie și să ceară să-l treacă la un alt cadavru. Își aminti cum schimbase locul cu un alt student – un tip dezgustător, care remarcase „Mișto țâțe”, cât mânuia bisturiul. Jeffers încă mai vedea cadavrul bețivului în vârstă care-i fusese repartizat, încă își mai amintea cum înainte de a înfige bisturiul în pieptul fără păr al bărbatului, îi venise să îmbrățișeze forma aceea scheletică și să-i mulțumească pentru faptul că-l salvase de o parte din spaimele lui.

Privi din nou fotografia și se gândi la fata întinsă pe masă.

— N-aș fi niciodată în stare, spuse încet.

O clipă, nu-și dădu seama ce spusese.

Mercedes însă își dădu. Încremeni. Se strădui să se controleze mai bine.

Lăsă tăcerea să se ridice în jurul lor, înainte de a o sparge, încet, cu o întrebare simplă:

— Dar fratele dumneavoastră?

Jeffers simți cum i se strânge stomacul. Se stăpâni cu greu și se retrase în spatele tonului pur profesional.

— Nu cred că fratele meu e în stare de una ca asta, doamnă inspector. Nu pot să cred. Nu vreau să cred. Nu cred. Dumneavoastră vorbiți aici despre o sălbăticie, hm, dezgustătoare, condamnabilă, știu și eu cum să-i mai spun. Simplul fapt că mă întrebați e o insultă.

Mercedes se uită fix la el.

— Chiar așa? întrebă amabil.

Reuși să scoată un sunet disprețuitor, neconvingător, și să dea neputincios din mână.

— Presupuneți, de dragul conversației, că…

O întrerupse.

— Nu presupun nimic. Nu vreau să mă joc cu ipoteze. Fratele meu e un fotograf celebru. Este unul dintre liber-profesioniștii din presă cei mai căutați în zilele noastre. Călătorește în toată lumea. Lucrările lui apar în toate marile publicații. E onorat și respectat. E un artist. În toate sensurile cuvântului, doamnă inspector. Un artist.

— Nu v-am întrebat care sunt calitățile lui profesionale.

Jeffers șovăi, înainte să adauge:

— Dar e important să vă dați seama că nu aveți de-a face cu un, cu un…

— Oarecare? i-o tăie ea.

— Mă rog, aprobă el.

Vocea ei se încărcă cu o notă de furie.

— Credeți că un om oarecare poate face una ca asta?

Simți că amețește.

— M-ați înțeles greșit.

— Nu, nu v-am înțeles greșit. Nici vorbă.

Îl privi fix și el se folosi de acest moment ca să încerce să capete o anume detașare. Hotărî să atace.

— Bănuiesc că asta e ceea ce numiți o investigație de rutină?

— Da. Nu…

— Decideți-vă.

— Nu e de rutină.

— Nici n-ar putea să fie, nu-i așa? Nu atunci când victima e nepoata dumneavoastră.

— Exact.

— În cazul ăsta, vă rog să-mi explicați de ce vă aflați aici, încercând să faceți o legătură între fratele meu și o crimă care a fost deja rezolvată?

Îi aruncă o nouă fotocopie, cea a articolului din ziar. Mercedes o privi iute, apoi o împinse deoparte.

— Moartea Susanei Lewis nu a fost rezolvată. A fost doar atribuită bărbatului aceluia. Am dovezi care indică limpede că nu el a comis crima.

— Vreți să mi le spuneți și mie?

— Nu.

— Nici nu credeam c-o s-o faceți.

— Dovada e doar un amănunt.

— Mi-am închipuit. Căci dacă ar fi fost mai mult decât o suspiciune, ați fi încercat deja să mă terorizați.

Era adevărat. Aprobă din cap.

— Aveți dreptate, domnule doctor.

Jeffers nu continuă imediat. Se simțea mai puternic, mai agresiv.

Reveni, de bine de rău, la modul de abordare profesional.

— V-aș ruga să mă lămuriți. Mătușa victimei unui omor vine aici, încercând să facă o legătură între fratele meu și o crimă care a fost soluționată. De ce nu mi s-ar părea neobișnuit și nu m-aș simți dezorientat?

Privi peste birou la inspector și-și dădu seama că în ochii ei apăruse ceva nou. Păreau că lucesc. Își mai dădu seama și că toată pedanteria lui era inutilă. După o tăcere, Mercedes răspunse cu o voce ciudat de profundă, de egală.

— Aveți toate motivele, spuse.

Făcu o nouă pauză, înainte să continue.

— Dar dacă a fost chiar atât de al naibii de surprinzător să auziți că fratele dumneavoastră e căutat în legătură cu o crimă, de ce nu m-ați dat pe ușă afară?

Îl privi drept în față, cu o privire dură, neiertătoare.

— De ce n-ați fost șocat? De ce nu v-a pierit graiul? De ce n-ați fost uluit?

Respiră egal.

— Știu de ce, continuă calm, înspăimântător. Pentru că nu v-a surprins când ați auzit. Deloc, fir-ar să fie!

Șovăi din nou, când observă efectul pe care cuvintele ei îl avură asupra lui.

— Pentru că a trecut ceva timp de când vă așteptați să auziți exact una ca asta, nu-i așa?

Cuvintele ei erau ca niște gloanțe ce căutau inima lui Jeffers. Își forță mintea să se golească de orice gând, să nu accepte întrebările pe care i le aruncase, negându-și, în același timp, propria imaginație.

Se ridică și se duse la fereastră.

Mercedes rămase locului, privindu-l.

Seara de vară se lăsase peste pământ. Amurgul părea cenușiu. Jeffers gândi că era ora din zi care semăna cel mai bine cu primele momente după un coșmar, când nu ești sigur dacă te afli în siguranță, treaz în patul tău, sau mai dormi încă, prins în capcana visului.

Trase foarte adânc aer în piept. Îl lăsă să iasă încet, apoi inspiră din nou. Își strigă în gând: Controlează-te! Nu lăsa să se vadă nimic!

Știa însă că acest lucru nu era cu putință.

— Spusele dumneavoastră sunt pure provocări. Cred că ar fi mai bine dacă am continua conversația mâine…

Era o dovadă de slăbiciune și nu avea niciun efect, dar îi trebuia timp. Insistă! își spuse.

Mercedes începu să spună ceva, iar el veni iute de la fereastră și ridică mâna.

— Mâine! Mâine, fir-ar a naibii! Mâine!

Mercedes încuviință din cap.

— După ședința de terapie în grup, cam pe la ora prânzului.

— Bine.

Făcu o pauză înainte să întrebe:

— N-o anulați, cum ați făcut și cu programările de azi?

Se uită urât la ea. Nu-i răspunse.

— Foarte bine, zise Mercedes. Iau tăcerea dumneavoastră drept o negație.

Se ridică și se uită la el.

— N-o să-l chemați?

— V-am spus că nu pot. Văzu că Jeffers luptă să-și păstreze calmul. Cât e de fragil, gândi brusc. Se întreba cum ar putea folosi acest lucru în avantajul ei.

— Să presupunem că vă cheamă el? Să presupunem că se întâmplă… ce-o să-i spuneți?

— N-o să mă cheme.

— Ar putea.

— Am spus că n-o să mă cheme.

— Dar dacă o face?

— E fratele meu. Aș vorbi cu el.

— Ce i-ați spune?

Jeffers scutură furios din cap.

— E fratele meu.

OPT

Alte locuri întunecoase

13

Mergeau spre nord, paralel cu fluviul Mississippi.

Douglas Jeffers îi spunea „puternicul Miss-sah-sip” și-i ținu Annei Hampton o scurtă prelegere despre Mark Twain. Fu vizibil dezamăgit când află că citise doar *Tom Sawyer,* și asta în ultimii ani de liceu. Era necultivată, îi spuse cu amărăciune. Dacă nu știa de Huck, zise, nu știa nimic. Cu siguranță că-i va fi mult mai greu să-l înțeleagă pe el.

— Huck e America, insistă Jeffers. Eu sunt America. Anne nu răspunse, dar își notă spusele lui în caiet.

Jeffers vorbea încet. Adoptă apoi un ton pedant, profesoral, și-i spuse că fluviul fusese cândva cel mai important drum comercial al națiunii, punctul de reper al cuceririi vestului, că trecea prin inima Americii, purtând pe apele lui politică, cultură, civilizație și mijloace de subzistență. Să înțelegi fluviul, zise el, înseamnă să înțelegi cum s-a format America. Îi spuse că același lucru era valabil și pentru oameni; era de-ajuns să afli ce fluviu curge printr-un bărbat, printr-o femeie și să-l urmezi până la vărsare, ca să înțelegi cu cine aveai de-a face. Anne părea zăpăcită și deodată Jeffers strigă la ea:

— Vorbesc despre mine, fir-ar să fie! Nu pricepi ce vreau să spun? Mă străduiesc să te învăț lucruri pe care nimeni, nimeni pe lume nu le știe! Nu sta ca o proastă! Anne se chirci, așteptând lovitura, dar aceasta nu veni, deși îi văzu mâna strângându-se pumn. Apoi, după o scurtă pauză, continuă să mediteze la fluviu.

Din când în când, mașina se apropia destul de mult de el ca Anne să poată vedea suprafața largă, strălucitoare, reflectând lumina zilei, apa ce curgea neîntrerupt, constant spre golful ce se întindea în urma lor. Douglas insista ca ea să-i noteze divagațiile, aproape cuvânt cu cuvânt, spunând că într-o zi își va da seama de valoarea ce zăcea în frazele și crâmpeiele acelea de gând și-i va fi recunoscătoare că izbutise să le noteze ca lumea.

Nu înțelegea ce voia să spună, dar în ultimele zile descoperise că, atunci când el vorbea, oricât de vag, despre viitor, se simțea mai liniștită, ca și cum ar fi existat o lume ce se întindea dincolo de geamurile mașinii ce înainta cu viteză prin țară, o viață pe care nici măcar Douglas Jeffers nu o putea atinge. Îl asculta, mâzgălind litere, formând cuvinte cât putea ea de repede.

Când îi cerea să citească ce scrisese, îl asculta.

Îi cerea să facă o mică corectură, apoi să adauge ceva. Îl asculta.

Asculta orice-ar fi zis. Nici nu-i trecea prin gând să-i refuze ceva.

Trecuseră mai multe nopți – îi era greu să-și dea seama câte anume – de când îl împușcase pe vagabond. De când l-am împușcat pe vagabond, gândi. Apoi: Nu, de când *noi* l-am împușcat pe vagabond.

Fiecare noapte și-o petrecuseră în câte un motel oarecare la marginea autostrăzii, genul acela de loc în care litere de neon clipind în întuneric arătau că mai aveau camere libere, unde paharele de apă erau învelite în hârtie și administrația punea pe closete panglici de hârtie care spuneau că fuseseră sterilizate.

Într-unul dintre moteluri, când să intre în cameră, văzuse un bărbat lângă o mașină de băuturi răcoritoare, la mică distanță de ei. Purta un costum cafeniu ieftin și își lărgise nodul la cravată, din cauza căldurii. Se gândi la Willy Loman și-și dădu seama că era un comis-voiajor. Rânjea la ea tot băgând monede în aparat, îl văzu cum cumpără trei cutii de suc de portocale și observă că avea o sticlă de vodcă în buzunar. Se dădu înapoi sub privirea bărbatului aceluia, înspăimântată de ce se citea în ochii lui. Jeffers își arătă colții, aidoma unui animal surprins la intrarea în vizuină, și bărbatul plecă târșâindu-și picioarele, apărându-și sucurile și alcoolul și uitarea pe care i-o promiteau pentru seara aceea. Jeffers spusese: „De ce să-l omori, dacă nu ești o haimana, în căutare de cincizeci de dolari? Băutura o să-l omoare la fel de sigur ca un glonț. Dar nu tot așa de repede”.

În pat, în fiecare noapte, dacă reușea să doarmă, dormea pe apucate, perpelindu-se atât cât îndrăznea, cel mai adesea însă stând țeapănă, ascultându-i răsuflarea egală, dar necrezând că dormea. Nu doarme niciodată, gândi. Totdeauna e treaz, gata să reacționeze. Chiar și atunci când scotea câte un sforăit, Anne refuza să creadă că dormea. Ascultându-l, încerca să nu facă niciun zgomot, de parcă și murmurul slab al răsuflării ei l-ar fi putut trezi. În momentele acelea gândea că nu-și mai poate auzi sau simți propriul corp funcționând. Își ducea pe furiș mâna la piept și încerca să-și simtă bătăile inimii. Păreau că vin, slab, de departe; de parcă s-ar fi aflat în preajma morții, mortal de fragilă.

Noaptea nu încerca s-o atingă, deși se aștepta în fiecare clipă la asta. Renunțase la orice gând legat de pudoare, se îmbrăca și se dezbrăca în fața lui, nu închidea ușa de la baie când se ducea la toaletă. Accepta aceste lucruri ca pe o parte a aranjamentului care o ținea în viață. Ar fi acceptat și relațiile sexuale, dar până acum nu fusese cazul. Nu se aștepta ca situația asta să dureze.

Din clipa în care vagabondul fusese ucis, îi era frică de orice: de străini, de Jeffers, de ea însăși, de fiecare clipă a zilei care trecea, de fiecare moment al nopții; de ce i se putea întâmpla când era trează sau când dormea. Când izbutea să adoarmă, visele ei erau cel mai adesea coșmaruri; se obișnuise să se trezească îngrozită de o imagine din vis, doar ca să-și ocupe locul în spaima constantă ce reprezenta lumea ei când era trează. Uneori îi venea foarte greu să facă deosebirea între ele. Zăcea culcată în întuneric, amintindu-și de vagabondul de pe

strada din New Orleans. Îi vedea gura rotunjindu-se, întinzându-se să primească sticla, un gest obișnuit, care-i producea un fel de bucurie. Numai că de data asta nu simțise atingerea familiară a gâtului ud al sticlei, ci gustul uscat și groaznic al țevii pistolului. Putea vedea o sclipire de mirare în ochii lui, când privise surprins în sus și-i întâlnise privirea. Ochii lui semănau cu cei ai unui câine care aude un zgomot cu care nu e obișnuit și-și ridică, plin de curiozitate, capul. Era o imagine cumplită; gura deschisă, primitoare, a vagabondului, ochii care așteptau ceva de la întreaga lume, o sărutare parcă.

Uneori era și mai rău, era invers. Îl vedea pe vagabond ridicând o sticlă spre buzele desfăcute. Și când gura ei se deschidea a mirare, întrebându-se unde a dispărut revolverul, acesta apărea în fața ei. Încerca să-și închidă iute gura, dar arma se mișca prea repede și simțea gustul metalic al morții pe propria ei limbă.

Vedea toate astea și pe urmă țipa.

Sau i se părea că țipă, și cel mai adesea se simțea ca și cum chiar ar fi țipat. Își dădea însă seama că, în realitate, nu scosese niciun sunet. Gura i se deschisese, gata să strige, dar nu ieșise niciun sunet.

Și asta o speria.

La ieșirea din Vicksburg, Mississippi, Jeffers încetini și trase pe dreapta. Arătă ceva în spatele ei și spuse:

— Ce vezi acolo?

Anne Hampton se întoarse și privi la un câmp verde, întins, cu o movilă acoperită de iarbă în mijloc. În vârful movilei se înălța un stejar cenușiu-cafeniu, bătut de vânturi și de ploi, un copac bătrân cu ramuri noduroase înfrunzite ce se întindeau deasupra câmpului, aruncându-și umbra cu determinarea și simțul datoriei pe care le capeți cu vârsta.

— Văd un copac, răspunse.

— Fals, zise el. Ce vezi e trecutul.

Scoase mașina din viteză și stinse motorul.

— Vino, spuse. Lecția de istorie.

O ajută să treacă peste un gard șubred din lemn și, împreună, se îndreptară spre movilă. Tot timpul, Jeffers nu-și ridică privirile de la pământ, de parcă ar fi măsurat ceva.

— A crescut la loc, spuse. Nu știam dac-o să crească, dar au trecut opt ani. Căzuse pe gânduri. Am crezut că acolo unde benzina arde pământul îl pârjolește și că vor trece decenii până când vegetația va crește din nou. Îți amintești pozele pe care fotografii de război nemți le-au făcut în cel de-al doilea război mondial? Din Ucraina? Erau teribil de impresionante. Lanuri întinse de grâu unduindu-se-n zare, înconjurând o coloană uriașă de fum negru. Fotografiile degajau un sentiment de neputință, tocmai asta le făcea atât de bune; știai că nu

vor face absolut nimic ca să stingă nenorocitele alea de focuri, când rușii în retragere le aprindeau. Benzina și grâul ardeau. Pământul era pârjolit. Condamnarea viitorului pentru salvarea prezentului. Se opri apoi și arătă cu degetul. Uită-te cu atenție… acolo! Vezi cum își schimbă iarba culoarea?

— Ca și cum ar desena o formă, spuse Anne.

— Chiar așa. O cruce.

— Ai mai fost aici? îl întrebă. Vocea ei tremura ușor; văzu copacul și își aminti de celălalt copac, pierdut în ploaie și vânt pe coasta Louisianei, pe care nu izbutiseră să-l găsească.

— Stăteau chiar aici. Arătă ceva mai la vale. A ieșit o poză grozavă, spuse. Flăcările crucii îi încadrau pe toți bărbații aceia cu coifurile lor albe țuguiate, caraghioase, și cu robele alea albe. Dar nu asta o făcea să fie atât de bună, continuă, ci felul în care mulțimea aceea imensă de negri – bănuiesc că spectatori, nu știu exact de ce erau acolo – oricum, felul în care priveau în absolută tăcere. Fețele lor, privirile erau îndreptate în sus, spre deal. Lumina focului se strecura printre ei și am reușit să prind toate astea. O fotografie fantastică. Știi de ce au ales acest copac? Pentru că, în urmă cu cincizeci de ani, Klanul spânzurase trei oameni numai de ramura aia mare, cea de jos.

Simetria e importantă, spuse el. Istoria. Suntem o națiune a amintirilor. Vechiul Klan a spânzurat trei oameni de o creangă, așa că noul Klan vrea să trezească aceeași teroare. Mărșăluiesc deci, pavoazați în robele lor, cu cagulele și claxoanele lor, cu dragoni mari de mătase și cu alți dragoni, mai mici, fluturând drapele, adunați pentru un miting. Nu chiar foarte mulți, de fapt, dar am înțeles că numărul lor e în creștere. Atunci însă erau aproape tot atât de mulți reporteri și fotografi câți membri ai Ku Klux Klanului. Și de două ori mai mulți negri.

Chestia asta m-a surprins. Îmi închipuisem că oamenii ăia or să stea cât mai departe. N-or să ia în seamă mitingul. La urma urmelor, cine vrea să asculte tot felul de prostii și insulte? Numai că ei nu procedaseră așa. Veniseră o groază. Și știi ce era cu-adevărat ciudat în toată treaba asta? Nu erau oameni cu școală. Și nu erau organizați. Erau fermieri și arendași, cu nevestele și copiii lor. Veniseră în camioane și mașini vechi și am văzut câțiva care călătoriseră în căruțe trase de catâri.

Mă impresiona cât erau de tăcuți. Cu cât discursurile deveneau mai aprinse, cu cât insultele erau mai jignitoare, cu atât mai mare era tăcerea lor. Ăsta era lucrul cel mai ciudat: crezi că tăcerea este ceva absolut, vreau să spun că, dacă nu faci niciun zgomot, tăcerea ta nu poate fi mai mare, nu? N-a fost așa și în noaptea aceea. Oamenii stăteau fără să scoată un sunet și cu cât stăteau mai mult, cu atât mai adâncă era tăcerea lor.

Clătină din cap.

— Și asta însemna putere. Demonstrau că amintirile lor erau la fel de vechi și de profunde. Un mod ciudat de a arăta că știu ce vor.

Se uită la Anne Hampton.

— O demnitate desăvârșită, spuse.

Tăcu un timp.

— Trebuie să înțelegi cât de mult admir adevărata forță. Căci ca să faci ce fac eu e nevoie de o dăruire absolută: De solidaritate cu propriul suflet. Zâmbi și zâmbetul i se transformă în rânjet. Îmi place cum sună, zise. Solidaritate. Strânse pumnul. Se uită la ea.

— Ca să fac ce fac, spuse.

Râse. Anne văzu că avea un aparat de fotografiat în mână. Îl ridică, roti iute lentilele și-i făcu o poză. Se aplecă și-i mai făcu una, din alt unghi.

— Ce fac, se-nțelege, sunt fotografii.

Râse din nou și ea încremeni în fața lui, așteptând comanda cu un fel de atenție militărească.

— Vino, îi spuse. Am să-ți explic mai pe larg.

Se târî în urma lui, la vale.

În mașină, Jeffers spuse:

— Care e cel mai important lucru când vorbim despre America?

Anne șovăi, dar mintea îi lucra în viteză: își imagină fotografiile pe care Douglas Jeffers le făcuse în noaptea mitingului, pline de umbre întunecate și cenușii, fotografii ale unor membri ai Ku Klux Klanului, făcând scandal cu coifuri pe cap, și ale fermierilor tăcuți, imagine vie a reproșului. Răspunse:

— Libertatea de expresie. Primul amendament, așa e?

Jeffers își luă privirea de la drum și se uită la ea, zâmbind.

— Boswell învață! spuse. Corect.

Anne dădu din cap și luă caietul, simțind o mulțumire ciudată că răspunsese cum trebuie la una dintre întrebările lui criptice.

— Dar știi vreo altă libertate care să fie încălcată mai des?

Își dădu seama că, de fapt, nu era o întrebare pe care i-o adresase ei, ci mai degrabă începutul unui discurs pe care se pregătea să-l țină.

— Gândește-te la tot răul generat pe această coamă de deal. Gândește-te la nedreptățile pe care le reprezenta. Și ce anume îl proteja? Cea mai importantă libertate a noastră. Naziștii vor să intre în Skokie și cine le sare în apărare? Uniunea Americană a Libertăților Civile. O adunătură de avocați evrei. E o chestiune de principiu, spun ei. Și au dreptate. Principiul este mai important decât orice acțiune individuală. Asta e culmea prostiei. Suntem o națiune de ipocriți, pentru că aderăm cu tărie la concepte rigide. Just. Injust. Libertatea cuvântului. Manifestarea destinului. Ce anume apăra Superman? Adevărul, Dreptatea și modul de viață american. Un cercetaș e demn

de încredere, loial, săritor, prietenos, curtenitor, amabil, ascultător, vesel, chibzuit, curajos, curat și *respectuos.* Nimeni nu vrea să pomenească vreodată de instructorul lor, căruia îi place să se îmbrace în pantaloni scurți, să spună povești cu fantome în jurul focului și să se hârjonească cu băieții în sacii de dormit…

Inspiră adânc, făcu o pauză, apoi adăugă:

— Vrei să înțelegi cu adevărat țara asta? E cât se poate de simplu. Nu trebuie decât să înțelegi că, în anumite împrejurări, ne folosim cele mai mari forțe pentru a face răul cel mai mare. Nu întotdeauna. Doar uneori. Destul ca să facem să fie interesant, desigur.

Vorbea nestăvilit. Nu furios, doar intrat în priză. Anne scria cât putea ea de repede.

Jeffers se opri.

Chicoti.

— De la primul amendament la instructorii poponari… Își dădu capul pe spate și-l scutură cu sălbăticie, râzând în hohote. Probabil că sunt nebun, spuse rânjind.

— Nu, nu, vreau să spun că înțeleg…

— Te înșeli, zise el. Vocea îi redeveni brusc dură și răgușită și zâmbetul i se șterse de pe față. Sunt țicnit. Sunt nebun de legat. Toți suntem, fiecare în felul lui. De fapt asta e distracția noastră națională. Felul meu de a fi nebun e, întâmplător, mai rău decât al altora… Se uită la ea. Mai rău decât al majorității.

Se întoarse, privind șoseaua.

— Spune-mi, întrebă Douglas Jeffers, ce știi despre moarte.

Anne își aminti de vremea când, copil fiind, își vizita bunicii la ferma lor. Asta era înainte ca Tommy să moară: era vară și voiseră să înoate în helești. Dar când au ajuns la mal, au dat peste o mulțime de pene cenușii și negre de gâscă, azvârlite în dreapta și-n stânga. Bunicul dăduse din cap și spusese:

— Broască țestoasă carnivoră. Și încă una mare, pun rămășag, dac-a sfâșiat pasărea întreagă. Înotul fusese anulat, bunicul se dusese înapoi și luase o pușcă de vânătoare dintr-un dulap încuiat. O lăsase să se țină după el, dar Tommy fusese consemnat în casă. Bunicul așezase niște resturi de pui lângă helești, se îndepărtase puțin împreună cu ea, în direcția în care nu bătea vântul, și pe urmă așteptaseră.

Avusese mai mult de zece kilograme. Își aminti de explozia împușcăturii, de zgomotul care-i răsunase în urechi, asurzind-o. Bunicul desfăcuse fălcile însângerate cu un băț, spunând: „O broască țestoasă mare ca asta îți rupe un picior fără probleme”. Broasca murise, apoi murise Tommy și, după două veri, și bunicul. Se gândi la vecinul de peste drum care murise de infarct, într-o dimineață umedă de vară, încercând să dreagă ce stricase în mulți ani de plăceri, apucându-se de jogging. În lumina strălucitoare a soarelui, farurile

ambulanțelor păreau palide, parcă mai puțin prevestitoare de rău. Își aminti că-l văzuse pe bărbatul acela întins pe pajiște, alb ca varul, țeapăn. Era dezlegat la un adidas și prin minte îi trecuse un gând ciudat, ce noroc pe el că intervenise ceva care îl oprise înainte să se împiedice și să cadă. Mai observă și că avea șosete diferite. Una cu o dungă verde, cealaltă albastră. I se păruse un lucru cumplit. Era destul de rău să mori, dar să te mai faci și de râs părea de două ori mai groaznic.

Își aminti cum părinților ei li se înmânase o urnă mică și albă, conținând cenușa lui Tommy, văzu mâinile mamei tremurând violent în timp ce se întindeau s-o ia. Putea să audă încă vocile fără trup ale oaspeților, mormăind, rostind în șoaptă: Fii tare. De ce? se întrebase. Ce sens avea să fii tare? De ce să nu plângi în hohote, cu suspine? Părea infinit mai normal. Dar o văzuse pe mama ei încercând să se calmeze, lăsând un văl să cadă peste durere. O clipă mai târziu urna fusese luată și n-o mai văzuse de atunci. Se întrebase dacă arseseră și hainele lui Tommy. Probabil c-ar fi preferat, gândi, să vadă cum costumul strâmt și albastru pe care i-l cumpăraseră pentru biserică se preface în fum. Toți băieții își iubeau și își urau în același timp hainele lor de duminică. Exista un moment minunat, când le puneau pentru prima oară și arătau atât de solemn, băieți mari, frumoși și eleganți. După care, inevitabil, hainele cădeau pradă amestecului de murdărie, petelor de grăsime, poalele cămășii fluturau în vânt și genunchii se deșirau. Broasca țestoasă era *femelă* și Anne îl ajutase pe bunic să-i caute puii. Îi adunase într-un sac, dar nu-i spusese ce va face cu ei.

Asta e moartea gândi. Când nu ți se spune. Dar știi.

— Nu știu prea multe, zise. Bunicul meu a murit. Și un vecin, pe când făcea jogging. Eram acolo. L-am văzut. Șovăi înainte de a-l pomeni pe fratele ei.

Nu, își spuse, e destul.

Dar nu se putu opri.

— Și fratele meu a murit. Un accident la patinaj. S-a înecat.

Tăcu un timp, apoi adăugă:

— Era doar un băiețel.

Jeffers făcu o pauză înainte să-i răspundă.

— Și fratele meu se îneacă. Numai că el nu știe.

Nu-i veni în minte nimic ce să spună, dar păstră informația: are un frate.

— Încă nu știe, continuă Jeffers. Dar va afla, cât de repede.

Conduse în tăcere cel puțin un sfert de oră înainte de a vorbi din nou. Anne se întorsese să privească la celelalte mașini pe lângă care treceau, la familii, la bărbații tineri, la femeile tinere, încercând să-și închipuie cine erau, unde mergeau, ce fel de oameni erau. Din când în

când, ochii ei întâlneau alți ochi, chiar și numai pentru o secundă, și se gândea ce surprinsă ar fi persoana respectivă dacă ar ști pe ce drum mergea ea.

Douglas Jeffers se concentra doar în parte asupra condusului, lăsându-și gândurile să rătăcească. Peisajul ce trecea în goană pe lângă ei părea greu de definit, ferme și câmpuri de zarzavat și orașe mici, contopindu-se într-un fundal simplu, verde și cenușiu, în continuă mișcare. Conduse mașina înapoi pe șoseaua interstatală, mereu spre nord, abia înregistrând viteza, distanța, destinația, circulația. Un timp se gândi la fratele lui, apoi la Anne Hampton, pe urmă din nou la fratele lui.

Marty e lipsit de pasiuni, își spuse. Nu va acționa niciodată. Absoarbe totul în liniște, ca negrii aceia de pe deal.

Era ciudat că nu se bătuseră niciodată. Toți frații se bat, chiar dacă nu tot timpul, măcar des. Se luptă pentru orice, încercând să-și instaureze fieful lor în familie. Credea că tocmai această tensiune era cea care crea legătura între frați. După destul de mult sânge și furie, tot ce rămânea era un devotament reciproc.

În toate bătăliile cu tatăl lor, cu tatăl cel neadevărat, Marty păstrase distanța. Jeffers se strâmbă și-și mușcă buza, simțind cum îl cuprinde brusc o mânie cu multiple fețe: furie față de omul acela, furie față de băiat, furie față de sine însuși.

— Urăsc neutralitatea, spuse cu voce tare. O disprețuiesc. Văzu cu coada ochiului că Anne Hampton tresărise.

Ei bine, gândi Jeffers în sinea lui, nu va mai putea să rămână prea mult timp atât de al naibii de detașat.

Aruncă o privire iute spre Anne Hampton, apoi asupra drumului. Îi văzu în gând membrele, corpul. Dar gândurile îi reveniră iute în trecut și, în locul tovarășei lui de călătorie, o văzu pe nevasta negustorului. Când se îmbrăca dimineața, după ce soțul ei plecase la slujbă, înainte ca băieții să se ducă la școală, lăsa ușa larg deschisă. Era un proces lent, tărăgănat. Știa că o urmărește. El știa că ea știe. Când încercase să-l determine pe Marty să se uite și el, fratele lui îi întorsese spatele și plecase fără să rostească un cuvânt.

— L-ai iubit pe fratele tău? o întrebă pe Anne Hampton.

— Da, răspunse fata. Chiar dacă credeam că era, în fine, nu știu cum să spun, cam ciudat. Misterios.

— Ce vrei să spui?

— Nu eram decât cu trei ani mai mare decât el. Și, nu știu cum să spun, dar nu prea aveam multe în comun. Înțelegi ce vreau să zic? Era băiat și făcea lucrurile pe care le fac toți băieții mici, iar eu eram fată și făceam ce fac fetițele. Dar îl iubeam.

— Înțeleg ce vrei să spui. Cred că, de fapt, avem puține lucruri în

comun cu frații sau cu surorile noastre. Unele amintiri comune, pentru că trecutul nostru e același. Dar nici măcar, căci fiecare își amintește altfel același lucru. În așa fel încât acesta înseamnă altceva pentru fiecare.

— Cred că știu ce vrei să spui, zise Anne.

Jeffers aprobă din cap.

Tăcură amândoi.

— Vezi, spuse. Am avut o conversație aproape normală. N-a fost chiar îngrozitor, nu-i așa?

Anne negă din cap.

După o clipă, întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău?

— E doctor, răspunse Jeffers. Doctor de boli de cap. Și e la fel de nefericit ca tipii pe care îi tratează. Trăiește singur și nu știe de ce. Și eu trăiesc singur, dar măcar știu de ce.

Anne încuviință. Observă că lua notițe.

— Bine, spuse.

Anne nu-i răspunse. Dar întrebarea ei nerostită era aceeași pe care i-o pusese și el, așa că-i răspunse:

— Nu, nu cred că-l iubesc. Nu mai mult decât pe oricine altcineva. Sau altceva.

Clătină din cap.

— Am renunțat la iubire cu mult timp în urmă. Și la fericire.

Râse amar.

— Vorbesc ca un personaj dintr-un serial siropos. Te uiți la seriale din astea?

— Nu, răspunse Anne. O groază de copii, la școală, le urmăreau cu sfințenie. Cred că făcuseră o pasiune pentru ele. Dar eu nu m-am uitat niciodată.

— Nici n-am crezut că te-ai uita.

Anne șovăi, apoi îl întrebă:

— Dar munca ți-o iubești?

Jeffers zâmbi.

— Îmi iubesc munca.

Rânjetul de pe fața lui reflecta dintr-odată un fel de umor interior și Anne simți cum o cuprinde frica. Oare care crede că e munca lui? se întrebă. Gândul părea că-i străpunge intestinele.

— Vreau să spun, continuă, că vorbești cu atâta respect despre fotografii. Cele pe care le-ai făcut și cele pe care le-ai văzut.

— Am făcut o mulțime de fotografii. O mulțime de lucruri diferite.

Anne încuviință din cap și merseră mai departe în tăcere.

Douglas Jeffers se gândi la fotografiile lui.

— Întotdeauna moarte, spuse. Mă rog, nu chiar întotdeauna. Dar, în ultima vreme, din ce în ce mai des. Am fotografiat moartea. Nu cu

mult timp în urmă, am făcut o serie de fotografii, un fel de eseu pentru revista *Life*. Un schimb de douăzeci și patru de ore într-un serviciu de urgență dintr-un mare oraș…

— Oh, îl întrerupse Anne Hampton. Le-am văzut. Erau bune.

— Erau despre moarte. Chiar și fotografiile medicilor, ale asistentelor și ale șoferilor de pe ambulanțe, ceea ce urmăream era să surprind modul în care toată violența aceea, corpurile acelea zdrobite și sfârtecate îi făceau să se simtă mai mici. Zi de zi. Noapte de noapte. Vezi, vii în contact prea mult timp cu ceva groaznic, și acel ceva devine o parte din tine. Se lipește de pielea ta.

Făcu o pauză înainte să spună:

— La fel s-a petrecut și cu mine.

Anne încuviință din cap și, pentru o clipă, simți un fel de înțelegere ciudată.

Își aminti apoi ploaia și vântul, drumul greșit și apele Golfului și avu, brusc, o viziune cumplită a ceea ce trebuie să simți când te afli sub pământ. Avu senzația că se sufocă și trase cu greu aer în piept.

— Nu le mai știu numărul, spuse Jeffers cu neglijență.

Simți cum pieptul i se contractează, iar aerul intra și ieșea din el șuierând. Se simțea slăbită, ca și cum ar fi avut o criză de astm.

— Ce număr? întrebă ca un geamăt.

— Numărul morților pe care le-am văzut. Înainte știam. Puteam să le număr. Dar acum nu mai pot. Toate se contopesc în mintea mea. Când eram la urgență, au adus un puști, un adolescent, cu numai vreo doi ani mai mic decât tine. Mersese cu o mașină condusă de un băiat beat. N-ai să crezi, dar celălalt puști, șoferul, avea vreo două vânătăi și o fractură la braț. Puștiul ăsta însă avea s-o plătească cu viața, și lucrul cel mai teribil era că nu-și pierduse cunoștința. Știa. Știa că toți cei din jurul lui și toate aparatele și toate acele și mașinile nu-i vor fi de niciun folos. I-am fotografiat ochii, chiar înainte să se stingă. Dar n-au folosit fotografia. Nu era destul de clară, un nenorocit m-a împins exact când apăsam pe buton…

Strânse din umeri.

— Se mai întâmplă. Face și asta parte din meserie.

Luă o pauză, apoi continuă.

— În seara aceea m-am dus acasă și m-am întrebat ce număr o fi fost puștiul ăla. Al o mielea? Al zece miilea? Am cunoscut o dată un reporter al poliției, care ținea socoteala, așa c-am făcut și eu la fel. Numai c-am pierdut șirul. În Vietnam? La Beirut? Am fost acolo de două ori. Acolo să vezi ce ieftină e viața… Când avionul acela charter s-a prăbușit lângă New Orleans, s-a făcut bucăți și oamenii au fost aruncați pretutindeni. Echipele de salvare adunau părți din corpuri de prin copaci, ca și cum ar fi cules fructe coapte…

— S-a întâmplat să fie așa, spuse Anne Hampton. Așa se întâmplă.

— Nu, nu-i adevărat, răspunse Jeffers furios. Puștiul moare pentru că prietenul lui bea prea mult. Avionul se prăbușește pentru că pilotul se hotărăște să-l lase pe copilot să încerce o decolare și nu ține seama de avertismentele turnului de control despre rafalele de vânt. Copiii din Beirut mor pentru că se joacă afară și pentru că grenadele cu reacție lansate la întâmplare dispun de acest nefiresc talent de a-i nimeri pe copii pe stradă…

— Există acțiuni și reacții la ele. Moartea e cea mai obișnuită.

Se uită la ea.

— Pricepi, când omor pe cineva n-o fac fiindcă vreau. Este singurul mod de a-mi aminti că mai sunt în viață.

Mâinile Annei tremurau când îi notau spusele.

Jeffers așteptă.

Liniștea îi înconjura. Dar Anne știa că el o va umple.

— Mai mult de… Dar se opri înainte de a rosti un număr.

Anne închise ochii și încercă să respire rar. Când îi deschise, văzu că Jeffers rânjea.

Nu-i ceru să-i spună de ce.

Timp de două ore conduse concentrat, fără să scoată o vorbă. Când aveau nevoie de benzină, trăgea în fața unei stații pe autostrada interstatală, spunându-i posomorât vânzătorului să facă plinul, plătind cu bani gheață și plecând iute, dar dezinvolt, astfel că în ochii tuturor păreau o pereche normală, care nu se grăbește, dar se îndreaptă fără ezitări spre o destinație cunoscută și spre un rezultat anume.

În cele din urmă vorbi:

— Boswell, nu ești copleșită de mirare? Nu ai sute de întrebări de pus?

Anne Hampton gândi că nu era copleșită decât de frică.

— N-am crezut că era cazul să pun întrebări, zise. Mi-am imaginat că o să-mi spui tu ce vrei.

Aprobă din cap.

— Ai gândit bine.

După o clipă, continuă.

— Boswell, nu te întrebi de ce facem noi chestia asta?

Încuviință.

— Știu că ai un plan…

— Da, spuse el. Cât se poate de exact.

Nu-i oferi și alte informații. În schimb, spuse:

— Ți se pare că sunt bătrân, Boswell? Vezi riduri pe fața mea? Par obosit, și nemulțumit, și supărăcios, și cârcotaș din cauza vârstei? Mă simt foarte bătrân, Boswell. Antic.

Vocea i se schimbă brusc și întrebă dur:

— În ce zi ne-am întâlnit pentru prima oară?

Simți cum i se strânge gâtul și se sufocă.

Nu-și putea aduce aminte. O parte din ea voia să spună că se aflase întotdeauna în mașină, că întotdeauna fusese cu el. O altă parte, mai profundă, trezită parcă tocmai din somn, se străduia să iasă la lumină, cu imagini ale apartamentului ei, cu florile uscate într-o vază de pe pervazul ferestrei, cu rafturile cu cărți, biroul, patul îngust și masa. Mai erau câteva fotografii ale părinților ei și o acuarelă pe perete, cu bărci într-un port pe care-l văzuse într-o excursie în est, cu câțiva ani în urmă. Costase prea mult, dar era ceva în tablou care o captivase, poate sentimentul de pace, de ordine, calmul bărcilor priponite în ultimele raze ale soarelui. Își aminti de orele de la facultate, de căldura verii care o trezea diminețile, de senzația lipicioasă a transpirației când traversa campusul. Apoi, la fel de repede, îi văzu pe părinții ei, în Colorado, pe lângă casă, continuându-și liniștit viața. Dacă ar ști, gândi, s-ar speria, ar plânge. Cu disperare. Se întrebă apoi dacă nu cumva erau personaje dintr-un vis.

— Nu știu, spuse.

— Înțelegi că nimeni nu știe.

Încuviință.

— Nimeni nu te caută.

Încuviință din nou.

— Chiar dacă cineva ar vrea să afle unde ești, n-ar ști unde să te caute. N-ar ști de unde să înceapă cercetările. Pricepi? N-ai lăsat nicio urmă.

Încuviință pentru a treia oară.

— Tot timpul există oameni care părăsesc viața. Pfff! Dispar. Li se pierde urma. În clipa asta sunt aici, în următoarea s-au dus.

Anne lăsă capul în jos, aprobând cu tristețe.

— Asta s-a petrecut și cu tine.

O privi sever.

— Acum eu sunt trecutul tău. Sunt viitorul tău. Annei îi veni să plângă, dar nu îndrăzni. Își aminti de vocile acelea de la înmormântare: Fii tare. Amintirea o înfurie.

Jeffers continuă.

— Exact ca în cazul cutiilor acelora din carton, pentru lapte, cu fotografiile și datele de identificare ale copiilor dispăruți tipărite pe ele. Deprimant. Copiii s-au dus. Furați pentru totdeauna. Suntem un popor de cântăreți din flaut care atrag copiii după ei, înțelegi? Cântăm mereu o melodie care să-i abată pe alții de la calea cea bună. Asta ți s-a întâmplat și ție. Ai fost înghițită.

Făcu o pauză.

— Asta li s-a întâmplat tuturor.

Câți alții? se întrebă brusc.

Dumnezeule, își spuse. Eu sunt următoarea. Tot următoarea sunt.

Tot timpul am fost următoarea. Dar nu avu timp să lase teama să se manifeste într-un strigăt înspăimântat. Și, o clipă mai târziu, își dădu seama că era aceeași teamă care o urmărise încă de la început și, odată cu înțelegerea faptului că era deja obișnuită cu ea, păru, brusc, mai puțin înspăimântătoare. Un moment se întrebă dacă nu era cumva un mod de recunoaștere a morții, dacă nu simțea ce simt oamenii care se află într-un avion ce începe să se prăbușească din ceruri. Citise cum țipetele de început se sting într-o acceptare calmă, un timp destinat împăcării cu sine și rugăciunii. Ca și clipele din fața plutonului de execuție. Vrei o țigară? Să te legăm la ochi? întreabă căpitanul. Nu, doar să mă uit un moment la dimineața de-afară.

Privi pe geam, cu mâna streașină la ochi împotriva strălucirii cerului de vară. Nu știa de ce, dar avea un sentiment ciudat, neobișnuit, de ușurare.

Jeffers fredona o melodie.

— Mă tot întreb ce melodie anume cânta flautistul? Să fi fost aceeași pentru șobolani ca și pentru copii?

Păru că meditează un timp la această problemă.

Încă de pe când eram copil m-am tot întrebat de ce părinții din Hamelin n-au făcut nimic. *Știi,* stăteau *locului ca o* turmă de idioți. Eu aș fi…

Vocea i se pierdu.

— Ce știi tu despre crimă? o întrebă Jeffers.

Anne se gândi la vagabond și răspunse.

— Doar ce am învățat mai nopțile trecute.

Jeffers zâmbi.

— Bun răspuns, zise. Dai dovada de curaj, ai? Boswell nu e chiar atât de timidă cum pare uneori.

Apăsă pe accelerație și mașina țâșni. Apoi, la fel de repede, încetini și reveniră la viteza modestă dinainte.

— Așa cum ai văzut, crima e minunat de ușoară. Numai la Hollywood oamenii se uită la țeava armei, șovăie, cuprinși de conflicte morale și de sentimentul vinovăției. În realitate lucrurile se petrec simplu și repede. O ceartă și bang! Nu e o diferență chiar atât de mare între certurile ce izbucnesc noaptea în ghetouri și unele operații militare care necesită săptămâni sau luni de pregătire. La bază stă întotdeauna o ceartă stupidă. Chiar și în cazul meu, dac-ar fi să mă analizez cu adevărat, probabil c-aș putea găsi baza, ar trebui să spun cauza faptei mele. O supărare latentă. O ură scăpată de sub control. Ăsta e genul de frază pe care ar folosi-o fratele meu. Dar ce altceva e o supărare latentă decât un fel de ceartă între diferitele părți care te compun? Oricum, viața nu e întotdeauna decât o luptă între ce e bun și ce e rău în tine. Ce e rău vrea să ia o bucată mai mare din prăjitură, nu-i așa? Exact ca desenele animate pentru copii, de sâmbătă

dimineața, când un drăcușor apare ca din senin și-i îndeamnă pe Donald Rățoiul sau pe Goofy sau pe orice alt animăluț isteț și pufos la modă în zilele noastre să facă o faptă rea și pe urmă, hop, apare un îngeraș, care insistă să o apuce pe calea cea bună…

Jeffers râse scurt, strident, apoi continuă.

— Știi de ce am comis crima aceea și am rămas nepedepsiți? Pentru că am făcut-o la întâmplare. Uită-te la noi. Arătăm noi ca niște oameni care bântuie prin țară și aruncă în aer creierii unor vagabonzi beți? Ca niște tipi care caută cu tot dinadinsul senzații tari? Leopold și Loeb? Ce zici? Un fotograf profesionist n-ar face așa ceva. Unde mai pui că are și premii. O studentă eminentă nici atât. Vezi, între noi și evenimentul din noaptea aceea nu există nicio legătură. Nu ne-a văzut nimeni. Nimeni nu ne suspectează. N-a fost decât o simplă întâmplare aleatorie, sau cel puțin așa vor gândi autoritățile.

De fapt, abia dacă s-a întâmplat ceva. Cât timp crezi că e dispus să piardă un polițist istovit și prost plătit de la omucideri cu un vagabond care, probabil, nici acte nu are? Zece minute? O oră? O zi? Nu mai mult. Destul cât să poată completa un formular, să poată prezenta dosarul șefului și să treacă la cazul următor. Care, poate, are mai mult sex în el. Care să apară pe prima pagină a ziarelor. Căruia societatea noastră îi acordă o anumită valoare. O crimă în înalta societate sau în cadrul unui triunghi sentimental. Și cine-l poate învinovăți pentru asta? Totul a fost, de fapt, atât de lipsit de importanță. Moartea misterioasă a unui vagabond necunoscut. Notează-ți undeva. Vezi dacă au mai fost și alte cazuri nerezolvate de vagabonzi asasinați, care par asemănătoare. Sfârșitul poveștii. Cel puțin așa va suna versiunea oficială. Versiunea politică…

Numai că noi, desigur, știm c-a fost altfel. Nu-i așa? Într-un anumit fel e păcat, nu crezi? Un biet polițist ar fi putut face carieră dac-ar fi știut, dacă ar fi avut vreo bănuială despre ce s-a întâmplat cu adevărat. Pentru că nu a fost lipsit de importanță, nu-i așa? Nu pentru noi.

După o clipă, reuși să-i răspundă.

— Dar nu se poate ca întotdeauna să fie așa de, cum să spun, ușor…

Ura cuvântul. Își dădu seama că, pentru el, reprezenta un adevăr absolut. Iar pentru ea, o perfectă minciună. Nu, își zise brusc, n-o să fiu niciodată ca el.

Se miră și ea de cât era de hotărâtă.

— Bineînțeles că nu. Dac-ar fi așa, n-ar merita osteneala. N-ar reprezenta o aventură. Ai citit *Jocul cel mai primejdios?*

— Nu cred.

— Ce-i cu tine, Boswell, unde-i cultura ta?

— Am citit mult, răspunse în defensivă. Am citit cărți despre care,

probabil, nici n-ai auzit! Ce știi despre *Middlemarch?* Își auzea propria voce și-i venea să-și astupe gura cu mâna. Închise ochii, așteptând lovitura.

Dar Jeffers râse.

— M-ai nimerit, zise. Dar să revenim la întrebarea mea: care e jocul cel mai primejdios?

— Crima nu e un joc.

— Nu e?

Tăcură amândoi.

— Prea bine, spuse el, după câteva secunde. O să fiu mai puțin frivol. Bineînțeles, crima nu e un joc. Dar niciun hobby nu e. E un mod de viață. Modul meu de viață.

— Numai că nu înțeleg cum… începu Anne, dar el o întrerupse.

Râdea.

— În sfârșit, fata noastră întreabă de ce! Întreabă cum! Era și timpul.

Vocea lui deveni amenințătoare.

— Și acum am să-ți spun.

Anne se simțea ca și cum ar fi nimerit, din prostie, peste ceva ce nu avea voie să vadă. Își aminti cum se uitase, o dată, într-o noapte în care nu-și găsea somnul, printr-o crăpătură din ușa de la dormitorul părinților ei și-i văzuse îmbrățișați, făcând dragoste încet, dar zgomotos. Se înroși la față, simțind același amestec de frică și jenă. Creionul îi căzu din mână și trebui să se aplece ca să-l ridice. Își dădu brusc seama că era primejdios să știe: cu cât știa mai mult, cu atât era mai implicată și șansele ei de scăpare se reduceau. O cuprinse o tristețe neagră și-i veni să plângă ca un copil, singură, așa cum plânsese după acea primă viziune întunecată, primitivă, o parte a inocenței pierdută pe vecie, înăbușindu-și lacrimile în pernă, ruptă de orice altă lume în afara celei definite de suferința ei personală și exclusivă.

Jeffers aștepta, plin de încredere și de un fel de nerăbdare trecătoare, până ce își dădu seama că ea era sfâșiată de presimțirea urmărilor întrebării. În sfârșit, gândi. Cuvintele se revărsară din el ca un torent.

— După prima, mi-am da seama că avusesem un noroc chior. Agățasem pe stradă o prostituată, cu o mașină închiriată, ușor de depistat. O lovisem în mașină, așa că sânge din grupa ei era peste tot, pe tapițerie. O lăsasem într-o zonă pe care n-o cunoșteam. Ca să nu mai spun că, într-un moment sau altul, cineva m-ar fi putut vedea. Cineva ar fi putut bănui ce se petrece. Un trecător. Peștele ei. Un camionagiu, care se uitase în jos de la înălțimea cabinei lui. Lăsasem urme de pantofi și amprente digitale și Dumnezeu mai știe ce, și laboratorul de medicină legală le-ar fi putut descoperi și lega de mine.

Probe de material, probe de murdărie, probe de păr. Folosisem chiar și o carte de credit ca să cumpăr lopata cu ajutorul căreia o îngropasem. Greșisem în tot ce făcusem. Fusesem cât se poate de prost…

Se uită scurt la ea, dar nu se aștepta la un răspuns.

— Știi ce am simțit după aia? Cea mai fascinantă frică. Senzația pe care o ai când îți dai seama, după ce un lucru s-a petrecut, că ai fost în mare primejdie. Genul de teamă care prinde formă și se creează în coșmaruri. Mergeam ca prin vis, gândindu-mă că deveneam paranoic, închipuindu-mi în fiecare clipă că una dintre greșelile acelea de școlar se va manifesta sub forma unui polițist cu un mandat de arestare. Desigur, nu s-a întâmplat așa, dar sentimentul era unul permanent înălțător.

Și fotografiile mele erau mai bune. Mai clare. Pline de pasiune. Straniu, ce zici? Frica dă naștere artei. Eram destinat succesului. Îmi amintesc cum într-o noapte, două zile după aceea, nu reușeam să dorm, într-atât de tulburat eram. Mă luase valul, pricepi? M-am hotărât să fac un tur cu mașina, doar ca să văd luminile orașului, noaptea. Poate mă va ajuta să-mi stăpânesc sentimentele. Ascultam transmisiunile poliției. Toți fotografii țin mereu radioul deschis, nu era ceva neobișnuit. Asculți tot timpul, pentru cazul că s-ar întâmplă ceva. Și a fost una din nopțile acelea speciale.

Am auzit vocea aceea, pe un canal fără paraziți, neliniștită, aproape speriată: Ajutor, ajutor, poliția… după care a dat adresa. Era la numai două cvartale distanță de mine. Un polițist oprise o mașină cu unul dintre stopuri stinse. Chestie de rutină. Și pentru osteneala lui, primise un glonț de treizeci și opt în piept. În mașină erau patru tipi care tocmai jefuiseră un magazin de băuturi. Am ajuns acolo înaintea tuturor. Înaintea altor polițiști, înaintea salvării. Doar eu, aparatul meu și puștiul care văzuse totul de pe partea cealaltă a autostrăzii, în timp ce-și schimba roata după ce făcuse pană de cauciuc și chemase poliția. Ținea capul polițistului în poală. Clic! Clic! Ajută-mă, mi-a spus puștiul. Clic! Ajută-ne! mi-a zis. Ce faci? Clic! Te rog… Clic! Poate treizeci de secunde. Pe urmă l-am ajutat. Am apucat mâna polițistului și am încercat să-i simt pulsul. La început l-am simțit, dar pe urmă, aidoma amurgului, a slăbit în intensitate până a dispărut. Și atunci în jur și-au făcut apariția luminile și sirenele. Dumnezeule! Ce fotografii fantastice!

Jeffers făcu o pauză. Vocea i se domoli, deveni mai precaută.

— Așa am început să învăț ce-i aia crimă.

Tăcere.

— A trebuit s-o fac.

Anne puse creionul peste carnet, încercând să-și alunge teama din gând și să se concentreze doar asupra spuselor lui. Își zise că trebuie să gândească așa cum o făcea în clasă și că asculta o prelegere. Își

dădu seama că era o prostie.

Diferite imagini inundară mintea lui Douglas Jeffers și se întreba într-o doară dacă n-ar fi mai bine să înceapă să povestească. Îi aruncă Annei Hampton o privire pe furiș și văzu că fata aștepta, palidă, cutremurată, la doi pași de groază, dar totuși aștepta. Pentru o clipă simți un fel de mulțumire, gândind: Acum e a mea.

Apoi se lansă.

— Am avut un noroc nebun și nu-mi place să mă bazez pe noroc. Am început să-mi petrec timpul liber prin biblioteci, citind. Am citit cărți de literatură și lucrări științifice. Am citit despre medicina legală și tratate medicale. Am citit mărturiile unor criminali și rapoarte din închisori. Am citit memoriile unor polițiști, ale unor anatomo-patologi, avocați ai apărării, avocați ai acuzării și asasini profesioniști. Am cumpărat cărți despre arme. Am studiat fiziologia. Am îmbrăcat un halat alb și m-am dus la cursurile de anatomie de la Facultatea de Medicină Columbia. Înțelegi, trebuia să știu exact, precis, cum mor oamenii.

Am citit ziare și reviste. M-am abonat la *True Detective* și *Police*. Mi-am petrecut ore întregi studiind scrierile unui număr de psihiatri celebri. Am învățat despre asasinii obsedați sexual, despre asasinii în serie, despre asasinii militari. Am studiat despre masacre și conspirații asasine. Am ajuns să-i cunosc bine pe marchizul de Sade, pe Barbă-Albastră, pe Albert de Salvo, și pe Charles Whitman, și pe cei de la My Lai sau din lagărele de concentrare din Shatilla. Am făcut cunoștință cu Raskolnikov, și cu Mengele, și cu Kurtz, și cu Idi Amin, și cu William Bonney, pe care tu, probabil, îl știi sub numele de Billy the Kid. Am aflat totul despre OEP și despre Brigăzile Roșii. Ți-aș fi putut povesti despre Charles Manson, sau Elmer Wayne Henley, sau Wayne Gracy, sau Richard Speck, sau Jack Abbott, sau Lucky Luciano și Al Capone. De la masacrul din ziua Sfântului Valentin la asasinii de pe autostradă. De la procesele vrăjitoarelor din Salem la războaiele drogurilor din Miami și la cazul încă nerezolvat al Zodiacului din San Francisco. Știam despre 007 din romane și despre MI-5 din realitate. Puteam explica de ce Bruno Richard Hauptmann nu era, probabil, un criminal, deși îl executaseră, și de ce Gary Gilmore nu era decât un ghinionist care ucisese din întâmplare, dar fusese și el executat. Am studiat, de fapt, aproape toate execuțiile despre care existau date. Am citit totul, de la eseurile lui Camus despre pedeapsa cu moartea la romanul *Deathwork* al lui McLendon, am citit și raportul Comisiei Warren și mărturiile din Congres referitoare la programul Phoenix din Vietnam…

Știai, continuă Douglas Jeffers, că în unele state rapoartele de poliție și ale tribunalelor au devenit publice? De exemplu, m-am dus nu de mult în North Florida și am citit despre cazul unui oarecare

Gerald Stano. Un tip interesant. Inteligent. Prietenos. Culant. Nici vorbă să fi fost un însingurat. Avea o slujbă sigură, ca mecanic. Îi mergea bine. Toată lumea îl plăcea, chiar și polițiștii de la omucideri. Avea doar un mic cusur…

Jeffers se opri pentru mai mult efect.

— …Când se întâlnea cu o femeie, la despărțire nu-i ajungea o castă strângere de mână sau un sărut pe obraz.

Râse.

— Nu, domnul Stan prefera să ucidă femeile cu care se întâlnea.

Se uită la Anne Hampton, observând durerea ce i se citea pe chip.

— Le tăia în felii și bucățele…

Altă pauză.

— Să fi fost vreo patruzeci.

Jeffers așteptă din nou, înainte să continue.

— Dacă nu pentru altceva, măcar pentru consecvența lui și tot trebuie să-l admiri. Pe toate le trata la fel. Adică pe fiecare femeie…

Anne Hampton tot nu zise nimic, așteptând ca Jeffers să continue. Îl văzu trăgând adânc aer în piept.

— Îți dai seama așadar ce am ajuns, spuse Jeffers, cu glas ciudat. Am ajuns un expert.

Și adăugă, după ce inspiră adânc:

— Acum eram gata să devin un ucigaș. Nu un tâmpit norocos, care a scăpat după ce a omorât la întâmplare o prostituată, ci o mașină criminală perfectă, calculată, profesionistă. Nu un ucigaș plătit, care primește ordine de la vreun mafiot de doi bani sau de la vreun traficant de droguri din Columbia, ci un ucigaș care nu lucrează decât pentru sine.

Și asta și sunt.

Merseră ore în șir în tăcere.

Jeffers nu mai spuse nimic. Gândea: Ei bine, îi ajunge pentru azi. Și credea că următorul lucru pe care avea de gând să-l facă o va lămuri și mai bine.

Anne Hampton îi ere recunoscătoare pentru această liniște. Se străduia să se gândească la lucruri simple, cum ar fi mirosul unei plăcinte cu mere abia scoase din cuptor, sau senzația pe care ți-o dă o bluză de mătase când o îmbraci, dar nu reușea.

Podul din Memphis l-au traversat în miez de noapte. Văzu luminile reflectându-se în apa neagră, calmă și Jeffers îi povesti cum arsese, odată, râul Cuyahonga în Cleveland. Reziduurile toxice vărsate în apă luaseră foc, îi spuse. Cum poți scoate un corp din apa care arde? Îi descrise cum fotografiase pompierii noaptea, pe fundalul flăcărilor ce se înălțau spre cer. Trecură pe lângă un panou care spunea cu o veselie în contradicție cu ora târzie: TOCMAI PĂRĂSIȚI ORAȘUL

„Oh, mamă, ăsta să fie sfârșitul? Să rămân din nou în Mobile, cu blues-urile din Memphis…” cânta Jeffers.

Se uită la ea și-și dădu seama că nu recunoștea melodia. Dădu din umeri.

— Generația mea, spuse. Râse. Nu mă face să mă simt chiar atât de bătrân.

Anne nu știu ce să zică.

Rămaseră pe autostrada interstatală din Arkansas. Era bine trecut de miezul nopții când s-au oprit la motelul Howard Johnson. Anne gândi că portocaliul și albastrul neonului nu se potriveau cu noaptea târzie, ca și cum culorile ar fi putut fi schimbate odată cu căderea nopții în ceva mai sobru, mai puțin strident.

Au pornit mai departe dimineața devreme și au mers două ore, înainte să se oprească pentru micul dejun. Jeffers era lihnit și o sili și pe ea să mănânce zdravăn: ouă, clătite, pâine prăjită, cârnați, mai multe cești cu cafea și suc.

— De ce atât de mult? întrebă Anne.

— E o zi mare, răspunse el cu gura plină. O noapte mare. Mare meci de baseball la Saint Louis. Ora începerii, opt. Surprize. Mănâncă.

Îi făcu pe plac.

Dar după micul dejun nu porni imediat înapoi spre autostradă. Trase în schimb în parcarea unui centru comercial mare, de suburbie. Anne Hampton se uită la el.

— De ce ne-am oprit?

Jeffers întinse iute mâna și o prinse de față, cu degetul mare și cel arătător înfipte în obrajii ei.

— Nu te depărta, nu spune nimic și poartă-te frumos! șuieră.

Încuviință și-i dădu drumul.

— Privește, ascultă și învață, zise el.

Trecu iute prin mulțimea din ce în ce mai deasă venită la cumpărături. Anne trebui să se grăbească pentru a putea ține pasul cu el. Magazinele rămâneau în fugă în urma ei și-și văzu imaginea reflectată într-o vitrină. Pretutindeni în jur se auzeau voci, în cea mai mare parte de copii care țipau și fugeau de lângă părinții lor, astfel că era înconjurată de țipete: Jennifer sau Joseph sau Joshua, termină imediat! Numai că ei nu terminau deloc. Auzi perechi discutând despre cumpărături și adolescenți despre fete, băieți și discuri. Aceste frânturi de viață din jurul ei i se păreau ciudat de îndepărtate, ca și cum ar fi avut loc în altă epocă istorică. Grăbi pasul alături de Douglas Jeffers, care părea că nu bagă în seamă mulțimea, mergând cu pași mari și hotărâți drept înainte.

O conduse într-un magazin cu articole de sport, unde luă două caschete roșii de baseball, specifice pentru echipa Cardinal din Saint

Louis. Îi arătă un fel de agățătoare din plastic, ca un rit, și râse disprețuitor:

— Poartă caschetele astea ca de porc la jocurile Universității Arkansas. Fanii. Tot ce pot să-ți spun e că e mai bine să câștigi, dacă fanii tăi le poartă.

Plăti caschetele cu bani gheață, apoi porni din nou prin centru.

În marele magazin universal Sears se îndreptă spre raionul cu produse de birotică. Cumpără de la o vânzătoare un top mic de hârtie de scris la mașină și un pachet de plicuri dreptunghiulare. Merse apoi spre un stand pe care era expus un șir de mașini de scris. Se întoarse spre Anne și-i spuse:

— Fii atentă. Nu te depărta de mine.

Cu o mișcare rapidă, scoase dintr-un buzunar o pereche de mănuși chirurgicale. Le puse și rupse dintr-o mișcare ambalajul hârtiei. Fără să șovăie, îi întinse topul Annei Hampton și introduse iute o foaie într-una dintre mașinile de scris expuse. Ezită o clipă, privind în jur ca să se asigure că nu era nimeni pe aproape și nu-l vede nimeni. Sigur că nu-i vede nimeni, se aplecă spre mașina de scris.

Apoi bătu la mașină:

Ba tipilor sunteț așa tâmpiți car trebi să vă beliți
Eu tocma am termenat alt poponar de regulat
Pa și pusi
Știți voi cine

Scoase foaia din mașină, o îndoi în trei și o vârî într-un plic. Tot cu mânușile pe mâini, puse plicul în buzunar. Își scoase apoi mânușile, aruncă o privire în jur ca să se asigure din nou că nu-i văzuse nimeni și, fără o vorbă pentru Anne Hampton, se îndepărtă.

Neștiind ce să mai creadă, Anne se grăbi să i se alăture, respirând din greu ca să țină pasul cu el.

Nici când se întoarseră la mașină, Jeffers nu spuse nimic, dar îi făcu semn spre centura de siguranță. Anne și-o puse și păstră tăcerea.

Conduse cu viteză egală în tot timpul zilei și spre seară, păstrând cu tenacitate viteza legală, sau mergând cu aceeași viteză ca și ceilalți, astfel că fură depășiți de tot atâtea mașini câte depășiră și ei. Anne se întrebă cum se făcea că Jeffers părea să știe întotdeauna cu precizie unde merge și cât îi va lua drumul până acolo. Acesta îi spuse:

— Ar trebui să ajungem la sfârșitul reprizei a doua, dar fură siliți să parcheze ceva mai departe decât se așteptase, așa că atunci când ajunseră la intrare, repriza a treia tocmai începuse. Purtau amândoi caschetele roșii pe care le cumpărase mai devreme. Jeffers prezentă două bilete lângă turnichet, scoțându-le cu un gest larg din portofel.

Gestul o uimi, dar și mai mult faptul că le cumpărase cu mult

înainte.

— Ar trebui să fie un meci pe cinste, îi spuse omului de la poartă.

— Îhî, numai că ne-au băgat deja două goluri și nimeni nu știe cum să-i vină de hac puștiului ăluia. Era un ins bătrân, cu smocuri de păr alb în urechi. De una dintre ele era agățat un aparat auditiv. Anne văzu că în cealaltă băgase casca unui aparat ieftin de radio portabil. Nu le dădu nicio atenție și întinse mâna după biletele următorilor întârziați.

Se strecurară repede pe culoarele dintre tribune, ciocnindu-se de oameni, ocolind vânzătorii ambulanți.

Mulțimea uriașă și vuietul necontenit îi dădură Annei un sentiment de neliniște. Avea senzația că plutește în aer, că nu mai are greutate și că valurile larmei o vor lua cu ele. Se strânse lângă Jeffers; la un moment dat, când un grup zgomotos de adolescenți încercă să se strecoare printre ei, îl apucă de mână.

În repriza a cincea, Jeffers o anunță că-i era din nou foame.

— Știi ce, îi spuse, dă o fugă până la stand și cumpără niște *hot dogs*.

Anne se uita la el, nevenindu-i să creadă.

În jurul lor lumea vuia ca o maree; magnificul fundaș dreapta de la Mets aruncase mingea în stilul lui obișnuit, imbatabil, și echipa Cardinals trebui să se mulțumească cu scorul de doi la zero. Dar în momentul în care Jeffers își exprimase dorința, un jucător care tocmai se afla într-o poziție foarte bună se pregăti să tragă. Mulțimea se ridică în picioare, în așteptare, și bătăi din palme ritmice, încurajatoare, umplură stadionul. Anne trebui să țipe ca Jeffers s-o audă.

— Nu pot, zise ea.

— De ce nu poți?

Îi simți brusc mâna pe picior, degetele mușcându-i mușchiul, strângându-l dureros.

— Pur și simplu, nu pot, zise ea, în timp ce lacrimile i se urcau în ochi.

Se uită la ea. Perfect, gândi.

— Ce s-a întâmplat?

Anne scutură din cap. Nu știa. Nu știa decât că era îngrozită de zgomot, de oameni și de lumea pe care el o introdusese dintr-odată în viețile lor.

— Te rog, spuse.

Jeffers n-o putea auzi; jucătorul marcase într-un nor de praf. Dar văzu cum gura ei formează cuvântul și asta îi era de ajuns.

— Bine, spuse. Numai de data asta.

Îi dădu drumul la picior.

Anne mulțumi din cap.

— Asta numesc ei un joc bang-bang, spuse el.

— Bang-bang?

— Da. Se întâmplă, bang! Bang! Bang! Bang! Jucătorul se lansează, bang! Apărătorul intervine, bang! A salvat mingea! Bang! Sau n-a salvat-o, bang! Întotdeauna mi-a plăcut clișeul ăsta.

Zări un vânzător de alune și-i făcu semne disperate cu mâna, ca să-i atragă atenția. Luă o pungă și, după ce începu să spargă cojile și să mănânce, băgă mâna în sacul cu aparate de fotografiat de care nu se despărțea și-și scoase Nikonul.

— Zâmbește, spuse, rotindu-se pe scaun spre ea.

Îi făcu o serie de fotografii.

Anne se simțea încurcată.

— Nu sunt pieptănată, spuse. Și cascheta asta caraghioasă…

El însă îi făcu semn să se uite pe teren.

— Fii atentă la joc, îi spuse. S-ar putea ca mai târziu să fie nevoie să-ți amintești unele amănunte.

Chestia asta o sperie și se strădui să se concentreze asupra jocului. Știu cum se joacă baseball, își spuse. Cunosc toate regulile. Am și jucat în echipa liceului.

Dar ce se petrecea pe gazonul artificial al terenului i se părea misterios, oricât de tare s-ar fi străduit să analizeze ce vedea.

Îndrăzni să se uite la Jeffers. Părea concentrat asupra jocului și a celor ce se petreceau pe teren, dar știa că preocuparea lui ascundea un alt scop. Mintea ei nu era în stare să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmpla.

Se cutremură în umiditatea aceea lipicioasă.

Era ametită și înghițea cu greutate. O dată, când îl văzu aplecându-se spre sacul de la picioarele lui, aproape că se înecă de spaimă.

În cele din urmă, când echipele schimbau terenul, îl întrebă cu o voce ce i se păru găunoasă:

— Spune-mi, te rog, de ce am venit aici?

Jeffers se întoarse spre ea și o privi fix. Izbucni apoi într-un hohot de râs.

— Suntem aici pentru că asta e America, asta e distracția națională, astea sunt echipele Mets și Cards. Dar, în primul rând, suntem aici pentru că sunt un fan al baseballului.

Râse din nou și se uită la ea.

— Așa că, vezi, continuă el, pentru moment nu omorâm pe nimeni. Doar timpul.

Șovăi.

— Mai târziu, spuse.

Anne nu mai puse nicio întrebare.

Rămaseră până la repriza a opta. Jeffers așteptă până ce Mets înscrise de patru ori. Apoi o apucă de mână și o conduse, laolaltă cu ceilalți fani ușor dezamăgiți, care plecau mai devreme, afară din

stadion. Pe când ieșeau, în urma lor răsună un strigăt colectiv puternic. Auzi o pereche de tineri, la câțiva pași distanță, care mergeau ascultând radioul, anunțând pe nimeni și pe toată lumea în același timp:

— Jack Clark a marcat patru puncte!

Jeffers încuviință.

— Ar trebui să știe, îi spuse încet Annei Hampton, că jocul nu se termină niciodată până nu s-a sfârșit de tot. Asta a spus-o un mare american.

— Cine? întrebă ea.

— Caryl Chessman, răspunse Jeffers.

Jeffers se asigură că Anne Hampton își prinsese bine centura, după care se duse în spatele mașinii și deschise portbagajul. Scotoci o clipă prin ceea ce el numea sacul lui cu de toate, după care scoase un set de numere de înmatriculare din Missouri. Le atașase în prealabil niște clipsuri metalice, așa că nu-i fu deloc greu să se aplece și să le fixeze bine chiar peste plăcuțele existente. Luă un cadru autocolant dintre acelea ieftine pe care le găsești în magazinele cu accesorii auto și-l puse deasupra, astfel ca galbenul numerelor de New York, care l-ar fi trădat, să nu se vadă și să poată scoate cu ușurință numerele de Missouri, la vremea cuvenită. Deschise apoi sacoșa cu arme și scoase un pistol automat ieftin, de calibrul douăzeci și cinci. Prins de interiorul sacoșei era un suport pentru gloanțe. Se asigură că vârfurile lor moi erau crestate, apoi introduse suportul în sacoșa cu aparate de fotografiat. Mai scotoci o clipă înainte să dea de o servietă simplă din piele. O scoase și încuie portbagajul.

Odată intrat în mașină, aprinse lumina interioară.

Anne îl văzu cum scoate un dosar mic, galben din servietă și-l deschide în poală.

Dosarul conținea un set de tăieturi din ziare și reviste, sub o listă bătută la mașină. Văzu cuvintele: Pistol/Mașină de scris/Acces/Ieșire/Urgență/Avocat/Acte de identitate. Fiecare categorie de cuvinte avea înșirată sub ea câteva alte categorii mai puțin importante, dar Anne nu fu destul de iute și lumina era prea slabă ca să le poată citi. Un număr de puncte fuseseră șterse și în dreptul altora se afla câte un semn mare. Câteva aveau ceva scris lângă ele. Văzu că dosarul mai conținea două hărți, una scrisă de mână, cealaltă o hartă cu grile a orașului. Părea că Jeffers trece în revistă listele și hărțile. Aruncă o privire spre tăieturile din ziare și văzu un articol de jumătate de pagină din revista *Time*. Era din secțiunea internă a revistei și avea următorul titlu: UCIDEREA LA ÎNTÂMPLARE A HOMOSEXUALILOR CREEAZĂ VÂLVĂ ÎN SAINT LOUIS. Văzu că articolele celelalte erau din *Post-Dispatch* din Saint Louis.

— În ordine, spuse Jeffers cu o voce ce purta în ea o urmă de nerăbdare. În ordine. Suntem gata.

Se uită la ea.

— Gata?

Anne nu știu ce să-i răspundă.

— Gata? o întrebă sever.

Dădu din cap că da.

— Bine, spuse el. Vânătoarea începe. Conduse mașina spre întunericul orașului.

După câteva clipe, Anne era complet pierdută. Se aflau pe o scurtătură, croindu-și drum printre zgârie-norii ce păreau că se ridică brusc, în noapte, chiar lângă ea, pentru ca în clipa următoare sa se învârtă pe străzi sărăcăcioase, prost luminate. După un timp, care ei i se păru de cel puțin jumătate de oră, Jeffers încetini. Anne Hampton se uită pe geam și văzu grupuri de bărbați stând în fața barurilor, în aerul cald al serii de vară, discutând, gesticulând. Jeffers înregistra totul, fără să scoată o vorbă.

Dar, gândi ea, și așa pare că știe exact încotro merge. Se strădui să nu se gândească la nimic. După ce se învârti vreo jumătate de oră împrejurul a vreo zece cvartale, Jeffers îndreptă mașina spre o stradă lăturalnică întunecoasă, oprindu-se în cele din urmă lângă curba de la capătul unuia dintre cvartale. Părea o zonă rezidențială, în care nu erau case, ci blocuri construite pe locul unor clădiri mai vechi, cu arbori plantați pe bucăți de teren luate din trotuar. Observă că se aflau destul de aproape de luminile mai strălucitoare ale străzii principale. Se uită cum Jeffers se strecoară prin fața mașinii și-i deschide portiera. Gândi că avea mișcări de păianjen, de animal de pradă. Se trezi pur și simplu ridicată din mașină și porniră, braț la braț, pe trotuar. Ca de fiecare dată, puterea mâinilor și a brațelor lui o uimi. Îi putea simți mușchii încordându-se de nerăbdare.

— Să nu spui nimic, îi zise Jeffers cu voce șoptită, amenințătoare. Nu te uita în ochii nimănui până ce nu aleg eu. Dar zâmbește și prefă-te că te simți bine.

Încercă, dar știa că arată patetic, nimic mai mult.

Se strădui să pășească drept.

Știa ce se va întâmplă, sau cel puțin își dădu dintr-odată seama că era pe cale să adauge un alt coșmar la cel al vagabondului, numai că nu se simțea în stare să facă nimic. Nici nu-i trecu prin minte că ar putea face altceva decât să coopereze.

Uită-te la cer, își spuse. Uită-te la luminile din jur, puține câte sunt. Văzu luna atârnând deasupra ramurilor unui copac și-și aminti brusc un cântec din copilărie: Vulpea ieși în noaptea rece… și rugă luna lumina să-și aplece… căci avea de mers mile vreo zece… până-n ora-a-a-ș. Muzica îi inunda gândurile ca un val liniștitor.

Se învârtiră de trei ori în jurul grupului de blocuri, trecând de fiecare dată pe lângă doi sau trei bărbați care mergeau grăbiți prin întunericul străzii lăturalnice. Când ocoliră a patra oară și se apropiau de mașină, îl simți pe Jeffers cum înțepenește lângă ea. Îi putea simți mușchii încordându-se și-și dădu seama că băgase mâna în sacoșa cu aparate de fotografiat.

— S-ar putea să fie ăsta, spuse Jeffers.

Păși în continuare spre bărbatul singur care se îndrepta, grăbit, spre ei.

— Încetinește puțin, spuse Jeffers. Vreau să trec pe lângă tipul ăsta la umbra copacului de colo.

Anne văzu că la jumătatea distanței dintre ei și bărbat se afla un copac mare, care făcea ca umbra nopții să pară și mai adâncă.

— Zâmbește în continuare, spuse Jeffers.

Anne se închipui brusc măturată în valurile mării de către un curent subteran puternic. Se agăță de brațul lui, brusc speriată că se va împletici sau va leșina.

Jeffers își puse toate simțurile în funcțiune. Privirea lui scrută zona, observând că era pustie. Auzul pândea orice zgomot, orice sunet ce-ar fi arătat că se petrecea ceva neobișnuit. Adulmecă până și aerul. Se simțea ca și cum ar fi luat foc sau ar fi fost îndrăgostit; fiecare terminație nervoasă din trupul lui era în stare de alarmă, pulsa. Metalul pistolului părea incandescent în mâna lui. Se sili să-și măsoare pașii, să încetinească, astfel încât să dea față cu omul acela în momentul precis, în momentul cel mai întunecat. Un marș al morții, gândi.

Mergeau împreună.

Jeffers estimă distanța: cincisprezece metri. Apoi, brusc, șase metri. Pe urmă trei, și-l salută pe bărbat din cap, zâmbindu-i.

Bărbatul era tânăr, probabil nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Cine ești? se întrebă Jeffers o clipă. Ai iubit viața? Părul blond al bărbatului era tuns scurt deasupra urechilor și la ceafă. Jeffers observă că avea un cercel ca un buton din aur în una dintre urechi. Purta o cămașă sport simplă, deschisă la gât, pantaloni sport și un pulover aruncat peste umeri cu un aer neglijent studiat.

Jeffers îl salută din nou din cap și bărbatul îi răspunse cu un zâmbet slab, timid, ușor nervos. Jeffers o strânse tare pe Anne de braț și văzu că zâmbește și ea.

Bărbatul ajunse lângă ei, apoi trecu mai departe.

Când depăși câmpul vizual al lui Jeffers, acesta scoase arma din sacoșă, cu degetul pe trăgaci.

Nu avu timp decât să-și spună: Fii calm.

Apoi se răsuci pe loc, chiar în spatele bărbatului, lăsând să cadă brațul Annei Hampton, ca să poată ridica pistolul cu amândouă

mâinile. Când țeava ajunse la nivelul capului bărbatului, Jeffers trase de două ori.

Zgomotul împușcăturii răsună pe stradă.

Bărbatul căzu în față, lovind cu zgomot trotuarul.

Anne Hampton înghețase. Încercă să ridice mâinile, ca să-și acopere ochii, apoi se opri, privind fix, îngrozită.

Jeffers sări peste bărbatul care zăcea, cu fața în jos, într-o baltă din ce în ce mai mare de sânge. Avea grijă să nu se atingă nici de om, nici de sânge. Bărbatul nu mișca. Jeffers se aplecă și-i mai trase un glonț în spate, căutându-i inima. Apoi, cu aceeași mișcare continuă, fluidă parcă, puse arma înapoi în sacoșă și scoase aparatul Nikon. Îl ridică la ochi și Anne auzi zgomotul filmului care se derula. Termină la fel de repede și puse aparatul înapoi în sacoșă.

O apucă pe Anne Hampton de braț și aproape c-o târî spre mașină.

Deschise iute ușa și o aruncă pe banchetă. Într-o clipă sări și el în spatele volanului. Porni mașina ușor și cu îndemânare, fără zgomot de cauciucuri, trecu încet pe lângă cadavrul de pe trotuar și o luă la vale pe strada pustie.

Anne se întoarse și, când trecură pe lângă el, se uită la trupul inert.

În câteva secunde erau departe.

Văzu că Jeffers mergea pe un drum stabilit dinainte. Putea simți forța concentrării lui, ca și cum crima ar fi creat un fel de sentiment palpabil. După cincisprezece minute, Anne văzu că ajunseseră într-un loc pustiu, într-o zonă de depozite din centrul orașului. Jeffers opri mașina și coborî fără o vorbă. Așteptă să-i dea și ei drumul, dar n-o făcu.

În spatele mașinii, Jeffers scoase plăcuța de Missouri, o șterse cu o cârpă și o aruncă într-o pungă de plastic închis la culoare. Vârî apoi punga într-o ladă mare de gunoi, urcându-se deasupra ca să se asigure că punga era bine ascunsă printre gunoaie.

Intră din nou în mașină și traversară orașul până ajunseră într-o suburbie. Jeffers opri lângă un magazin și la lumina din fața clădirii văzu ce face. Mai întâi își puse din nou mânușile chirurgicale. Luă apoi plicul cu scrisoarea pe care o scrisese mai devreme. Deschise dosarul și scoase din el un alt plic cafeniu. Îl scutură și Anne văzu cuvinte tăiate din ziar. Jeffers scoase și un tub din plastic de lipici obișnuit și lipi cuvintele pe plic. Folosi lipiciul și ca să închidă plicul.

Apoi vorbi.

— Nu strică să fii cât mai prudent. Știu că nu pot lua amprente de pe hârtie, doar dacă mi-aș mânji degetele cu cerneală. Numai că FBI are aparatura aia nouă, spectrografică, cu care abia acum mă familiarizez, și sunt în stare să separe enzimele și Dumnezeu mai știe ce. De-aia nu folosesc salivă. Dacă aș fi lins plicul ca să-l lipesc, ar fi putut afla ce grupă sanguină am, de exemplu. Naiba să-i ia, mă întreb

dacă n-ar fi aflat și numărul meu de la asigurările sociale. Așa că prudența e mama înțelepciunii.

Se uită la ea. Cuvintele i se rostogoliseră pe buze cu o plăcere agitată, ca de băiețel.

— Știi ce, spuse. Nu-ți face griji. Am terminat. Am scăpat. Mai rămân câteva fleacuri de rezolvat și ne putem întoarce liberi acasă.

Termină ce avea de făcut cu plicul și intră cu mașina în marșarier. Peste o clipă opri în fața clădirii mari a unei poște. Sări din mașină și puse plicul într-una dintre cutiile poștale.

Întors în mașină, îi spuse:

— Au mai rămas pistolul și armele. Dar astea le lăsăm pe mâine. Avem timp berechet.

Cu adrenalina curgându-i încă liberă prin sânge, îndreptă mașina înapoi pe autostrada interstatală. Anne Hampton se răsuci pe scaun, privind pe geamul din spate la luminile orașului, care dispăreau în urma lor.

O văzu cutremurându-se.

— Ți-e frig?

Încuviință din cap.

Jeffers nu făcu nimic.

— Ești obosită?

Anne își dădu seama că era epuizată. Încuviință din nou.

— Ți-e foame?

Simți că i se face rău.

— Eu sunt mort de foame, spuse el. Aș mânca și un cal, cum zice proverbul.

Povestea asta n-are sfârșit, gândi ea. E veșnică.

După o clipă, Jeffers vorbi iar.

— E teribil de ciudat, începu el cu glas egal. Homofobul care i-a omorât pe toți tipii ăia din Saint Louis, cred că șapte până acum, scrie întotdeauna în versuri. Cel puțin așa pretinde *Post Dispatch*.

Jeffers scutură din cap.

— Ziarele nu i-au dat o poreclă, lucru care mi se pare cam ciudat. Vreau să spun că atunci când au de-a face cu un asasin în serie cum e ăsta, de obicei îi dau bietului tip o poreclă. Cum ar fi Ucigașul de Homosexuali sau Homo Homicides, sau ceva la fel de tâmpit și jignitor.

Se uită la ea și-i citi oboseala din ochi.

— Știi ce s-a întâmplat chiar acum? o întrebă.

— Da, răspunse ea posomorâtă.

Jeffers întinse mâna și o plesni, dar nu prea tare, gândind: Probabil e moartă de oboseală.

Lovitura primită pe obraz o trezi pe Anne Hampton din oboseala și apatia care o cuprinseseră din momentul împușcăturilor de pe stradă.

— Știi ce s-a întâmplat cu adevărat? o întrebă din nou.

Clătină din cap.

— Ei bine, tocmai am realizat o imitație destul de reușită a unui număr de alte crime care au avut loc în acest frumos oraș în ultimul an și jumătate sau cam așa ceva. Ce am făcut noi e ceea ce poliția numește copie la indigo. Știi, ei rețin întotdeauna vreun amănunt din presă, astfel că sunt în stare să spună cine ce a făcut. Crimele la indigo îi înnebunesc. Trebuie să vezi lucrurile așa cum le văd ei: în timp ce se dau peste cap ca să găsească un nebun, vine un alt nenorocit și le încurcă toată treaba. Le ia timp, și vorbim aici de ore de muncă pe persoană, să deosebească crimele între ele. Așa că până ce echipa, oricare ar fi ea, căreia i se încredințează sarcina de a-l găsi pe acel asasin își dă seama cam ce s-a întâmplat, noi am dispărut. Nicio probă. Nicio urmă…

Anne văzu că zâmbea. Ca pisica din Cheshire.

— Oh, nu e total lipsit de risc, să nu crezi una ca asta. S-ar putea să ne fi văzut cineva dintr-unul din apartamentele din jur. Poate mi-a căzut ceva, sau ți-a căzut ție și nu ne-am dat seama. Ceva ce poate să-l facă pe un detectiv țâfnos, tenace să ne ia urma. Vezi, tocmai aici stă cea mai mare parte din plăcere. Starea în care aștepți să bată cineva la ușă.

Ciocăni în volan cu degetele și zgomotul o sperie.

— Pricepi, asta e ce am înțeles din toate studiile pe care le-am făcut. De obicei, poliția îi prinde pe asasini pentru că și ei și victimele au legătură cu ceva anterior crimei. Tot ce-i rămâne poliției de făcut e să descopere ce relație a dus la omor. Asta în cea mai mare parte dintre cazuri. Mai sunt apoi criminalii în serie, ale căror crime urmează un tipic anume. Bineînțeles că omorurile astea sunt foarte greu de rezolvat, pentru că asasinii nu stau locului. Odată trecut sub altă jurisdicție, poliția e paralizată. Dar am un mare respect pentru poliție. Au rezolvat mult mai multe cazuri de acest fel decât crezi. Adesea pentru că tâmpitul respectiv o dă în bară cu altceva, și copoii se reped asupra lui ca rechinii. Să nu subestimezi niciodată intuiția unui copoi, zic eu. Cu toate astea, cel mai greu de rezolvat sunt crimele făcute la întâmplare, care nu urmează niciun tipar.

Un timp m-am gândit să mă apuc de genul ăsta de crime. Să mă duc, pur și simplu, într-un oraș, să aleg un biet tip la întâmplare și să-i vin de hac. Dar mi-am dat seama că și asta ar fi, de fapt, un tipar și că, până la urmă, un copoi de undeva își va da seama. Este teoria milionului de maimuțe, a milionului de mașini de scris. Până la urmă cineva va bate la mașină operele integrale ale lui Shakespeare.

Ce mi-a mai rămas, deci?

Anne nu credea că așteaptă cu adevărat un răspuns de la ea.

— A trebuit să combin acest aspect aleator cu un tipar. M-am

gândit foarte bine. Am calculat. Mi-am imaginat soluții. Și știi la ce concluzie am ajuns?

Anne nu răspunse nici de data asta. Vocea lui o hipnotiza.

— Un proiect de o mare simplitate și, ca urmare, de o mare frumusețe.

Zâmbi.

— Copiez. Continuu să studiez. Aflu tot ce se poate afla despre un Ucigaș de pe Autostradă, sau despre un Ucigaș din Campus sau un Ucigaș din Munți. Presa îmi e de mare ajutor. Mă duc pe urmă și organizez o copie credibilă. Așa că poliția, care caută pe cu totul altcineva, se trezește cu crima asta aberantă în mijlocul unei chestii mai ample și, cred ei, mai importante. O ignoră. O dau deoparte. O aruncă la coș. O clasează.

Trase adânc aer în piept.

— Cei mai mulți ucigași sunt prinși pentru că, în aroganța lor, își pun un fel de semnătură pe crimă. Eu sunt mai modest. Pentru mine actul în sine e important. Nu semnătura. Drept care, ca să ucid, mă transform în altcineva. Îmi transfer mintea în capul persoanei respective. Folosesc amănunte pe care le știu și unele pe care le pot ghici și-mi creez propria capodoperă.

Sosesc. Ucid. Plec. Și nimeni, în afară de mine, nu bănuiește nimic.

Așteptă o clipă înainte să continue.

— Am ajuns să fiu perfect, prea prudent. Prea deștept, prea desăvârșit. Clătină din cap.

— O bătaie în ușă? Un mandat? Niciodată. Nu mă dau mare. E vorba aici de eficiență și de încredere în sine.

Anne avu senzația că percepe o notă de tristețe în glasul lui.

— De fapt, nu mai e chiar atât de palpitant. Se uită la ea. Sincer să fiu, a devenit mult prea ușor.

— De-aia te afli aici, îi spuse într-o doară. Ești aici ca să mă ajuți să duc toate astea la sfârșitul potrivit, corect, suficient de vulcanic.

Își întoarse privirea.

— Acum poți să dormi, spuse. Eu sunt în priză. Cred că e mai bine să conduc în continuare. Simți, brusc, o imensă și plăcută ușurare. Își spuse: Asta e. Am spus cuiva totul. Acum lumea va ști.

— Mergem acasă, spuse Jeffers. O luăm încet, sigur. Dar ne îndreptăm spre casă. Noapte bună, Boswell.

Îi auzi vocea și percepu cuvântul: acasă. Oricât s-ar fi străduit, cuvântul acesta nu izbutea să trezească în ea imaginea concretă a casei și a părinților ei. Ce-i apărea în schimb în minte părea cețos și depărtat, ascuns parcă sub o peliculă, și-i era greu să spună ce anume reprezenta, deși știa că o sperie.

Simți cum mașina țâșnește înainte și închise ochii, urând bun venit noului ei coșmar.

NOUĂ

O altă ședință obișnuită a băieților rătăciți

14

Martin Jeffers era treaz și singur.

Dar singurătatea lui colcăia de amintiri. Odată, când erau mici și în vacanță la Cape Cod, fratele lui găsise un pui de șoim cu o aripă rănită. Vara șoimului, gândi. Vara înecului. O clipă se întrebă de ce își adusese aminte de pasăre, de vreme ce evenimentele de mai târziu din acel august fuseseră cu mult mai importante. Dar mintea îi era plină de imaginile acelea. Doug găsise pasărea pe un drum murdar, țopăind în suferință și trăgându-și aripa după ea. Două săptămâni, își aminti Jeffers, fratele lui își petrecuse tot timpul scormonind prin pădure, răsturnând bușteni putrezi, ridicând pietre acoperite de mușchi, într-o continuă căutare de gândaci, gâze, șerpi mici și melci, pe care i le aducea conștiincios acasă păsării, care le înghițea pe loc și țipa că mai vrea. Martin Jeffers zâmbi. Chiar așa numiseră pasărea: Țipătoarea. În puținul timp liber pe care îl aveau, bântuiseră prin biblioteca locală, luând acasă zeci de cărți despre păsări, tratate despre vânătoarea cu șoimi și manuale de medicină veterinară. După două săptămâni, pasărea se cocoța pe umărul lui Doug ca să mănânce și Martin Jeffers își aminti de figura triumfătoare a fratelui său atunci când așezase pasărea pe ghidonul vechii lui biciclete și se dusese cu ea în oraș și înapoi.

Martin Jeffers duse mâna la frunte și se cutremură.

Ticălosul bătrân, gândi. Doug avea dreptate să-l disprețuiască.

Tatăl lor le spusese să se descotorosească de pasăre.

Doug nu voia s-o pună în colivie, așa că șoimul își făcea nevoile prin tot depozitul unde o ținea. Chestia asta îl înfuriase pe negustor, care le dăduse celor doi băieți un ultimatum simplu, înfiorător: o puneți în colivie, îi dați drumul, dacă nu… Partea asta cu *dacă nu* era cea mai prevestitoare de rele. Dacă nu-și poate folosi aripile, se plânsese fratele lui, moare de cum îi dăm drumul. Își aminti de fața fratelui său, înroșindu-se de furie. Și nu poți închide o pasăre sălbatică în colivie! strigase Douglas Jeffers. Moare. Moare sigur și se prostește, rozând cu disperare barele, fără să înțeleagă ce se întâmplă cu ea. Doug era hotărât. Întotdeauna era așa. Martin Jeffers își aminti cum se ținea după fratele lui, alergând din greu pe piciorușele subțiri, încercând să se țină după pasul furios al lui Douglas Jeffers. Fratele meu mergea întotdeauna mai repede, când era mânios, gândi Jeffers. Stăpân pe el, dar mai repede.

Pasărea rămăsese cu încăpățânare pe umărul fratelui său, cu ghearele înfipte în cămașă și în mușchi, cu chipul ei trufaș de șoim îndreptat în direcția vântului, în timp ce Douglas Jeffers vâslea pe helești ce despărțea casa lor de drumul spre ocean. Trăsese barca la

mal și o luase pe un drum prost. Ajunseseră la un câmp întins, cu gunoaie și nisip, pe care creșteau până la brâu ierburi de mare și tufișuri. Oceanul era la vreo cinci sute de metri depărtare, imediat după un șir de dune de nisip înalte, și Martin Jeffers își aminti de zgomotul valurilor, ca un ecou profund în amintirea lui. Briza vălurea ierburile din jurul lor și părea că fratele lui înoată prin niște curenți puternici. Soarele după-amiezii strălucea, lovindu-le cu intensitatea verii capetele. Martin Jeffers își văzu fratele ridicând brațul, ținând șoimul sus, așa cum văzuse în cărțile ilustrate despre vânătoarea cu șoimi în evul mediu. Încercă apoi să-i dea drumul în înaltul cerului. Martin Jeffers văzu aripile bătând neregulat, încercând să se ridice în azur, apoi căzând, căzând înapoi pe brațul fratelui său. „N-are niciun rost, spusese fratele mai mare. Aripa aia nu e în stare să zboare."

Apoi adăugase: „Știam că așa va fi".

Nu mai rostise absolut nimic. Se târâseră anevoie până la barcă, în tăcere. Doug vâslise repede, cu spinarea încordată de efort, ca și cum forța fizică ar fi putut schimba lucrurile.

Amintirea lui Martin Jeffers aluneca spre dimineața următoare. Doug se sculase înaintea lui și-l văzuse dintr-odată lângă pat, cu părul ciufulit, cu fața posomorâtă, cenușie și plin de mânie. „Țipătoarea a murit", spusese fratele lui.

Ticălosul ăla bătrân o omorâse în timp ce ei dormeau. Se dusese în magazie, prinsese biata pasăre încrezătoare și-i sucise gâtul.

Martin Jeffers era copleșit de propria-i furie. Inima i se umplea de durerea de nestăpânit a copilăriei trezite în amintire.

Era un om crud și fără inimă și mi-a părut grozav de bine că a pățit ce a pățit. Mi-aș fi dorit numai să fi suferit mai mult! Își aminti cum strigase aceste cuvinte în fața medicului său terapist, care îl întrebase pe o voce enervant de calmă dacă era sau nu adevărat. Bineînțeles că era adevărat! Omorâse pasărea! Ne ura! Întotdeauna ne-a urât. Ăsta era singurul lucru în care dovedea consecvență. Ăsta și faptul că făcea totul după cum voia el. N-ar fi șovăit să se furișeze noaptea la noi în cameră și să ne strângă de gât, așa cum făcuse cu pasărea! Își dorea s-o facă!

Martin Jeffers își amintea cum se uitase la pasărea moartă din mâinile fratelui său.

Nici nu-i de mirare că-l ura atât de mult. Nu te poți naște cu o astfel de ură. Trebuie s-o clădești cu grijă din cruzime și indiferență, dând mai întâi la o parte orice urmă de dragoste și de afecțiune. Asta îi spusese medicului. O întrebase pe femeia așezată în spatele capului său, astfel ca să n-o poată vedea. Dacă ai fi avut un tată ca ăsta, nu ți-ai fi dorit să ajungi să îngrijești de oameni? Să încerci să-i ajuți? De ce naiba crezi că sunt aici?

Și, bineînțeles, medicul nu zisese nimic.

Amintirile, straturi-straturi, fierbeau în mintea lui Martin Jeffers.

Nemernicul, nemernicul, nemernicul.

În seara aceea nimeni nu rostise niciun cuvânt. Nimeni nu spusese niciodată nimic. Stătuseră cu toții la masă și se purtaseră de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Și-o aminti pe mama lor uitându-se la Doug și la el și spunând: „Îmi pare rău că pasărea a zburat". Amândoi băieții o priviseră fără să le vină să creadă și, în cele din urmă, ea își ferise privirea și nu se mai vorbise despre asta. N-a știut niciodată nimic, i-a spus doctoriței. Tot ce făcea era să se gătească, să se împopoțoneze și să-i giugiulească, mai ales cu pupături umede, care-i scoteau din fire, și nu știa niciodată nimic, și dacă încercai să-i spui ceva, îți întorcea spatele.

Tatăl lor înfuleca liniștit.

Nemernicul.

Martin Jeffers se lăsă pe spate în scaun. Se revăzu în dimineața aceea, trezit din somnul cel mai dulce de vocea fratelui său, apoi treaz de-a binelea la vederea păsării moarte din mâinile acestuia. Pasărea era țeapănă, frântă.

Revăzu apoi, în amintire, doar mâinile fratelui său.

Și se gândi: Dumnezeule mare!

O repetă cu voce tare, deși nu era nimeni pe aproape care să-l audă:

— Dumnezeule mare! Nu!

Simți cum forța amintirii era strivită de acest gând, de parcă o greutate neobișnuit de mare îi apăsa umerii.

— Oh, nu. Nu, nu, își spuse.

Mintea i se umplu pe loc de o tristețe întunecată și de oroare.

Și în clipa aceea își dădu brusc seama cine omorâse pasărea.

Sunt un timid, gândi Martin Jeffers.

Lucrurile astea ni s-au întâmplat și lui, și mie, eu am ajuns tăcut și introvertit și singuratic și pasiv, iar el a devenit… Jeffers se opri înainte de a găsi un cuvânt potrivit.

Îl văzu pe fratele său în gând, chipul lui destins, îmbujorat, rânjind. Se strădui să și-l amintească în momente de furie și-și aminti forța tăcerilor lui Douglas Jeffers. Acestea îl speriaseră întotdeauna. Își aminti cât de insistent îi cerea să vorbească cu el. Se gândi la Mercedes și la fotografiile nepoatei ei, de la locul crimei, și încercă să facă o legătură între aceste două imagini.

Scutură din cap.

Nu poate fi Doug, gândi.

Apoi se trezi gândind: De ce nu?

Nu fu în stare să răspundă la această întrebare.

Martin Jeffers se ridică în picioare și începu să umble prin casă.

Locuia la parterul unei clădiri vechi din Pennington, New Jersey, un orășel înghesuit între Hopewell și suburbiile Trentonului. Hopewell era ceva mai la vest de Princeton și Martin Jeffers își aminti enervat că, de fiecare dată când cineva pomenea de Hopewell, chiar și când erau copii, fratele lui le amintea tuturor celor care voiau să-l asculte că micul oraș adormit era celebru pentru un singur lucru: acolo fusese răpit copilul lui Lindbergh.

Crima secolului, gândi Martin Jeffers.

Îl luă cu frig și se îndreptă spre fereastră. Își lipi mâna de geam și simți căldura verii târzii. Totuși se cutremură și deschise brusc fereastra, lăsând-o crăpată.

Găsiseră copilul în pădure, gândi. Descompus.

O clipă se întrebă dacă nu cumva fiecare stat își marca istoria prin crime. Fu uluit când își dădu seama cât de multe știa fratele lui. Și-l aminti vorbind despre Ucigașul din Camden, care într-o zi caldă de început de septembrie, în 1949, ieșise din casă și trăsese calm, omorând treisprezece persoane cu un pistol Luger, amintire de război. Cu câțiva ani în urmă, Doug fusese fascinat când aflase că fratele său îl vizita deseori pe acest individ pe care ziarele îl descriseseră o dată ca fiind un câine turbat. Se afla la spitalul de psihiatrie din Trenton, ale cărui săli le străbătea liniștit, un pacient model de mai bine de douăzeci și cinci de ani, care nu protesta niciodată când infirmierii îi dădeau doza zilnică de thorazină, mellaril sau halidol. Pacienții îl botezaseră vitamina H. Ucigașul din Camden o lua întotdeauna fără să se plângă. Fără un scâncet de protest.

Pe Doug îl interesa întotdeauna genul ăsta de lucruri.

Martin Jeffers clătină din cap.

Da, dar la fel era și reporterul acela de la poliție care venise să scrie un articol despre spital pentru un ziar din Philadelphia. Și lucrurile astea le spui la fiecare seminar sau întrunire tâmpită la care participi. O mulțime de oameni își mai amintesc de această crimă.

Tocmai asta era problema, gândi. Întotdeauna oamenii sunt fascinați de crime. Și era firesc ca fratele lui să fie interesat de ele. Ce naiba, doar petrecuse atâta amar de vreme vânându-i pe hoți și pe vardiști cu aparatul lui de fotografiat, nimic mai normal decât să-l intereseze.

Făcu o pauză.

Dar până unde mergea acest interes?

Clătină din nou din cap. Le respingea, gândi.

Ridicol.

Îți cunoști fratele, își spuse.

Își îngropă capul în palme.

Nu era în stare să plângă. În mintea lui era o adevărată harababură.

Chiar îl cunoști? se întrebă.

Se gândi la tipii din grupul lui de terapie. Și-l imagină brusc pe fratele lui printre ei. Apoi, la fel de iute, se imagină și pe sine așezat în mijlocul lor.

Plecă de la fereastră, de parcă traversarea camerei ar fi putut să-i schimbe gândurile.

— Fir-ar să fie! spuse cu voce tare. La naiba cu toate astea!

Se gândi la tatăl și la mama lui.

— Cum să-i fi putut iubi? se întrebă.

Se gândi la femeia aceea medic terapist. Pe unul dintre pereții din biroul ei atârna un tablou abstract, o reproducere după Kandinsky, numai unghiuri și forme viu colorate și puncte plutind pe un fond alb ca zăpada. În fața lui era o gravură de Wyeth, imaginea mută a unui hambar în nuanțe de cenușiu și cafeniu, în lumina palidă a serii care se lăsa. Realismul american. Alăturarea celor două tablouri îl șocase tot timpul, dar nu apucase niciodată s-o întrebe pe doctoriță de ce le alesese și de ce le pusese acolo.

„—Ei bine, întrebase ea, crezi că i-ai iubit pe mama și pe tatăl tău adevărați? — Lucrau într-un circ! Un bețiv și o curvă! îi scăpase într-un acces de furie. S-au despărțit și pe urmă ne-au părăsit și pe noi! Aveam doar trei sau patru ani… Nu-i cunosc. Cum poți iubi pe cineva sau ceva ce nu cunoști?”

Bineînțeles că ea nu răspunsese.

Și, oricum, el cunoștea răspunsul.

Era ușor. Mintea creează ceva ce iubești chiar dacă n-ai decât o minusculă amintire a unei atingeri, a unui sunet, a unei senzații.

Se gândi apoi la ce urmase.

Mintea poate crea și ceva ce urăști.

Se duse spre un birouaș dintr-un colț a ceea ce trecea drept camera lui de zi, de fapt o cameră plină de hârtii, hârțoage, romane în ediții de buzunar, romane clasice, texte și rapoarte medicale, reviste, două scaune și o sofa, un televizor și un telefon. Privi în jur, la lucrurile lui. Lipsite de valoare. Lucrurile sărăcăcioase ale unui om care trăia o viață sărăcăcioasă. Își aruncă privirea pe birou și zări un plic așezat pe marginea mapei. Pe el scria, cu scrisul lui: *Cheia de la apartamentul lui Doug.*

Își aminti cum fratele lui i-o aruncase neglijent. O călătorie sentimentală, spusese.

Nimic nu e întâmplător.

Totul făcea parte dintr-un plan. Conștient sau nu. Luă cheia din plic și o ținu în mână. Clătină din cap. Încă nu, își spuse. Nu sunt convins. Nu sunt sigur. Nu mă amestec în viața lui. Încă nu.

Își dădea seama că sentimentele lui nu erau sincere.

Lăsă apoi plicul să cadă din nou pe birou și se îndreptă spre un fotoliu. Se uită la ceas. Trecuse bine de miezul nopții. Dormi, își spuse.

Se lăsă să cadă pe fotoliu, știind că nu va dormi.

Se gândi la inspector.

Martin Jeffers încercă să-și imagineze ce forțe o mânau. O clipă se gândi că era, într-un fel, pură, că unica ei motivare reală era dreptatea. Chiar dacă aceasta îmbrăca forma războiului, sau a răzbunării, sau a mâniei, tot cinstită era. Chiar și a crimei? se întrebă. Nu formulă un răspuns, dar îl știa: n-aș avea încredere în nimeni care întoarce și celălalt obraz. Psihiatria modernă nu recunoaște un astfel de altruism total. Mercedes își croi din nou drum în conștiința lui. Îi văzu chipul grav, nesurâzător, plin de o determinare cumplită, părul tras sever spre spate. Ce e mai înspăimântător, gândi, e că nu se poartă ca și cum ar fi un bărbat. Un inspector femeie. Ar trebui să fie ca din granit, genul de funcționar de vârstă mijlocie, cu mâini de țărancă și cu o viziune limitată asupra lumii. Inspectorul Barren poartă mătase și pantofi nu prea comozi și mă sperie cu atât mai mult. De regulă, femeile nu-și urmăresc prada de-a lungul și de-a latul Statelor Unite. Ele nu sunt motivate de egocentrismul stupid și lipsit de sens al bărbaților. Sunt mai mondene, mai înțelegătoare.

Zâmbi, gândindu-se cât era de fleț.

Lecția numărul unu, prima zi la facultatea de medicină: Nu generaliza. Nu caracteriza.

Cuvintele obsesie și constrângere îi apărură în minte, dar pe moment nu știu ce să creadă. Se gândi la fratele lui, la inspector și pe urmă la sine.

Nu era de mirare, gândi apoi, că vechii greci inventaseră Furiile și că acestea erau femei. Gândurile îi alergau de la mit la fantezie. Chiar dacă mi-aș scoate ochii, tot aș vedea.

Martin Jeffers privea fix de cealaltă parte a camerei, cu ochii ațintiți pe ceas, speriat de noapte, așteptând dimineața, dorindu-și cu disperare să revină la rutina vieții lui: dușul de dimineață, ceașca de cafea băută în grabă, drumul cu mașina până la spital, prima serie de vizite și ședințele regulate ale grupului, urmate de discuțiile cu pacienții care ciocăneau timizi la ușa biroului său. Își dorea ca totul să revină, brusc, la normal. Așa cum era, așa cum fusese înainte de ziua de azi. Își dădu seama cât de copilărească era dorința lui și zâmbi: mi-aș dori să fiu din nou în Kansas, din nou în Kansas, Kansas… închise ochii și râse fără prea mare chef de farsa pe care i-o juca memoria, dar știa că nimic nu se va schimba când îi va deschide. Nu există încălțări fermecate, gândi. Degeaba bați de trei ori din călcâie. Brusc își aminti cum își descria fratele lui munca: pe urmele diavolului.

Se ridică, se duse la un garderob și luă de pe un raft un șal călduros. Și-l petrecu peste umeri și se așeză la loc în fotoliu. Stinse lumina puternică de pe măsuța de lângă el și stătu liniștit în întuneric, dorindu-și să rămână treaz, dorindu-și să doarmă, prins între cele

două dorințe, fiecare dintre ele reprezentând o perspectivă la fel de înspăimântătoare.

Afară, în mașina, Mercedes Barren văzu lumina stingându-se. Așteptă cincisprezece minute, ca să fie sigură că Martin Jeffers nu pleacă de acasă. Lăsă apoi bancheta cât mai mult pe spate și trase peste ea o pătură subțire, pe care o luase din camera de hotel. Verifică din nou dacă portierele erau încuiate, dar lăsă geamul puțin crăpat ca să intre aerul rece al nopții. Pennington, gândi ea, e un loc cât se poate de sigur, un loc pentru familii, vecini și picnicuri în curtea din spatele casei. Își aminti că, la sfârșiturile de săptămână cu meciuri de fotbal între echipele liceelor, se plimbase pe străzile acelea mărginite de copaci. El nu știe, se gândi. Nu știe că și eu sunt, aici, acasă. Își desfăcu cureaua de la blugi și, aruncând din nou o privire atentă spre apartamentul cu luminile stinse, se destinse, lăsându-și degetele să se joace pe mânerul revolverul cu calibrul de nouă milimetri ce se odihnea pe pântecele ei, sub pătură. Ca de obicei, prezența lui acolo o liniștea. Îi dădea încredere. Alungă gândul care o tulburase cea mai mare parte a serii. Știa că era polițistă și faptul că se pregătea să devină infractor nu era deloc în regulă.

Dar numai pentru scurt timp. Din interes.

Goni din nou acest gând.

Apoi închise ochii ca să nu mai vadă noaptea de afară.

Visele ei însă fură neliniștitoare, aducând laolaltă oameni care nu aveau nimic în comun: soțul ei și Sadegh Rhotzbadegh, frații Jeffers și șefii ei, tatăl ei. Când farurile unei mașini care trecu pe lângă ea o treziră chiar înainte să se crape de ziuă, se simți ușurată. Se uită la stopurile mașinii ce se pierdea în întunericul cenușiu. Reuși să distingă luminile roșii și albastre de pe acoperișul ei și o clipă se întrebă ce polițist somnoros putuse să treacă fără să observe o persoană singură într-o mașină parcată pe o stradă rezidențială. Ce sens mai avea patrularea dacă nu observai ceva neobișnuit? Dar îi părea bine că nu fusese descoperită, deși știa că insigna și felul ei brusc de a fi ar fi fost de ajuns drept orice explicație.

Văzu cum luminile roșii dispar după un colț îndepărtat. Luciră mai puternic o clipă, când polițistul apăsă frâna, apoi dispărură. Mercedes se întinse și privi în jur. Întoarse oglinda astfel ca să poată să se aranjeze cât de cât. Apoi se aplecă și bâjbâi după termosul de cafea și sandvișul pe jumătate mâncat pe care le luase cu ea. Cafeaua era călduță, dar mai bună decât nimic și o sorbi încet, încercând să se convingă că era fierbinte.

Văzu cum ramurile copacilor din jurul ei încep să se schițeze încet în lumina dimineții. O pasăre ciripi tare, apoi o alta. Formele caselor păreau că se înalță țepene și goale, pe măsură ce zorile puneau

stăpânire pe ele.

Coborî mâna și-și pipăi pântecele, acolo unde dunga groasă, rotundă a cicatricei lăsate de glonț se ascundea sub fustă. Mașina patrulei care trecuse, liniștea din preajma zorilor, toate îi treziseră propriile amintiri. Se gândi la cum e când se trage în tine; încă mai era întuneric, dar se apropia sfârșitul schimbului. Unele aspecte ale celor întâmplate rămâneau încă un mister pentru ea. Totul se petrecuse într-o altă dimensiune temporală; unele momente erau parcă proiectate mai repede, cu o viteză amețitoare; altele păreau luate cu încetinitorul, ca o ceață ce se târăște.

Îi zărise pe cei doi pușți.

Mergeau iute pe stradă, cu o grabă ce-ar fi electrizat orice ofițer de poliție cu o experiență de mai bine de câteva minute.

— Am impresia că ăia doi pun ceva la cale, îi spusese partenerului ei. Adolescenții purtau bascheți cu căpute înalte. Și-au pus încălțări speciale, adăugase, de nu cumva e vreun meci planificat la ora cinci dimineața despre care noi nu știm nimic… Partenerul se uitase la cei doi băieți câteva secunde și aprobase din cap.

— Nu miroși de la o poștă că sunt drogați? râsese el. Hai să-i înhățăm iute și gata.

Mercedes chemase dispeceratul:

— Suntem paisprezece-zero-unu, la colțul străzii Flagler cu Northwest Douăzeci și Unu. Avem doi suspecți. Solicităm sprijin.

Întotdeauna îi plăcuse autoritatea care se strecura în vocea ei când rostea codurile ofițerului de patrulare. Pe moment, în radio se auziseră paraziți, în timp ce partenerul ei întorsese brusc mașina și o luase pe urmele celor doi băieți. Apoi dispeceratul confirmase primirea mesajului, spunându-le că ajutoarele erau pe drum.

Se aflau la numai câțiva metri în spatele adolescenților, care nici nu întorseseră capul, când partenerul ei aprinse girofarul.

— Asta o să-i trezească, spusese.

Chiar așa se și întâmplase. Tresăriseră amândoi și încremeniseră locului. Văzuse că erau amândoi foarte tineri.

— Copii, spusese partenerul ei. Dumnezeule.

Coborâseră din mașină și se apropiaseră de cei doi.

— Mă întreb ce au furat? întrebase el într-o doară.

Deseori se gândise la cuvintele acestea: viața ta.

Nu văzuse arma până n-o îndreptase spre ei. Erau cam la un metru distanță. Își aminti disperarea cu care încercase să apuce revolverul din dotare, în timp ce partenerul ei întinsese mâinile în față, ca și cum ar fi putut abate glonțul. Acesta pornise din țeava armei și brațul lui o lovise în momentul în care-l trântise pe spate. Își aminti cum văzuse arma întorcându-se, de parcă n-ar fi ținut-o nimeni, și îndreptându-se spre ea. Uneori își imagina că putuse să vadă glonțul ieșind de pe

țeavă și parcurgând distanța dintre ea și armă.

Își aminti apoi cum zăcea pe jos și se uita spre cer, conștientă că în curând vor veni zorii și schimbul ei va lua sfârșit și se va putea duce acasă și-și va citi ziarul cât va mânca un mic dejun tihnit. Pentru ziua aceea avea în plan câteva cumpărături; poate că se schimbase temperatura, căci se hotărâse să-și cumpere ceva șic și sexi, chiar dacă n-o să poarte niciodată ce și-a cumpărat. Numele magazinelor trecuseră cu viteza fulgerului prin mintea ei. Tot timpul cât se gândise la asta, mâinile ei pipăiseră pântecele și simțiseră cum sângele lipicios și fierbinte se scurge din ea.

Ochii ei se ațintiseră asupra cerului ce se lumina încet, respirația îi devenise tot mai slabă și-și aminti că-i văzuse pe cei doi adolescenți agitându-se în raza ei vizuală. Se uitaseră în jos la ea, întâlnindu-i privirea. Văzuse cum unul dintre ei ridică arma și se gândise atunci la familia și la prietenii ei. Dar în loc să tragă, adolescentul lăsase arma să cadă, înjurând, și o luase la goană. Nu putea să uite zgomotul bascheților lui îndepărtându-se, pierzându-se în depărtare în timp ce corul sirenelor o înconjura ca promisiunea unei șanse de supraviețuire.

În mașină, lăsă amintirea să dispară și văzu un băiat care aducea ziarele de dimineața pe bicicletă, cotind ba la dreapta, ba la stânga, în susul străzii, și aruncându-le pe verandele din fața caselor cu obișnuința și încrederea pe care ți le dau exercițiul îndelung. O zări pe Mercedes și, după o scurtă privire surprinsă, zâmbi și-i făcu semn cu mâna. Mercedes coborî geamul și-l întrebă:

— Ai vreunul în plus?

Băiatul opri bicicleta.

— Da, azi chiar am unul. Bătrânul domn Macy, din capul străzii, e în vacanță și am uitat. Vreți să-l cumpărați pe al lui?

Mercedes scoase o bancnotă de un dolar din buzunar.

— Poftim, spuse. Păstrează restul.

— Mulțumesc, doamnă. Poftim.

Pedală mai departe, făcându-i semn cu mâna.

Principalele titluri vorbeau despre noi probleme în Orientul Mijlociu. O fotografie arăta cum membrii echipei de salvare scoteau cadavrele dintr-o clădire distrusă, victime ale unei bombe dintr-o mașină condusă de un șofer sinucigaș. Dedesubt, știrea cea mai importantă pe plan național, o lege privind impozitele, fusese aprobată de Congres. Pe prima pagină erau relatate două delicte, prima zi a procesului unui șef celebru al mafiei, un articol și o fotografie a respectivului urcând scările tribunalului, și un articol despre o crimă din localitate. Pe acesta îl citi primul: proprietarul unei case surprinsese un hoț în timp ce pătrundea înăuntru și trăsese în omul neînarmat, omorându-l cu o armă neînregistrată și, deci, ilegală. Acuzarea încă nu se decisese dacă să-l condamne sau să-i dea o

medalie.

Deschise la paginile de sport. Pregătirile pentru campionat erau în toi și aveau loc ultimele excluderi. Trecu pe o altă pagină, ca să vadă dacă nu cumva echipa Delfinilor renunțase la vreunul dintre jucătorii ei favoriți, dar văzu că nu era cazul. Remarcă însă că Patrioții renunțaseră la unul dintre vechii lor oameni de linie. Era un bărbat solid ca o stâncă dintr-unul din statele de bază din Midwest, care jucase întotdeauna enervant de bine împotriva echipei Delfinilor și, cu anii, ajunse-se să-l admire pentru efortul lui constant, făcut în anonimat și durere. Știrea o întristă brusc, aducându-i aminte cât de repede poate veni moartea și cât de schimbătoare e viața. Gândi că-și va dori din răsputeri ca înlocuitorul lui să dea chix.

Până la urmă totul se schimbă. Toți trecem la ceva nou, gândi.

Se uită din nou la locuința lui Jeffers și încremeni când își dădu seama că aprinsese lumina. Văzu o umbră trecând prin fața ferestrei și, fără să vrea, se făcu mică pe bancheta mașinii, deși nu-i păsa cu adevărat dacă o vedea sau nu. Simțea însă o puternică nevoie să se ascundă.

Hai, își spuse. Hai, doctore. Începe-ți ziua.

Îi era cald de emoție și coborî geamul, respirând aerul umed al dimineții ca și cum s-ar fi temut că gândurile ei ar putea s-o sufoce.

Martin Jeffers se mișca prin casă în semiobscuritatea dimineții. Dormise, de asta era sigur, dar nu știa cât timp. Nu se simțea refăcut, ci la fel de epuizat de emoții cum fusese la începutul nopții. Intră în baie și-și lăsă hainele să cadă pe jos. Se sili să intre sub duș, după ce se asigură că era mai rece decât ar fi fost cazul. Voia să-și pună trupul în mișcare printr-un șoc. Voia să fie vioi și cu mintea limpede. Lăsă apa rece să-i curgă în cascadă pe față, tremurând, dar simțind cum vitalitatea i se strecoară în oase și în sânge.

Ieși de sub duș și se frecă cu un prosop uzat. Gol încă, se bărbieri cu apă rece.

Trecu iute în dormitor și așeză pe pat lenjerie de corp și cămașă curate, o cravată nouă și un costum. Fă douăzeci de flotări, își spuse. Se lăsă pe podea și reuși să facă, repede, zece. Râse cu voce tare. E destul de bine. Se întoarse pe spate și făcu douăzeci și cinci de ridicări cu genunchii îndoiți, ținându-și conștiincios mâinile la ceafă. Își aminti cum fratele lui îi explicase că numai așa erau eficace. Doug nu avusese niciodată nevoie de exerciții. Întotdeauna fusese puternic, în formă. Putea mânca tot ce găsea prin casă, fără să se îngrașe cu un gram. Martin Jeffers se ridică și se privi în oglinda de deasupra toaletei. Nu arăți prea rău, gândi. Mai ales dacă ții seama de munca sedentară pe care o faci. Apucă-te din nou de jogging sau găsește-ți niște parteneri de tenis și, cât ai zice pește, reintri în formă.

Se îmbrăcă repede, uitându-se tot timpul la ceas.

Se gândi la inspectorul Barren. Nu-i spusese când să vină la spital, dar știa că va fi acolo devreme. Clătină din cap.

Nu, gândi. Nimic nu e dovedit. Absolut nimic.

E în firea fraților să exagereze tot timpul, fie e că vorba de lucruri bune, fie că e vorba de lucruri rele. Chestia asta vine din copilărie, din iubirea statornică, din gelozie și din sentimentele nestăvilite, inerente legăturii de sânge. Doug, deci, a omorât o pasăre și tu ai crezut tot timpul – nu, ai bănuit – că tatăl o făcuse. Te-ai înșelat. Dar asta nu face din fratele tău un asasin. Nici vorbă.

Mâinile lui Martin Jeffers se opriră în aer, tocmai când își termina de făcut nodul la cravată. Brusc, puterea cu care se mințea aproape că-l doborî. Închise ochii, apoi îi deschise, ca și cum ar fi putut goni suferința pe care i-o provocau propriile gânduri. Spuse cu voce tare, adresându-se cu hotărâre lui însuși la persoana a doua:

— Mă rog, indiferent de ce e Doug, și n-ai nicio dovadă, nicio dovadă reală c-ar fi una sau alta, indiferent de ce spune afurisita aia de femeie, tot fratele tău rămâne și chestia asta ar trebui să însemne ceva.

Cuvintele lui, răsunând cu putere în camera pustie, îl liniștiră pe moment. Dar se gândi și că era medic de destul de mult timp ca să recunoască neconfirmarea clinică. Chiar și în cazul lui.

Ezitând încă între refuz și convingere, neîncrezător în memoria, în sentimentele lui sau în certitudinea care sporise odată cu anii în el, Martin Jeffers porni spre spital. N-o văzu pe Mercedes așteptându-l și supraveghindu-l din locul bine ales pe cealaltă parte a străzii.

Mai așteptă zece minute, ca să fie sigură.

Dar înțelese din pasul lui grăbit și din privirea lui fixa că se ducea direct la spital și la întâlnirea cu ea, care, presupunea, nu-l lăsase să doarmă toată noaptea.

Va avea parte de această întâlnire, gândi, doar că nu atât de devreme cum, probabil, se așteaptă. Și de data asta era ușor tulburată de ce avea de gând să facă. O parte din ea spunea: Știi destul. Jeffers va veni să-și ofere ajutorul. Dar latura pesimistă din firea ei se îndoia că doctorul o va ajuta vreodată să-l găsească pe fratele lui, dacă nu-l va sili s-o facă. Încă mai ai nevoie de un punct de sprijin și locuința asta e un loc cât se poate de bun unde să începi să cauți ceva, își spuse. Nici nu era sigură în ce-l privea pe Martin Jeffers. Dacă știe, gândi, poate că a ascuns ani de zile acest lucru. Își aminti aerul surprins pe care Martin Jeffers îl alungase repede atunci când ea îi spusese pentru prima oară ce căuta. Poate că și el e un ucigaș. Poate, poate. Se simți blindată fiindcă știa, vulnerabilă datorită presupunerilor și-și dădu seama că trebuia să afle mai mult. Fapte,

gândi. Adevărul gol-goluț. Dovezi.

Puse capăt dezbaterii din mintea ei și se strecură afară din mașină. După ce privi o clipă în jur, traversă iute strada, spre casa lui Martin. Dar în loc să urce treptele din față, grăbi pasul și ocoli clădirea. Descoperi imediat fereastra întredeschisă, ca să lase să intre aerul proaspăt.

Nu șovăi, își spuse. Fă-o și gata.

Ridică o pubelă de metal și o sprijini de peretele casei. Se urcă apoi pe ea, deschizând în același timp fereastra. Sări înăuntru dintr-o singură mișcare, aterizând ca o pasăre de apă greoaie, grămadă pe podeaua camerei de zi.

Se ridică în picioare și închise iute fereastra în urma ei.

Prin minte îi trecu gândul ciudat, ușor comic că, pentru prima dată în viața ei, realizase o pătrundere prin efracție destul de reușită. Se gândi la zecile de hoți și spărgători de diferite feluri pe care-i arestase în cariera ei și-i văzu aliniați, o galerie de tâlhari, aplaudând-o. Acum mă număr și eu printre ei, își spuse.

Privi în jur și, pe moment, dezordinea și aranjamentul mobilierului îi provocară un sentiment de dezgust. Îi trecu repede.

Își aminti cum îl vizitase pe John Barren, în primul lui an de facultate, înainte să se mute împreună. Zâmbi, aducându-și aminte de șosetele care zăceau, murdare, într-un colț, de lenjeria de corp pusă într-un fișet metalic cenușiu, împreună cu liste de lecturi obligatorii și cursuri. Ai fi putut măcar să le pui în sertarul pe care e scris L. Și el trăise în dezordine, de parcă important pentru el ar fi fost să lase frâu liber minții, și în jurul lui balamuc.

Gândi apoi că amintirea ei era cea care înfrumusețea lucrurile, că de fapt John nu era, ca atâția alții, decât un bărbat obișnuit ca mama să adune după el; ca și cum, deși era la facultate, departe de casă, mama lui ar fi apărut ca prin minune și ar fi luat șosetele din colț, dându-i-le apoi spălate și frumos împăturite. Și – zâmbi din nou – avea dreptate: ăsta a fost aproape primul lucru pe care l-ai făcut. I-ai spălat afurisitele alea de boarfe. Îi dădeai un sărut, urmat de o rapidă partidă de amor, cât colegii lui de cameră erau plecați, după care îi luai toate rufele murdare și porneai cu ele spre spălătorie. Femeile nu-și bagă niciodată mințile în cap, gândi. Îi venea să râdă cu voce tare.

Auzi un zgomot pe hol și încremeni, speriată.

Mintea ei alese iute: să fi fost o voce? Zgomotul unei uși care se deschide? Pași? Înghiți cu greu și se concentră, încercând să audă, în ciuda bătăilor inimii.

Nu se poate să se fi întors! gândi.

Scoase revolverul din curea și aștept ță eapănă, gândind: sunt nebună. Lasă naibii arma. Dacă e el, vorbește cât mai iute. O să fie furios, dar o să știe de ce ești aici.

Îndreptă arma spre ușă și așteptă.

Brusc, îngrozită, gândi: e fratele lui!

Simți cum o copleșește sentimentul că în cameră a pătruns un spirit malefic, ceva de necontrolat, ca și cum duhoarea lui ar fi umplut-o aidoma fumului de la un foc. Oh, Doamne! Îl ascundea aici! Sunt amestecați amândoi! El e!

Se lasă pe vine, străduindu-se să-și liniștească bătăile inimii și tremurul mâinii. Își porunci să fie tare. Mâinile nu-i mai tremurau. Răsuflarea îi redeveni egală și așteptă răbdătoare. Privi spre țeava armei, așa cum o făcuse de sute de ori la exercițiile de trageri.

Doboară-l din prima împușcătură, mârâi.

Țintește pieptul. Asta o să-l facă să se oprească. Termină-l pe urmă cu un al doilea glonț în cap.

Închise un ochi și trase adânc aer în piept. Nu-i dădu drumul afară.

Așteptă apoi un alt zgomot.

Nimic.

Rămase în poziție de tragere. Gândi că s-ar putea să nu mai fie în stare să se miște și că mușchii ei nu se vor mai destinde niciodată. Trecură treizeci de secunde. Apoi un minut. Timpul părea mai lung datorită tensiunii.

Lumea însă era brusc inundată de tăcere.

Nu-și permise să respire și când nu mai putu să se abțină dădu drumul răsuflării într-un șuier lung, încet.

Coborî arma.

— Nu e nimeni, șopti. Faptul că își auzea propria voce îi dădu încredere.

— Ți-ai ieșit complet din minți, continuă cu glas șoptit. Nu te mai prosti, găsește ceva și șterge-o naibii de-aici.

Aruncă o privire superficială în baie, după care cercetă repede dormitorul. Își dădu seama că nu proceda prea sistematic, dar mai știa și că nu era obligatoriu ca orice ar fi avut Martin Jeffers care s-o poată pune pe urmele fratelui său să fie ascuns. Găsi sub pat două cutii de carton cu hârtii personale. Le trase afară și se așeză pe podea, citindu-le pe sărite, cât putea de repede. Majoritatea erau formulare pentru impozite, cereri de împrumuturi, documente de la facultate. Văzu că notele lui la facultatea de medicină fuseseră pe undeva pe la mijloc, în timp ce la liceu erau deosebit de mari. Ca și cum odată ajuns acolo unde începea viitorul lui, nu se mai străduise la fel de mult. Asta ar putea explica de ce lucra la un spital de stat de boli mintale, gândi, în loc să aibă un cabinet particular pe strada principală.

Chestia asta însă îi punea o serie de noi întrebări, așa că aruncă hârtiile la loc în cutie, scotocind mai departe. Dădu de o scrisoare legalizată de la organizația de caritate catolică de Stat, veche de șase ani. Într-o doară, o deschise și citi:

…Nu putem să vă oferim nicio informație despre mama dumneavoastră naturală. Noi ne-am ocupat de formele oficiale, deși adopția a fost făcută între membrii aceleiași familii. Din nefericire, când parohia Sfântul Ștefan a ars, în 1972, multe dintre vechile dosare care nu fuseseră transpuse pe microfilm au fost definitiv distruse.

Mercedes se uită la scrisoare, gândindu-se cât de interesantă era această informație, fără să știe precis de ce. O puse la loc și răsfoi prin restul hârtiilor. Dădu peste o scrisoare scrisă, fără doar și poate, de o mână de femeie. „Dragă Marty, citi. Îmi pare rău, dar n-are rost să rămânem împreună…" Urmau autoînvinuirile siropoase ale unei femei pe nume Joanne. Mercedes recunoscu stilul: Spune că tu ești de vină, atunci când știi că exact contrariul e adevărat. În adolescență, ajutase vreo zece prietene să scrie o astfel de scrisoare. Inima îi tresări când și-o aminti pe nepoata ei, la șaisprezece ani, cerându-i s-o ajute în același scop.

Lăsă scrisoarea să cadă în cutie și scoase un exemplar dintr-un ziar îngălbenit, friabil. Era *Vineyard Gazette* din Martha's Vineyard și avea o dată din august, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Parcurse repede prima pagină; principalul titlu suna: AUTORITĂȚILE NAVALE AJUNG LA O ÎNȚELEGERE REFERITOARE LA UN NOU DOC PENTRU BAC. Pe pagina cealaltă, chiar deasupra locului unde ziarul era îndoit, se aflau o fotografie și un articol: FLOTA DE PESCUIT STABILEȘTE UN NOU RECORD CU DOUĂZECI ȘI UNU DE PEȘTI-SABIE ÎNTR-O SINGURĂ ZI. Alături, cu litere mai mici, scria: *Un vilegiaturist își pierde viața într-un accident de înot.*

Se uită la primul paragraf: „Vilegiaturistul Robert Allen și-a pierdut viața marți, când a fost prins de un curent submarin în timp ce înota în largul apelor de la South Beach, seara devreme. Poliția și reprezentanții Gărzii de Coastă presupun că omul de afaceri din New Jersey s-a luptat cu curentul, care l-a epuizat, astfel că n-a mai fost în stare să ajungă la țărm, după ce fusese purtat la aproape un kilometru depărtare de plajă". O șocă faptul că bărbatul din articol era din New Jersey, dar numele nu era același și trecu la următorul articol. RESPINGEREA PROPUNERII PENTRU MODIFICAREA LEGII MARITIME.

Privi o clipă pagina și se gândi: poate e ceva în interiorul ziarului și începu să răsfoiască repede paginile. Nimic nu-i sări în ochi. Obișnuita prezentare a poveștilor estivale; cunoștea stilul ziarelor din micile stațiuni de vară. Câteva căsătorii, rapoarte despre agricultură, cine pe cine vizitează, avertismente legate de insectele din pădure și de intoxicația cu moluște. Un articol și o fotografie despre plăcinta cu mere care a câștigat premiul la târgul din Tisbury. Obișnuitul amestec de lucruri banale. Reveni la prima pagină și se uită la fotografia care

însoțea articolul despre captura peștilor-sabie. Nu scria cine o făcuse. Privi atent compoziția fotografiei și se întrebă: Să fie a lui? Ochii pescarilor păreau că ard pe pagină, în timp ce ochii morți ai uneia dintre victimele lor priveau în gol, într-un contrast sinistru. E stilul lui, gândi. Dar era nerăbdătoare, lucru care, recunoscu, reprezenta un mare defect pentru cineva aflat într-o anchetă nespecifică. Se prefăcu a nu-i păsa și lăsă ziarul să cadă înapoi în cutie. Împinse amândouă cutiile sub pat, acolo de unde le luase.

Până acum, nimic.

Se duse în camera de zi și văzu pledul azvârlit pe un balansoar. Aici a dormit noaptea trecută, gândi. Dacă a reușit să închidă ochii.

Observă un teanc de reviste aruncate în dezordine pe podea, în jurul balansoarului. A încercat, deci, să-și schimbe gândurile. Sunt sigură că n-a izbutit. Porni să traverseze camera, când ceva îi atrase atenția la teancul de reviste. Se întoarse și se uită din nou la ele.

— Ce nu-i în regulă? șopti. Ce anume?

Își concentră atenția asupra unei reviste aruncate mai aproape de ea.

O privi fix, apoi se dojeni: e veche. Fii atentă, ce naiba!

Păși peste reviste și îngenunche lângă teanc. Ridică un număr din revista *Life,* vechi de șase luni. Avu impresia că o frige. Știa ce va găsi în el. Lăsă revista să se deschidă de la sine și văzu imediat despre ce era vorba – inscripția îi sări în ochi: FOTOGRAFII DE DOUGLAS JEFFERS. Privi pagina și văzu cenușiul zgrunțuros al unei fotografii. Reprezenta un medic dintr-un serviciu de urgență, privind epuizat dincolo de obiectivul aparatului de fotografiat. O izbi puternic sentimentul palpabil de intimitate ce se crease între aparat și subiect și simți nevoia să închidă revista.

Știu ce căuta, gândi. Îl putea vedea pe fratele medic stând în fotoliu, privind paginile acelea, încercând să descopere ce-i puteau spune fotografiile.

Răsfiră iute revistele în jurul ei, căutând fotografiile. Oameni și forme țâșneau din paginile lor, explodându-i în față.

Dar niciuna nu-i spunea ceva ce să nu fi știut deja.

E bun, gândi. Dar asta o știam. Știam că e unul dintre cei mai buni.

Ce altceva mai poți vedea aici?

O clipă avu același sentiment de frustrare pe care știa că îl avusese și fratele, cu câteva ore mai devreme. Sunt atât de multe de văzut, își spuse, dar e atât de greu să vezi.

Închise revistele și le aranjă aproape la fel cum le găsise.

Descoperă ceva! se plânse.

Traversă camera spre birou, se uită pe el și văzu cuvintele: *Cheia de la apartamentul lui Doug.* Era atât de evident că, pentru o clipă, nu-și dădu seama la ce se uită. După care mâna îi țâșni de parcă altcineva,

nu mintea ei conștientă, i-ar fi comandat și apucă plicul. Simți cheia care se afla în el, își lăsă capul pe spate, abținându-se cu greu să nu strige de bucurie. Vârî plicul în buzunar, apoi ridică mâinile deasupra capului, strânse pumn, ca un atlet în momentul victoriei. Exaltarea se risipi iute în fața nevoii urgente de disciplină: Stăpânește-te, gândi furioasă. După care începu, cuprinsă de panică, să caute în jur: adresa, adresa, îmi trebuie adresa. Privi de cealaltă parte a camerei și descoperi un caiet mic, negru, lângă telefon. Sări spre el și-l deschise. Adresa fratelui, Upper West Manhattan, era scrisă limpede, cu cerneală neagră. Căută cu privirea un creion și o bucățică de hârtie, dar nu găsi. Rupse foaia din caiet.

Apoi, arzând ca de febră, se îndreptă spre ușa de la intrare, o deschise și, după ce mai aruncă o scurtă privire în urmă, ieși din casă. Nu era în stare să se gândească la nimic, stăpânită de sentimentul electrizant pe care i-l dădea cheia furată, din buzunar.

Pe stradă, în fața casei, trecu pe lângă o doamnă în vârstă care plimba un cățeluș, ferindu-se cu o umbrela de modă veche de soarele ce se ridica pe cer.

— Bună dimineața, îi spuse femeia veselă.

— Ce zi frumoasă, răspunse Mercedes.

— Numai că e prea cald, zise doamna. Se uită în jos, la cățelușul Sheltie care gâfâia în lesă. O vreme imposibilă, spuse.

Prea cald vara. Prea frig iarna. Nu asta e viața?

Era o glumă și amândouă femeile zâmbiră. Inspectorul Barren dădu din cap în semn de rămas-bun și traversă strada. Soarele strălucitor al dimineții de vară târzie și banalitatea conversației cu femeia aceea o covârșiră. Totul e normal, își spuse. Totul e simplu, ca de obicei, totul e la locul lui. Păsările cântă. Copiii se joacă. Suflă o briză ușoară. Temperatura crește. O femeie își plimbă câinele. America lui Norman Rockwell. Ritmuri și melodii simple și mereu aceleași.

Clătină din cap și se gândi la obiectul din buzunarul ei. Mă apropii, gândi.

Pennington păli în jurul ei și văzu, cu ochii minții, străzile orașului către care se îndrepta.

Se strecură înapoi în mașină și, în câteva clipe, o și pornise spre New York.

Mareea discuțiilor în contradictoriu scădea în jurul lui Martin Jeffers.

Începuse ședința punându-le băieților rătăciți o întrebare simplă: aveți, cu toții, ființe apropiate, nu-i așa? îi întrebase. Ce părere credeți că au ele despre comportamentul vostru? Există vreo legătură între ele și delictele voastre? Urmase un moment de tăcere confuză și Jeffers își dăduse seama că atinsese un punct nevralgic. Mai știa și că întrebarea,

nu chiar nevinovată, venea din adâncul inimii lui. Imediat se gândise la fratele său, apoi se silise să gonească imaginea din minte, în timp ce asculta cum bărbații își depănau amintirile. La început negaseră, aproape în cor, lucru pe care el, ca întotdeauna, îl considerase ca fiind expresia unei realități contrarii. Formula era cât se poate de simplă: cu cât băieții rătăciți negau ceva cu mai multă vigoare, cu atât acel ceva era mai aproape de adevăr.

Acum aștepta ca vocile să se stingă, să poată face un comentariu pe care ei să-l prindă din zbor și să argumenteze și mai înverșunat. Numai că nu se putea concentra total asupra modului în care evolua discuția în grup. Din fericire, băieții rătăciți erau activi azi; nu aveau nevoie decât de un mic îndemn din partea lui. Se trezi că se uită nervos la ceas, așteptând cu nerăbdare ca ședința să ia sfârșit. Unde o fi? se întreba.

— Știți ce era nostim? îl auzi pe Meriwether cu vocea lui pițigăiată. Când m-au găbjit și m-au trimis la clubul ăla de la țară, nevastă-mea s-a atacat mai tare decât mine. Ce vreau să spun – dădu drumul pe nări unui râs șuierător – e că-mi închipuiam c-o să dea divorț. Fir-ar să fie, mi-am zis, o să mă împuște cu mâna ei. Iisuse Cristoase, oricum e de două ori cât mine, dacă mi-ar fi dat câteva scatoalce…

Toți ceilalți râseră când auziră una ca asta.

Ce vrea? gândi Jeffers. Să-l aresteze? Își aduse aminte de privirea ei ca gheața.

— …Dar nici vorbă de una ca asta. Plângea și-și frângea mâinile. Și chiar atunci când făceam ceva, ea, dacă pricepeți ce vreau să zic, nega totul. Ca și cum ar fi crezut că puștiul vecinului, ăla căruia i-am făcut felul, știți și voi, m-ar fi sedus pe mine! Avea nevoie să creadă chestia asta.

Meriwether șovăi.

— La naiba, puștiul avea doar unsprezece ani…

În momentul de pauză care urmă, mintea lui Jeffers lucră repede: întotdeauna m-a implicat și pe mine! Mereu eram părtaș la ce făcea el. Mereu de pe margine, cât mai puțin amestecat, dar oricum având o legătură cu faptele lui. El dorea să fie așa. Și obținea întotdeauna tot ce dorea. Ăsta e avantajul fratelui mai mare. Ce frate mai mic își refuză vreodată fratele mai mare?

— A naibii muiere nebună. Acum vine să mă vadă de două ori pe săptămână și i-a scos din minți pe tipii de la eliberări condiționate.

Se uită la ceilalți membri ai grupului.

— Să-mi explice și mie cineva lucrul ăsta.

Jeffers nu-și putea scoate din minte cuvintele: O excursie sentimentală. Simți cum îl înecă brusc o furie cumplită. Ce naiba a vrut să spună cu asta? se întrebă furios. Unde s-a dus? Ce anume a fost sentimental în viețile noastre? Să se fi dus la vechea casă? E chiar la

capul nenorocitului ăluia de drum din Princeton. Putea să se ducă și să vadă prăvălia bătrânului. Acum e proprietatea unui lanț de magazine. N-ar fi trebuit să plece, dacă voia s-o vadă! Atunci unde s-a dus? Ce loc anume vizitează? Niciodată nu-mi spune nimic!

O mie de gânduri negre îl năpădiră.

Wasserman răspunse repede la întrebarea lui Meriwether:

— Și mama mea e la fel. În fiecare săptămână îmi trimite câte un pachet. Nu crede în ruptul capului. Puteam să omor pe cineva chiar sub nasul ei, s-ar fi uitat la cadavru și ar fi spus: „Se vede treaba, dragul meu, c-ai regulat-o prea tare, așa c-a făcut un atac de inimă și s-a dus la ceruri...”

Jeffers observă că în clipa aceea Wasserman nu se mai bâlbâia ca de obicei. Fratele meu, își spuse, a fost întotdeauna direct și criptic. Nu-mi spunea decât ce credea el că e cazul să știu. Ce credea el! și acum, când trebuie să știu ceva, m-a lăsat cu ochii în soare. Habar n-am!

Pe urmă însă își spuse: Ba știi.

Scutură din cap. Ce știi?

În jurul lui, tipii vorbeau și strigau.

C-c-c-câteodată c-c-credeam că m-m-mama e mai nebună decât m-m-mine.

Ceilalți încuviințară din cap. Jeffers observă că se bâlbâie din nou.

Pope vorbi pe tonul lui de șmecher.

— Nu vor niciodată să creadă. Nu vor să creadă c-ai făcut-o când șterpelești o ciocolată de pe raftul magazinului. Când lucrurile se complică, tot ce fac e că se îndârjesc și mai tare. Și când te bagă la zdup pentru regulat, cum e cazul cu noi toți aici de față, nu vor să accepte. Le e mai ușor să creadă altceva. E mai simplu.

— Nu întotdeauna, interveni Miller.

Pacienții se întoarseră spre durul criminal profesionist.

Miller se uită la cei prezenți în cameră, de parcă ar fi evaluat o bijuterie furată.

— Gândiți-vă. În cazul nostru al tuturor există cineva, probabil un tată, poate o mamă, care știa ce suntem și ne ura din cauza asta. Cineva pe care nu puteai să-l fraierești. Cineva care, poate, te bătea, sau care, poate, te-a părăsit pentru că nu te putea bate. Cineva care a ieșit din combinație când lucrurile mergeau încă bine…

Acest comentariu îl făcu să râdă, dar ceilalți amuțiseră, fiecare cu gândurile lui.

— Poate cineva de care voiai să scapi. Poate cineva de care ai scăpat, dar bunul doctor aici de față și autoritățile – zise disprețuitor – nu știu.

Făcu o pauză și Jeffers văzu că era încântat de părerile lui și de efectul descurajator pe care îl aveau asupra celorlalți.

— Întotdeauna există cineva care ne vede exact cum suntem pe dinăuntru. Nici nu-i mare lucru, zău așa. Numai că trebuie să te porți un pic altfel cu persoana respectivă, nu credeți? Oricum există. O știm cu toții.

Camera se umplu de murmure, apoi se lăsă tăcerea.

În clipa aceea de tăcere, Jeffers încercă să se abțină de la a pune întrebarea care-i veni în minte, dar nu reuși. Cuvintele lui erau aidoma gândurilor: scăpate de sub control, întrupate în vederea atingerii unui țel numai al lor. Îl speriară cumplit. În clipa aceea însă nu mai avea nicio putere. Așa că întrebă:

— Hai s-o luăm, o clipă, invers. Ce-ați face dacă ați afla că cineva pe care-l iubiți, un membru al familiei, comite crime? Cum ați reacționa?

Urmă un moment de șovăire, de parcă băieții rătăciți ar fi inhalat cu toții aer în același timp. După care un cor de păreri îl înecă cu repeziciune.

Inspectorul Mercedes Barren conducea spre nord, trecând de ieșirea de la New Jersey Tumpike spre tunelul Holland, un drum mai direct. Se îndreptă spre podul George Washington, ce se întindea cenușiu și mare deasupra fluviului Hudson. Luă cu bună știință hotărârea să evite tunelul, în ciuda nerăbdării și a sentimentului supărător că timpul era din ce în ce mai scurt, că se comprima în jurul ei; întotdeauna evita, pe cât posibil, tunelurile. Încă de pe când era copil, o îngrijora greutatea apei ce apăsa plăcile de faianță și cimentul chiar deasupra capului ei. Și-l închipuia și acum, cu aceeași imaginație bogată a copilăriei, crăpându-se și încovoindu-se și apa întunecată prăvălindu-se brusc deasupra ei. Recluziunea tunelului îi scurta răsuflarea și palmele i se umezeau neplăcut. E ca un fel de claustrofobie, gândi. Nu e chiar atât de grav. Las-o în pace.

Când acceleră pe pod, aruncă o privire rapidă peste umăr, uitându-se la Palisades. Văzu peretele stâncilor precipitându-se în apă. Lumina soarelui făcea să lucească oglinda fluviului și zări pânze albe mișcându-se încolo și încoace. Înțelesese întotdeauna, mai ales în zilele senine, strălucitoare, de ce bătrânul Henry Hudson fusese convins, când cârmise pentru prima oară în susul marelui fluviu, că descoperise trecătoarea de nord-vest. I se părea firesc ca, dacă dădeai la o parte clădirile și ambarcațiunile și vedeai fluviul și stâncile fără toate adaptările care le murdăreau, să crezi că după prima sau a doua cotitură dai de China.

Privi orașul, cu falangele lui de zgârie-nori înălțându-se țepene, ca o mare armată în poziție de drepți. Strângea în mână hârtia cu adresa și se strecura cu agresivitate prin circulația intensă. Când intră în Manhattan, privi fix înainte, refuzând să se uite și în oglinda

retrovizoare, îndreptându-se cu hotărâre spre destinație.

Spre surpriza ei, găsi un loc de parcare pe stradă, la numai câteva case distanță de locuința lui. Dar înainte de a se apropia de aceasta, se opri la un magazin alimentar și cumpără, la întâmplare, o pungă plină cu de toate. Ducând punga în brațe și cu cheia în mână, se îndreptă spre casa lui Douglas Jeffers.

Locuia pe West End Avenue, într-o clădire mai veche, nu prea înaltă, din cărămizi. Clădirea avea un portar bătrân care-i ținu ușa deschisă cât trecu ca o furtună pe lângă el.

— La cine vă duceți? întrebă cu o voce răgușită de fumător.

— Stau la vărul meu, cât să văd și eu orașul. El e plecat, spuse veselă. Doug Jeffers. E cel mai bun fotograf…

Portarul zâmbi.

— Patru F, spuse.

— Știu, zise, aruncându-i un zâmbet. Pe curând.

Se urcă într-un lift vechi, închizând hotărâtă ușile și apăsând pe butonul etajului patru. Văzu că portarul se întorsese deja la punctul lui de pază. Liftul scârțâia în timp ce urca cu ea, încet. Părea că se clatină, așa că se dădu jos cu grijă din el.

Spre marea ei ușurare, pe palier nu era nimeni.

Găsi iute apartamentul 4-F și puse jos punga cu alimente. Trecu cheia în mâna stângă și scoase revolverul de 9 milimetri din poșetă. Ascultă o clipă, dar prin ușa groasă, neagră, nu răzbătea niciun zgomot.

Trase adânc aer în piept și-și spuse: Dă-i drumul!

Vârî cheia în broască și o întoarse. Auzi un clinchet și împinse tare.

Ușa se deschise, se lăsă pe vine și țâșni înăuntru.

Ridică pistolul, aplecată încă, lăsând țeava acestuia să-i indice drumul. Se roti spre dreapta, spre stânga, în față și nu văzu pe nimeni. Așteptă. Niciun sunet. Se îndreptă din șale și coborî arma. Luă apoi punga cu alimente și o așeză înăuntru, pe podea, închise și încuie ușa în urma ei, punând și lanțul.

Apoi se întoarse și, tot cu pistolul în mână, se uită cu adevărat la apartamentul lui Doug Jeffers.

— Simt că aici e ceva, spuse cu voce tare. Brusc o copleșiră imagini de la sute de alte locuri ale crimei, imagini ale atâtor cadavre însângerate, în descompunere, pe care le văzuse în decursul anilor. Îi reveniră în minte, o adevărata paradă a marionetelor. Priveliștile macabre și mirosurile îngrozitoare, de care nu mai scapi, îi umplură imaginația și, pentru o clipă, crezu că în apartament se află un cadavru.

Scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească, și spuse:

— Hai să vedem ce-avem aici.

Trecu prudent dintr-o cameră în alta, tot cu pistolul în mână. Când

se convinse, în cele din urmă, că era singură, începu să se uite atent la lucrurile din jurul ei. Primul gând fu că era curat și ordine. Toate păreau că se află la locul lor. Nu atât de ordonat încât să-ți dea un sentiment de apăsare, dar aranjat și pus la punct. Contrastul cu locuința lui Martin *Jeffers* era izbitor.

Nu era un apartament mare. Un dormitor cu baie, o bucătărioară cu o nișă-sufragerie și o cameră de zi dreptunghiulară, spațioasă. Micul grup sanitar de lângă camera de zi fusese transformat în cameră obscură. Mobila era confortabilă și elegantă, dar nu într-atât încât să crezi că fusese creată special de un decorator de interioare. Reflecta mai degrabă faptul că proprietarul înțelegea ce e aceea calitate și, la o ocazie, cumpăra câte o piesă de mobilier. Existau și câteva obiecte vechi, și în fiecare cameră găseai bibelouri pe rafturi și birouri. Inspectorul Barren luă în mână un obuz care părea a fi de mortier. Se aflau acolo obiecte mici, o statuetă din America Centrală, o statuie a fertilității din Africa. Văzu un dinte mare de rechin încastrat în plastic și o bucată veche de rocă, încastrată și ea, pe care scria: OLDUVAI GORGE, 1977. VECHE DE DOUĂ MILIOANE DE ANI.

Văzu că Jeffers avea o masă de lucru – un fel de masă de meseriaș, așezată lângă șirul de ferestre care lăsau lumina să inunde camera. Văzu accesoriile de fotograf: negative, aparate de mărit, hârtie așezată frumos, în teancuri, pe masă.

Un perete din camera de zi era acoperit în întregime de rafturi cu cărți.

Pereții erau albi. Pe ei atârnau două afișe înrămate: Arta Fotografiei, o expoziție la Muzeul de Artă Modernă și unul dintre exponatele lui Ansei Adams, la Horn Gallery.

Toate celelalte erau de Douglas Jeffers.

Sau, cel puțin, așa credea ea.

Zeci de fotografii acopereau toți pereții. De toate formele și de toate dimensiunile, înrămate în stiluri diferite. Privi spre ele, gândind: Sunt cele pe care le-am văzut în reviste. Fotografii care îți spun în același timp totul și nimic.

Privirea îi fu însă atrasă de o ramă mică, dintr-un colț. Se duse spre ea și o privi îndelung. Reprezenta un bărbat între două vârste, dar cu o vitalitate tinerească izbitoare. Era îmbrăcat în uniformă kaki și cămașă de blugi, peste care atârnau aparate de fotografiat și obiective. Fundalul era dat de o junglă anonimă. Se vedeau cârceii și vița atârnând de pe ramurile întortocheate ale nenumăraților arbori întrețesuți. Bărbatul stătea pe un teanc de cutii cu numere de muniții pe ele. Zâmbea cu toată gura, imitând cu mâna un pistol, cu care părea că vrea să tragă în aparatul de fotografiat. Într-un colț al ramei, dactilografiate pe o bucățică mică de hârtie albă, se aflau cuvintele: AUTOPORTRET 1984, NICARAGUA.

— Bună, domnule Jeffers, spuse.

Luă fotografia de pe perete și o ridică în sus.

— De la mine o să ți se tragă, zise.

Puse fotografia la loc și-și spuse că era momentul să se apuce de treabă. Își propuse să fie atentă și să lucreze sistematic în apartamentul acestui frate. Se întoarse spre birou și văzu, așezat frumos chiar la mijloc, un plic mare, alb. Pe el era scris cu litere groase, de tipar: PENTRU MARTY.

Mâna îi tâșni să-l apuce.

Băieții rătăciți nu erau de acord între ei.

Părerile lor variaseră între văicăreala lui Weingarten:

— Iisuse, ce poți să faci? Să le spui să termine? Oamenii fac oricum ce vor ei. Nu-i poți sili să facă ceva. Vreau să spun că n-aș putea niciodată și nimeni n-ar putea să mă facă să termin… și remarca placidă a lui Pope:

— Dac-aș ști că cineva din familia mea face ce fac eu, l-aș împușca pe nenorocitul ăla cât aș putea de repede. Să scape de nenorocirea asta. La care Steele intervenise:

— Ești chiar atât de nenorocit? Nu s-ar zice… Iar Pope răspunsese:

— Fii atent, poponarule, până nu-ți vin eu de hac. Lucru care, în ciuda seriozității amenințării, îi făcuse pe toți să râdă. Mai tuturor li se părea că să omori pe cineva ca Steele ar fi fost o mare pierdere de timp. Părerea asta era împărtășită cu entuziasm de membrii grupului.

Părea că ei, experții, nu știau cu nimic mai mult decât oricine altcineva despre ce ar fi fost de făcut.

Cu nimic mai mult decât știu eu ce-i de făcut, își spuse Martin Jeffers.

Îl cuprinse disperarea.

Stătea singur în birou, în întuneric. Afară se lăsase noaptea, măturând totul și înstăpânindu-se peste terenurile spitalului, aruncând umbre peste pajiștile largi. Din când în când auzea câte o chemare, câte un strigăt, lucru normal pentru somnul spitalului. Noaptea trezește spaime, gândi, tot așa cum ziua le alină.

Se gândi la toate lucrurile pe care le spuseseră băieții rătăciți.

— Înțelegeți, izbucnise Parker în toiul certei, e musai să faci ce trebuie. Dar ce anume trebuie? Poate că ce e bine pentru unii copoi nu e bine pentru familia ta: Te duci la copoi și ei or să vrea să afle totul și e sigur că n-or să fie de partea ta. Tot ce vor ei e să pună gheara pe cineva. Și, fir-ar să fie, n-ai să-ți torni mama, sau fratele, sau tatăl, sau sora sau pe oricine. Ce naiba, nici măcar un văr, nu-i așa? Doar știți că sângele apă nu se face…

La care Knight îl întrerupsese:

— Vrei să spui că devii complice? Pentru că asta ești. Dacă taci din

gură, nu ajungi să fii la fel de rău ca persoana care comite crimele?

Camera răsunase de exclamații de aprobare și dezaprobare.

Își aminti că cineva spusese:

— Dacă știi și nu spui nimic, ești la fel de vinovat. Ar trebui să existe o pușcărie specială pentru oameni de genul ăsta!

Asta e! își spuse trist.

A ști despre crimă și a nu spune e aproape la fel de rău ca a comite crima. Se gândi la Holocaust și își aminti de toate problemele ridicate la Nürnberg în legătură cu cei care tăcuseră în fața ticăloșiei, nimic mai mult. Era ușor să-i arăți pe cei care acționaseră și să-i pedepsești. Dar pe cei care întorseseră spatele? Politicieni, avocați, medici, oameni de afaceri…

Ce s-a întâmplat cu ei? se întrebă.

Jeffers se gândi la entuziasmul cu care grupul tratase problema. Se întrebă de ce oare nu le pusese niciodată această întrebare. Ce-l șocase fusese faptul că, în principiu, toți membrii grupului păreau a se fi gândit la problema pe care ei înșiși o reprezentau pentru propriile familii. Ce-ar face în cazul familiei? Nu știau.

Își aminti de strigătele ce răsunau prin camera de zi inundată de lumina soarelui. Depășiseră cu aproape douăzeci de minute durata obișnuită a ședinței. În cele din urmă, ridicase mâna.

— Continuăm mâine. Gândiți-vă cu toții și mai discutăm.

Oamenii se ridicaseră în picioare, pornind spre ușă în grupurile mici obișnuite, când Miller, cel despre care Jeffers credea că înțelege cel mai greu, se întoarse și-l întrebă:

— De ce ne întrebi pe noi? Ai vreun motiv anume?

Ceilalți se opriseră, uitându-se înapoi spre Jeffers.

Făcuse semn din cap că nu, adoptând iute aerul de curiozitate intelectuală ușor amuzată pe care-l avea de obicei, și băieții rătăciți ieșiseră din cameră pe rând, în tăcere, fără să mai zică nimic. Nimeni nu m-a crezut, gândi. Nicio clipă.

Privi pe fereastră la întunericul de afară.

Nu voi crede, își spuse mânios, că fratele meu e un asasin! Cineva a fost arestat pentru crima cu care femeia asta mă hărțuiește! De ce se află aici?

Nu se află aici, își spuse.

Unde e?

Când se făcuse ora prânzului și inspectorul Barren tot nu apăruse, telefonă la hotel. În camera ei nu răspundea nimeni. Sunase din nou la recepție și se asigurase că nu a plecat.

Se strădui să-și dea curaj. Așteaptă, își spuse. Așteaptă să vezi ce va urma. Femeia asta are o groază de lucruri de explicat. Așteaptă să vezi ce are de spus.

Apoi își zise că nu era singura care-i datora o explicație.

Mototoli o hârtie de pe birou și o aruncă pe jos. Apucă un creion și-l rupse în două. Privi în jur, căutând ceva în care să poată lovi, dar nu găsi nimic potrivit. Se întoarse spre perete și lovi cu palma deschisă suprafața văruită, până ce palma i se înroși și durerea îi făcu bine, o senzație care înlocuia, chiar și pentru un moment, neliniștea din el. Se gândi la inspector și simți o furie uriașă, de necontrolat. Ar fi dorit să poată striga la ea: Vreau să știu!

Unde naiba e? se întrebă furios.

Apoi furia îl părăsi și se trezi gândind: Unde naiba e Doug?

Mercedes Barren stătea turcește pe podeaua din camera de zi a locuinței lui Douglas Jeffers, înconjurată de obiectele pe care le cercetase. Aprinsese toate luminile, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva ceva din întunericul nopții să se strecoare lângă ea. Era târziu și obosise. Căutase sistematic în toată casa; de la closetul din baie la dosarele cu negative din camera obscură. Smulsese cearșafurile și desfăcuse canapeaua, căutând arme, fără niciun succes. Scosese tot ce se afla pe rafturile din bucătărie. Toate dulapurile fuseseră golite. Hainele fuseseră împrăștiate, sertarele golite, hârtiile citite și aruncate. Nu găsise nici măcar un bilet, o notă de plată din acea călătorie la Miami. Nici măcar o ilustrată. Obiectele prin care căutase zăceau, teanc, în jur.

Degeaba, gândi.

Simțea cum ochii i se umplu de lacrimi, de furie și disperare.

— Nimic. Nimic. Nimic, spuse cu voce tare.

Știa că avea cu siguranță un seif, sau un fișet, sau o cameră în altă parte. Într-un loc unde aduna resturile crimei. Ceva care să facă legătura dintre el și nepoata ei.

Suporta cu greu tensiunea pe care o simțea în cameră. Știa că era la doi pași de crimă. O simțea, o mirosea; certitudinea îi pătrundea în trup prin fiecare por și orificiu, invadând-o, impregnând-o. Recunoștea senzația asta din nenumăratele locuri ale crimei pe care le vizitase.

Era evident că el e ucigașul. O privire aruncată asupra cărților din bibliotecă i-o spusese. Aproape toate cărțile de pe rafturi erau despre un aspect sau altul al crimei. Romane, manuale, rapoarte – înșirate rând după rând. Multe dintre titluri îi erau cunoscute, dar nu toate. Lucrul acesta o impresionase profund. E un om care știe ce face, gândise.

Numai că interesul literar pentru crimă nu constituia o dovadă.

Era ceva ce putea să-i arate fratelui, care ar fi recunoscut doar că era vorba despre o ușoară preocupare morbidă, mai mult decât normală pentru cineva care fotografiase atâtea revoluții și atâta moarte. De pe podea, ridică privirea spre fotografiile care acopereau pereții și se întrebă, furioasă, cum de putea cineva să suporte să fie

înconjurat de atâtea imagini violente și tulburătoare.

Nu avea nicio probă. Lovi cu pumnii în podea.

Apucă apoi scrisoarea pe care i-o scrisese fratelui său și o citi pentru a o suta oară:

Dragă Marty,

Dacă găsești biletul ăsta, înseamnă că unul dintre scenariile posibile s-a petrecut. Presupun că aștepți o explicație.

Nu ai nevoie de niciuna.

O știi deja.

Îmi pare, totuși, rău pentru necazul pe care ți l-am pricinuit.

Nu putea fi evitat.

Era inevitabil.

Ne revedem în iad.

Fratele tău care te iubește,

Doug

P.S. *Ce părere ai despre fotografii? Remarcabile, nu-i așa?*

Inspectorul Barren lăsă biletul să-i cadă în poală. Nu-i spunea nimic. O cuprinse o ură uriașă, plină de furie. Avea impresia că inima îi arde în piept. Simți în gură gustul amar al fierii. Voia să-l scuipe pe ucigaș în față, să-și înfigă mâinile în gâtul lui, exact așa cum făcuse el cu nepoata ei.

Voia să spună ceva cu voce tare, dar din gâtlej nu-i ieși decât un fel de mârâit sălbatic, ca de animal.

În cele din urmă, reuși să articuleze cuvintele:

— Nu s-a isprăvit încă, spuse. N-o să termin cu tine niciodată. Pun eu mâna pe tine. Pun eu mâna pe tine.

Se gândi la nepoata ei.

— O, Susan, gemu. Dar suna mai mult a furie decât a tristețe.

Mânia îi dădu puteri și se ridică în genunchi în mijlocul camerei. Privirea i se ațintă asupra autoportretului de pe peretele din colț. Nu vedea decât zâmbetul batjocoritor, ca și cum ar fi râs de inutilitatea eforturilor ei. Întinse mâna și apucă piatra încastrată în plastic de la Olduvai Gorge și, fără să se gândească, fără să-și dea seama de nimic în afara furiei care o cuprinsese, îngenuncheată încă pe podea, o aruncă cu putere spre fotografie.

Zgomotul sticlei sparte o trezi pe loc la realitate.

Închise ochii, respiră de câteva ori adânc și se uită la perete. Văzu că piatra cea veche nu nimerise fotografia lui Douglas Jeffers, care continua să rânjească enervant la ea. Lovise în schimb altă fotografie înrămată, făcând geamul țăndări și doborând fotografia pe podea.

Scoase un oftat adânc și se ridică în picioare.

Te simți mai bine? se întrebă în bătaie de joc.

Se apropie de rama ruptă a fotografiei.

— Adaugă și asta la mizeria deja făcută, spuse. Nu avea de gând să curețe după ea. O împinse cu piciorul. Era o fotografie în culori a unei mișcări de stradă dintr-un oraș oarecare. În ultimul plan se vedea o coloană de fum și foc, iar în prim plan o grămadă de polițiști, pompieri și vehiculele lor. Părea că luminile se contopesc hipnotic. Îi trase una cu piciorul.

— Bună fotografie, spuse. Nu dintre cele mai bune, dar bună de tot. Dădu să se întoarcă cu spatele când observă că un colț al fotografiei se îndoise când fusese înrămată și, după cădere, își revenise.

Se opri și privi în jos.

Nu știa exact ce anume îi atrăsese atenția. Poate contrastul ciudat între culorile vii ale fotografiei și cenușiul tem al hârtiei din spatele ei. Încă nu știa prea bine la ce se uită, dar gândi că aici era ceva neobișnuit. Încercă să-și aducă aminte dacă auzise vreodată de cineva care să-și monteze fotografiile peste alte fotografii, așa cum unii pictori pictează peste pânzele mai vechi. Nu-și putea aminti să fi auzit despre așa ceva.

Fără să-și permită să spere că a găsit ceva, se aplecă și ridică rama ruptă și fotografia. Se duse la birou și le așeză sub lumină. Examină colțul care se dezdoise. Pipăi hârtia și-și dădu seama că părea a fi dublă. Apucă fotografia de deasupra și trase ușor de ea.

Se mai desprinse cu încă un centimetru, lăsând să se vadă un fond negru-cenușiu.

Pipăi hârtia de dedesubt și simți luciul unei alte fotografii.

Trase adânc aer în piept.

Ai grijă, își spuse.

Trase din nou de fotografie, care se desprinse încet, precum coaja unui măr.

Un centimetru, încă unul. Cele două foi de hârtie foto nu fuseseră bine lipite între ele. Desprinse cu grijă hârtia, temându-se să n-o rupă. Când se bloca, umezea un deget cu salivă și desprindea ușurel foaia de deasupra.

Abia când apăru toată fotografia îndrăzni să se uite la ea. În clipa aceea se gândi la senzația pe care o are un copil când rupe crusta unei bube, îl doare, dar ce ușurare că a scăpat de ea.

Privi în jos și văzu că sub fotografie era o altă fotografie.

Lăsă scena cu revolta să cadă pe jos și se uită la cealaltă. Era o fotografie alb-negru.

Icni când imaginea căpătă formă sub ochii ei.

Era un corp aproape gol.

O femeie tânără.

Mâinile inspectorului Barren tremurau. Simți cum, brusc, fruntea i se acoperă de o sudoare lipicioasă.

— Susan, spuse.

Se uită apoi din nou.

Picioarele fetei erau mai butucănoase, părul mai scurt. Zăcea în altă poziție decât aceea în care fusese găsită nepoata ei. Și vegetația, luminată de flash-ul care spintecase întunericul, era alta; nu erau ferigile și palmierii din Florida. Subiectul din fotografie părea că zace printre frunzele unei păduri din nord. Mâna inspectorului Barren se răsuci și simți cum o cuprinde amețeala datorată constrângerii la care își silise imaginația. Părea că nimic nu se potrivește.

— Nu e Susan, spuse.

Pentru o clipă se simți învinsă. Nu e decât o altă nenorocită de fotografie de-a lui, gândi.

După care își dădu seama: nu e o fotografie artistică. Nu găsea în ea nimic din compoziția, din grija, din atenția și din gândirea care apăreau în lucrările lui Douglas Jeffers. Era o fotografie făcută în grabă, sub constrângere. La locul faptei.

O ridică de pe masă.

— Nu ești Susan, îi spuse fotografiei.

— Cine ești? întrebă.

Privi iar și văzu o pată mare, întunecată, pe pieptul tinerei femei. Sânge, gândi.

Cercetă iute fotografia, în căutarea semnelor care să arate că poliția era acolo, că se făceau cercetări.

Nici urmă de așa ceva.

Și apoi, strecurându-se neinvitat în imaginația ei, apăru un gând. Lăsă fotografia să cadă pe masă și privi iute în sus. În jurul ei erau zeci de fotografii, galeria personală a lui Jeffers. Sări de pe scaun și smulse de pe perete o fotografie mare, reprezentând doi fermieri din Orientul îndepărtat și perechea lor de bivoli de apă, profilați pe cerul schimbător al serii. Aruncă cu violență fotografia de podea.

O ridică dintre bucățile de sticlă spartă. Simți că hârtia era dublă. Încercă să desprindă fotografia, dar de data asta părea bine lipită. O îndoi și se chinui s-o cojească. În cele din urmă apucă un cuțitaș de tăiat hârtii de pe birou și răzui o parte din fotografia de deasupra.

Sub ea era o altă imagine în negru și alb.

Văzu un picior gol. Apoi un braț gol. Cu dungi întunecate. Văzuse prea mult sânge în prea multe fotografii ca să nu-și dea seama ce însemnau dungile acelea.

Se opri și privi, speriată, pereții.

— Susan, spuse iar, vocea ei era o oglindă ce reflecta suferința. Susan, Dumnezeule, Susan. Ești aici, undeva.

Privirea ei mătură din nou galeria de fotografii. Se simți brusc proastă, jenant de proastă.

— O, Dumnezeule, Susan, nu ești singură aici.

Era atât de evident, că se sperie și mai tare.

— O, Dumnezeule, sunteți toate aici, le spuse tuturor ochilor ce se uitau fix la ea din toate fotografiile. Toate.

Simți cum i se face greață. Și-l imagină pe Douglas Jeffers, stând nepăsător în camera lui de zi, privind la fotografia pe care o avea în mână, cea cu bărbații și bivolii. Doar că el nu vedea imaginea aceea, ce vedea el era fotografia ascunsă sub ea.

Se lăsă să cadă pe podea, copleșită de chipurile care o priveau de pe pereți. De la disperare trecuse la o stare de pură suferință. Gândi: Sunt o persoană rațională. Folosesc logica, precizia, știința. Viața mea e ordonată, supusă rutinei. Lucrez cu fapte ce conduc la deducții logice. Îmi fac munca cu eficacitate și dăruire. Lucrurile sunt toate la locul lor.

Clătină din cap.

Mint prost, își dădu seama. Mai ales când mă mint pe mine.

Vorbi apoi cu voce tare, în speranța că sunetul propriei voci va putea alunga spaima subită și o va putea alina.

Nu se întâmplă așa.

— O, Doamne, sunteți toate aici. Nu știu cine sunteți, dar știu că sunteți toate aici. Absolut toate. O, Dumnezeule. Toate.

Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule. Sunteți aici cu toatele. O, o, o, nu!

Și apoi un gând și mai înspăimântător:

Depinde numai de mine.

ZECE

Multele atracții ale drumului

15

Anne Hampton stătea singură în mașină, privindu-l neatentă pe Douglas Jeffers care trebăluia sub capotă, verificând nivelul uleiului și al apei. Era dimineață devreme și se aflau în fața motelului *Vise dulci* din Youngstown, Ohio, nu departe de autostrada interstatală. Jeffers făcuse o glumă după ce-l zărise, numindu-l Motelul Bates. Anne se întoarse puțin și privirea i se opri pe teancul de caiete pe care le ținea lângă scaunul ei. Le ridică și le numără: unsprezece. Luă unul din mijlocul teancului și-l deschise cam pe la jumătate. Citi cuvintele uneia dintre frecventele lecții de istorie ale lui Jeffers: Ianuarie 1958. Charles Starkweather și Caril Ann Fugate. Lincoln, Nebraska și împrejurimi: „Crime fără un plan, cam fără sens, nu prea bine pregătite, destul de la întâmplare, cu excepția familiei ei. Un adevărat coșmar american, atunci când copiii noștri ne atacă. Charlie zicea că e un rebel, ca James Dean, și omorâse zece oameni, printre care și pe surioara lui. În 1959 l-au așezat pe scaunul electric". Sub această relatare, Anne mâzgălise un fel de rezumat al comentariului concis al lui Jeffers: „Se iubeau, dar până la urmă ea l-a trădat. Avea paisprezece ani".

Când se grăbea, scrisul ei devenea mare și copilăresc, gândi, nu mai semăna cu cel ordonat, pe care și-l amintea din notițele de la cursuri. Amintirea era vagă și îndepărtată, ca și cum perioada când fusese la universitate ar fi avut loc cu mulți ani în urmă, nu doar cu câteva săptămâni.

Anne Hampton medita: „… Până la urmă l-a trădat".

Jeffers rostise aceste cuvinte cu amărăciune.

— De parcă asta ar fi fost șocant, nu evenimentele dinainte.

O spusese cu voce tare, dar nu destul de tare ca el s-o audă. Până la urmă l-a trădat.

Probabil că voia să trăiască, gândi Anne Hampton.

Credea probabil că viața e un lucru scump, prețios, și că ea ar fi putut să facă din viața ei ceva deosebit, sau chiar ceva obișnuit, în ciuda întunericului, și a sângelui, și a morții, și că viața ei nu era distrusă de ce i se întâmplase. Nu avea decât paisprezece ani și știa că s-ar putea ca viața să-i ofere mai mult. Probabil că simțise ceva vrăjit, minunat și puternic și se hotărâse să trăiască.

Cu orice preț.

Anne Hampton se întrebă unde ar putea găsi și ea vraja aceea.

Se uită fix la cuvintele de pe paginile albe cu linii albastre. Jeffers o privise o dată scriind de zor și-i spusese că-i amintea de mulți dintre reporterii cu care lucrase, inși cu propriul lor sistem de stenografie, având drept rezultat niște hieroglife pe care nici măcar un expert în

criptografie nu le putea descifra, dar care, pentru autor, erau la fel de clare ca o pagina tipărită.

Se cutremură și-și aminti senzația amețitoare pe care o avusese cu două nopți în urmă, când îi spusese că vrea să-i verifice însemnările.

Urmase o clipă de groază.

Îi ceruse acest lucru târziu, după ce se cazaseră într-un alt motel imediat uitat, abia târându-se după multele ore petrecute pe drum, goliți pe dinăuntru din cauza zgomotului și a vitezei și a farurilor care-i orbeau din întuneric. Jeffers apucase bagajele și mormăise:

— Adu caietele.

Le adusese cu grijă, cu greu, de parcă n-ar fi avut destulă putere ca să mai care și altceva. Jeffers deschisese ușa și aruncase bagajele pe unul dintre cele două paturi.

— Dă-mi să văd, spusese.

Se așezase în fața unei mese mici de toaletă, răsfoind paginile. Anne se făcuse mică pe un scaun, într-un colț, străduindu-se să nu se gândească la nimic. Un gând însă nu-i dădea pace: Nu va putea înțelege ce am scris și-și va da seama cât de inutilă și de ineficientă am fost și, Doamne, sunt pierdută. Închisese ochii, încercând să gonească astfel frica, dar zgomotul paginilor întoarse părea asurzitor. După câteva minute, după ce răsfoise însemnările cele mai recente, Jeffers aruncase caietele deoparte. Apoi se întinsese și spusese:

— Iisuse, ce obosit sunt! Însemnările sunt în ordine. Chiar bune. Le pot citi fără probleme. Ici-colo mai e câte un loc neclar, ca atunci când ai încercat să scrii pe drumul ăla din Michigan cu hopurile de gheață de iarna trecută. Parcă erai pe valuri și scrisul urcă și coboară pe pagină. Zâmbise. Dar una peste alta, aș spune c-ai făcut o treabă bună. Bună de tot. Cum știam că ai să faci. Anne își dori ca lauda lui să-i fi făcut mai puțină plăcere, îi dăduse caietele înapoi și pe urmă o atinsese pe creștet, ca și cum ar fi mângâiat un animal sau ar fi binecuvântat pe cineva.

În primul moment, senzația fusese una de destindere. Nu se ridicase de pe scaun, privindu-l cum intră în baie.

Apoi o altă spaimă îi revenise.

Ești singură, își spuse. Nu uita lucrul ăsta.

Nu confunda plăcerea laudei cu durerea unei lovituri. Încercase să se încurajeze, zăcând trează în întuneric până ce somnul înghițise toate nedumeririle și hotărârile ei.

Dimineața, Jeffers îi spusese să-și folosească și memoria, nu numai însemnările; să noteze doar un cuvânt sau o frază și pe urmă, concentrându-se, să-și amintească vorbă cu vorbă ce-i spusese el. Spre surprinderea ei, descoperise că, folosind această tehnică, memoria ei câștigase o precizie cu totul nouă, lucru care îi făcu plăcere, de parcă ar fi primit un cadou. Îi mai spusese să-și noteze ora și împrejurările,

că o va ajuta să reconstituie caietele când i-o va cere. Se întrebă dacă așa ceva e cu putință. I se părea că nu exista nicio legătură între momentele călătoriei, că fiecare loc pe care îl vizitau era distinct și de sine stătător, singura legătură între ele fiind amintirile lui Jeffers. Fiecare oprire, în funcție de dispoziția lui, era neașteptată și în aceeași măsură înspăimântătoare, determinată doar de motivările și intențiile lui.

Ajunseseră departe în nord, până la Hibbing, Minnesota, departe în vest, la Omaha, Nebraska, destul de aproape ca ea să-și poată imagina Munții Stâncoși înălțându-se deasupra câmpiei, stârnind amintiri despre casa și familia ei, amintiri la fel de fugare ca și imaginea munților. Kansas City, Iowa City, Chicago, Fort Wayne, Ann Arbor, Cleveland și Akron. Locurile se contopiseră în mintea ei într-un amestec de zone rurale și străzi urbane. Ciudat, dar se gândise ce bine era că Jeffers insistase să facă însemnări cu atâta grijă, căci, chiar și cu nou descoperita precizie, memoria ei tot mai amesteca amănuntele călătoriei.

Îl auzi pe Jeffers fredonând afară din mașină. Acum știa că o făcea când era mulțumit îndeplinind sarcini simple.

Închise caietul și ochii și încercă să-și amintească. Știa că Chicago însemnase o prelegere despre Richard Speck și asistentele medicale, ca și despre teoria genei defectuoase la asasini. Bărbați slabi, osoși, cu acnee și dezvoltare sexuală întârziată, îi spusese. I se păruse nostim și se prăpădise de râs. Condusese apoi mașina spre suburbii, ca să vadă casa lui Wayne Gacy, în al cărei subsol fostul clovn îngropase treizeci și trei de băieți. Jeffers o pusese să coboare din mașină și să se oprească, în fața casei albe, modeste. Apoi îi făcuse repede o fotografie. Ploua și el îi spusese să zâmbească, în timp ce ea se lipea nervoasă, nefericită, de un copac. Dar în nordul Minnesotei era secetă și zăpușeală și-și amintea lanurile de grâu auriu ce păreau că se unduiesc ca o chemare, aidoma mării, când trecură pe lângă ele. Fusese în drum spre… șovăi, incapabilă să-și aducă aminte numele. Dar Jeffers îi spusese că fermierul nebun care scosese măruntaiele victimelor lui pe care apoi le împăiase servise drept punct de pornire pentru filmul *Masacrul ferăstrăului cu lanț din Texas,* care nu-i plăcuse, deși spusese că admirase capacitatea regizorului de a exprima spaima prin imagistică vizuală. Nu înțelesese ce vrea să spună, dar nu-i ceruse să-i explice. Știa că atunci când Jeffers perora, cum făcea adesea, era mai bine să-l lase să bată câmpii. De mirare, dar când intra în zone mai personale îi dădea voie să pună întrebări.

Îi spusese că ar fi vrut să treacă pe la ferma lui Clutter din Kansas, dar că era prea departe, lucru care i se păruse ciudat, căci călătoria în Minnesota era mult mai departe. Dar lângă Madison, Wisconsin, îi arătase centrul comercial de unde agățase o tânără, pe nume Irene, și-i

spusese că moartea ei fusese atribuită unui asasin violator care bântuise prin centrele comerciale și campusurile din Minnesota aproape un an, pe la sfârșitul anilor șaptezeci. La Ann Arbor, îi arătase șoseaua de la universitate pe care șase tinere care făceau autostopul porniseră, cu cuvintele lui prețioase, pe ultimul lor drum. Își asumă și uciderea uneia dintre ele, spunându-i că fusese deosebit de ușor. Mersese vreo șapte kilometri pe un drum lăturalnic, într-o zonă împădurită, încetinind la un moment dat, arătând spre pădure și spunându-i că lăsase victima la două sute de metri în interiorul ei.

— Ucigașul din campus, îi spuneau. Asta era în 1982. Ziarele găsiseră același nume ca pentru tipul ăla din Miami.

Când se îndreptaseră spre South Bend, crezuse că va fi din nou vorba despre un ucigaș din campus, dar el se oprise pe o stradă liniștită, mărginită de copaci, lângă o pereche de case greu de caracterizat, locuite probabil de persoane din clasa mijlocie. Văzu că pe pajiștile din fața fiecăreia dintre ele era câte o plăcuță pe care scria „De vânzare". Nu avea nevoie să se uite la însemnări ca să-și amintească vorbele lungii lui descrieri:

— Asta a fost o treabă interesantă, îi spusese Jeffers. Voiam să văd cu ochii mei. Exact acum șase luni. Părea că familia din dreapta era destul de normală. Mama. Tata. Cinci copii și un câine Saint Bernard. Se pare că unul dintre adolescenți era implicat în comerțul local cu droguri, chestie care i-a înnebunit pe cei de la poliție un timp. Ăsta e genul de informație interesantă pe care am intenția s-o folosesc într-o bună zi. Oricum, de o parte o familie americană obișnuită, plăcintă cu mere, cercetași și steag ridicat la sărbătoarea națională. De cealaltă, ei bine… Să spunem că o familie nu tocmai la fel. Un copil. Părinți abuzivi. Puștiul ajunge la adolescență cu sentimentul legitim că e persecutat. Întotdeauna și-a urât vecinii. Știi cum se întâmplă, credea că ei au totul și el nimic. Ai ceva cunoștințe de psihologie? Fratele meu ți-ar spune că situația era tocmai bună ca să dea naștere unei personalități paranoice cu aspecte psihopate. Cam asta s-a și întâmplat.

Americanii obișnuiți pleacă într-o zi la lucru și la școală – mâncarea în ghiozdan, pupături pe obraz și pe curând, au zis cu toții. Vecinul anormal intră în casă cu pistolul de calibru patruzeci și cinci al lui taică-su și două rânduri de cartușe. Primul lucru pe care-l face este să împuște câinele și să-l târâie în pivniță. Pe câine îl chema Buffy. După care îi ucide pe membrii familiei unul câte unul, pe măsură ce se întorc acasă, ducând toate cadavrele în pivniță. Iese apoi, se duce la el acasă, pune deoparte arma tatălui său și se poartă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Știi ce i-a scos cu adevărat pe oameni din fire, vreau să spun în afara gândului că în zonă era un ucigaș nebun? Câinele. Ziarul local a dat trei imagini pe prima pagină, dar cea mai mare, cea

mai cuprinzătoare era cea a echipajului de la salvare care-l ducea pe câine. Cititorii au înnebunit de tot. Voiau să-l linșeze pe tipul care omorâse câinele. Ce monstru e acela care ucide un câine mare, fără apărare, tocmai bun de iubit – știi ce vreau să spun… asta spuneau toate scrisorile adresate redacției. Copoilor le-au trebuit săptămâni ca să-l bănuiască pe neisprăvitul de alături cum că era autorul crimelor. Când, în cele din urmă, l-au prins, le-a spus tot. Era tare mândru de el. Mai mult sau mai puțin, te poți aștepta la așa ceva. Ce vreau să spun e că ei îi ura, el avea probleme și le rezolvase. De ce n-ar fi fost mulțumit? Nici nu-i prea plăceau câinii, de altfel.

Anne Hampton luă caietul cu numărul zece. Spre sfârșit, găsi însemnările legate de această crimă, inclusiv mare parte din lungul monolog al lui Jeffers. Își verifică memoria cu mâzgălelile făcute în grabă pe șase pagini și descoperi că amintirile ei erau destul de exacte. Stând în mașină, își aminti o frază sau două care nu figurau în însemnări și le scrise pe margine. Văzu că notase, vorbă cu vorbă, gluma cu care Jeffers își terminase istorisirea:

„Ziarul ar fi trebuit să numească acel caz Crima Canină”.

Ridică iute privirea când Jeffers trânti capota.

Mașina încă se mai legăna atunci când se urcă iute la volan și spuse:

— E cazul s-o pornim. Mai avem drum lung de făcut până la culcare. Îți plac cursele? o întrebă apoi.

— Ce fel de curse?

— De mașini.

— Nu știu. N-am fost niciodată.

— Sunt zgomotoase. Motoarele huruie, pneurile scrâșnesc. Tot felul de mirosuri, benzină, ulei, loțiune pentru bronzat, bere și floricele la tarabe. O să-ți placă.

Aprobă din cap. Jeffers se uită la ceas.

— Trebuie să pornim, dacă vrem să prindem primele serii. Nu-ți amintești să fi mers, vara, cu mașina decapotabilă a vreunui băiat, ascultând radioul și să auzi dintr-odată reclama aia nebună, înnebunitoare…

Își schimbă vocea ca să semene cu a unui crainic la radio:

— Duminică! Duminică! Pe traseul Fabulous Aquasco! Mașini caraghioase cu motor cu injecție! Duminică! Veniți să-l vedeți pe Big Daddy întrecându-l pe Okie din Fenokee în trei curse eliminatorii! Duminică! Veniți s-o vedeți pe Bad Mama cu motorul ei cu reacție de două mii de cai putere! Duminică! Încă mai sunt bilete! Duminică!

Anne zâmbi.

— Îmi amintesc, spuse. Numai numele traseului era altul.

— Cred că Aquasco e în afara New Yorkului, pe Long Island. În New Jersey auzeam aceeași reclamă pentru Freehold Raceway. Iar

vara familia mergea la Cape Cod și auzeam reclama pentru Seekonk Speedway, imediat lângă Providence. Fratele meu și cu mine imitam destul de bine, împreună, reclama, strigând când unul, când altul: Veniți să vedeți fabuloasele mașini! Dragsters cu motor cu injecție! Duminică! Duminică! Duminică!

Anne făcu o pauză.

— Am uitat ce zi e azi.

— Zi de odihnă pentru cei mai mulți. Dar nu și pentru noi. Avem multe de făcut.

O luă pe autostrada interstatală.

Se făcuse ora douăsprezece până să ajungă la autodrom. Autostrada fusese aproape pustie în orele dimineții și Jeffers menținuse un ritm constant, cu puțin sub viteza medie a camioanelor de mare tonaj ce treceau în grabă pe lângă ei, zgomotele puternice ale motoarelor Diesel părând că amenință să distrugă tot ce le iese în cale, iar aerul stârnit de viteza lor izbind mașina. Camionagiii care conduc duminică dimineața sunt întotdeauna în întârziere, gândi Jeffers. Au fixat o coadă de mătură pe accelerator și au îndopat vreo două frumuseți negre cu cafea și acum sunt gata să te strivească la fel de ușor cum te depășesc.

Trecură pe lângă doi polițiști din Pennsylvania cu radar, care controlau traficul și se hotărî ca data viitoare când va porni la drum să-și ia un detector din alea speciale, care pot citi mai multe canale ale radarului poliției. Se mai gândi și că, dac-ar investi într-un scaner portabil, ar putea controla traficul radio al poliției. Își propuse să ia avionul până la Miami și să se ducă la un magazin despre care auzise de la un ziarist care se întorcea dintr-o călătorie în Columbia, unde fusese pentru o poveste legată de droguri. Magazinul, îi spusese respectivul, era preferatul celor din branșă. Era specializat în aparate de supraveghere și avea tot ce era mai nou în electronica de înaltă performanță. Instrumente care îți spuneau dacă telefonul îți era ascultat. Instrumente care porneau mașina de la cincizeci de metri distanță. Perfecte pentru cei care se întrebau ce s-ar fi putut întâmpla când întorceau cheia în contact. Binocluri cu care puteai vedea noaptea și radiouri portabile cu canale secrete. Jeffers nu era prea sigur ce anume din prăvălia aceea l-ar fi putut ajuta. Dar, gândi el, intrăm într-o epocă mai tehnică și e important să fii la curent cu totul. Știa că poliția este. Își dădu apoi seama că, de fapt, gândirea lui era defetistă. Modul în care aborda el lucrurile, își spuse, pornea de la premisa că poliția nu-l va căuta niciodată.

Sunt invizibil, gândi.

Anonim. Mortal.

Și tocmai asta face să fiu în deplină siguranță.

Se uită la Anne Hampton și văzu că părea să fi adormit.

— Boswell? șopti, dar fata nu răspunse. Hotărî s-o lase să doarmă.

Va avea nevoie de toate puterile, gândi. Dar nu pentru mult timp. Se concentră asupra drumului din fața lui și gândi că exista ceva teribil de liniștitor în autostrăzile americane. Se întindeau la nesfârșit, cotind tot timpul, sute și mii de legături ce formau o uriașă grilă a țării, ca arterele din corpul uman. Nu există nici început, nici sfârșit, gândi.

Anne Hampton tresări lângă el.

Nimic nu avea sfârșit.

Zări un panou care anunța cursele și simți cum îl cuprinde nerăbdarea. O lecție pentru ea, gândi. Care s-o ajute să înțeleagă mai bine.

Anne Hampton se trezi când Jeffers trase lângă casa de bilete, își întinse brațele cât îi permitea spațiul strâmt din mașină. Se propti cu picioarele în podea, încercând să-și învioreze mușchii.

— Am ajuns? întrebă.

— Aproape. Mai sunt vreo trei kilometri. Urmărește indicatoarele.

Un Chevrolet roșu cu motor special, vechi de zece ani, cu coada ridicată, trecu pe lângă ei stârnind un curent de aer. Anne știa că e un Chevrolet, pentru că toate geamurile erau împodobite cu abțibilduri uriașe, albe, pe care scria CHEVY.

— Cum de mai vede? spuse.

Jeffers râse.

— Nu vede. Dar trebuie să înțelegi că nu ăsta e lucrul cel mai important. Esențiale sunt aparențele; ele o iau oricând înaintea unor considerații atât de pământești cum ar fi siguranța.

— Dar nu-l oprește poliția fiindcă are ferestrele acoperite? Și n-are tobă.

— Ba are. Probabil că special face zgomot. Așa era la modă și acum douăzeci de ani, când eram la liceu. Și motivul pentru care cei mai mulți polițiști nu opresc un pușți care conduce o mașină ca asta e pentru că, nu de mult, puștiul ăla erau chiar ei. Și-și amintesc cât s-au certat ei cu polițiștii locali cu câțiva ani în urmă, așa că acum, când au armă și insignă, sunt destul de isteți ca să-l lase în pace. Pentru a-l opri, ar trebui ca puștiul să meargă cu o sută patruzeci la oră. Sau polițistul să se fi certat cu nevasta sa de dimineață, să-i fi întârziat copiii la școală și acum să țipe ca din gură de șarpe în curtea din spate, cafeaua să se fi ars, pe scurt, trebuie să fie într-un hal de nervi de nedescris ca să se lege de el. E ca și cum ți-ai amenda trecutul.

Jeffers se uită la Anne Hampton, care zâmbi și încuviință.

— Vezi, spuse, cum toate au o explicație.

Trebuiră să aștepte la o coadă de aproape douăzeci de mașini

înainte să intre. Anne Hampton coborî geamul și lăsă zgomotele ce veneau de pe stadion să pătrundă în mașină. Geamătul și huruitul motoarelor i se părură mai întâi că seamănă cu sunetele pe care le scot animalele în căutare de partener. Apoi își dădu seama că fiecare motor scoate un zgomot diferit, unic în felul lui, și că toate laolaltă se contopesc într-un perete de sunete de înălțimi diferite. Ca un covor din multe petice din materiale diferite.

Parcarea era un teren prăfos, plin de șiruri de mașini strălucitoare și de camioane curate, în contrast cu murdăria de pe jos. Jeffers parcă lângă un stâlp de telefon, marcat de mână cu un semn care indica zona aceea ca fiind 12A.

— Așteaptă o clipă, spuse el.

Anne rămase locului, privindu-l cum coboară din mașină. Îl văzu alergând pe lângă șirul de mașini, oprindu-se în spatele a două mașini sport. Își notă ceva și apoi se întoarse iute. Înainte de a deschide portiera, se duse la portbagaj și scoase câteva obiecte pe care Anne nu le putea vedea.

Totul face parte dintr-un plan, gândi.

Inima i se opri și privi în jur la câteva dintre perechile și grupurile mici de oameni ce traversau parcarea spre traseul de curse. Valul de oameni era neîntrerupt și-și imagină ce mulțime se adunase acolo.

I se făcu cald, apoi frig și, dacă ar fi putut, ar fi vomat. Se gândi la vagabond și la bărbatul de pe strada din Saint Louis.

O vom face din nou.

Scutură din cap, tremurând ușor. Vizitarea locurilor pline de amintiri ale lui Jeffers, dacă nu ținea seama de cât de macabre erau, prezenta măcar un fel de siguranță, prin lipsa acțiunii.

Jeffers deschise portiera și Anne coborî.

Dar genunchii i se îndoiră și Jeffers trebui s-o prindă ca să nu cadă.

O clipă o privi atent.

— Ah, spuse în cele din urmă, ușor amuzat, dar cu o oribilă lipsă de inflexiune în voce, pe care n-o mai auzise de la Saint Louis. Ai ghicit că nu ne aflăm aici ca simpli amatori de curse…

Nu termină fraza. O luă de braț și o duse spre spatele mașinii.

Scoase mai întâi dintr-o pungă două veste kaki de fotograf. Cu una o îmbrăcă pe ea, una și-o puse el.

— Am nimerit măsura, zise. Luă șase cutii cu film dintr-o lădiță și le puse în buzunărașele de la piept. Îi trecu apoi un aparat de fotografiat pe după gât. Ăsta, spuse luând un obiectiv lung, negru, e, evident, teleobiectivul. Îl puse la loc în sac. Ăsta scurt e weitwinclul. Când îți cer una sau alta, sau aparatul, mi le dai fără să scoți o vorbă, ca un profesionist. Își atârnă două aparate de fotografiat pe după gât. Unul într-un fel de ham pe piept, chiar sub bărbie, celălalt bălăbănindu-se liber.

— În ordine, spuse. Scoase din sac un teanc de cărți de vizită mici, albe. Îi deschise buzunarul de la piept al vestei și le vârî înăuntru. Dă-le tuturor celor care-ți cer. Apucă una și i-o arătă. Pe ea scria:

JOHN CORONA
FOTOGRAF PROFESIONIST
Reprezentant al revistelor
Playboy, Penthouse și al
altor publicații
Discreția e specialitatea noastră
Birou: 1313 Hollywood Boulevard, Beverly Hills
213–555–6646

— Numele e o glumă, spuse Douglas Jeffers, mai ales pentru californieni. Evident, îmi spui domnule Corona. Sau John, dacă e cazul. Ești asistenta mea. Așa o să te prezint. Ascultă cu atenție și o să pricepi iute despre ce-i vorba. Gata?

Încuviință din cap.

— Vreau să-ți aud vocea, îi ceru dur.

— Gata, răspunse ea iute.

— Renunță la tonul ăsta de fetiță-pisicuță speriată și mai spune o dată.

Anne înghiți din greu.

— Sunt gata, zise cu hotărâre.

— Bine. O privi atent. Să nu fie nevoie să-ți aduc aminte de toate astea.

— O să mă port cum trebuie, zise ea.

— Convinge-mă.

Era mai curând o amenințare, nu o cerere. Anne aprobă din cap.

Douglas Jeffers porni iute și ea se grăbi în urma lui.

Cam pe la jumătatea parcării, Jeffers începu să vorbească din nou, dar vocea lui părea tulburată.

— Unul dintre lucrurile care m-au pus întotdeauna pe gânduri e de ce anumite tipuri de comportament al animalelor ne uimesc într-atât. Nu putem înțelege de ce lemingii se aruncă în ocean. Oamenii de știință petrec ani întregi studiind comportamentul balenelor care, dintr-odată, ies pe țărm și mor pârjolite, moarte care, dacă te gândești bine, trebuie să fie oribilă. Ecologiștii trag balenele înapoi în mare, și animalele alea proaste, în nouă cazuri din zece, se întorc pe plajă. Unde mai pui că balenele sunt animale inteligente. Și sănătoase. Am fost o dată și am fotografiat un grup pe coasta Carolinei de Nord, pentru revista *Geo,* care a plătit grozav și imediat după aceea a dat faliment. Dar balenele erau frumoase. Sunt negre ca smoala și minunat de puternice, corpurile lor seamănă cu niște gloanțe mari, boante. Pot

comunica între ele de la distanțe mari, în ocean, au capacitatea de a auzi și de a emite sunete pe care noi, simpli oameni, o putem rezolva doar electronic. Sunt o rasă veche și mândră, înrudită cu cele mai mari animale. Și atunci de ce, în anumite ocazii, comit aceste misterioase sinucideri în masă? Ce motiv au? Boală? Iluzie? Confuzie? Isterie în masă? Nebunie? Plictiseală? Cum de ajung să se sature de viața? N-are niciun sens.

Și totuși o fac. Adesea, sau cel puțin destul de des ca să trezească interes și spaimă. Cu oamenii e la fel.

Păru pierdut în gânduri.

— Ai idee cât de des se lasă oamenii să eșueze pe plajă? Nu vorbesc despre genul singuratic, disperat, cu depresiune clinică și tendințe spre sinucidere. Sunt destui și din ăștia în preajma noastră. Vorbesc de oameni care sunt de acord cu propria moarte. Cum contribuie ei la lucrurile cumplite care li se întâmplă.

Îi vedeai mărșăluind în ordine în camerele de gazare. Niciunul nu părea c-ar spune „Lua-v-ar dracu'! Nu mă duc acolo!", într-un moment de revoltă umană. Știai că, în prima zi a bătăliei de pe Somme, britanicii au pierdut șaizeci de mii de oameni? Și, știind aceasta, a doua zi, când au răsunat goarnele, oamenii tot s-au dus să înfrunte zidul de mitraliere și pozițiile întărite. Asta se petrecea în 1916. Lumea modernă! Imposibil!

Condamnații aflați în celula morții sunt urmăriți cu atenție în ultima noapte dinaintea execuției, în aproape toate statele. De teamă că vor găsi cumva un mod de a-și pune capăt zilelor. Statului, spuse cu amărăciune, nu-i place să fie tras pe sfoară, înțelegi? Dar care ar fi, de fapt, deosebirea? Cred că, în ultimă instanță, sinuciderea reprezintă actul suprem al libertății. Chestia asta se pare că n-o putem învăța de la afurisitele alea de balene. Sunt bolnave, ce boală au nu știm. Poate SIDA balenelor, sau altceva. Așa că-și scurtează procesul propriei morți. Își iau viața pe cont propriu, o controlează și aleg. Iar noi ne întrebăm de ce. Inexplicabil, spun oamenii de știință. Se prefac uluiți. Inexplicabil e că nu suntem în stare să înțelegem de ce o fac, deși e atât de al naibii de evident.

Jeffers grăbi pasul. Scutură din cap.

— Boswell, spuse pe un ton din care răzbătea singurătatea. Confund două probleme diferite. Va trebui ca tu să faci ordine în toate astea.

După ce șovăi o clipă, adăugă:

— Lecția de azi este, de fapt, despre acceptare. Lemingii. Uită-te cu atenție la felul în care oamenii acceptă uneltele propriei distrugeri. Remarcabil. Îmi amintesc că am citit despre un fotograf din Florida. Mai ții minte? Era acum doi ani. Îl chema Wilder. Tipul agață o fată la o cursă de Grand Prix în Miami. Cred că pe urmă s-a dus la Daytona. A

pornit apoi într-un tur de-a lungul și de-a latul țării, omorând în stânga și-n dreapta. Folosea mereu exact aceeași tehnică: se ducea la o manifestare sportivă sau într-un centru comercial, scotea aparatul de fotografiat și începea să fotografieze fete. Curând se găsea câte una care să se țină după el și cât ai zice pește se trezea în mașina lui și…

Se uită la Anne Hampton.

— Restul completează-l tu.

— Îmi aduc aminte, spuse.

— Dar știi ce era cu adevărat fascinant? continuă Jeffers. Toată lumea știa! FBI, poliția locală, ziarele, posturile de televiziune, toată lumea! Fotografia lui Wilder se afla în toate stațiile, pe prima pagina a tuturor ziarelor, în toate gările. Modul lui de operare era descris, discutat, disecat, spune-i cum vrei. Îl găseai pretutindeni! Era imposibil să faci parte dintr-un grup al populației și să nu afli. Nu exista conversație la cină sau în toaleta unui liceu, în care fetele trăgeau un fum înainte de ore, în care să nu se spună: dacă un tip cu barbă vrea să-ți facă o poză, nu te urca în mașină cu el! Și știi ce s-a întâmplat?

— A murit.

— Dar nu înainte ca încă șase femei să se urce la el în mașină și să fie ucise. Remarcabil. Știi ceva? Nici măcar nu s-a deranjat să-și radă barba, aspectul dominant al tuturor descrierilor din toate ziarele. Avem aici un fenomen care merită să fie studiat.

— Cred c-a murit în nord-est.

— Da. New Hampshire. Curând ne ducem și noi acolo.

— L-a împușcat un polițist și ultima fată a scăpat cu viață, insistă ea.

— Era prost și neglijent, spuse Jeffers brusc.

Dar ultima fată a scăpat cu viață, gândi Anne.

Se apropiară de tribuna principală.

— Nu te depărta, spuse Jeffers. Și urmărește cum reușește scamatoria.

A reușit.

În zona tribunei principale, o îmbulzeală cumplită de oameni, mașini, culori vii și zgomot neîntrerupt; Jeffers se strecură agil prin mulțimea de spectatori și membri ai echipajelor, căutând femei tinere, singure sau câte două. Începea prin a le fotografia de departe, apoi se apropia într-atât încât nu numai că le atrăgea atenția, dar și pozau pentru el. Anne Hampton fu aproape uluită de graba cu care se ridicau umerii, se întorceau profilurile și de zâmbetele perfecte care întâmpinau obiectivul aparatului lui Douglas Jeffers. Îl auzi spunând aceeași poveste de nenumărate ori, iar ea distribuia cărți de vizită cu un entuziasm orb, în ciuda strângerii de inimă. Jeffers le spunea

tinerelor femei că era trimis de *Playboy* și că vor figura într-un reportaj numit „Fetele de la curse”. Făcea niște fotografii preliminare, le explică el. El, împreună cu încă doi alți fotografi, fotografiau femei tinere venite la curse în diferite locuri. După care redactorii din Chicago se vor uita la fotografii și vor hotărî unde să se ducă pentru reportajul lor.

O punea pe Anne Hampton să-și noteze numele și numerele de telefon ale unora dintre ele; Anne o făcea șovăind; se simțea rău, știa că nu era decât o parte din joc. Pe fundal, mulțimea ovaționa mașinile și șoferii, dar adesea zgomotul de pe pistă era atât de tare, că-l depășea pe cel din tribune. Ridică privirea când o mașină neagră, deosebit de mare, umplu aerul cu tumultul acela mecanic, și văzu mulțimea ridicându-se în picioare cuprinsă de admirație. Dar nu era în stare să-i audă și se gândi brusc la un șir de pești, la piață, aliniați pe gheața albă, fărâmițată, cu ochii și cu boturile căscate, ca și cum ar fi fost vii, moartea lor fiind mascată de lumini și sunete.

— Boswell, îi auzi vocea pierzându-se în zgomotul mașinilor de pe pistă, te rog mai dă-mi un film. Doamnelor, ea e asistenta mea, Anne Boswell. Salută-le, Annie…

Dădu din cap spre două fete, cam de o vârstă cu ea. Una era blondă, cealaltă brunetă și amândouă purtau bluze strânse pe corp și blugi. Nu i se părură prea drăguțe, dinții blondei erau inegali, astfel că zâmbetul ei era cam strâmb, iar nasul brunetei era prea obraznic ca să fie cu adevărat frumos, ridicându-se în mijlocul feței ca și cum s-ar fi pregătit pentru o săritură la schi. Anne Hampton se gândi că fata avea probabil o mamă care-i spusese întotdeauna că era drăguță, astfel că nu aspira decât spre asta, fără să-și dea seama că drăgălășenia o va conduce de la rolul de șefă a majoretelor din liceu direct într-o căsătorie oarecare, că va avea o familie și o căsuță în zona rurală din Pennsylvania sau Ohio, se va uita la televizor în fiecare seară și, o dată pe săptămână, se va duce la salonul de înfrumusețare, ca să-și mențină frumusețea după ravagiile produse de nașteri. Încercă să și-o aducă aminte pe mama ei vorbind despre frumusețe. În mintea ei o putea auzi, calmă dar entuziasmată, periindu-i părul cu gesturi lungi, spunându-i cât de drăguță va fi când va crește, lucru care, la doisprezece ani, părea absolut imposibil. Își aminti cât de dezamăgită păruse mama ei când se întorsese acasă după primul semestru de facultate cu părul tăiat până la umeri. Întotdeauna am făcut tot ce-am putut ca să mă distanțez de ea, gândi Anne Hampton. Chiar și când părul a crescut la loc, ceva se schimbase, încrederea dispăruse. O voce pătrunse prin amintirile ei.

— …Trebuie să fie palpitant, nu-i așa?

Era una dintre fete. Cea blondă.

— Scuză-mă, zise Anne Hampton. N-am auzit ce-ai spus.

— Oh, zise fata, dând din mâini. Am spus doar că-mi închipui că trebuie să fie foarte palpitant să fii asistentă a unui fotograf. O muncă cu totul deosebită, nu-i așa? Eu lucrez la o bancă și nu-i nimic deosebit în asta. Cum te-a angajat?

Douglas Jeffers interveni:

— O, am ales-o dintre sute de candidate. Și până acum s-a descurcat destul de bine, nu-i așa, Annie?

Încuviință din cap.

— Pun pariu, zise fata, că e teribil de palpitant.

— E diferit, răspunse Anne Hampton.

Bruneta examină unul dintre aparatele lui Jeffers. Anne Hampton observă că băgase cartea lor de vizită în buzunar.

— Mă rog, spuse. Cred că să apari în *Playboy* e un pic cam prea mult. Mi-ar plăcea grozav să-mi apară poza în revistă. La fel și lui Vicki. Făcu semn spre blondă. Și iubitul meu n-ar avea nimic împotrivă. Dar babacii și-ar da duhul!

Anne Hampton îl văzu pe Jeffers zâmbind.

— Păi, spuse el, așa cum tocmai v-am explicat, astea nu sunt decât fotografii preliminare. Uneori însă fetele cu adevărat drăguțe, ca voi, sunt chemate pentru poza de pe copertă.

— Nu există vreo cale prin care am putea, știu și eu, să-i facem să ne aleagă pe noi? întrebă Vicki, blonda. Poate să faci mai multe fotografii cu mine și cu Sandi, mă gândesc.

Jeffers le privi cu mare atenție.

— Mă rog, spuse, nu pot să vă garantez nimic. Așezați-vă o clipă una lângă alta.

Desfăcu brațele, apoi le apropie, dându-le instrucțiuni celor două fete. Ridică aparatul și Anne Hampton auzi motorașul când le făcu o serie de poze, deplasând imaginea celor două fete în sus și în jos, încadrându-le rapid.

— …Ce e sigur e că arătați bine, zise. Numai că, știți, ei caută ceva mai mult decât asta, dacă mă înțelegeți…

Anne Hampton le văzu pe cele două fete apropiindu-și capetele și chicotind. Brusc gândi: Nu mă aflu aici. Chestia asta nu se întâmplă cu adevărat. Nu poate să se întâmple.

Apoi auzi din nou vocea lui Jeffers.

— Tot ce pot face, și nu vreau să contați pe nimic, e să vă fac câteva poze care să, hm, arate mai mult. S-ar putea să-i impresioneze pe redactori. A mai dat rezultate și în alte cazuri, dar, desigur, nu vă garantez nimic.

Le auzi pe cele două fete râzând din nou și le văzu încuviințând din cap.

— Mă rog, continuă Jeffers cu o voce cât se poate de monotonă și nevinovată, dacă vă interesează cu adevărat, hai să ne întâlnim la

mașina mea, secțiunea 13 A, într-o jumătate de oră. Vă rog să nu spuneți nimănui, pentru că tuturor celorlalte le-am spus că nu pot face nimic special pentru ele și m-ar deranja să se răspândească zvonul că vouă vă fac o favoare…

Amândouă scuturară iute din cap.

— Așa că, dacă sunteți în stare să păstrați un secret, furișați-vă afară și hai să ne întâlnim și-o să vedem ce putem face. Boswell, le rog dă-mi teleobiectivul.

Jeffers se uită la cele două fete.

— Trebuie să fac vreo două poze cu ce se petrece aici, ca să redau, pentru șefi, atmosfera, înțelegeți ce vreau să zic. Asta dacă vreau să vină aici pentru copertă.

Fetele aprobară din nou din cap. Jeffers le făcu un mic semn cu mâna și începu să-și croiască drum prin mulțime. Anne Hampton se întoarse și privi înapoi, văzând cum cele două fete discută animat. Pentru o clipă nu știu ce să creadă: îl auzise pe Jeffers dându-le un număr greșit.

— Cum vor găsi mașina? întrebă.

— N-o vor găsi. Se vor duce la cincizeci de metri distanță de ea.

— Dar…

— Hai, Boswell, folosește-ți mintea. Dacă mai spun cuiva, sau dacă mai vine cineva cu ele, atunci eu, din locul unde am lăsat mașina, am posibilitatea să plec fără probleme. Și fără să fiu văzut. Dar, adăugă, oricum n-are nicio importată. E o precauție absolut inutilă. Tipele astea două sunt gata de drum. Nu vor spune nimănui și se vor furișa exact așa cum le-am cerut. Vor fi acolo, gata, dornice și pregătite, nu crezi?

Anne Hampton încuviință din cap.

— Lemingi, spuse Jeffers.

Se gândi o clipă, în timp ce-și tăia drum prin masa de oameni.

— Boswell, spuse, nu ți s-a întâmplat să ți se pară contradictoriu modul în care noi, cei din America, putem tolera pe de o parte cea mai fundamentală, cinstită și religioasă moralitate, iar pe de altă parte nimic nu-i mai ușor decât să faci pe cineva să se dezbrace? Urmează-mă.

Îl urmă în timp ce Jeffers făcu un tur al terenului, oprindu-se din când în când ca să facă vreo câteva fotografii, apoi îndreptându-se spre parcare. Își aminti de o noapte din clasa a cincea de liceu. Parcase, împreună cu flirtul ei, pe o stradă pustie. Încă îi mai simțea mâinile neîndemânatice, explorându-i trupul: lipsa lui de experiență și excitarea abia stăpânită o făcură să cedeze – cel puțin în parte. Tipul nu-i plăcea cine știe ce. Dar era acolo, și era un băiat de treabă, și ea își dorise atât de mult să încerce câteva dintre lucrurile despre care se vorbea atât de mult la școală, așa că i-a lăsat mâinile să umble în voie,

descoperind că beneficiul era plăcut.

Când încercase să-i dea jos chiloții, înțelesese că era cazul să-l oprească, dintr-o necesitate morală, lucru care, când se gândise mai târziu, i se păruse prostesc. Își aminti de un moment de spaimă, când rezistase, el nu se dăduse bătut și-și dăduse seama cu cât era mai puternic decât ea. Încă mai putea simți, în amintire, senzația bruscă de forță care pusese stăpânire pe ea și îngrozitorul sentiment de neputință ce-o cuprinsese în clipa aceea. Doar gândindu-se și o trecură fiorii. Chestia asta o impresionase puternic, teama de moment, spaima ce-o copleșise când pricepuse că era slabă și că putea fi siluită. Dar când scosese un „Nu!" speriat, el îi respectase voința, mușchii destinzându-i-se brusc. Recunoștința ei fusese enormă. Șase săptămâni mai târziu, pregătită fiind în sinea ei, îl lăsase să continue. Fusese și dureros, și plăcut, și, ciudat, dar amintirea asta o liniști. Se întrebă pe unde o fi el acum. Spera că era fericit.

Jeffers ajunse la mașină și-i deschise portiera.

— Pe ele le punem în spate, spuse.

Amintirea își luă zborul când îi întinse sacul cu aparatura și vesta, pe care Jeffers le băgă în portbagaj.

— Urcă și așteaptă, spuse. Anne observă că vocea lui recăpătase un ton tăios.

Făcu ce i se spusese. Mintea i-o luă înainte, văzându-le pe cele doua fete și ce va urma. Se strădui să gonească gândurile acelea. Să nu mă gândesc la nimic, își spuse. În jurul meu nu se petrece nimic. Se așeză în mașină și închise ochii, încercând să se concentreze doar asupra zgomotelor îndepărtate de pe pistă, lăsând sunetele s-o cuprindă și să elimine orice gând.

— Bună!

— Bună!

Privi în sus, deschizând iute ochii și soarele o orbi.

— Urcăm în spate?

— Dacă nu vă deranjează, auzi vocea lui Jeffers. Îmi pare rău, e cam strâmt.

— O, nu face nimic. Prietenul meu are o mașină Firebird, cam la fel ca asta, și am petrecut o groază de timp pe bancheta din spate… Vicki și Sandi râseră. N-am vrut să spun asta, zise Vicki. Doamne, când mă gândesc ce surprins va fi!

Cele două fete se înghesuiră în spate. Erau îmbujorate și agitate, chicoteau și râdeau, abia dacă se mai puteau stăpâni.

Jeffers se trânti pe scaun.

— Nu departe de aici știu un parc mic, un fel de pădure. Mergem acolo, facem câteva poze într-un cadru frumos, idilic, și pe urmă Boswell și cu mine vă aducem înapoi aici, e-n regulă?

— Grozav, spuse Vicki.

— De acord, cu condiția să fim înapoi la șase.

— Nicio problemă, spuse Jeffers.

Fetele râseră din nou.

Jeffers scoase mașina din zona destinată curselor.

În gând, Anne Hampton striga la cele două fete: De ce nu-l întrebați? Întrebați-l cum de știe un parc pustiu! Cum se face că știe exact unde se duce? A căutat locul dinainte!

Nu zise nimic.

Jeffers sparse tăcerea.

— Să ai caietul de însemnări la îndemână, îi spuse încet. Mâna Annei țâșni imediat să apuce un caiet și un pix. Jeffers ridică apoi vocea și spuse pe un ton vesel, cântat:

— Fetelor, nu vreau să vă speriați, e vorba de chestii cât se poate de cuminți. Dar trebuie să vă întreb dacă aveți amândouă peste optsprezece ani.

— Eu am nouăsprezece, zise Sandi, iar Vicki douăzeci.

— Îi împlinesc abia săptămâna viitoare!

— Nu mai spune! zise Jeffers. La mulți ani, cu o săptămână mai devreme. Să vedem dacă nu putem transforma aniversarea în ceva cu adevărat demn de sărbătorit. De acord?

— Mai e vorbă!

— Domnule Corona, întrebă Sandi timid. Nu vreau să fiu indiscretă sau, mă rog…

— Dă-i drumul, spuse Jeffers cu o voce cât se poate de amabilă. Ce te frământă?

— *Playboy* plătește fotografiile pe care le publică?

Jeffers râse.

— Bineînțeles! Doar nu crezi că te silim să treci prin hărțuiala unei ședințe de pozat, fără să te plătim? O ședință ca asta e muncă grea. Machiajul și pozatul, și luminile puternice, și, știi cum se întâmplă, întotdeauna ceva nu iese cum trebuie. Uneori durează ore întregi până reușești o fotografie bună pentru revistă. Suma obișnuită, cel puțin așa era ultima oară, e de o mie de dolari ședința…

— Aoleu! Ce n-aș face cu o mie de dolari!

— Ce vă spun acum însă nu e oficial, continuă Jeffers. Nu cred că revista o să va plătească mai mult de două sute de dolari pentru ce faceți în după-amiaza asta.

— Or să ne plătească! Fantastic!

Fetele începură să discute agitate între ele. Anne Hampton stătea, oarbă, în față. Jeffers îi spuse încet:

— Boswell, te rog fă un efort și scrie. Vocea lui era ca un văl întunecat ce se întindea deasupra ei.

Apoi, cu o veselie prefăcută, exclamă:

— Aproape am ajuns!

Intrară cu mașina într-un parc.

— Știu un loc cât se poate de potrivit, spuse.

— Dumnezeule, izbucni Vicki sau Sandi din spate, Anne Hampton nu era sigură care dintre ele, dar oricum scrise cuvintele în caiet. Nu pot să cred că una ca asta mi se întâmplă mie.

Nu te gândi la nimic, își zise. Fă exact ce ți se spune. Scapă cu viață.

— Am ajuns, spuse Jeffers. Știu aici un locșor…

Anne Hampton văzu că intrau într-o zonă împădurită, pe un drum îngust ce tăia umbrele aruncate de ramurile pline de frunze. Văzu un panou cafeniu al serviciului parcurilor naționale, pe care scria că parcul nu era deschis decât din zori și până la lăsarea serii. Văzu că lăsară în urmă o parcare mare, cu pietriș, mergând mai departe, spre mijlocul pădurii. Mai merseră cam vreun kilometru, bănui, apoi cotiră pe un drum lăturalnic nepavat, pe care înaintară câteva minute, hurducându-se, până ajunseră la o cotitură după care copacii se retrăgeau brusc, astfel că o mică suprafață era puternic luminată de soare. Peste drumul prăfuit era pus un singur lanț prost întins și un alt panou spunea că ACCESUL E PERMIS NUMAI PERSOANELOR AUTORIZATE.

— Din fericire, spuse Jeffers vesel, am autorizație de la serviciul parcurilor. Majoritatea fotografilor profesioniști au. O clipă de răbdare, doamnelor, până rezolv cu lanțul ăsta.

Jeffers sări din mașină, lăsându-le pe cele două tinere râzând pe bancheta din spate și pe Anne Hampton privind cu ochi goi la culorile pădurii din fața ei. Îl cuprinse o ușoară îngrijorare. Pare pierdută, gândi. Deși era cu spatele la mașină, parcă o vedea șezând acolo, țintuită de scaun de frica datorată faptului că știa ce se întâmplă și nu era în stare să spună sau să facă nimic, prinsă în goana evenimentelor la fel de sigur ca și cum ar fi legat-o cu funii. O clipă se întrebă dacă va fi în stare să se controleze. Vreau să meargă până la capăt. Nu vreau s-o las aici, împreună cu celelalte. Se întrebă dacă-și dădea seama de primejdia în care se afla și se gândi că sigur își dădea, căci părea într-o stare de detașare, ca un manechin dintr-o vitrină sau ca o marionetă dansând trasă de sfori.

Exact așa trebuie să fie, își spuse.

Sforile mele, gândi. Dansează, Boswell, dansează. Când trag de legăturile cu care te țin, sari.

Zâmbi.

Nu lăsa lucrurile s-o ia razna, își spuse. Boswell reprezintă timp, și efort, și investiții.

Auzi noi râsete din mașină.

Nu și ele.

Lanțul era exact așa cum îl lăsase cu o lună în urmă, când vizitase

parcul. Se aplecă și apucă verigile la câțiva centimetri deasupra locului unde era fixat de un stâlpișor cafeniu. Cu mâna liberă, curăță câteva așchii de lemn de pe stâlp. Putrezise de vechi ce era. Trase tare de lanț și acesta se desprinse. Îl trecu de cealaltă parte a drumului, ca să nu-i stea în cale.

Întorcându-se la mașină, își târșâi picioarele prin praful drumului. N-avea rost să lase amprente ale pantofilor.

— S-a aranjat, le spuse celor trei din mașină. Mergem până-n capul drumului.

Urni mașina cu grijă și se mai hurducară încă vreo două sute de metri, până după o cotitură. Anne Hampton își dădu seama că nu puteau fi văzuți de pe drumul principal.

— În regulă, jos cu voi, spuse Jeffers cu entuziasm. Nu vrem să pierdem prea mult timp, toată lumea vrea să se întoarcă să vadă ultima cursă, așa că la treabă.

Anne Hampton văzu că-și aruncase sacul cafeniu cu aparatura de fotografiat pe umăr. Șovăi o clipă, privindu-le pe cele două fete cum îl urmează pe Jeffers în pădure. Sunt oarbe, gândi. Cum de pot să se grăbească în urma lui? Simți apoi cum și picioarele ei pornesc iute și o iau la goană, să țină pasul cu el.

— Doamne, spuse Vicki sau Sandi – începuse să le încurce – e teribil de palpitant.

— Întotdeauna e așa, răspunse Douglas Jeffers. În fel și chip. Cele două fete chicotiră din nou.

Anne Hampton se gândi că, dacă se oprește, varsă. I se tăia răsuflarea și simțea cum i se învârtește capul. Căldura se odihnea pe trupul ei ca o pătură de lână, o înțepa, nu se simțea bine și era ametită. Vicki sau Sandi o auzi gâfâind și se întoarse spre ea.

— Fumezi? Nu? Bine. Dar nu prea pari în formă. Puțin mers prin pădure n-ar trebui să te dea gata…

— Am fost cam bolnavă, răspunse Anne Hampton. Își auzi cuvintele răsunând slab și tremurat.

— O, îmi pare rău. Ar trebui să iei vitamine, cum iau și eu. În fiecare zi. Și să faci exerciții fizice cu regularitate. Ai încercat vreodată gimnastică aerobică? Asta mi-ar plăcea să fac. Sau, poate, să alerg. Mi-ar plăcea să-mi las slujba de la bancă și să mă angajez ca profesoară de dans la clubul sănătății. Cred c-ar fi grozav. Te simți bine?

Anne Hampton încuviință din cap. Nu mai avea încredere în vocea ei.

Încearcă să alergi puțin, continuă fata. Ia-o încet, cel mult doi kilometri pe zi. Și pe urmă, mărește treptat distanța. Ai să vezi ce mult contează.

Douglas Jeffers se opri brusc.

— Cum vă place? E frumos, nu-i așa?

Stătea sub un pin, la marginea luminișului. Chiar și Anne Hampton, din ce în ce mai îngrozită, gândi că locul era frumos. Asta o făcu să se simtă și mai prost.

În mijlocul luminișului se afla un bolovan mare. Soarele se răsfrângea în jurul lui, făcând ca peticul de iarbă verde să strălucească. Toată zona era înconjurată de pini amenințători, ce păreau că se reflectă pe cerul albastru ca niște santinele. Când păși în luminiș, Anne Hampton avu impresia că a pătruns într-o cameră tăcută și că ușa s-a închis în urma ei.

— Așa, doamnelor, pe bolovan, vă rog. Boswell, vino lângă mine.

Se duse lângă Jeffers și amândoi le priviră pe cele două fete cum se așază pe bolovan. Fiecare afișa ce credea ea că ar fi atitudinea cea mai atrăgătoare. Jeffers ieși în soare și privi în sus, la cerul înalt.

— Strălucitoare, spuse. O zi însorită, strălucitoare, nevinovată. Se apropie iute de cele două fete și se opri cam la un metru de ele. Anne Hampton îl văzu potrivindu-și aparatul, apoi începând să le fotografieze. Nu se oprea din încurajări, ca un hipnotizator:

— Așa, acum zâmbiți, acum bosumflați-vă puțin, dați capul pe spate, bine, bine, grozav. Răsuciți-vă puțin, nu vă opriți, bine, bine…

Anne privea la spectacolul din fața ei, întrebându-se: Oare unde are arma? Să fie un cuțit? Probabil în sacoșa cu aparate. Cum o să se întâmple? Repede? O s-o scoată din sacoșă? Ce-o să le facă? N-o să se grăbească. Suntem singuri, și e liniște, și n-o să se grăbească. Căldura soarelui o ameți și se temu că va leșina.

Strânse tare ochii. Eu rămân ce sunt, își spuse. Sunt singură, departe, sunt eu însămi, o să fiu puternică și o să scap. O să scap. O să scap. O să scap. Repetă vorbele astea la infinit, ca pe o mantră.

Ridică privirea și văzu că Vicki și Sandi se străduiau să pară seducătoare.

— Așa e bine, îl auzi pe Jeffers spunând. Numai că am impresia că e puțin cam, știu și eu, reținut, poate…

Le văzu pe cele două fete privindu-se și le auzi râsul. Se distrau de minune. Nu putea suferi acest lucru. O umplea de sentimentul vinovăției. Închise din nou ochii.

— Așa e mai bine! îl auzi exclamând pe Jeffers. Așteptați numai să vadă șefii un teanc de fotografii din astea!

Deschise ochii și văzu că amândouă fetele se dezbrăcaseră. Pielea lor părea netedă, ca a animalelor. Erau amândouă puternic bronzate și se uită la pielea albă care le scotea în evidență sânii și zonele intime. Le văzu cum se întind și, în câteva clipe, își pierd orice urmă de pudoare. Își ofereau sânii aparatului de fotografiat: își desfăceau picioarele când obiectivul se îndrepta spre ele. Jeffers țopăia prin fața lor, aplecându-se și răsucindu-se, mângâindu-le cu aparatul de fotografiat. Putea auzi motorul torcând.

Gândi că totul seamănă cu un balet hidos.

Jeffers se mișca în jurul celor două femei, făcându-le să se apropie din ce în ce mai mult, până când, în cele din urmă, ajunseră să se îmbrățișeze, picioarele, brațele, fesele și sânii contopindu-se pe bolovan, în fața lui. Anne Hampton le privi fix trupurile, care-i păreau puternice, și împlinite, și cumplit de pline de viață. Nu mai suporta să se uite, așa că se întoarse cu spatele.

— Hei, Boswell, vino aici!

Șovăi o clipă, apoi se duse repede lângă el. Observă că fetele erau îmbujorate și excitate.

— Așază-te acolo, ca să vă fotografiez pe toate trei.

Se duse între cele două femei goale.

— Doamne! Niciodată nu m-am simțit atât de liberă, spuse Vicki sau Sandi. Asta mă face să mă simt frumoasă.

— Pe mine mă excită, spuse cealaltă, nu prea tare. Mi-aș dori ca prietenul meu să fie aici.

— Pariez, șopti prietena ei, că domnul Corona are tot felul de surprize când face fotografii.

Anne Hampton simți împunsătura unui cot. Înțelese brusc că ultima declarație fusese, de fapt, o întrebare.

— N-are probleme, spuse. Îi place să facă fotografii.

— Bine, Boswell. Pleacă de-acolo. Acum, Vicki, așază-ți mâna pe sânul lui Sandi, bine, bine, mângâie-l în continuare, așa, acum coboară spre coapse, bine, bine, așa, pune mâna acolo, perfect! Grozav, grozav! E excitant, nu-i așa?

Anne Hampton le auzi pe cele două fete exclamând, de acord cu el. Stătea lângă Jeffers și văzu că se mângâiau în continuare, în ciuda pauzei pe care o luase fotograful. Putea vedea transpirația lucind pe corpurile lor și știu că erau excitate la culme.

— Ei bine, spuse el, peste o clipă o să fie și mai excitant Să-mi schimb doar filmul…

Îl văzu cum bagă mâna în sacul cu aparatură.

Acum, își spuse. Dumnezeule, acum.

Îi venea să fugă, să sară în sus și să zboare ca o pasăre speriată.

Încremenise, țeapănă în soare.

O, Doamne, gândi. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Mi-aș dori să fiu, ca prin minune, în altă parte, oriunde, numai aici, acum, în momentul ăsta, nu. O, Doamne, îmi pare rău, îmi pare nespus de rău.

Văzu că Jeffers pusese aparatul în sac și-i putu zări mâna pe patul armei.

Mi-aș dori să pot face ceva, gândi. Îmi pare rău, Vicki și Sandi, oricine ați fi. Îmi pare atât de rău.

Închise ochii.

Le putea auzi pe cele două fete chicotind și sunetul pe care îl

făceau corpurile lor, lovindu-se între ele. Putea auzi două păsări chemându-se în întunericul pădurii, o chemare răgușită, aspră. Putea auzi respirația lui Douglas Jeffers lângă ea. Egală, rapidă, rece ca gheața, i se păru, și, în spatele pleoapelor închise, avu impresia că poate vedea aburii pe care-i producea. Apoi păru că toate sunetele se sting și o învălui tăcerea. Așteptă primul sunet de mirare și frică din partea celor două fete. Se întrebă: Vor icni? Vor țipa? Vor plânge? Timpul părea gol și Anne aștepta momentul în care-și vor da seama ce se întâmplă și se vor îngrozi. Dar acesta nu veni.

Auzi, în schimb, un claxon în depărtare.

Sunetul părea ciudat, fără nicio legătură cu luminișul. Ca de pe altă lume. În primul moment, nu fu în stare să-l plaseze în spațiu. Se auzi din nou.

Deschise ochii.

Jeffers era lângă ea. Asculta.

Trecu o clipă.

— Toată lumea rămâne aici, spuse el. Vocea lui avea un ton de comandă. Anne Hampton le văzu pe cele două fete ridicând privirea, surprinse. Probabil că nu-i nimic, zise. Dar trebuie să verific. Se uită la Anne Hampton și-i spuse încet: Fă-le să se îmbrace. Poartă-te ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Așteaptă-mă aici. Nu spune nimic. Nu face nimic.

Jeffers ridică sacul cu aparatura și, după ce le aruncă celor două fete un zâmbet și le făcu semn cu mâna, intră în pădurea de pini.

Annei Hampton i se păru că-l înghit umbrele.

Se întoarse spre cele două fete, care priveau gaura din pădure prin care dispăruse Jeffers. Încă mai erau îmbrățișate, brațele împletite la întâmplare, învăluindu-se una pe cealaltă.

Fugi! gândi Anne Hampton. Scapă! Nu vezi ce se petrece aici?

În schimb, spuse.

— De ce nu vă îmbrăcați? Cred c-am terminat.

— O, spuse una dintre ele, încruntându-se. Aș putea să continuu toată ziua.

Anne Hampton nu fu în stare să zică nimic. Stătea locului, învăluită de spaimă, așteptând ca Douglas Jeffers să se întoarcă, își privi mâinile și-și spuse: Convinge-le să facă ceva.

Dar nu era în stare.

În momentul în care ieși din luminiș, Douglas Jeffers simți răcoarea pădurii uscându-i sudoarea de pe ceafă. Merse încet cam doi metri. Când fu sigur că niciuna dintre cele trei fete nu-l mai putea vedea, grăbi pasul. La început alergă încetișor, apoi o luă la fugă, tăind umbrele, sărind ca la o cursă cu obstacole peste pietrele și ramurile care-i apăreau în cale. O mână o ținea pe sac, ca să nu se bălăbăne, cu

cealaltă dădea la o parte crăcile din fața ochilor. Pașii lui scoteau un zgomot scrâșnit pe acele de pin ale pădurii. Ultimii metri îi parcurse în goană și ieși din petele de lumină ale pădurii în strălucirea de pe drum, acolo unde parcase mașina.

Un jeep verde-închis, al serviciului parcului, trăsese chiar lângă ea.

Un jandarm cu o pălărie *Smokey the Bear* ședea pe capotă.

Nu e înarmat și e singur, gândi Jeffers.

Acționează rapid! își ordonă. Cercetă iute împrejurimile. Nu mai era nimeni prin preajmă. Ochii lui studiară jeep-ul. Nu văzu vreo antenă de radio pe mașină, nicio armă fixată de bord. Se uită la jandarm și văzu că nu avea niciun emițător fixat la centură. E singur și nu bănuiește nimic, gândi Jeffers. Se mai apropie cu câțiva pași și văzu că omul era, de fapt, un băiat. Un student care lucra pe timpul verii. Vârî mâna în sac și simți metalul sigur al armei automate. O poți face. O poți face și nimeni nu va ști nimic.

Apoi însă, în sinea lui, strigă: Controlează-te! Ce ești tu? Un ucigaș de doi bani, dintr-un magazin universal?

Scoase mâna din sac, cu aparatul Nikon în ea.

Făcu semn cu mâna și băiatul îi răspunse.

— Bună, zise Jeffers. Ți-am auzit claxonul. Mi-ai stricat pozele.

— Îmi pare rău, spuse băiatul. Jeffers văzu că era un tip nereușit, cu ochelari cu rame de metal. Era slăbuț și Jeffers își dădu seama că n-ar fi fost în stare să-i țină piept. Nici fizic, nici intelectual. Numai că zona asta e interzisă. Nu e voie să vii cu mașina până aici. N-ai văzut panoul?

— Ba da, dar jandarmul Wilkerson mi-a spus că e-n ordine, după ce am dat de cuibul bufniței.

— Poftim?

— Wilkerson, de la sediul central din capitală. El e tipul cu care discută toți fotografii amatori de natură, atunci când vor să intre în zone interzise. E destul de simplu, zău așa. Știai că acum un an am găsit un cuib de vultur?

— Aici?

— Da, mă rog, nu chiar aici, dar în zona asta. Jeffers făcu un gest larg cu brațul, arătând spre o direcție nedefinită. Și eu m-am mirat. Mi-au publicat fotografiile în *Wildlife Magazine* și cei de la Societatea Audubon au venit buluc, ca la paradă, prin pădure. A fost chestie mare, zău așa. Nu erai aici?

— Nu, e primul an.

— Zău că sunt surprins că n-ai auzit. Cred c-au pus una dintre fotografii la sediul vostru.

— Ai, hm, vreun permis sau așa ceva?

— Sigur, spuse Jeffers. Trebuie să fie în dosarul vostru cu fotografii de la birou. Probabil chiar sub fotografia vulturului.

— Va trebui să verific, spuse băiatul. Nu știam că avem un asemenea dosar.

— Nicio problemă. Verifică la numele meu: Douglas Jeffers.

— Ești profesionist?

— Nu, răspunse Jeffers. Mi-aș dori să fiu. Vreau să spun că am vândut câteva fotografii. Una chiar și celor de la *National Geographic,* dar n-au publicat-o. De fapt e un hobby. Eu sunt agent de asigurări.

— Mă rog, spuse jandarmul. Tot va trebui să verific.

— Se-nțelege. Pe tine cum te cheamă, ca să-i spun lui Wilkerson, dacă va fi nevoie.

— O, mă cheamă Ted Andrews. Jandarm Ted Andrews. Zâmbi. Când o să mă obișnuiesc să mă prezint așa, va trebui să mă duc înapoi la școală.

Jeffers zâmbi.

— Oricum, aproape că terminasem pentru ziua de azi. Vreau doar să mă întorc ca să văd dacă n-am lăsat cutii de filme sau alte chestii prin jur. Nu-mi place să fac mizerie.

— Mă bucur să aud asta. Nici n-ai crede ce lasă unii oameni în urma lor. Și eu sunt cel care trebuie să facă curățenie.

— Ești cel mai mic în grad?

— Exact, râse băiatul.

— În urma mea nu va trebui să strângi, spuse Jeffers. Du-te să verifici dosarul și data viitoare am să trec pe la biroul vostru, ca totul să fie în ordine.

— Ar fi foarte bine, spuse tânărul. Se îndreptă spre jeep-ul lui și Jeffers îi privi intens spinarea. Aș putea s-o fac acum și ar fi teribil de ușor. Măsură distanța. Doar un foc, nimeni n-ar auzi nimic. Nimeni n-ar ști. Mâna lui se încleștа pe patul armei, dar o lăsă să cadă la loc, în sac. Îi făcu în schimb semn, privind cum jeep-ul trece pe lângă mașina lui, hurducându-se pe drum.

— Fir-ar să fie, își spuse Jeffers cu răceală. Fir-ar a dracului de treabă!

O clipă simți o furie de nestăpânit și nevoia cumplită de a distruge ceva cu propriile lui mâini. Trase adânc aer în piept. Și încă o dată. Scuipă pe jos, curățându-și gura de gustul amar de fiere. Cineva va plăti pentru asta, gândi.

Dar cu voce tare, deși nu era nimeni să-l audă, spuse:

— Trebuie să rămână în viață.

UNSPREZECE

O călătorie în New Hampsire

16

Inspectorul Mercedes Barren conducea repede prin aburii strălucitori ai luminilor cenușii-verzui ale autostrăzii, care învingeau întunericul dimineții timpurii. Era aproape de ora trei și la barieră nu se afla aproape nimeni. Din când în când, câte un tractor cu trailer trecea în viteză în depărtare, la limita dintre luminile autostrăzii și întunericul nopții, gemând ca un animal mare, cu inima frântă de durere. Apăsă puternic pe accelerator, de parcă ar fi putut transforma viteza motorului în energie pentru propriul ei corp. Era epuizată, dar nu putea să doarmă. Știa că imaginile pe care le purta în minte și care parcă o ardeau, imagini aruncate în grabă în punga de hârtie de pe bancheta de lângă ea, n-o vor lăsa să doarmă un timp.

Mașina vibra în jurul ei și se strădui să lase sunetul s-o înece, să ia cu el teroarea ultimelor ore. Refuza să se gândească la locuința lui Douglas Jeffers, deși o ultimă imagine nu-i ieșea din minte. Putea vedea sticla spartă și zeci de rame de fotografii rupte sau îndoite zăcând pe podea. Sub imboldul panicii și al ororii, în cele din urmă rupsese pur și simplu fotografiile, în căutarea imaginilor ascunse. Resturile artei lui Douglas Jeffers zăceau aruncate, una peste alta, la întâmplare, în camera de zi a apartamentului, chipuri sfâșiate și imagini sfârtecate privind-o distruse. Luase sacul cu alimente care făcuse parte din înșelarea portarului curios și-l golise pe podea. Umpluse apoi punga de hârtie cu fotografiile ascunse, îndoite, șifonate, rupte în graba și nerăbdarea ei. La plecare, când închisese și încuiase ușa apartamentului, se simțise de parcă ar fi trecut dintr-un coșmar într-o stare de veghe plină de teamă; ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis urât la zgomotul făcut de un hoț care spărgea un geam sau al pârâitului focului într-o altă cameră. La dreapta ei, un uriaș avion de transport vui când decolă de pe aeroportul din Newark, în timp ce în stânga ei tancurile masive de depozitare a benzinei din portul Newark luceau în lumina reflectoarelor. Avu sentimentul că nu se află la locul ei, înconjurată fiind de tehnologie, în timp ce urmărea ceva preistoric. Când autostrada se îndepărtă de țărm și pătrunse în zona rurală întunecată, se simți mai bine. Se aplecă și privi cerul negru, zărind luna ce atârna jos de tot, deasupra unor copaci și clădiri.

— Noapte bună, lună, spuse cu voce tare, cuvintele răbufnind parcă dintr-o amintire de demult: „Noapte bună, odaie, noapte bună, oaie și vouă, ursuleți, mici și nătăfleți, noapte bună, casă, mică și frumoasă, noapte bună, doamnă, în amurg de toamnă, noapte bună oricui, noapte bună nimănui…”

Încercă să-și aducă aminte cui anume îi mai ura cartea noapte bună, dar, după atât de mulți ani, nu mai știa. Mănușilor din lânică?

Puilor de pisică? Își văzu nepoata așezata pe genunchi, cu capul aplecat și cu ochii închiși, cu biberonul căzându-i din gură, pradă somnului adânc al copilăriei. Își aminti cum cuvintele cărții aveau întotdeauna efect, dar niciodată nu se oprea din citit înainte de sfârșit, chiar dacă Susan adormise.

— Noapte bună, lună, spuse din nou.

Fotografia nepoatei ei o găsise în spatele unui portret mare în culori, reprezentând din profil trei copii africani înfometați, ai căror ochi larg deschiși și burți proeminente strigau parcă în suferință. Era poate a cincisprezecea sau a douăzecea fotografie pe care o rupsese în căutarea ei disperată. Depășise limita autocontrolului atunci când rupsese rama cu mâinile. O bucată de sticlă crăpase, tăind-o la degetul cel mare, nu adânc, dar destul ca să stropească fotografia cu sânge proaspăt.

În primul moment nu-și recunoscuse nepoata. Văzuse prea multe trupuri devastate în locuința lui Jeffers, ca să poată face imediat deosebirea. Pe urmă însă, forma membrelor îi trezi brusc amintirea și părul blond ca paiul, vizibil chiar și în fotografia alb-negru, o șocase ca fiind cunoscut. Trăsăturile erau destinse; fotografia fusese luată dintr-un unghi jos și dintr-o parte, omițând ceva din oroarea fotografiilor de la locul crimei, la care se uitase de atâtea ori. Observă imediat diferența dintre portretul tandru pe care i-l făcuse Jeffers, chiar și în grabă, și fotografiile clinice, luminoase, oribile făcute de cei de la medicina legală și de colegii ei la câteva ore după ce Jeffers dispăruse în noapte. În fotografia pe care o ținuse în mână, Susan părea că doarme și îi era recunoscătoare pentru acest lucru mic.

Privise îndelung fotografia. Nici nu mai știa cât timp se uitase la ea. Nu plânsese, dar avusese impresia că cineva îi smulge sufletul. O pusese apoi cu grijă, aproape cu tandrețe, deoparte, înainte de a-și continua cumplita sarcină de a controla și celelalte rame.

Credea că era calmă și că se stăpânea, dar mâinile îi tremurau nestăpânite când, în cele din urmă, așezase fotografia nepoatei ei în teancul ce creștea văzând cu ochii al celorlalte victime și se pregătise de plecare.

Conducând prin întuneric, își spuse: Nu știu cine sunteți, dar sunt aici cu voi.

Sunt aici. Sunt aici. Știu. Acum știu totul.

Și am să îndrept lucrurile.

Strânse volanul în mâini și se îndreptă iute spre dimineață.

Martin Jeffers nu putea dormi. Nici nu voia.

Stătea în mijlocul locuinței lui, singura lumină fiind cea a unei lămpi de birou dintr-un colț. Dezbătea cu sine însuși o singură problemă, dacă era mai bine să știe sau nu. Se întreba dacă,

presupunând că inspectorul dispăruse, așa cum își închipuia că se întâmplase, și că fratele lui se va întoarce, așa cum știa că o va face, misterios și deștept ca de obicei, va trebui să revină, pur și simplu, la starea dinainte, la pacea obișnuită, nu prea confortabilă, ce exista între cei doi frați.

Nu știa dacă va avea puterea să impună din nou această stare de normalitate vieții lui.

Încercă să-și imagineze cum va da ochii cu fratele său. În imaginația sa, se vedea sever, acuzator, puternic, învestit brusc cu forțele ce-i caracterizau pe primii născuți, respingând cu ușurință glumele și tachinăriile fratelui său, până când Douglas Jeffers se va da bătut în fața lipsei lui de milă și va spune adevărul.

Și pe urmă ce va face?

Martin Jeffers își îngropă fața în mâini, încercând să se ascundă de imaginea pe care el singur o crease. Ce va spune? Nu și-l putea imagina pe fratele său mărturisind, în lacrimi, crima care o adusese pe inspector în viața lor. Ce va spune? Îmi pare rău, Marty, dar am agățat-o pe fata aia și totul mergea de minune, până a spus nu, și-atunci m-am cam lăsat dus de val, știi și tu, și poate c-am folosit cam prea multă forță. Sunt puternic, Marty, și uneori uit lucrul ăsta și deodată nu mai respira, dar zău că n-a fost din vina mea, ci dintr-a ei, și oricum altcineva și-a asumat crima, așa că de ce să mai facem ceva? A trecut, nu mai e, dacă te gândești bine, nici n-a fost vreodată.

Se ridică în picioare și începu să umble prin camera întunecată.

Știam eu, știam eu, știam eu, își spuse. Întotdeauna a fost nestăpânit, întotdeauna a crezut că poate face tot ce vrea. Nu era ca mine, nu era organizat, răbdător. Nu pot suporta genul ăsta. Niciodată nu m-a ascultat.

A omorât-o pe fata aia, fir-ar să fie!

Va trebui să plătească.

Martin Jeffers se așeză din nou.

De ce?

La ce-ar servi?

Se ridică din nou pentru ca apoi, la fel de repede, să se lase să cadă pe scaun.

De ce te pripești să tragi concluzii? Se adresa lui însuși la persoana a doua, ca la o dezbatere.

Mercedes dispăruse. Oricum era nebună. De ce te grăbești să crezi ce-i mai rău despre Doug? Ai petrecut prea mult timp cu cei din grupul de terapie. Ai auzit prea multe minciuni, prea multe înșelătorii, prea multe reconstituiri false. Ai auzit cum vina e aruncată pe seama altora, niciodată asumată de cel cu adevărat vinovat. Ai auzit orori după orori, an după an și niciodată nu s-a schimbat nimic și, în cele din urmă, povestirile astea ți-au deformat complet gândirea, astfel că

acum ești dispus să tragi imediat cele mai ridicole concluzii.

Culcă-te. Dormi și tu puțin. Lucrurile se vor limpezi.

Zâmbi. Ăsta nu prea e genul de atitudine pe care patru ani de medicină, plus alți patru ani de internat și rezidență la spitalul de boli mintale l-ar sugera. Unde a scris Freud că lucrurile se rezolvă de la sine? Ce abordare neojungiană mai e și asta? Ai luat-o din vreo revistă sau dintr-o lectură de specialitate? Poate că de la Dear Abby sau Ann Landers? Când ai mai văzut ca lucrurile să se rezolve de la sine? Se auzi râzând, scurt, și sunetul trezi un ecou găunos în apartament. Totuși, unul dintre principiile profesiunii lui era să aștepte evenimentele mai degrabă decât să le provoace și asta era în perfectă ordine.

Vom vedea, își zise.

Vom vedea ce are inspectorul Barren de spus – dacă mai apare vreodată.

Vom vedea ce are Doug de spus.

Și după aceea ne vom gândi la ce e de făcut.

Hotărârea de a aștepta să se întâmple ceva i se păru ca un plan de acțiune. Îi făcu plăcere și, brusc, se simți obosit. Iisuse, își spuse, cum ai vrea să ajungi la o dezlegare a încurcăturii ăsteia dacă nu te odihnești puțin?

Se ridică din nou și se uită la un mic ceas digital ale cărui cifre clipeau roșii. Era ora patru dimineața. Se întinse și căscă. Își ordonă: în pat cu tine. Mintea îi răspunse cu promptitudine militară: Da, să trăiți.

Făcu trei pași spre dormitor.

Lucrurile se vor rezolva de la sine.

Se auzi soneria de la intrare.

Un sunet strident, enervant, care-i străpunse inima. Îl sperie rău de tot și, fără să vrea, tresări.

Trase adânc aer în piept.

— Cine-o fi? se întrebă.

Dumnezeule, gândi.

Mai trase o dată aer în piept. Ce naiba? E patru dimineața.

Soneria se auzi din nou, insistent.

Cu mintea învolburată, nemaiștiind ce să creadă, se îndreptă spre ușă. Avea un vizor mic, rotund și se uită prin el.

Afară se afla Mercedes Barren.

Inima îi sări din loc și, brusc, îl cuprinse amețeala și i se făcu greață. Simți nevoia să vomite. Luptă cu această senzație și întinse mâna spre clanță.

De cum auzi că ușa începe să se deschidă, inspectorul Barren duse mâna la spate, acolo unde, sub tricou, vârâse pistolul de calibrul nouă

milimetri, în centura de la blugi. Îl scoase și-l ațintì înainte, în spatele sacului de hârtie pe care-l ținea în cealaltă mână.

Când ușa se deschise, îl ridică la nivelul ochilor.

Împinse țeava în față, astfel că se opri amenințător la câțiva centimetri de nasul lui Martin Jeffers.

Îl văzu cum pălește și face, surprins, un pas înapoi.

— Nu mișca, spuse, cu o voce glacială și egală. E aici? Dacă minți, te omor.

Martin Jeffers scutură din cap.

Gesticulând cu arma, Mercedes se strecură înăuntru. Privi iute în jur. Simțea că erau singuri, dar nu voia să se încreadă în senzațiile ei.

— Te rog, inspectore, lasă arma jos. Nu e aici și tot nu știu unde e.

— Am să te cred după ce arunc o privire prin casă. Se mișcă astfel încât să se poată uita în cealaltă cameră. După o cercetare rapidă, fără să miște prea mult arma, astfel ca să poată s-o îndrepte în orice moment spre Martin Jeffers, se întoarse spre camera de zi și-i făcu semn doctorului să se așeze.

— Nu-mi vine să cred… începu Martin Jeffers, dar Mercedes i-o tăie scurt.

— Puțin îmi pasă de ce-ți vine sau nu-ți vine să crezi.

Tăcură amândoi. După o clipă, Martin spuse:

— Trebuia să ne întâlnim ieri-dimineață. Nu aici. Nu acum. Ce se întâmplă? Și, te rog, lasă jos arma. Mă sperie de moarte.

— Așa și trebuie. Și-o s-o las jos când o să vreau eu.

Se priviră în continuare.

— Unde e? întrebă Mercedes.

— Ți-am spus că nu știu.

— Nu poți să dai de el?

— Nu știu. Nu. Poate. Nu știu. Dar, cu siguranță, n-am să…

— Nu am prea mult timp. Nimeni nu are.

Martin Jeffers reuși să-și revină. Nu luă în seamă declarația ei misterioasă.

— Ascultă-mă, inspectore, ce cauți aici în toiul nopții? Aveam întâlnire și n-ai venit și acum apari la mine acasă, la patru dimineața, și mă amenințì cu o armă. Ce naiba se petrece aici?

Inspectorul Barren ședea pe un scaun din fața lui. Tot mai agita arma. Scoase din buzunar plicul cu cheia de la apartamentul lui Douglas Jeffers și-l aruncă spre fratele acestuia.

Martin se uită la el.

— De unde naiba îl ai?

— De pe biroul tău.

— Ai intrat aici? Iisuse, ce fel de copoi mai ești și tu?

— Mi-ai fi dat-o de bunăvoie?

— Nici mort.

Jeffers dădu să se ridice, furios și ultragiat.

Mercedes ridică arma.

Jeffers se uită la ea și se așeză la loc.

— Amenințările sunt puerile, spuse.

— Am fost în locuința fratelui tău, zise ea.

— Ei și?

Mercedes așezase punga de hârtie la picioarele ei. Băgă mâna înăuntru și scoase fotografia Susanei. I-o aruncă lui Martin Jeffers, care o privi mai multe secunde.

— E nepoata mea, spuse Mercedes cu amărăciune.

— Da, dar…

— Am găsit-o în locuința fratelui tău.

Capul lui Martin Jeffers se răsuci brusc. Respira greu. Bolborosi:

— Mă rog, trebuie să existe o explicație…

Glasul ei era ca o dimineață înghețată:

— Există.

— Vreau să spun că, probabil…

Mercedes îl întrerupse:

— Nu încerca să găsești naibii vreo scuză tâmpită.

— Vreau să spun c-ar fi putut s-o capete în diferite feluri… La urma urmelor, e profesionist.

Mercedes nu răspunse. Băgă doar mâna în punga de hârtie și mai scoase o fotografie. O lăsă să cadă în fața lui Martin Jeffers, care privi din nou îndelung cele două fotografii.

— Dar asta nu-i aceeași persoană, spuse în cele din urmă.

Mercedes arunca altă fotografie în fața lui.

O privi, apoi se așeză din nou pe scaun.

Mercedes respira greu, ca la sfârșitul unei curse lungi.

Mai aruncă o fotografie, apoi alta și încă una și încă una, până când goli toată punga în poala fratelui.

— Nu pricepi? Nu pricepi? Nu pricepi? repeta când fiecare fotografie cădea în fața lui.

Martin Jeffers privi în jur disperat, ca și cum ar fi căutat ceva de care să se apuce.

— Și-acum, spuse ea, abia ținându-și furia în frâu, spune-mi unde e? Unde e fratele tău? Unde? Unde? Unde?

Martin Jeffers își prinse capul în palme.

Mercedes sări lângă el, trăgându-l înapoi de umăr.

— Dacă plângi, te omor, îi zise cu răutate. Nu știa dacă avea sau nu de gând s-o facă, numai că, dintr-odată, simți că n-ar fi putut suporta ideea că fratele ucigașului varsă o singură lacrimă pentru el, pentru Douglas Jeffers, pentru oricine altcineva cu excepția celor care se aflau, în fotografii, în fața lui.

— Nu știu, spuse cu vocea tremurând de încordare.

— Ba știi!

— Nu!

Îl privi fix. Jeffers se uita la fotografii.

Vocea ei era plină de o furie stăpânită:

— O să-l găsești?

Jeffers șovăi, două răspunsuri luptându-se în mintea lui.

— Da, spuse în cele din urmă. Poate. Pot încerca.

Mercedes se lăsă să cadă pe un scaun. Acum îi venea ei să plângă.

Dar nu făceau decât să stea față în față, holbându-se la golul dintre ei.

Lumina zorilor îi găsi așezați, în tăcere, printre fotografii. Martin Jeffers, cu mintea fierbând de emoții stăpânite, rupse primul tăcerea:

— Bănuiesc că, în ce te privește, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să iei legătura cu șefii tăi și să le spui ce crezi c-ai descoperit…

— Nu, răspunse inspectorul Barren.

— Mă rog, poate ar trebui să vorbim cu cei de la FBI, continuă Jeffers, fără să-i ia în seamă refuzul. Au un birou în Trenton și cunosc vreo doi agenți. Bănuiesc că dispun de cele necesare ca să ne ajute…

— Nu, zise ea din nou.

Jeffers se uită la ea. Îl cuprinse, brusc, furia. Încerca să se abțină, dar oboseala și tristețea dădură frâu liber cuvintelor.

— Ascultă-mă, inspectore, dacă-ți închipui c-am să te ajut să-mi vânezi fratele ca să-ți satisfaci o vendetă personală, te înșeli! Mai rău, ești nebună! Scoate-ți chestia asta din cap și șterge-o naibii de-aici!

Inspectorul Mercedes Barren se uită la Martin Jeffers.

— Nu înțelegi, spuse încet.

— Ei bine, inspectore, am impresia că ești foarte bună când e vorba să amenințiți oamenii cu împuțita aia de armă… se miră că folosise un cuvânt atât de urât. Dar nu prea ești bună când e vorba de amănunte. Dacă fratele meu a comis crime, ei bine, există o procedură precisă pentru anchetarea lui…

Avea sentimentul neliniștitor că mai rostise aceste cuvinte și înainte și că fuseseră la fel de inutile.

— N-o să meargă, spuse. Înfrângerea era ca o sfidare.

— De ce naiba nu?

— Din cauza mea.

Oftă adânc și simți cum oboseala îi pătrunde corpul și mintea. Martin Jeffers se uită la ea, conștient că ceva nu era în regulă; trecu, fără efort, în postura lui profesională, așteptând, liniștit, răbdător, știind că, până la urmă, explicația va veni.

Tăcerea se umplu de lumina slabă a dimineții.

— Din cauza mea, spuse inspectorul din nou.

Trase adânc aer în piept.

— Sunt cea mai bună, știi lucrul ăsta? Întotdeauna am fost cea mai bună. Am făcut, o dată, o greșeală, și am rămas cu o cicatrice care să-mi amintească de ea. Dar asta a fost tot. Am supraviețuit. Mi-am revenit. N-am mai făcut alte greșeli. Indiferent de caz, întotdeauna am fost cea mai bună. Informațiile pe care le-am obținut, dovezile de care am făcut rost, arestările pe care le-am făcut, totul! Întotdeauna am procedat corect. Întotdeauna am avut dreptate. Întotdeauna am făcut ce trebuia. Când m-am ocupat eu de un caz, concluzia a fost una singură: vinovații erau prinși. Pe urmă ajungeau la pușcărie. Indiferent de ce avocat aveau, ce apărare. Alibiuri? Nici vorbă. Le spulberam pe toate…

Izbuteam întotdeauna, știi? Trebuia. Oamenii mi-au furat toată viața și nu aveam nicio putere ca să mă opun. Dar când am ajuns polițist n-a mai fost așa. Am avut dreptate. Întotdeauna, întotdeauna am avut dreptate.

Își azvârli capul pe spate și privi în sus. După o clipă, se uită la Martin Jeffers.

— Trebuie să înțelegi: nu am dovezi.

Martin Jeffers clătină din cap.

— Ce vrei să spui? Uită-te la fotografiile astea.

— Fotografiile nu există.

— Ce naiba tot spui? Apucă un teanc de fotografii și le agită în direcția ei. Vii aici și-mi zici că fratele meu a comis aceste, aceste… Se împletici când să rostească cuvântul, după care continuă grăbit… Și acum îmi spui că nu există dovezi! Ce naiba?

— Nu există.

Jeffers se lăsă pe spate și-și încrucișă brațele la piept, furios.

— Abia aștept să-ți aud explicația.

— De fiecare dată am procedat corect, înțelegi? Până acum. De data asta când, în sfârșit, am dat de ceva ce înseamnă cu adevărat totul pentru mine, am dat-o în bară. Am stricat totul, întinse mâna și apucă câteva fotografii.

— Am intrat prin efracție în casa ta. Am furat cheia. Am intrat în casa lui. Cu mult peste ce se înțelege printr-o anchetă ilegală…

— Un simplu aspect tehnic!

— Nu! strigă ea. E vorba de regulament. Mai mult: asta-i realitatea!

— Atunci, spuse el, încercând din greu să rămână calm și să analizeze lucrurile, de ce nu te duci la FBI? Arată-le, măcar, fotografiile.

— Nu pricepi, spuse Mercedes. Ne ducem la FBI și eu spun: aș dori, domnule agent, să vă arăt fotografiile unor crime, pe care le-am obținut în timpul unei anchete. Primul lucru pe care îl vor face va fi să mă întrebe ce anchetă. Și eu o să spun: nu, de fapt sunt în concediu medical. Asta o să le dea ideea să-l sune pe șeful meu, care o să le

spună că eram înnebunită și obsedată și, Doamne, sper că se simte bine. Dar n-o să le spună: Credeți-o, pentru că nici el nu crede. Pe urmă ei or să-i cheme pe cei de la omuciderile districtuale, care le vor zice: da, e așa de când nepoata ei a fost omorâtă și, sigur, am rezolvat cazul și l-am arestat pe tip, e condamnat la un miliard de ani de pușcărie. Și Domnul Agent FBI o să afle că am acces la sute de fotografii de genul ăsta, mă rog, nu chiar la fel, dar destul de asemănătoare și o să tragă concluzia că sunt nebună și-atât. Sfârșitul poveștii…

— Să presupunem că eu aș zice…

— Ce să zici? Că te-am convins în legătură cu fratele tău? Domnul Agent o să-și închipuie că suntem amândoi scrântiți. Dar chiar dacă ar gândi că „poate", nimic mai mult decât „poate", tot n-ar servi la nimic, căci l-ar verifica pe fratele tău pe calculator și rezultatul ar fi zero. Mă rog, nu chiar zero. Pentru început ar afla că fratele tău are permis de intrare la Casa Albă, eliberat de Serviciul Secret, căci asta am găsit și eu când am verificat. Și știi ce va face după aia? Îți spun eu. Va întocmi un raport scurt și-l va pune la dosar, la cazuri de nebunie. Cu alte cuvinte: nimic.

— N-ai putea să-i convingi pe colegii tăi?

— Și ei cred că sunt nebună.

Își miji ochii.

— Desigur au dreptate.

Martin Jeffers privi în jur, întrebându-se ce va urma.

— Ce vrei, deci, să faci? o întrebă.

— Să-l găsesc.

— Ca să-l poți omorî?

Inspectorul Barren șovăi.

— Da, spuse.

— Nici nu te gândi la asta.

— Aș fi putut să te mint și să spun că nu, zise ea.

— Așa e. Ai fi putut. Un punct pentru sinceritatea ta.

O privi cu amărăciune și ea-i întoarse privirea cu aceeași intensitate.

— Foarte bine, zise Mercedes. Mai uită-te o dată la fotografiile alea. Uită-te bine de tot și gândește-te un minut la ele și pe urmă propune-mi un compromis.

Jeffers răspunse iute.

— Îl găsim, îl arestăm și-l punem în fața faptelor și va mărturisi.

— Pe naiba.

— Inspectore, am o mare experiență cu oameni care au comis multiple crime. Aproape întotdeauna vor să se umfle în pene cu ce au făcut…

Se opri brusc. Dumnezeule! gândi. Vorbesc despre Doug!

Se ridică și porni clătinându-se prin cameră, ca și cum s-ar fi îmbătat cu amintiri.

— E o nebunie…

— Cred c-am mai spus-o, zise ea.

— E fratele meu! E unul dintre cei mai buni în meseria lui! E jurnalist. E artist. Nu se poate să fi făcut una ca asta! Nu e genul lui! Niciodată n-a fost violent…

— Nu?

Se priviră. Amândoi știau că încăperea era plină de negări, neîncredere, neliniște și stânjeneală. Inspectorul Mercedes Barren gândi: Asta e singura mea șansă. Nu se va întoarce niciodată la el acasă. Va dispărea. Va fi ca și cum țara asta l-ar fi înghițit și s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Dacă fratele lui nu-mi va oferi veriga de legătură, nu va exista nicio cale de a ajunge la el.

Înghiți în sec și se strădui ca disperarea și spaima pe care le simțea pulsând în corp, aidoma sângelui, să nu i se citească pe chip.

Martin Jeffers se uită la inspectorul Barren, încercând și el să-și împietrească chipul asemenea unei măști care să-i ascundă sentimentele. Nu pot s-o scap din ochi, gândi. Dac-o fac, va porni pe o cale care o va conduce cu siguranță la crimă.

Apoi un alt gând, mai dureros, îi veni în minte: trebuie să aflu eu însumi ce a făcut Doug.

Simți cum între el și inspector există o legătură aproape palpabilă, că țelul lor e același, dar teribil de diferit. Spuse cu bruschețe în glas:

— Dacă te ajut să-l găsești, astfel încât să putem rezolva inteligent lucrurile, trebuie să-mi promiți.

— Ce să-ți promit?

Martin Jeffers se opri. Nu era sigur. Trase adânc aer în piept.

— Să-mi promiți că n-o să începi să tragi. Să-mi promiți că o să asculți. Promite-mi, fir-ar să fie, că n-ai să-l omori! E fratele meu, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu, nici nu te gândi la asta.

Mercedes nu se grăbi să accepte. Lasă-l să creadă că chibzuiești, își spuse.

— Mă rog, îți promit că te las pe tine întâi. După aia fie ce-o fi.

O spuse cu seriozitate, cu încredere în glas.

Știa că era o minciună gogonată.

— Bine, zise el, cu recunoștință măsurată. Așa e drept.

Nu o crezu nicio clipă.

Nu făcură nimic prostesc, de genul unei strângeri de mână în legătură cu această treabă pe viață și pe moarte. Se așezară amândoi mai bine în scaun și priviră înainte, așteptând clipa următoare, cu revelațiile pe care le va aduce.

Lumina strălucitoare a dimineții îi învăluia, impunând gândurilor

lor o oarecare claritate, raționalitate. În cele din urmă, inspectorul Barren sparse tăcerea cu o întrebare firească:

— Așadar, spuse ea fără ocolișuri, de unde începem? Ce ți-a spus în legătură cu ce avea de gând să facă?

— Nu mare lucru. Mi-a spus că pleacă într-o călătorie sentimentală. Astea au fost exact cuvintele lui. I-am atras atenția că nu prea avem motive să fim sentimentali.

— Trebuie să fi spus mai mult.

Martin Jeffers închise o clipă ochii, imaginându-și-l pe fratele lui în cantina spitalului, rânjind ca de obicei.

— Mi-a zis că se duce să viziteze câteva amintiri. N-a precizat ce fel de amintiri.

— Tu ce crezi?

— Nu sunt sigur.

— Nici nu e nevoie să fii sigur.

Jeffers tăcu, gândindu-se.

— Ei bine, presupunând că toate astea sunt adevărate – făcu semn cu mâna în direcția fotografiilor – am impresia că vorbea despre două feluri de amintiri. Primele, evident, sunt amintirile pe care le are din copilăria noastră. Cel de-al doilea grup, desigur, sunt amintirile legate de aceste – se poticni – evenimente.

Jeffers credea că vocea îi suna calm și reținut. O ura.

— Sau, cel mai probabil, o combinație între ele.

Mercedes se simți brusc înviorată, de parcă toată oboseala i se scursese din trup. Gândurile i-o luară la goană. Se ridică și începu să bată camera cu pași mari, lovind cu pumnul în palma mâinii celeilalte, gândind.

— De obicei, spuse ea, procesul deductiv pentru polițiști constă în a-și imagina de ce și cum anume s-a petrecut un anumit lucru. În general, aceste două aspecte sunt legate între ele… își dădu seama că adoptase aproape același ton de prelegere pe care-l avea Martin Jeffers. Nu dădu nicio importanță acestui lucru și continuă. Doar rareori ni se cere să anticipăm…

— Meseria mea e la fel, spuse Martin Jeffers.

Mercedes încuviință.

— Acum însă trebuie s-o facem.

Citi aprobarea în ochii lui.

— Să presupunem o clipă că ne vor fi necesare luni de zile ca să aflăm la ce caz se referă fiecare dintre fotografii…

— Așa e. Și nici nu știm care sunt prioritățile lui, deși ele îi vor influența itinerarul, exclamă Jeffers.

— Ne vom ocupa, deci, de celălalt tip de amintiri: personale.

— Și aici problema e aproape aceeași. N-avem cum să știm care sunt prioritățile lui. Nici nu știm în ce ordine va călători.

— Dar putem, măcar, să avem unele bănuieli.

— Nu vor fi nimic altceva decât simple bănuieli.

— Ajunge și-atât! Cel puțin vom face ceva!

Jeffers încuviință.

— Mă rog, pentru început, am fost abandonați în New Hampshire. Probabil că New Hampshire se află pe lista lui de locuri care trebuie vizitate.

— Ce înțelegi prin abandonați?

Răspunsul lui Martin Jeffers veni ca o plesnitură de bici:

— Dați de suflet! Goniți! Lăsați de izbeliște! Aruncați în stradă! Ce naiba credeai?

— Iartă-mă, spuse, mirată de furia lui bruscă. Nu știam ce vrei să spui.

— Știi ce, zise el serios, nu-i nimic prea neobișnuit în asta. Mama noastră era oaia neagră a familiei. A fugit de-acasă cu un tip care tocmai terminase armata. Au lucrat într-un iarmaroc… știi, dădeau spectacole prin târgurile care se organizează în toată țara. După câte știm, nu s-a măritat niciodată cu tipul ăla. Oricum, a apărut Doug. Pe urmă eu. Nu cred că vreunul dintre ei ținea prea tare la copii. Mai întâi a plecat el, pe urmă ea a aranjat să fim adoptați de niște veri. Ar fi trebuit să ne aducă aici, în New Jersey, dar bănuiesc că n-a mai avut răbdare, căci ne-a lăsat în New Hampshire. În Manchester, mai precis.

Șovăi.

— Încă îmi mai aduc aminte totul despre nenorocita aia de secție de poliție în care am așteptat. Lumina era chioară și pereții erau plini de desene și de cuvinte pe care nu eram în stare să le descifrez, dar despre care știam că nu e voie să le rostești. Și toți păreau atât de mari. Știi cum se întâmplă când ești mic și ți se pare că întreaga lume e clădită pentru oamenii mari.

— Fratele tău?

— El m-a scos din toate astea. A avut grijă de mine.

— El cum a reacționat?

Jeffers respiră adânc.

— O ura pentru că ne părăsise. O ura pentru că nu ne iubea. Pe noii noștri părinți îi ura la fel de mult. Părinți de ocazie, obișnuia să spună.

— Și tu?

— Uram. Dar nu cu aceeași intensitate.

Se întrebă dacă nu cumva mințea.

— Unde ați ajuns?

— Aici.

— Nu, voiam să spun…

— Știu ce voiai să spui. Aici e răspunsul corect. Verii care ne-au adoptat trăiau la Rocky Hill, de cealaltă parte a Princeton-ului. El avea un mic magazin universal, pe Nassau Street, pe care până la urmă l-a

vândut unui lanț de magazine pe o groază de bani. I-a învestit cu înțelepciune. Era un tip serios, din clasa de mijloc.

— Nu prea pari…

— Nu-l iubeam. Doug îl ura și mai tare. Nenorocitul nici n-a vrut să ne dea numele lui, după ce ne-a adoptat. Jeffers e numele mamei noastre naturale. Ai idee ce greu e, când crești? Trebuie să explici totul de fiecare dată când te înscrii la școală. Sau îți faci un nou prieten. Tot timpul. Dacă ne-a dat ceva, acel ceva era obținut prin muncă.

— V-a mers bine.

— Crezi?

Nu știu ce să spună. Vocea lui Jeffers devenise mai amară, mai mânioasă. Se întrebă cum se descurca cu toată furia din el. Știa cum o făcea fratele lui.

— Ce-ar fi să încercăm la Manchester? spuse ea.

— La ce bun? Jeffers aproape că scuipa cuvintele.

— Nu știu, spuse Mercedes pe un ton egal, dar furia o cuprinse și pe ea. Măcar vom face altceva decât să stăm aici și să așteptăm să-ți telefoneze, lucru pe care nu l-a făcut.

— Nu încă.

— Crezi că-l va face?

Jeffers nu răspunse imediat.

— Da.

— De ce?

— Pentru că dacă e pe urma unor amintiri comune, își va aduce aminte de ceva ce va voi să-mi spună și mie. Sau va vizita un loc care va trezi în el nevoia de a mărturisi ceva, or eu sunt singurul căruia, logic, poate să-i spună… în afară de asta… Arătă spre fotografii. Așa funcționează mintea. Nu e sigur, dar e foarte probabil. O probabilitate științifică.

Mercedes se gândi o clipă.

— Nu vreau să stăm aici și să așteptăm.

Jeffers încuviință din cap.

— E sâmbătă, spuse. Abia luni trebuie să mă duc la spital.

Mercedes se ridică în picioare.

— New Hampshire, spuse. Putem să le arătăm oamenilor fotografia lui, putem întreba ici și colo. Se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Unde sunt părinții tăi acum?

Îl văzu pe Martin Jeffers cum trage adânc aer în piept, de parcă și-ar fi dirijat furia ca să nu i se citească pe față. Când vorbi, o făcu pe un ton scăzut, abia stăpânit. Vocea lui o surprinse pe Mercedes, dându-i fiori. Se așeză pe scaun și privi cum Jeffers se luptă cu sentimentele și amintirile și își spuse: Adu-ți aminte cine e. Adu-ți aminte că sunt frați.

— Părinții adoptivi, morți amândoi, spuse Martin Jeffers cu răceală. Tatăl natural? Cine știe. Probabil mort, sau prin vreo parte a Statelor Unite. Mama naturală? La fel, dacă nu cumva…

— Făcu o pauză.

— …Dacă nu cumva Doug a reușit s-o omoare.

Trecură mai întâi pe lângă magazin, rulând încet pe Nassau Street, în Princeton. Universitatea, cu clădirile ei acoperite de iederă, se odihnea de cealaltă parte a străzii, liniștită, ca și cum, în spatele gardului mare de fier și al pajiștilor largi, acoperite de iarbă, ar fi așteptat răbdătoare toamna, cu agitația și larma ei. Martin Jeffers îi atrase atenția că mai erau câteva săptămâni până să înceapă semestrul, moment în care întreg orașul se transforma. Știa acest lucru. Nu-i spuse cât de bine cunoscută îi era zona. Nu voia ca el să știe nimic mai mult decât era strict necesar.

Văzu clădirile din piatră, cu clase și dormitoare, și își aduse aminte de soțul ei. Zâmbi, amintindu-și cât de bine se simțise la colegiu și cât de ciudat i se păruse că trebuie să-l părăsească, să meargă la armată. Iubise universul interior al școlii, gândi. Fusese înghițit de lumea aceea artificială, care punea pe primul loc cărțile și ideile și care măsura realizările prin lucrări scrise și prezentări meșteșugite. Despre ce? Despre literatură, matematică, teorie politică, știință.

Asta fusese și lumea tatălui ei, gândi.

Nu și a mea.

Făcuse un duș la hotel, în timp ce Martin Jeffers o aștepta afară, în mașină. Își schimbase lenjeria intimă și își trăsese blugii pe ea, își dăduse cu pieptenele prin păr și acum era gata; uitase că nu dormise de mult, era trează, agitată, gândindu-se doar că se apropia de el, că lumea lui Douglas Jeffers devenea din ce în ce mai mică, până când nu va mai rămâne decât ea cu pistolul ei.

Gândul acesta îi aduse un zâmbet amar pe buze.

Se uitase în oglinda din cameră, dar nu ca să vadă cum arată. Ridicase arma, îndreptând-o spre imaginea ei. Spusese cu voce tare, deși era singură:

— Așa o să fie.

Încremenise în poziția aceea și se privise îndelung, în tăcere.

Luase apoi o sacoșă mică, își pusese în ea lucrurile de dormit și pistolul de nouă milimetri. Deasupra așezase autoportretul pe care Douglas Jeffers și-l făcuse în junglă, împreună cu două încărcătoare de rezervă.

Martin Jeffers insistase să folosească mașina lui, lucru care n-o deranja deloc. Credea că dorea să aibă senzația aparentă de control pe care i-o dădea faptul că își conduce propria mașină, ca și cum el era cel care conducea expediția. Fusese imediat de acord, gândindu-se că

acest lucru îi va permite să se destindă, să acumuleze energie, eventual să doarmă, în timp ce peste el se va acumula și oboseala suplimentară datorată condusului.

După ce văzură magazinul, Martin Jeffers ieși din oraș și, peste câteva clipe, mergeau pe drumurile înguste de țară, umbrite de copaci. Ajunseră curând la un pâlc de case, plasate cu totul nepotrivit între câteva ferme. Opri mașina și-i arătă cu degetul.

— A treia. Casa familiei. N-am mai fost aici de zece ani.

Mercedes văzu o casă cu trei etaje, modestă, curată, vopsită în cenușiu cu alb, cu o pajiște verde, bine îngrijită și un garaj, cu o mașină străină parcată în fața lui.

— Când locuiam noi aici, continuă Martin Jeffers, era vopsită în cafeniu. Un cafeniu-închis, urât, mohorât. Interiorul era o reflectare a exteriorului: nici urmă de imaginație. Niciodată nu părea prietenoasă, deschisă, așa cum ar trebui să fie casele copiilor. Întotdeauna a fost întunecoasă și neconfortabilă.

— Era totuși un cămin. N-ați fost abandonați, cum sunt unii copii ai străzii.

Martin dădu din umeri.

— Uneori oamenii supraapreciază factorii exteriori. Numai că, pentru copii, esențiali sunt cei interiori.

— Ce înțelegi prin asta?

— Dragoste. Contact. Afecțiune. Mândrie. Sprijin. Dacă le ai, poți supraviețui, de fapt poți înflori în condițiile cele mai oribile. Fără ele, banii și familia și educația și mașina închiriată, orice altceva, sunt relativ inutile. Copilul din ghetou care trece prin școală și ajunge avocat. Copilul generației mai tinere, generației Kennedy, care moare datorită unei supradoze. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, răspunse ea. Se gândi la nepoata ei și, o clipă, i se strânse inima. Înlătură senzația de durere, punând o întrebare:

— Ziceai că amândoi părinții adoptivi au murit?

— Da, răspunse Martin Jeffers. Tatăl nostru adoptiv a murit într-un accident, când eram adolescenți, iar mama adoptivă a murit acum trei ani, din cauze naturale, cum le place medicilor legiști să spună, dar, de fapt, de prea multă băutură, prea multe tranchilizante, mâncare negătită, fumat, lipsă de mișcare și din cauza unei inimi care era prea solicitată de toate porcăriile astea ca să mai reziste. De fapt, din cauze cât se poate de nenaturale.

— Unde sunt îngropați?

— Au fost incinerați amândoi. Oamenilor ca ei nu li se ridică monumente. Doar dacă nu ești complet sărit de pe fix… Se opri, gândindu-se că fratele lui tocmai asta făcea, într-un mod indirect, nefiresc, patologic.

Inspectorul Barren primi informația, o îndosarie în minte și se uită

la casă. Aici e un monument, gândi, și, brusc, îi veni o idee.

— Așteaptă-mă o clipă, spuse.

— Nici prin gând nu-mi trece, răspunse el.

Coborâră amândoi din mașină și se îndreptară spre casă.

Inspectorul Barren sună la ușă. După câteva clipe, auzi pași alergând în casă și o voce de copil strigând:

— Deschid eu! Deschid eu! Probabil e Jimmy!

Ușa se deschise larg și Mercedes se uită în jos, la căpșorul blond al unui copil de cinci sau șase ani. Copilul îi privi, păru dezamăgit, se întoarse și strigă spre interiorul casei:

— Mami, sunt niște oameni mari! În vocea lui răsuna părerea de rău. Se întoarse apoi spre ei și spuse:

— Bună!

— Mama sau tata sunt acasă? întrebă Mercedes.

Înainte să aibă copilul timp de răspuns, inspectorul Barren auzi un pas grăbit și în ușă apăru o femeie cam de vârstă ei, în blugi, cu un hârleț de grădinărit.

— Scuzați-mă, spuse, ștergându-se pe frunte. Eram afară și copilul aștepta un tovarăș de joacă. Vă pot fi de folos cu ceva?

— Bună ziua, spuse inspectorul Barren. Îi arătă insigna aurită de inspector. Mă numesc Mercedes Barren și sunt inspector de poliție. Investigăm dispariția bărbatului acestuia… îi întinse fotografia lui Douglas Jeffers. Ne întrebăm dacă nu cumva l-ați văzut?

Femeia privi fotografia, vizibil emoționată la gândul că vorbea cu un inspector, într-o dimineață fierbinte de duminică.

— Nu, spuse. De ce? De ce să-l fi văzut? Ceva nu e în regulă?

— Nimic care să vă neliniștească, minți inspectorul Barren. Domnul acesta, care e rudă cu colegul meu aici de față, a locuit cândva aici. Ne-am gândit, când a dispărut, că s-ar putea să fi venit să vadă locurile unde a crescut, asta-i tot. Nimic care să vă sperie. Și oricum șansele erau foarte mici.

— Aha, spuse femeia, ca și cum amestecul de minciuni și adevăruri al inspectorului Barren răspundea la niște întrebări, ridicând altele noi. Aha, spuse din nou. Se uită la fotografie. Regret, dar nu l-am văzut.

— Sa mă uit și eu, spuse copilul.

— Nu, zise mama. Billy, lasă-ne singuri.

— Vreau să văd și eu, insistă copilul.

Femeia se uită la inspectorul Barren.

— E cazul ca tovarășul lui de joacă să vină, spuse.

Inspectorul se aplecă și-i arătă copilului fotografia.

— L-ai văzut vreodată? îl întrebă.

Copilul privi poza îndelung.

— Da. Poate c-a fost aici.

Inspectorul Barren încremeni și simți cum Martin Jeffers face iute un pas înainte.

— Billy! spuse mama. Asta e o treabă serioasă. Nu e joacă!

— Poate l-am văzut, spuse copilul. Poate a și venit aici.

— Billy, spuse Mercedes pe un ton egal, prietenos, unde l-ai văzut?

Copilul făcu un gest vag, arătând spre drum.

— A spus ceva? Ce-a făcut?

Copilului îi pieri brusc curajul.

— Nu. Nimic.

— Ai văzut o mașină? Sau pe altcineva?

— Nu.

— Când a fost asta?

— Mai de mult.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimic. Poate l-am văzut, asta-i tot.

Inspectorul Barren auzi scrâșnetul unei mașini pe pietrișul aleii din spatele ei. Văzu cum ochii copilului se luminează.

— Au venit! îi spuse acesta mamei lui. Au venit! Pot să ies? Te rog…

Mama se uită la Mercedes, care se ridică și făcu semn din cap că da.

— Sigur, spuse femeia. Copilul țâșni afară din casă, pe lângă Mercedes și Martin Jeffers. Femeia li se alătură, privind cum copilul și prietenul lui încep să se joace. Îi făcu semn cu mâna celeilalte mame, care se afla la volanul unei mașini break obișnuite. N-aș pune prea mare bază… începu ea.

— Nicio grijă, o întrerupse inspectorul Barren. Nici nu pun. Și nu cred c-a văzut pe cineva.

— Nici eu, spuse femeia.

— Mulțumesc pentru ajutor, zise Mercedes. Se îndreptă, împreună cu Martin Jeffers, spre mașină. Se opri și-i făcu băiatului semn cu mâna, dar acesta era atât de pătruns de joacă, încât n-o observă.

În mașină, Martin Jeffers întrebă:

— Ce crezi, de fapt?

Șovăi o clipă.

— Nu cred c-a fost aici, zise.

— Nici eu, adăugă el.

Tăcură amândoi.

— Dar poate că, totuși… zise el.

— Poate.

Tăcură din nou.

— Cred c-a fost aici, spuse Martin.

— Și eu cred, zise inspectorul Barren.

Martin Jeffers încuviință și băgă mașina în viteză. Nu-i scăpase ușurința cu care o minți pe femeie. Întoarse apoi ușor mașina și se

îndepărtară de casă și de viziunea halucinantă, fugitivă a prăzii lor, precum și de toate amintirile lor nerostite.

Parcurseră în tăcere cea mai mare parte a drumului până în New Hampshire, zgomotele de pe șosea fiind singurele care le deranjau gândurile. Nu se prea străduiră să discute fleacuri. Abia trecuți de New Haven, Martin Jeffers întrebă:

— Ești măritată?

Mercedes se gândi mai întâi să mintă, să evite răspunsul, apoi, în gând, dădu din umeri, spunându-și că ar fi un efort prea mare.

— Nu. Sunt văduvă.

— O, spuse el. Îmi pare rău. Un răspuns convențional.

— S-a petrecut cu mulți ani în urmă. M-am măritat devreme și el a murit în război.

— Se pare că războiul i-a afectat, într-un fel sau altul, pe toți.

— Ai fost pe front?

— Nu, când mi-a venit vremea, au introdus tragerea la sorți pentru recrutare și am tras trei sute patruzeci și șapte. De obicei nu am noroc, dar de data asta am avut. N-au venit niciodată să mă ia.

— Dar fratele tău?

— E cam ciudat, zău așa. El a fost de vreo două ori, dar de fiecare dată trimis de câte o revistă sau un ziar. Și renunțase la facultate. Ar fi fost o țintă perfectă pentru recrutare, dar nu l-au agățat niciodată. Nu știu de ce.

Tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Pari tânără. Și cu toate astea nu te-ai recăsătorit?

Zâmbi fără să vrea.

— Era iubirea din liceu. Greu de găsit pe cineva care să se poată compara cu tot ce simți și ce-ți aduci aminte, ca adult.

Martin Jeffers râse scurt.

— Așa e, spuse. În continuare, o întrebă: De ce ai intrat în poliție?

— Cred c-a fost o întâmplare. Exact când am ajuns la Miami, avusese loc un proces, pentru că poliția nu le acorda șanse egale femeilor. Am văzut un anunț în ziar, deoarece tribunalul dispusese să se angajeze mai multe femei și reprezentanți ai minorităților și mi-am zis să-mi încerc și eu norocul… Râse din nou. Nu așa se petrec lucrurile în America? Ei bine, am răspuns la anunț, mai mult în glumă. Apoi mi-am dat seama că era un lucru pe care-l făceam bine ca, până la urmă, să fie ceva ce făceam cel mai bine. Dar tu?

— Psihiatria? De fapt, am făcut-o din două motive. Primul, nu-mi prea place sângele și, ca să ajungi un bun doctor, trebuie să fii obișnuit cu el: și doi, nu puteam suporta gândul că unii dintre pacienții mei vor muri. Chestia asta m-a îndepărtat de multe alte specialități. Mă tem că mai e și un al treilea motiv. E foarte interesant.

Oamenii creează la nesfârșit variațiuni pe câteva teme obișnuite…

— Așa e, spuse ea.

— Vezi, răspunse el, iar gândim la fel.

Mercedes încuviință. Se gândi la scrisoarea care începea cu Dragă John, pe care o citise în dosarele lui.

— Și n-ai pe nimeni mai apropiat?

Îl văzu cum își face ordine în gânduri, înainte să răspundă.

— Nu… nu chiar. Nu prea știu de ce, dar duc o viață destul de închisă, cu munca la spital, care îmi ia atât de mult timp. Ca să nu mai vorbim că în psihiatrie, ca în toate celelalte specialități ale medicinei, trebuie să înveți tot timpul, ca să nu te trezești c-ai rămas în urmă. Așa că, nu… nu chiar.

Mercedes aprobă din cap și gândi: și mai ești și îngrozit, îngrozit de tine însuți.

Conversația se stinse în zgomotul surd al cauciucurilor pe asfalt și în zumzetul monoton al motorului. Inspectorul Barren se gândi că lupta decurge bine. Recunoștea că, într-o oarecare măsură, doctorul era impresionant; fusese expus unui stres puternic, gândi, și cu toate astea își controlează limba. Avusese de-a face cu mulți inși complicați, mai ales criminali, care, supuși unui stres mai puțin puternic, se deschideau ca niște flori la soare.

Se întrebă dacă avea dreptate în ce-l privește pe fratele său. Poate că, pus în fața unor dovezi, va mărturisi. Gândi că asta reprezenta o problemă. O mărturisire, chiar și una plină de el, prin care să se laude, ar fi de-ajuns ca să-l condamne pentru crimele comise. Își aminti de cadavrul nepoatei ei, lungit sub ferigi și în umbrele întunecate ale palmierilor. Poate nu pentru toate, dar cu siguranță pentru unele dintre ele. Materialele de la poliție sunt pline de confesiuni ale unor tipi care, opriți pentru că au traversat prin locuri nepermise, mărturisesc brusc că sunt ucigași în serie. Își aminti de unul din Texas care pretindea că a omorât peste două, trei sute. Era o epavă umană, cu o înclinare specială spre crimă. Lucas, își aminti. Își aduse aminte că văzuse o fotografie de-a lui într-o revistă, alături de un inspector cu o pălărie de un metru, în fața unei hărți a părții de sud-est a Statelor Unite. Pălăria era albă, cum presupunea că se poartă în Texas. Poate că tâlharilor li se cerea să poarte una neagră. Harta de pe peretele din spatele celor doi era acoperită de pioneze mici, colorate, și-i trebuise o vreme până să-și dea seama de legătura dintre hartă, pioneze și insul care rânjea cu nerușinare în fața aparatului de fotografiat.

Toți artiștii sunt plini de ei, gândi. La fel și asasinii.

Și-l imagină pe Douglas Jeffers. Poate că fratele lui are dreptate. Poate că-și va recunoaște crimele, publicitatea oferindu-i un fel de satisfacție.

Și-l imagină zâmbind, pozând, acceptând acea extraordinară și

perversă celebritate americană care întovărășește crimele senzaționale. O să savureze atenția ce i se acordă.

Nenumărate imagini îi veniră în minte: Charles Manson la tribunal, ridicând brusc un număr din ziarul *Times* din Los Angeles, pentru ca jurații în cazurile Tate-Labianca să poată vedea titlul cu litere de-o șchioapă: MANSON E VINOVAT, SPUNE NIXON; David Berkowitz venind la audiere în timp ce cânta „Stacy era o târfă, Stacy era o târfă", lungind o-ul ca pe o mantră nebunească, și familia bietei victime înnebunită, luptând să ajungă la torționarul ei. A doua zi, numărul din *Times* de la New York publicase un desen în cerneală remarcabil. Împreună cu ceilalți inspectori din secția ei, îl privise cu tristă uimire; doctorul Jeffrey McDonald spunând unui reporter care-i lua un interviu pentru șaizeci de minute că nici vorbă să-și fi omorât nevasta și cei doi copii mici, nici pomeneală s-o fi făcut într-un acces aproape dement de furie, că sentința reprezenta o eroare sau, și mai rău, rezultatul unei conspirații.

Își aminti de alții, deveniți peste noapte celebrități din cauza unor crime și acuzații: îl văzu pe aristocraticul Claus von Bülow, cu un zâmbet strâmb, satisfăcut, pozând pentru un fotograf celebru de la revista *Vanity Fair,* îmbrăcat în piele neagră, lângă amanta lui, imediat după ce fusese achitat de crima de a-i fi injectat insulină soției sale, provocându-i prin aceasta o comă ireversibilă. Îl putea vedea pe Bernhard Goetz în fața unui șir de microfoane, privind pașnic peste ramele ochelarilor și spunând mulțimii de agende și flashuri, la știrile de la ora șase, că nu făcuse nimic rău atunci când îi împușcase pe cei patru adolescenți care-l agățaseră în metrou.

Îl văzu pe Douglas Jeffers parte a aceleiași parade și gândul acesta îi făcu greață.

Coborî geamul și trase adânc aer în piept.

— Ți-e bine? întrebă Martin Jeffers.

— Da, răspunse. Simțeam nevoia de puțin aer proaspăt.

— Vrei să ne oprim?

— Nu, spuse cu tărie. Nu înainte de a ajunge.

Merseră mai departe.

Întunericul se lăsase de mult când ajunseră în suburbiile orașului Manchester. Se opriseră o dată să ia benzină și inspectorul Barren dăduse o fugă până la restaurantul tip autoservire din parcarea de pe șoseaua de centură, în timp ce Martin Jeffers umplea rezervorul și verifica uleiul. Cumpărase cafea, două sticle de apă minerală și două sandvișuri, unul cu ton și altul cu șuncă și brânză. Erau ambalate în plastic transparent și pâinea era umedă. Când se întorsese la mașină, i le oferise lui Jeffers.

— Alege, spusese.

— E ca și cum mi-ai cere să aleg ce otravă prefer, răspunsese, uitându-se la sandvișuri. Îl luase pe cel șuncă și cu brânză și mușcase iute din el. Îmi place tonul, spusese.

Mercedes râsese împreună cu el.

Martin se gândise cât de mult trecuse de când nu mai auzise râsul descătușat al unei femei. Nu credea c-o va mai auzi râzând. Își aduse aminte de ce se afla cu el și ce ar face dacă ar avea prilejul.

Drept care își spuse că e cazul să fie prudent. Nu pe dinafară, își zise. Dar în sinea ta, să nu ai încredere în nimic.

Nu confunda râsul cu încrederea! Sau un zâmbet cu afecțiunea sinceră.

Nu avea încredere în nimic. Fii permanent în gardă. Se oțeli împotriva oboselii drumului și a emoțiilor și conduse mai departe, în întunericul din ce în ce mai adânc.

La intrarea în Manchester, descoperi un panou ce semnaliza hotelul Holiday Inn, reflectat pe întunericul nopții din New Hampshire. Făcu un semn spre ea și întrebă:

— Ce părere ai? Oricum, în noaptea asta nu mai putem face nimic. Și amândoi n-am mai dormit de-o veșnicie…

Mercedes încuviință, o parte din ea refuzând să accepte epuizarea, o alta cerându-i s-o accepte.

— Foarte bine.

Completaseră amândoi fișele și-și folosiseră propriile cărți de credit, chestie care păru să-l surprindă pe recepționerul de noapte. Când le dădu cheile, inspectorul Barren scoase brusc fotografia lui Douglas Jeffers și i-o arătase.

— L-ai văzut cumva? întrebase. A fost pe-aici în ultimele săptămâni?

Omul privi fotografia.

— N-aș putea spune că-mi amintesc fața asta, zise.

— Uită-te în registru, spuse Martin Jeffers. Vezi dacă nu figurează numele Douglas Jeffers. E fratele meu.

— Nu pot să fac una ca asta… spuse recepționerul.

Inspectorul Barren scoase insigna aurită.

— Ba poți, spuse.

— Nu avem registru, zise el. Totul e pe calculator. Numele sunt scoase în fiecare săptămână…

Încearcă totuși, zise Martin Jeffers.

Recepționerul încuviință. Apăsă câteva taste pe claviatura calculatorului.

— Nu e, spuse.

— E legat de calculatoarele altor hoteluri Holiday Inn? întrebă inspectorul Barren.

— Da, e, răspunsese recepționerul. Cu cele trei din zonă.

— Încearcă și la ele, ceru ea din nou.

— Păi, nu prea știu cum se procedează, dar o să încerc. Își făcu de lucru cu tastele, care scoteau un clinchet rapid, când încerca diferite combinații de litere și de cifre. Hei! spuse brusc.

— Ai găsit numele! spuse Martin Jeffers.

— Nu, nu, nu, îmi pare rău, zise recepționerul. Dar am descoperit ce trebuie să fac. Acum verific numele. Apăsă din nou pe taste. Clătină apoi din cap. Nu în ultimele șapte zile, le spuse.

— Mulțumesc c-ai încercat, zise inspectorul Barren.

— Tipul are probleme? întrebă recepționerul.

— Se poate spune și așa, răspunse inspectorul Barren. Pentru moment însă, e dat dispărut.

Recepționerul aprobă din cap.

Martin Jeffers îi duse sacoșa în cameră. Îl lăsă s-o facă, pentru ca totul să pară cât mai nevinovat. Știa că dacă ar fi insistat s-o ducă ea, Martin și-ar fi dat seama că acolo ținea arma. Mai știa că oricum și-ar da seama, dacă s-ar gândi mai bine. Dar s-ar putea să n-o facă, își spuse.

Ajunși fiecare la ușa camerei lui, se priviră.

— Vrei să încercăm să găsim ceva de mâncare? întrebase Martin Jeffers.

Mercedes negase din cap.

— Bine, spusese el.

Stătură o clipă în tăcere.

— Am nevoie de cuvântul tău, spusese el.

— De ce?

— Promite-mi că, după ce intru la mine în cameră, nu pleci fără mine.

Aproape că zâmbi. Exact de asta se temuse și ea.

— Dacă-mi promiți și tu.

— Atunci ne-am înțeles? aprobă el.

Mercedes încuviință și ea.

— Ce-ar fi să pornim la nouă? spuse el. Le spun la recepție să ne trezească.

— Opt, zise ea cu fermitate. Ne vedem la opt.

Fiecare deschise cu aceeași viteză ușa camerei și intră în ea. Semăna cu un balet ciudat, nevăzut, dar nu și neauzit, datorită pereților subțiri ai hotelului. Se opriră amândoi, străduindu-se să prindă un zgomot din camera celuilalt. Apoi se îndreptară amândoi spre mijlocul camerei și, dându-și seama că celălalt era în încăperea de alături și, probabil, asculta cu aceeași lipsă de încredere, se agitară o clipă înainte de a cădea pe pat.

Manchester fusese cândva un oraș cu o industrie înfloritoare și încă

mai păstra ceva din murdăria specifică centrelor muncitorești și muncii grele, cu clădirile lui greoaie din cărămizi și fabricile doar în parte ascunse de bogăția vegetației verii târzii din New Hampshire. Mercedes Barren și Martin Jeffers luaseră în tăcere un mic dejun frugal și pe urmă porniseră odată cu cei care se duceau devreme la biserică, prin soarele strălucitor. Vorbeau puțin și nici nu aveau vreun plan prestabilit; parcurgeau străzile, oprindu-se la restaurantele populare, la benzinării, la moteluri și hoteluri în orice loc unde Douglas Jeffers s-ar fi putut opri pentru scurt timp și ar fi rămas destul ca să fie recunoscut de cineva.

Mercedes se îndoia că, în cazul în care cineva și-ar fi amintit de el, asta i-ar fi oferit o informație care să-i ajute la ceva. Dar, așa cum arătase Martin Jeffers, dacă reușeau să-l localizeze o dată, ar fi avut idee în ce direcție o luase.

Mercedes era sceptică. Martin era sceptic. Dar amândoi trebuiră să recunoască, în sinea lor, că se simțeau mult mai bine dacă făceau ceva – chiar și dacă aveau numai iluzia că fac ceva – decât dacă stăteau degeaba.

Amândoi doreau același lucru: orice care să-i fi putut conduce spre Douglas Jeffers. Ca și cum, dacă ar fi ajuns într-un loc în care fusese și prada lor, i-ar fi putut da de urmă.

Inspectorul Barren se simțea totuși destul de prost. Știa că probabilitățile de succes erau foarte mici. Dar, își spuse, niciodată nu ți-a displăcut partea asta a muncii de polițist. Unii inspectori nu puteau suferi corvoada întrebărilor repetate, căutarea acului în carul cu fân, preferau să meargă înainte pe orice căi. Ea însă își dădea seama că mare parte din succesul avut se datora încăpățânării ei și că nu avea nimic împotrivă, ba chiar era mulțumită, să pună mereu aceleași întrebări. Și el simțea cam la fel; mare parte din munca lui consta din repetarea, la nesfârșit, a acelorași amintiri, a acelorași împrejurări, a acelorași fapte, până când, prin insistență, adevărul ieșea la lumină.

Era spre seară când Jeffers întrebă:

— De ce nu încercăm la poliție? Doar să vedem dacă n-a trecut pe acolo.

— O lăsăm pentru la sfârșit, răspunse ea.

— Am ajuns la sfârșit, zise Jeffers. Dacă a fost aici, e clar că n-a făcut prea mult tărăboi în jurul lui.

— Nu cred c-a fost, spuse ea. Și asta înseamnă că poate să apară dintr-o clipă într alta.

Jeffers încuviință din cap.

— Numai că eu am o slujbă și programări după un drum de întoarcere la New Jersey de opt ore. Dacă mai vrei să rămâi…

— Nu, spuse ea. Am intrat împreună în chestia asta, gândi. Nu,

spuse. Vom rămâne împreună până când…

— Până când rezolvăm lucrurile, o întrerupse el.

— Exact.

— În ordine, hai la poliție.

Martin Jeffers căută adresa sediului central al poliției în timp ce Mercedes mai arătă, fără succes, fotografia unui vânzător de la o benzinărie. Vânzătorul îi spuse lui Martin pe unde s-o ia și o luară pe un șir de străzi triste, una mai părăginită decât alta. Sediul poliției se afla în partea cea mai mizerabilă a orașului. Inspectorul Barren observă numărul mare de mașini de-ale poliției care circulau prin cartier și-și spuse că, probabil, nu era departe. Descoperi, în stânga, o clădire mare, din cărămidă roșie.

— Aici, spuse, arătând cu degetul.

Martin Jeffers șovăi.

— Nu e asta, spuse. Asta e nouă. Relativ nouă, vreau să spun. Clădirea pe care mi-o amintesc era veche.

Trase mașina lângă clădire.

— Uită-te la colț, spuse.

Mercedes îi urmări privirea și citi RIDICAT 1973 pe o placă cenușie, fixată la colțul clădirii. Martin Jeffers parcă mașina și spuse:

— Să mergem să întrebăm.

Înăuntru, clădirea era plină de lumini fluorescente și avea un design modern, ușor marcat de vreme. Se apropiară de un sergent care stătea la un ghișeu și inspectorul Barren îi arătă insigna. Sergentul era un bărbat corpolent, probabil fericit că era de serviciu la ghișeu, adept al evitării controverselor și patrulării pe străzi.

— Miami, spuse el; destul de amabil. Cumnatul meu are un bar la Fort Lauderdale. Am fost o dată în vizită, dar erau prea mulți copii, dacă pricepeți ce vreau să spun. Aoleu! Și o căldură! Ce pot, deci, să fac pentru dumneata, doamnă inspector din Miami? Ce lucru de care ai nevoie se găsește la Manchester?

Pronunța numele orașului cu un *a* deschis, care o făcu pe Mercedes să zâmbească.

— Două lucruri, spuse ea, zâmbind. L-ai văzut cumva pe bărbatul ăsta? Și nu exista pe vremuri o stație centrală de poliție în centrul orașului?

Sergentul se uită la fotografie.

— Nu, n-aș putea spune că l-am văzut. Vrei să fac niște copii și să le distribui când facem prezența? Dacă tipul e căutat de poliție, ar trebui să știm și noi. Ce părere ai?

Inspectorul Barren se gândi bine și repede la oferta făcută. Nu, gândi. E al meu.

— Nu, spuse, pentru moment îl căutăm doar ca să-i punem niște întrebări și n-am destule argumente ca să te pun pe urma lui. Nu fac

decât să cercetez.

Sergentul încuviință.

— Cum vrei, spuse. Voiam doar să te ajut.

— Îți mulțumesc, răspunse ea.

Sergentul zâmbi.

— Și acum, continuă el, despre sediul cel vechi. De fapt, erau două. Până prin 1965, parc-ar fi fost mai multe orașe mici. Aveam sedii peste tot. După aia le-au adunat în locul ăsta nou și frumos… Arătă cu mâinile în jurul lui, înainte să continue. Majoritatea au fost demolate. Într-una s-a instalat un grup de birouri de avocatură. Era cea mai apropiată de tribunal. Cred că una, din cealaltă parte a orașului, unde e mai frumos, a fost transformată într-un bloc de locuințe proprietate personală. Râse. Uneori îmi zic că asta se va întâmplă cu noi toți după ce ne vom da duhul. Vom deveni blocuri cu locuințe proprietate personală. Sus în rai, bănuiesc. Râse iar și atât Mercedes cât și Martin zâmbiră și ei, admițând fiecare că exista ceva adevăr în spusele lui.

— Care era sediul central? Clădirea cea mai mare? întrebă Jeffers.

— Cea de vizavi de tribunal.

— Cum putem ajunge acolo?

— Încălcați legea.

— Poftim?

— Glumeam și eu. Cum ajungeți la tribunal? încâlcind legea… Mă rog, v-am spus că e o glumă. Mergeți pe strada asta șase cvartale și o luați la dreapta, pe bulevardul Washington, care vă duce direct acolo.

Îi mulțumiră sergentului și plecară.

— Hai să trecem pe acolo, spuse inspectorul Barren.

Jeffers încuviință din cap.

— Birouri de avocatură. Mi se pare potrivit. Ca atunci când reciclezi gunoiul.

Mercedes zâmbi.

— Altă glumă, zise el.

Găsiră ușor clădirea. Jeffers tăcu o clipă, uitându-se la ea.

— Fațada pare neschimbată, spuse apoi. Mercedes gândi că vocea lui căpătase, brusc, un fel de falsă hotărâre, ca și cum dacă răsuna tare, însemna că e tare și el. Opri mașina în fața ei și privi pe geam. Era vânt, întuneric și ploua, spuse. Îmi amintesc că în noaptea aceea părea rea și total lipsită de speranță, ca și cum deasupra ușii ei ar fi scris: Lăsați orice speranță, voi, cei care intrați aici…

Sări deodată din mașină, fără s-o aștepte și pe Mercedes, și urcă pe niște scări largi, spre ușa de intrare. Apucă de clanță și trase.

— Încuiat. E duminică și birourile sunt închise.

Mercedes se uită la el.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Martin. Îl văzu cutremurându-se. Cunoști senzația pe care o are un copil când e singur? Copiii se pot

adopta de minune la anumite senzații de care le e frică, cum ar fi o durere, o boală sau moartea cuiva. Ce-i îngrozește cu adevărat este necunoscutul. Nu dispun de cunoștințe despre cum funcționează lumea, așa că se simt total vulnerabili. Știi ce-mi amintesc din noaptea aceea? Oh, totul e viu în mintea mea și cumplit, dar îmi mai amintesc și că mă stingeau pantofii și-mi trebuiau alții noi, și credeam că n-am să-i capăt niciodată, și cum o să cresc fără să am alți pantofi. Îmi amintesc că ședeam, că muream de dorința de a mă duce la closet, dar mi-era prea frică să spun cuiva ceva. Știam că nu trebuia să mă ridic de pe banca aia pe care ne puseseră să stăm și să așteptăm. Doug a avut grijă de mine. Nu știu cum se face, dar știa. În copilărie, întotdeauna am avut impresia că știa ce gândesc chiar înainte de a gândi. Bănuiesc că toți frații mai mici atribuie astfel de calități magice fraților lor mai mari. Probabil că mă foiam îngrozitor. Oricum, m-a dus la closet. Și mi-a spus c-o să aibă grijă de mine și să nu-mi fac probleme, că nu mă va părăsi niciodată. Nu știu cât de sincer era, dar cuvintele lui m-au făcut să mă simt în siguranță, minunat de bine. Cred că, înainte să mă ia de mână, crezusem că voi muri în noaptea aceea…

Soarele începea să pălească și vocea lui Martin Jeffers se pierdu în umbră.

Asta e copilăria, gândi Mercedes, o căutare de refugiu din fața unei frici după alta, până ajungi destul de puternic, și destul de bătrân, și destul de înțelept ca să învingi frica. Numai că unele temeri nu pot fi înfrânte niciodată.

Se uită la Martin Jeffers, care privea fix clădirea.

— E fratele meu, spuse. Acum suntem oameni mari și el a făcut lucrurile acelea îngrozitoare și trebuie să-l opresc. Dar în noaptea aceea mi-a salvat viața. Știu acest lucru.

Martin Jeffers se întoarse cu spatele la clădire.

— Hai să plecăm, spuse. Hai să plecăm naibii de-aici.

O apucă de braț și aproape c-o trase în jos, pe scări. Mercedes nu se opuse.

— Să plecăm de-aici. Să ne întoarcem în New Jersey. Chiar acum, spuse.

Mercedes nu răspunse, încuviință doar din cap. Putea vedea cum pe chipul lui se citeau din nou suferința și lupta. O clipă simți un fel de tristețe dublă, una pentru amintirea copilului părăsit care continua să-și caute prin viață părinții pierduți, alta pentru adultul sfâșiat de o cunoaștere cumplită. Ciudat, dar apoi se gândi că era păcat că-l cunoscuse pe Martin Jeffers în modul acesta cumplit, că în alte împrejurări, probabil ar fi ajuns să-l placă. Asta o făcu să-i fie milă de ea. Dar se descotorosi repede de acest sentiment și se duse spre locul ei în mașină. Îmi pare rău, Martin Jeffers, își spuse. Îmi pare grozav de

rău, dar condu-mă mai departe. Du-mă la fratele tău. Știa c-o va duce. Dar mai știa, chiar în clipa aceea în care Jeffers se întoarse cu spatele la clădire, ținând capul în așa fel încât, credea el, nu-i va putea vedea lacrimile și se lăsă să cadă pe scaunul din spatele volanului, că nu-și va trăda niciodată fratele.

Era aproape de miezul nopții, la sfârșitul unui alt drum fără cuvinte, când traversară podul George Washington, trecând pe lângă luminile din New York City, în stânga, și lăsându-le repede în urma lor. Inspectorul Barren avea ochii închiși și Martin Jeffers presupunea că doarme pe scaunul de lângă el. Conducea mașina prin circulația încă intensă a nopții. Privirea lui cuprinse seria de semnalizatoare uriașe, verzi, care-i dirijau pe călători spre vreo zece direcții diferite și se gândi la câți oameni, câte mașini și câte autostrăzi se întâlneau pe acest pod: autostrăzile 4 și 46 și 9W, și șoseaua Palisades Park, și întinsa panglică a autostrăzii interstatale 95, pe direcția nord-sud, și funia neagră la fel de întinsă a autostrăzii interstatale 80, de la est la vest. Farurile mașinilor care veneau din sens opus îl orbeau tăind întunericul, o explozie de lumină, pentru ca apoi să dispară. Când se uita la benzile celorlalte șosele, dacă putea distinge umbrele celorlalte mașini, prin gând îi trecu o idee stranie, și anume că fratele lui era acolo. Poate fi oriunde, își spuse. Ar putea fi oriunde, dar știu că e aici. Putea fi oricare dintre perechile de lumini care treceau pe lângă ei. Asta, sau asta, sau asta, cu siguranță e una dintre ele. Voia să-l cheme, dar nu era în stare. Ești acolo, gândea. Știu că ești acolo. Te rog.

Scutură apoi din cap, ca să scape de acest gând și-și dădu seama că era prost și mort de oboseală și, probabil, avea halucinații, așa încât conduse mai departe, fără să știe că, de fapt, avea dreptate.

DOISPREZECE

O altă călătorie la New Hampshire

17

Îi legase prea strâns funiile și nailonul îi tăia dureros încheieturile mâinilor. Renunțase să mai lupte împotriva durerii, dându-și seama că atunci când trăgea de funie sau se răsucea, aceasta intra și mai adânc în carne. Se strădui să uite de zvâcniturile din brațe și să-și găsească somnul, dar tot ce reuși fu să vadă roșu în fața ochilor din cauza durerii imposibil de evitat. Astfel că, deși depășise limita nedefinită a epuizării fizice și mintale, rămase trează. Și călușul din gură îi făcea probleme. Nu putea să respire decât pe nas, care sângera tot din cauza lui, fiecare respirație trecând cu imensă greutate de sângele închegat și de mucusul adunat. Când îi pusese călușul, îi trăsese cu forță capul pe spate, strângând nodul batistei la ceafă, fără să-i pese. Îi lipise apoi o bucată de plasture cenușiu peste gură. Mirosea a lipici și-i era frică să nu verse. Știa că asta ar fi putut s-o omoare; dacă ar fi vomat acum, de durere, și *frică,* și uluială ar fi putut să se înece. O surprinse faptul că-și dădea seama de primejdie și, în ciuda senzației de încețoșare care o cuprinsese din cauza constrângerilor la care era supusă, se trezi gândind cât de departe ajunsese, cu cât mai multe lucruri părea că știe. Acest gând luă apoi forma fricii; se simțea nespus de vulnerabilă datorită faptului că supraviețuise până atunci. La gândul că o va ucide acum, închise ochii.

Anne Hampton nu știa de ce Douglas Jeffers o bătuse și o legase în noaptea aceea, dar faptul în sine n-o mira.

Presupunea că avea legătură cu ratarea uciderii celor două tinere. Jeffers nu mai era ca de obicei. Furia pusese stăpânire pe el.

Într-un fel, știuse că asta va urma.

Condusese repede pe drumul de întoarcere de la curse, posomorât, fără să scoată o vorbă, tăcerea lui speriind-o mai tare decât vorbăria obișnuită. Întunericul coborâse asupra lor, dar Jeffers nu oprise până nu trecură de New York, la miezul nopții, lângă Bridgeport, Connecticut. Găsise un motel la fel de oarecare ca și celelalte, cerându-i unui recepționer somnoros, nebărbierit să-i cazeze, aproape fără să scoată un cuvânt, plătind camera, ca întotdeauna, cu bani gheață. Aproape imediat după ce închisese ușa camerei în urma lui, se repezise la ea, lovind-o cu palmele, trântind-o prin cameră. Ridicase mâinile ca să se apere de primele lovituri, dar pe urmă se resemnase și primise bătaia fără să protesteze. Poate că pasivitatea ei îl dezamăgise, dar la fel de repede ca pumnii lui o izbise gândul că, dacă s-ar opune, ar putea să aibă soarta celor două fete. Ele scăpaseră cu viață și ea nu voia să plătească acum și aici pentru norocul lor.

Căzuse pe jos, abia acoperindu-se, și-l lăsase s-o tăbăcească.

Bătaia fusese ca un spasm, scurtă, înspăimântătoare, dar trecuse

repede. Pe urmă o azvârlise, disprețuitor, într-un colț, dincolo de cele două paturi desfundate ale camerei, de motel. Nu-l văzuse când luase funia; o aruncase brusc la pământ și simțise legăturile strângându-se în jurul ei, ca un șarpe înspăimântător. Funiei îi urmase plasturele pus cu violență peste gură. Privise în sus, încercând să-i întâlnească ochii, străduindu-se să priceapă ce se petrece, dar nu reușise. O împinsese cu un ultim ghiont furios și plecase fără nicio explicație în afara promisiunii criptice:

— Mă întorc.

Cel mai tare o speria funia. N-o mai folosise din prima zi și se temea că era semnul unei schimbări teribile în relația dintre ei. Redevenise un obiect în posesia lui, față de perioada, pe care n-o prea putea pricepe, în care-i fusese partener. Își pierduse identitatea, își pierduse importanța. Știa că, dacă nu mai era importantă pentru el, o va abandona. Mintea ei folosea cuvântul „abandon", dar știa că nu era decât un eufemism, care ascundea, de fapt, altceva. Își dădea seama că situația ei era nesigură și profund primejdioasă. Nu credea c-o va omorî pe Boswell. Dar putea ucide cu ușurință o femeie fără nume, fără chip, legată și cu un plasture peste gură, care-l deranja cu prezența ei și care-i amintea de eșecul suferit. Cercetă cât putea mai bine camera de motel. Văzu un dulap vechi, o oglindă și două paturi cu acoperitori din catifea reiată maro, decolorate și de proastă calitate și gândi că era un loc oribil și jalnic în care să mori.

Le revăzu în gând pe Vicki și pe Sandi, care nu aveau niciun chef să se îmbrace la loc. Nu știuse ce să creadă; Jeffers apăruse din pădure zâmbind, glumind, pus pe șotii – ca și cum totul ar fi fost în ordine – numai că ea știa că se petrecuse ceva ce-i stricase planurile, lucru care o speriase și mai tare. Le tachinase pe cele două fete în legătură cu farmecele lor și le promisese că vor fi fotografiate pentru montajul acela inventat.

Își amintea cum auzise toate astea ca de la mare depărtare. Rămăsese încremenită, în așteptare, ridicând privirea și văzând de zeci de ori arma în mâna lui, ca după ce clipea să-și dea seama că era aparatul de fotografiat.

Mai făcuse câteva poze, apoi le mânase pe toate trei înapoi prin pădure și la mașină. Le dusese la cursele de mașini, glumind în continuare cu cele două fete care chicoteau întruna, repetând la nesfârșit:

— Nu-mi vine să cred ce noroc a dat pe capul meu.

Ar fi râs, dacă n-ar fi fost atât de îngrozită.

Gândi că absența crimei era de două ori mai înfricoșătoare decât actul în sine. Nu știa ce se întâmplase, ce accident sau ce noroc brusc salvase viețile celor două femei. Tot ce știa e că le lăsase din nou lângă tribună, le făcuse de vreo două ori, vesel, semn cu mâna, râsese,

după care accelerase puternic și revenise pe autostradă. Acel râs fals fusese ultimul înainte ca furia să se acumuleze în Douglas Jeffers.

Anne Hampton încercă să se destindă, în ciuda durerii pricinuite de funie, și se gândi la ce se întâmplase.

Se hotărî ca atunci când se va întoarce să-l determine s-o dezlege. Se concentră asupra acestui gând, spunându-și: nimic altceva nu contează. Nimic altceva nu e important. Trebuie să-l determini să recunoască cine ești. Și n-o va face până nu va dezlega funiile.

Înghiți cu greu și simți cum stomacul i se rostogolește ca o barcă în furtună.

Se strădui să-și înfrângă greața datorată fricii.

Acum sunt mai aproape de moarte decât am fost vreodată, cu excepția primelor minute.

Fă-l să aibă nevoie de tine.

Fă-l.

Fă-l.

Silește-l.

Îl aștepta să se întoarcă, repetându-și la infinit aceste cuvinte, ca pe un cântec de leagăn de coșmar.

Douglas Jeffers conducea pe străzile întunecate fără o țintă precisă, căutând un debușeu pentru furia lui. O clipă se gândi să meargă în centrul orașului și, pur și simplu, să asasineze un ghinionist întâlnit pe stradă. Se gândi să caute o prostituată; prostituatele erau ținta cea mai facilă, aproape colaborând la realizarea morții lor. Îl atrăgea și ideea să se oprească la o stație de benzină cu program non-stop și, pur și simplu, să-l arunce în aer pe vânzător. În timpul nopții era un risc profesional, din cauza banilor din vânzarea benzinei. Erau mulți aceia care voiau banii ăia și erau dispuși să ucidă ca să-i capete. Douglas Jeffers se gândi că toate posibilitățile aveau un farmec comun: reprezentau materia de bază a activității de noapte a polițiștilor. Ziarele de dimineață nu le acordau mai mult de două paragrafe. Reprezentau norma obișnuită pentru zonele urbane, momente de mică importanță, aproape de rutină. Nu era mare lucru că o viață lua sfârșit, un fel de reflex al nopții ce pălea în lumina dimineții.

Nu era tipul de crime pe care un expert ca el trebuia să le studieze mai mult de două secunde.

Scutură din cap. Alta dată, gândi, pur și simplu o voi face. Poate un magazin de băuturi, deschis puțin cam prea mult. Cu o mască de schi și o armă. Un adevărat moment american.

Lăsă respirația să-i scape sub forma unui fluierat lung, încet.

Nu acum. Nu atât de aproape de sfârșit.

Nu strica totul.

Ba își dorea să-l fi ucis pe tânărul jandarm, ba pe cele două femei,

dar cel mai tare era furios pe sine însuși pentru că nu prevăzuse toate problemele asociate de crimă. Trecu din nou în revistă, în minte, toate detaliile, dojenindu-se cu amărăciune: întotdeauna m-am pregătit cum trebuie pentru toate eventualitățile; întotdeauna am prevăzut totul. Ar fi trebuit să descopăr un loc mai bine ascuns. Se certă că alesese luminișul din pădure. Îmi plăceau afurisita aia de lumină și fundalul. Am gândit ca un nenorocit de fotograf. Nu ca un asasin. Așa că toată munca a fost degeaba, degeaba, fir-ar să fie, fir-ar să fie!

Încercă să-și mai potolească furia la gândul că venirea jandarmului fusese o întâmplare neașteptată, dar avu impresia că, în felul acesta, se scuză, chestie care îl dezgusta. Întotdeauna reușesc, își spuse. Întotdeauna.

Lovi cu palmele volanul și se răsuci brusc pe scaun, controlând cu greu mașina, chiar și la viteza aceea redusă. Îi venea să țipe, dar nu era în stare. Își aminti apoi de Anne Hampton, legată în camera de motel. Las-o să aștepte, își spuse furios. Las-o să-și facă griji. Las-o să sufere.

Las-o să moară.

Trase brusc aer în piept și-și ținu o clipă răsuflarea.

Îl mira că gândurile acestea lipsite de milă nu-i prea făceau plăcere.

Trase mașina lângă trotuarul unei străzi pustii, într-o zonă de antrepozite. Își lăsă capul pe spate și se simți, brusc, obosit.

N-a fost vina ei. A fost a ta. Ea a făcut ce i-ai cerut să facă.

Închise ochii.

Fir-ar să fie. Planul era defectuos.

Oftă. Ei bine, asta nu face decât să arate că nimeni nu e perfect.

Furia îl părăsi dintr-odată și deschise geamul, lăsând aerul stătut din mașină să se amestece cu răcoarea întunecată a nopții.

Râse cu voce tare. Râsul se transformă într-un chicotit ca de copil. Nimeni nu e perfect, gândi. Așa e.

Tu, însă, ești al naibii de aproape de perfecțiune.

Se gândi la cele două fete, giugiulindu-se goale pușcă. Nu aveai de ce să le omori, își dădu seama. Probabil că vor muri curând de plictiseală, și prostie, și de rutina unei vieți care nu-ți promite nimic și-ți dă și mai puțin. Cu adevărat caraghios era, își dădu seama în clipa aceea, că, probabil, fetele trăiseră un moment unic, cel mai palpitant și cel mai primejdios din viața lor, indiferent de cât de mult vor trăi. Într-o după-amiaza sublimă veniseră în contact cu geniul și reușiseră să supraviețuiască. Și, vacile, habar n-aveau.

Râse din nou. Epuizarea i se strecura în trup și-și dădu seama că era important să doarmă puțin. Ei bine, gândi, totul e încă pe drumul cel bun. Un drum ușor și frumos, dimineața, spre New Hampshire. Se gândi s-o ducă pe Anne la Mount Monadnock sau la Lake Winnipesaukee, sau în alt loc frumos, înainte de a se pregăti de seară.

Un loc liniștit și relaxant. Se gândi la un oraș pe care îl știa în Vermont. Izolat, dar frumos – și nu prea departe, ca să nu piardă întâlnirea de la New Hampshire. Și după aia, puțină treabă înainte de a porni spre Cape.

Brusc, mintea i se umplu de o muzică melodioasă, intensă, sintetizată electronic și de imaginea unui actor cu gura până la urechi, îmbrăcat în salopetă albă, cu gambetă neagră, ghete de parașutist și cu un nas lung, fals. Ceva din vechea violență dusă la extrem, își spuse. Un adevărat spectacol de groază.

Și pe urmă, libertatea.

Se gândi din nou la Anne Hampton. Probabil că Boswell e moartă de frică. Strânse din umeri. Nimic grav în asta; era înțelept s-o scoată din fire.

Simțea, totuși, împunsătura vinovăției.

Dă-i drumul să respire, gândi. Ai încă nevoie de ea.

Acest gând îi dădu sentimentul că are un scop și privi scurt în jur, ca să vadă unde se află, gata să se ducă direct la motel, începu să se gândească la felul cum îi va cere scuze. Când să intre în viteză și să plece, zări camioneta parcată cam la două sute de metri în josul străzii. Imediat își dădu seama despre ce era vorba: depozite. Dincolo de zona obișnuită de patrulare a poliției. După miezul nopții. Camionetă. Ecuația era simplă și rezultatul ei te ducea la o spargere și un furt. Îi veni o idee și zâmbi.

Nu, își spuse.

Și pe urmă: De ce nu?

Avea chef să izbucnească în râs, dar își spuse că trebuie să fie prudent.

Nu aprinse farurile, mergând cât putea el de încet spre camioneta parcată. Era de culoare deschisă, fără semne distinctive și destul de rablagită. Nu se observa vreo mișcare dinspre ea, dar, pentru orice eventualitate, ținu arma în mână. Când ajunse aproape de camionetă, un bec depărtat arunca atâta lumină cât să distingă numărul de înmatriculare. Se opri, observând că unul dintre canaturile ușii depozitului părea rupt, deși îi era greu să se convingă că e așa, fără să coboare din mașină. Numai că era destul de deștept să n-o facă. Nu că i-ar fi fost frică de cine era înăuntru, dar ar fi ratat elementul-surpriză. Trecu mai departe, fără să aprindă farurile, până ce depăși două cvartale.

Opri la prima benzinărie cu un telefon public și formă 911.

— Poliția din Bridgeport, incendii și crime, se auzi o voce monotonă, cu indiferența ei studiată pentru cazuri urgente.

— Doresc să raportez o spargere care tocmai are loc, răspunse Douglas Jeffers.

— Chiar acum?

— Exact asta v-am spus, insistă Jeffers, cu câtă indignare era nevoie în glas. Chiar acum. Îi dădu polițistului adresa și descrierea camionetei, precum și numărul de înmatriculare.

— Mulțumim. Ne ducem imediat. Ne puteți spune numele dumneavoastră, pentru dosarele noastre?

— Nu, zise Douglas Jeffers. Considerați-mă un cetățean conștient, nimic mai mult. Închise telefonul. Un cetățean conștient: îi plăcea grozav. Dac-ar ști, se gândi. Își închipui o pereche de hoți, îmbrăcați în negru, brusc surprinși de luminile unei patrule de poliție. Și-i închipui blestemându-și ghinionul, zdrăngănind din cătușe furioși, în timp ce ofițerii de poliție se bucurau de acele scurte momente de felicitări și succes ce însoțesc o arestare reușită. Dac-ar ști cine le-a vândut pontul. Și unii, și alții. Imaginează-ți ce mutre ar face.

Râse apoi cu hohote de cât de fantastic era totul.

Anne Hampton auzi cheia în broască și încremeni, așa legată cum era. De unde zăcea legată, nu putea vedea ușa, dar auzi cum scârțâie când se deschide. Scoase un sunet înfundat, prin căluș și plasture, când ușa se închise și auzi pași apropiindu-se de ea. Își înălță capul, astfel ca ochii ei să-i poată întâlni pe ai lui Douglas Jeffers. Se concentrase din greu, ca să gonească frica animalică pe care o simțea în sinea ei și s-o înlocuiască cu o privire încăpățânată, hotărâtă. Ochii li se încrucișară și Jeffers păru surprins.

— Ei bine, spuse el, Boswell pare furioasă.

Întinse mâna și-i smulse plasturele de pe gură. Zgomotul de sfâșiere o făcu să creadă că i-a rupt buzele și obrajii. Rămase nemișcată până ce-i scoase călușul.

— E mai bine? o întrebă.

— Mult mai bine. Mulțumesc. Vocea îi era egală și ușor mânioasă. Douglas Jeffers râse.

— Boswell e furioasă.

— Nu, răspunse ea. Doar într-o poziție incomodă.

— E normal. Te doare ceva?

Clătină din cap.

— Am înțepenit.

— Hai să facem ceva ca să-ți treacă.

Douglas Jeffers scoase un cuțit. Anne vedea cum lama reflectă lumina veiozei. Respiră adânc, gândindu-se: Boswell, Boswell, ți-a spus Boswell, n-ai de ce să-ți fie frică. Încă nu, încă nu.

Jeffers așeză latul lamei pe obrazul ei.

— Ai observat vreodată cât de greu e să spui dacă un cuțit e fierbinte sau rece? Depinde de genul de frică prin care treci. Atingerea poate părea că arde sau că e rece ca gheața, exact ca sentimentul ce-ți stăpânește stomacul și inima.

Anne nu mișcă. Privea fix în sus.

După o clipă, mută lama de pe obrazul ei.

Începu să taie funia și-i eliberă mâinile.

— N-ar fi trebuit să te lovesc, spuse într-o doară. N-a fost vina ta.

Anne nu răspunse.

— Numește asta un moment de slăbiciune. Făcu o pauză. Unul dintre rarele mele momente de slăbiciune.

O ajută să se ridice.

— Ușurel. Nu prea ești sigură pe picioare, dar nu-i chiar atât de grav. Du-te la baie și spală-te.

Anne făcu câțiva pași nesiguri, ținându-se de perete ca să nu-și piardă echilibrul. În baie văzu că sângele se închegase în jurul buzelor și nasului ei, dar reuși să-l spele frecându-se zdravăn. Simți apoi cum o cuprinde brusc toată oboseala acumulată și trebui să se apuce de marginile chiuvetei, ca să nu leșine.

Când ieși din baie, văzu că Douglas Jeffers îi făcuse patul. Lăsă blugii să cadă pe podea și se strecură în așternut, recunoscătoare. Jeffers dispăru în baie și auzi apa curgând, apoi zgomotul apei trase la toaletă. Se întoarse și se lăsă să cadă pe celălalt pat. Stinse lumina și Anne simți cum întunericul o scaldă aidoma unui val, pe plajă.

Un timp, Jeffers tăcu, apoi spuse:

— Boswell, te-ai gândit vreodată la cât de fragilă e viața?

Nu răspunse.

— Nu numai faptul că trăiești este atât de delicat, ci și, știu și eu, echilibrul vieții, în întregime. Gândește-te la mama care se întoarce o clipă cu spatele și al cărei copil o pornește pe carosabil. Sau la tatăl care, de data asta, nu se mai deranjează să-și pună centura de siguranță în drumul spre serviciu, în mașină. Accidente. Boală. Ghinion. Pentru unii, ce-i drept, moartea înseamnă sfârșitul. Dar și mai rău e că-i dă peste cap pe cei care rămân în viață. Le mută centrul de greutate. Gândește-te la toți cei pe care i-ai cunoscut și care te-au iubit. Închipuie-ți, o clipă, ce ar însemna moartea ta pentru ei…

Anne închise ochii și, dintr-odată, toate intențiile ei pline de curaj dispărură și-și dori să poată plânge cu suspine.

— …Sau ce-ar însemna moartea lor pentru tine. Pustiu. Un fel de vid în interiorul tău. Unele amintiri care mai rămân. Poate un album cu fotografii, pus bine undeva. O piatră de mormânt pe care, poate, o vizitezi o dată pe an. Suntem legați, cu toții, în nenumărate feluri, depindem atât de mult de ceilalți ca să ne păstrăm echilibrul. Fii și tați. Fiice și mame. Frați. Surori. O relație atât de nesigură. Prea multe legături. Și totul fragil, delicat ca un bibelou de porțelan.

Tăcu un timp, apoi repetă cuvântul.

— Fragil. Fragil. Fragil.

Șovăi din nou.

— Asta e ce urăsc cel mai mult, spuse. Abia dacă își mai controla

vocea, în care răsuna amărăciunea. Urăsc că nu poți alege cine vrei să fii. Urăsc că nu ai de ales în general. Urăsc lucrul ăsta. Îl urăsc, îl urăsc, îl urăsc…

Anne Hampton putea vedea, în întuneric, că Douglas Jeffers era culcat pe spate, dar că-și ținea pumnii strânși ridicați în aer.

Expiră adânc, în întuneric.

— Toți sunt victime, spuse. Cu excepția mea.

Auzi apoi cum se rostogolește pe-o parte și adoarme.

Dimineața porniră spre nord, pe autostrada 91 în New Haven, trecură de Hartford și intrară în Massachusetts. Anne gândea că Jeffers părea că se controlează din nou; se uita la ceas, măsura distanțele, atent la timp. Treaba asta o făcu să-și recapete liniștea, așa că se destinse, așteptând să se întâmple ceva.

Ajunseră în sudul Vermontului devreme, după prânz, și merseră mai departe spre nord, într-un ritm constant. Anne Hampton se întrebă, leneș, dacă nu cumva se îndreptau spre Canada. Încercă să-și aducă aminte de vreo crimă din țara respectivă, gândind: Ce-ar putea să fie acolo, de vrea atât de tare să-mi arate? Nu izbuti să-și aducă aminte de vreo crimă, dar era sigură că și acolo oamenii se omorau între ei. E frig, își spuse, gheață, și iernile lungi și întunecate înseamnă că, neapărat, apar și diferite orori.

Înainte să apuce să se gândească la altceva, Douglas Jeffers spuse:

— Acolo sus e un orășel pe care trebuie să-l vezi…

Nu-i descrise orașul Woodstock mai în amănunt, preferând să conducă câteva ore în tăcere. O să vadă ea singură, gândi. În minte, trecu în revistă elementele planului care mai rămâneau de îndeplinit. Era tentat să verifice în scrisoarea din New Hampshire, pe care o avea în servietă, dar știa că nu era nevoie. Te așteaptă de dimineață, își spuse. Va fi rapid și precis, așa cum trebuie făcute lucrurile.

Când o luă pe breteaua care ducea spre orășel, îi spuse:

— Ai băgat de seamă că în aproape toate statele astea vechi din Noua Anglie există câte un Woodstock? Vermont, New Hampshire, Massachusetts. Probabil că și în Rhode Island, dacă mai găsesc vreun loc să-l înghesuie. Rhode Island. Aici se pronunță Rowdilan. Și Nehamsha. Desigur că Woodstock-ul important era cel din statul New York și festivalul care, de fapt, a avut loc în altă parte. Îți aduci aminte de el?

— Eram mică, spuse ea. Nu mai știu.

— Am fost și eu acolo, spuse Jeffers.

— Zău? A fost chiar atât de grozav cum scrie în cărți?

Jeffers râse.

— La drept vorbind, n-am fost acolo…

Anne nu mai știa ce să creadă.

— Există unele evenimente care, datorită culturii populare, au devenit amintiri comune. Woodstock a fost unul dintre ele. Am cunoscut, pe vremuri, un tip, un jurnalist, cel care a creat mitul Woodstock. Era la începutul carierei, se ocupa de evenimentele din colegii pentru *Daily News* din New York. Era vară, așa că i-au cerut să se ducă la festival, pentru cazul că s-ar întâmpla ceva neobișnuit. Habar n-aveau că mulțimea va fi, mă rog, așa cum e de obicei mulțimea.

S-a dus cu o zi mai devreme, ca să vadă cum merg pregătirile pentru festival, o idee cu-adevărat bună, căci a doua zi, pe la jumătatea dimineții, mașinile se întindeau pe zeci de kilometri. Oamenii veneau puhoi. Pletoși. Hippies. Motocicliști. Studenți. Probabil c-ai văzut filmul. În orice caz, așa cum știi, totul s-a transformat într-o marmeladă de oameni și muzică și, brusc, într-un articol de prima pagină. Și chiar acolo era prietenul meu, așezat în spatele scenei, telefonând celor de la *News,* de unde un redactor urla: „Câți oameni sunt acolo? Câți oameni?" și, bineînțeles, tipul habar n-avea. Vreau să spun că erau, cât vedea cu ochii, oameni, și camioane, și elicoptere bâzâind deasupra lor, și orchestre cântând cât puteau de tare, și multe altele. Redactorul-șef urla: „Avem nevoie de o estimare oficială a poliției asupra mulțimii!", așa că tipul s-a dus iute la un polițist și l-a întrebat cam la cât estimau ei că ar fi mulțimea, și bineînțeles că polițistul l-a privit de parcă i-ar fi lipsit o doagă, de unde naiba să știe el. S-a întors la telefon și redactorul-șef și-a dat, brusc, seama că în joc era capul lui, pentru că avea de-a face cu cea mai grozavă poveste pe care o vor publica vreodată, iar prostul de el trimisese un puțoi să scrie despre ea, și nu mai putea să trimită un reporter adevărat, pentru că drumurile erau blocate și nu mai erau elicoptere de închiriat, fiindcă afurisitele alea de posturi de televiziune puseseră mâna pe toate.

Prietenului meu îi vine atunci o idee. Se hotărăște să mintă. Urlă în telefon: „Poliția estimează că mai mult de jumătate de milion de oameni au năpădit orășelul ăsta adormit. Dintr-odată, Woodstock a devenit, ca mărime, cel de-al treilea oraș din statul New York!" Redactorului-șef îi place chestia asta. Îi place grozav. Așa că, a doua zi dimineață, apare cu titlu de-o șchioapă pe prima pagină. După ce *News* publică cifra pe prima pagină, cei de la *Times* o preiau și ei, apoi agenția *Associated Press,* adică întreaga lume. Așa se face că, brusc, minciuna prietenului meu devine un fapt istoric…

Pocni din degete.

— Uite-așa. Și toată lumea e fericită și toată lumea e convinsă că atâția oameni au fost acolo. Asta doar pentru că prietenul meu a avut bunul-simț să mintă pe cineva care voia cu disperare să audă o minciună.

Douglas Jeffers făcu o pauză. Vocea lui, ca de atâtea ori până atunci, părea un amestec de încântare școlărească la spunerea unei povești și ură prevestitoare de rău.

— Așa că, acum, mint și eu.

Rânji, apoi se strâmbă.

— Spun c-am fost acolo. Cine-o să verifice?

Douglas Jeffers făcu o pauză și Anne Hampton observă că veselia din povestirea lui se diluase datorită unui gând mai negru. Apucă un caiet și mâzgăli iute câteva însemnări despre Woodstock și o jumătate de milion de oameni și despre un tip de vârsta ei, care scosese un număr din burtă.

— Într-un fel, cam asta facem în industria știrilor. Creăm un fond comun al experienței. Cine poate spune că n-a fost în Vietnam? Imaginile ne-au invadat. Dar revolta lui Watts? Sau, ca să venim mai aproape, Beirutul? Cutremurul din Mexico City. Deturnarea zborului companiei TWA. Au organizat o conferință de presă, dacă poți să crezi una ca asta. Absurditatea e răspunsul final. Criminalii, în plin proces al crimei, în căutarea publicității, pe care o și capătă. Și noi toți eram acolo, chiar acolo, cu ei. Depinde, depinde.

Șovăi din nou.

— Industria știrilor e ca ferăstrăul vechi și copacul care cade în pădure. Dacă nu e nimeni prin preajmă să-l audă, scoate oare vreun zgomot? Dacă o mie de indieni au murit în pădurea virgină, dar nu raportăm acest lucru, moartea s-a întâmplat cu adevărat?

Jeffers râse cu glas tare. Izbucnirea lui începuse prin a se preface în furie, dar îi urmase o răbufnire de ușurare.

Câteodată sunt atât de plictisitor, încât mă mir că nu m-ai omorât.

Râse din nou.

Anne știa că părea surprinsă.

— Curaj, Boswell, ne apropiem de sfârșit. Asta a fost o glumă.

Zâmbi.

— Sau n-a fost? Biata Boswell. Glumele mele i se par uneori total lipsite de haz. Și n-aș putea să spun c-o condamn pentru asta. Dar, te rog, dăruiește-mi un zâmbet, un râs cât de mic.

Nu era o rugăminte, era un ordin.

Se supuse pe loc. Sunetul i se păru grețos.

— Nu prea ți-ai dat silința, Boswell, oricum, apreciez efortul.

Făcu o pauză.

— Insistă, Boswell. Insistă asupra tuturor acestor lucruri mici pe care le facem în viață și care ne aduc aminte cine suntem. Concentrează-te, Boswell. Gândesc, deci exist. Râd, deci exist…

…Dacă râd, respir, dacă zâmbesc, simt. Dacă gândesc, exist.

— Boswell trăiește, spuse.

Anne simți cum i se strânge inima de disperare.

— La fel și Douglas Jeffers.

Privi autostrada și coti pe o șosea cu numai două benzi de circulație. Se lăsa seara; verdele și cafeniul intens al Vermontului inundau mașina, întunericul umbros era sfâșiat din când în când de conurile de lumină palidă ale sfârșitului de zi. Trecură pe lângă Quechee Gorge, care se află în drum spre Woodstock, și Jeffers o văzu pe Anne Hampton întinzându-și gâtul ca să vadă, din mașină, căderea de apă.

Parcurse străzile tăcute. Anne Hampton văzu case îngrijite, albe, cu pergole, dincolo de pajiști întinse, cu chioșcuri acoperite de viță, lângă mici grădini de flori.

— Vezi, spuse, arătând spre o biserică albă, curată, ce se ridica profilată pe întunericul verde al nopții din Vermont. Vezi cât de deconectant e totul? Cine ar crede că teroarea bântuie noaptea într-un oraș atât de micuț și de liniștit?

Parcă mașina.

— Ei bine, spus el, până și terorii i se face foame.

Se uită la Anne Hampton.

— Alta glumă, spuse.

Anne se sili să zâmbească.

— Cel mai reușit umor se bazează întotdeauna pe realitate.

O luă de mână și o conduse într-un restaurant. Era luminat de lumânări, adorabil, totul licărind într-o căldură aurie. Simțea miros de mâncare gătită, senzații amestecate invadându-i cerul gurii. Totul o făcu să-i fie greață.

Ce se întâmplă? se întreba ea.

Ce se petrece?

De ce ne aflăm aici?

De ce totul, pe lumea asta, e atât de normal, când, de fapt nu e așa?

Ce se întâmplă cu mine!

Acest ultim gând răsuna ca un strigăt în capul ei. Abia se ținea să nu leșine. Mă aflu aici, așteptând să mă așez la o masă într-un restaurant elegant dintr-un oraș frumos. Totul e pe dos. Totul e greșit. Ce se întâmplă?

Simți din nou cum i se face rău de la stomac.

— Mi-e o foame de lup, spuse Douglas Jeffers.

Mâncară în tăcere, cu spor, fără plăcere. Jeffers comandă vin și sorbi din cupă, privind-o peste marginea ei pe Anne Hampton, care putea vedea lumina reflectându-se în sticlă.

După ce plăti, Douglas Jeffers o luă pe Anne Hampton de braț și o conduse prin întuneric, pe lângă terenurile comunale. O simți tremurând. Căldura părăsise ziua, înlocuită de promisiunea toamnei în Vermont.

— Liniște, spuse el. Pace.

Anne nu se destinse deloc. Se străduia să-și țină brațul sub al lui. Îi venea să-l zgâlțâie și să-l întrebe: Ce ai de gând?

Dar n-o făcu.

O duse înapoi la mașină. Peste câteva clipe erau înghițiți de întunericul drumurilor lăturalnice, îndreptându-se spre autostrada interstatală. Douglas Jeffers conducea încet, vizibil cufundat în gânduri, atenția fiindu-i redusă de vin, de stomacul plin și de planurile lui.

— Știu vreo două hanuri drăguțe, ceva mai încolo… începu el să spună.

Claxonul unei mașini îi spulberă cuvintele și o lumină puternică le inundă mașina.

Trase brusc pe pietrișul de pe marginea drumului, mașina derapând în timp ce altă mașină o depăși mugind. Anne avu impresia că mașina cealaltă intrase în a lor și scoase un fel de țipăt de frică și avertizare.

Își ținu răsuflarea și strigă:

— Fii atent! Dumnezeule!

Era conștientă de cât de înspăimântător de aproape era cealaltă mașină. Auzi apoi două voci strigând în noapte și văzu luminile din spate ale unui jeep care trecu cu zgomot pe lângă ei. Era un model cu cauciucuri groase, vopsit într-o culoare țipătoare, și cu doi puști aplecați în afară și gesticulând din răsputeri.

Jeffers înjura nestăpânit.

— Adolescenți! spuse el furios, cu vocea schimbată, amestec de mânie și de ușurare. Cred că mai e o săptămână până să înceapă școala și își scot pârleala. Iisuse, era cât pe ce să ne răsturnăm… Făcu semn spre marginea drumului. Cunosc drumul ăsta. Fir-ar să fie! Mai încolo coboară în pantă. Peste taluz și într-un râu mic. Doamne sfinte, am fi murit! Nenorociții! Fir-ar să fie! Au ieșit s-o facă lată luni noaptea, urlând ca nebunii. Ar fi putut să ne omoare.

Continuă să conducă în același ritm lent.

— Te simți bine? o întrebă.

— Da, sigur, răspunse ea. Dar m-au speriat rău de tot.

— A fost vina mea, spuse el pe un ton de scuză. Ar fi trebuit să-i văd venind repede din spate. Îmi pare rău.

Zâmbi.

— Și pe mine m-au speriat.

Întinse mâna, cu palma în jos, orizontal.

— Uită-te. Tremură puțin. Nervii, cred.

Zâmbi din nou.

— Bănuiesc că asta înseamnă că, indiferent cine ești, un accident de mașină de care abia ai scăpat tot te impresionează. Un moment de frică intensă, după care viața revine la ritmul ei molcom.

După o clipă, adăugă:

— Nu există ceva mai nesuferit decât un adolescent plin de el, cu mașină și care a băut un pic. Iisuse, se poartă de parcă toată lumea ar fi a lui. Ca și cum ar fi nemuritor. Doamne, ce mă enervează chestia asta!

Apoi râse:

— Și mă face să mă simt bătrân.

Întunericul ce se întindea în fața lor fu întrerupt de prezența luminoasă a unei stații de benzină. Când trecură pe lângă ea, atât Anne Hampton cât și Doug Jeffers văzură jeep-ul oprit la pompe.

— Uite, spuse ea fără să chibzuiască. Sunt aici. Îi putea vedea pe cei doi băieți, cu spatele la ei, lângă automatul de răcoritoare. Amândoi erau înalți și subțiri și purtau caschete de baseball. Stăteau într-o rână, cu o nepăsare și un aer de răzvrătire cât se poate de firești.

Jeffers trecu, intenționat, dincolo de stație. După vreo cincizeci de kilometri, acceleră brusc, aruncând-o pe spate pe banchetă. Întinse mâna ca să se sprijine.

— Mi-a venit o idee, spuse el. Povestea clasică de pe autostradă.

Dintr-odată, vocea i se umpluse de nerăbdare.

— Acolo, sus, e un loc interesant, zise. Drumul se bifurcă și pe una dintre părți, nu departe de autostrada interstatală, e o prăpastie mică.

În câteva clipe ajunseră la bifurcație. O luă pe drumul care urca și, după câteva sute de metri, opri. Găsi un refugiu neluminat și parcă acolo mașina.

— Acum o să vedem, spuse el, dacă norocul e cu noi. Tu nu te mișca.

Vocea lui își recăpătase tonul de comandă. Anne nici nu se clinti.

Douglas Jeffers se duse iute în spatele mașinii și deschise portbagajul. Întinse mâna și apucă oțelul polizat al puștii semiautomate Ruger. Scotoci printre celelalte arme până găsi setul de nouă cartușe lungi. Îl strecură în armă, auzind satisfăcut clinchetul care arăta că era la locul lui.

Lăsă pușca pe capacul portbagajului deschis și cotrobăi o clipă, până găsi o cutie lungă, cilindrică, din piele. O luă și se întoarse pe drum, alergând la vale. Cât alergă, își ascuți privirea, străduindu-se să distingă formele în întunericul nopții. Supraveghe zona, căutând orice formă de viață. Privi fix în întuneric, ca să vadă vreun semn de faruri în depărtare. Își ciuli auzul, în așteptarea vreunui sunet care să indice prezența unei alte persoane sau a unui alt vehicul *venind* în direcția lui. Pretutindeni domnea liniștea, cu excepția unui foșnet slab provocat de vânt în șirul de pini din apropiere. Privi în depărtare, spre râpă, și încercă să audă zgomotul apei ce curgea pe fundul ei. Își aminti brusc de sfatul din copilărie: Dacă vrei să poți vedea noaptea, mănâncă cât mai mulți morcovi. Am mâncat o groază de morcovi. Tot

timpul. Și văd bine noaptea. Dar văd și mai bine dacă folosesc un telescop cu infraroșii.

Deschise cutia de piele și duse cilindrul la ochi. Peisajul deveni de un verde murdar, și-l mătură cu privirea, ca să verifice că simțurile lui nu-l înșelaseră. Era singur. Gândi că seamănă cu un marinar de pe vremuri, naufragiat, căutând cu disperare pământul. Privi de-a lungul drumului, în depărtare.

— Aha, spuse cu voce tare. Avem oaspeți.

Văzu jeep-ul trăsnit deplasându-se dezordonat în noapte.

— Măi să fie, oare minunile nu vor lua niciodată sfârșit?!

În continuare nu se zărea nimic, cu excepția vehiculului care se apropia. Îi văzu pe cei doi adolescenți în mașina decapotabilă, râzând cu capetele date pe spate în vânt. Muzica trebuie să fie asurzitoare, gândi, și atenția lor e, probabil, redusă de vreo două beri. Se întoarse în grabă la mașina lui. Văzu pe geam chipul Annei Hampton, care-l privea. O zări ghemuindu-se pe banchetă, înspăimântată de ce se pregătea. Jeffers se mișcă iute, dar sigur pe el. Apucă arma cântărind-o în mână. Nimic nu-ți dă un sentiment mai mare de siguranță ca o pușcă pe care o ții în brațe, gândi. Se duse iute, prin noaptea neagră ca smoala, spre locul de unde vedea cel mai bine, ușor îndoit din mijloc, dar sigur pe el, ca un soldat veteran care evită focurile trase cu arme de calibru mic.

Mai aruncă iute, pentru ultima oară, o privire în jurul lui, ca să se asigure că era singur. Se gândi la Anne Hampton, în mașină, pe urmă însă o alungă din gând. Ridică arma la obraz și ținti, cu grijă, exact mijlocul distanței dintre cele două faruri ale jeep-ului.

— Luați-o pe drumul din vale, ordonă.

Așa și făcură.

Îl impresionă legătura aproape electrică dintre el, degetul de pe trăgaci și țintă. Își aranjă cât mai bine arma lângă obraz, mângâind trăgaciul cu degetul.

— Noapte bună, băieți, spuse.

Trase de șapte ori. Zgomotul împușcăturilor i se păru venit din cer, de parcă pușca ar fi fost ținută undeva, sus, aruncând explozii minuscule de lumină de pe o stea.

Când coborî arma, văzu cum jeep-ul începe să derapeze, luptând să se mențină pe drum. Nu se auzea nimic, în afara ecourilor împușcăturilor. Sunetul semăna cu muzica pe care o auzi în gând, un cântec care te obsedează. Își aminti brusc de un moment din Nicaragua – sau să fi fost Vietnam? – când se întorsese la auzul unei grenade lovind un jeep. Urmase o explozie și el ridicase iute aparatul de fotografiat, fixând diafragma în timp ce încadra imaginea, încercând să prindă uriașa minge de foc și trupurile sfârtecate, aruncate în aer. Își aminti cât de puțin auzise atunci. Nici țipete, nici

explozii, nici strigăte după ajutor, doar zgomotele dragi ale aparatului. Începu să ridice pușca, apoi își dădu seama că nu era aparatul de fotografiat și-o lăsă în pace.

Jeep-ul se răsturnă pe-o parte. Jeffers își imagină zgomotul tablei care se îndoia și al roților ce scrâșneau. Îl văzu îndreptându-se spre marginea prăpastiei, ca un dinozaur pe moarte căutând refugiul apei întunecate. Se gândi la miimea de secundă care trece după ce ai atins primul domino, înainte ca acesta să se sprijine de cel de lângă el.

Apoi jeep-ul se rostogoli în continuare, dispărând în noapte.

Nu-i mai putea vedea pe adolescenții din el.

Se întoarse, știind că mașina se dusese în fundul râpei. Era pe deplin satisfăcut. Nu se întoarse când simți unda de șoc a exploziei. Văzu chipul îngrozit al Annei Hampton în mașină, strălucirea flăcărilor ce se reflecta în ochii ei. Se îndreptă spre mașină, disciplinat ca întotdeauna.

Lăsă pușca să cadă în portbagaj, apoi îl închise.

Jeffers se așeză la volan, băgă calm mașina în viteză și porni, accelerând ușor. Peste câteva minute trecură de prima cotitură întunecată a drumului, apoi de o a doua.

Anne Hampton se foi în scaun, apoi se cutremură.

— Ți-am spus, zise Douglas Jeffers. Povestea clasică de pe autostradă.

Anne mai aruncă o privire rapidă în spate și avu impresia că vede încă torța mașinii arzând. Se întoarse și zări indicatoarele pentru autostrada interstatală. Grăbește-te, gândi. Să fugim cât mai departe de aici. Te rog.

Jeffers manevră mașina pe bretea și acceleră.

— Suntem, zise el, o națiune de asasini și de trăgători de elită. John Wilkes Booth și Lee Harvey Oswald. Charles Whitman și Turnul din Texas. Avem o tradiție strașnică în ce privește ambuscadele.

— N-au avut nici măcar o…

— Nu au avut. Asta e cel mai important la un asasinat. O ambuscadă în X, una în L. Gândește-te. Prins în cursă. N-ai unde să fugi. N-ai unde să întorci. N-ai unde să te ascunzi. Tocmai ăsta e sensul întregului exercițiu.

Anne nu răspunse. N-ai unde, gândi. Privi cum farurile tăiau o fâșie de lumină în întunericul din fața lor. Nouăzeci și șase de kilometri la oră. Un kilometru șaizeci pe minut. Fiecare secundă ne duce mai departe.

— Unde mergem? întrebă.

Cunoștea răspunsul. Până la capăt.

— Statul de granit, răspunse Jeffers. Din fericire, mica noastră aventură a avut loc în Vermont. Și până când cineva își va da seama ce s-a întâmplat, lucru care, apropo, nu se va întâmplă, noi vom fi

departe. Ce lovitură, spuse. Părea nebun de fericire. Ce lovitură. Pe toți dracii! Știi ce vor crede copoii? Nimic. Vor găsi în jeep câteva cutii de bere și vor crede că asta a fost cauza. Dacă nu te gândești prea bine, pare un accident. Iar noi vom fi departe de aici. Și, oricum, cine ar suspecta o pereche de turiști drăguți? O să fim departe, o să fim departe, o să fim departe… cântă el.

— De ce în Vermont? întrebă Anne, șovăielnic. Nu poți să omori pe cineva în New Hampshire?

— Drept să-ți spun, râse el, Diavolul a cam avut niște neplăceri la Marshfield, acum câteva secole. De atunci lucrează numai în statele învecinate. Printr-o înțelegere, desigur. Așa că mă conformez și eu.

Zâmbi.

— Dar asta nu înseamnă că nu putem face o scurtă vizită acolo.

Conduse mai departe.

Soarele dimineții era strălucitor și Anne își duse mâna streașină la ochi. Pentru o clipă îi aminti de Florida și privi în jur, în căutarea unui palmier legănat de briză. Își aruncă privirea de-a lungul străzii principale din Jaffrey, New Hampshire, și se întrebă dacă totul nu fusese doar un vis. Încercă să-și aducă aminte amănunte; mai întâi frica, atunci când aproape că fuseseră azvârliți de pe drum; apoi întunericul de la curbă; Jeffers cu pușca în noaptea profundă; zgomotul împușcăturilor, urmat de bubuitul înfundat, îmbolnăvitor, al exploziei mașinii. Examină fiecare fațetă a amintirilor ei, ca un bijutier evaluând o piatră prețioasă. Cu siguranță, gândi, există o verigă lipsă, care-i va arăta că nu se întâmplase nimic, ceva care să-i spună că fusese un vis, o iluzie, un ciob de sticlă spartă, reflectând lumina.

Clătină din cap și-și sili memoria să ordoneze lucrurile.

Bineînțeles că n-a fost vis, își spuse. Se gândi la ultima noapte, în care se răsucise în cearșafurile îmbibate de transpirație. Visurile sunt mult mai rele.

Se întoarse și privi prin vitrina magazinului de delicatese. Îl văzu pe Jeffers la casă, plătind cafeaua și cornurile pe care le cumpărase. Îl urmări cum pune restul în buzunar și iese, zglobiu, din magazin. Ca întotdeauna, era uluită. Jeffers fluiera, fără ca un lucru atât de puțin important cum ar fi frica sau sentimentul vinovăției să-i împovăreze conștiința.

— Ție ți-am luat cornuri cu jeleu, spuse, când intră în mașină. Și cafea, și suc.

Făcu un gest spre oraș.

— Drăguț, nu-i așa? Plin de clădiri vechi și de anticariate. Revista *Yankee* publică mereu fotografii din Jaffrey. Femei albe fericite, în fața unor mese încărcate cu prăjituri de casă abia scoase din cuptor. Pânză

albă. E un oraș al pânzei albe. Pânză albă și lână groasă iarna. Nu e locul în care cineva să observe o pereche de vizitatori, într-o mașină cu număr de înmatriculare din alt stat.

Coborî geamul.

— O să fie zăpușeală, spuse. Vara târzie, aici, e total neprevizibilă. Până într-o bună zi când coboară peste oraș puțin aer canadian și ninge. Pe urmă curenții care traversează zona aduc aer umed din sud, și ziua următoare te trezești cu treizeci și cinci de grade. Scoase ochelarii de soare din buzunar și-i șterse de poala cămășii. Anne simți cum căldura intră în mașină, o pătrunde, o senzație aproape senzuală. Sorbi *din* cafea, în timp ce Jeffers deschise un ziar. Trecu repede cu privirea peste paginile lui.

— Nu, nu, nu, vezi, ți-am spus eu, aha! Aici e ceva.

Tăcu cât citi pentru el, după care citi cu voce tare.

— Doi morți într-un accident de mașină în Vermont. Doi adolescenți din Lebanon au murit luni noapte, când mașina lor n-a reușit să ia o curbă pe un drum lateral, la șase kilometri de Woodstock, Vermont. Poliția bănuiește că tinerii, Daniel Wilson, șaptesprezece ani, și Randy Mitchell, optsprezece, băuseră înainte de accidentul care a avut loc la ora nouă și patruzeci și cinci, la intersecția dintre șoseaua optzeci și doi și Calea Prăpastiei…

Ridică privirea spre Anne Hampton.

— Pot să continuu. Mai sunt câteva paragrafe.

Anne nu răspunse. Își bău în continuare cafeaua, savurând gustul ei amar.

— Nu? Cred că nu.

Lăsă ziarul să-i cadă în poală.

— Citește singură.

Când auzi tonul tăios al vocii lui, se îndreptă brusc pe banchetă.

— Acum am ceva de făcut. Tu mă aștepți în mașină.

Anne aprobă iute din cap.

— Bine. E aproape zece. O să dureze cam o oră.

Jeffers își luă servieta și plecă. Îl privi cum traversează strada și intră în Banca Națională New Hampshire. Pentru o clipă o cuprinse frica, privi speriată în jur, gândind: o să jefuiască banca! Apoi își dădu seama că era o prostie. Se lăsă la loc pe banchetă și așteptă. Nici nu-i trecu prin gând că ar putea fugi, nici chiar atunci când o mașină a poliției trecu pe lângă ea. I se părea prea simplu, imposibil de simplu să-i facă semn unui polițist și să pună capăt situației în care se afla. Nu avea încredere într-un deznodământ simplu și la mintea oricui. Știa că încă nu avea nicio putere, că Douglas Jeffers era cel care trăgea toate sforile pentru ei amândoi. Așa că nu făcu altceva decât să se gândească la momentul prin care trecea, lăsând căldura din ce în ce mai mare să-i înăbușe imaginația. Se întrebă ce va urma și închise

ochii în fața lumii din afară, privind doar în interiorul ei, gândind: încearcă să găsești putere. Își cercetă inima, ca să vadă dacă avea vreo urmă de curaj. Știa că va avea nevoie, ca să supraviețuiască.

În interiorul băncii era răcoare și întuneric și Douglas Jeffers își scoase, încet, ochelarii. Era o clădire de modă veche, cu plafoane înalte și podele lustruite, care făceau ca pantofii să țăcăne pe ele. Jeffers se îndreptă spre un grup de birouri la care lucrau niște funcționari ai băncii. O secretară își ridică privirea spre el, zâmbind.

— Domnișoara Mansour, vă rog. Douglas Allen. Am întâlnire cu ea.

Tânăra aprobă din cap și ridică receptorul. Jeffers văzu cum o femeie între două vârste, cu un chip deschis, așezată la un birou mai retras, ridică și ea receptorul și ascultă. Peste o clipă dădea mâna cu ea și se așeza pe un scaun de lângă biroul ei. Femeia scoase un dosar pe care era scris numele respectiv.

— Sincer, domnule Allen, nu ne place când un client vechi ne părăsește. De câți ani…

— De zece.

— Vă putem fi de folos în vreun fel? Poate să deschidem un cont nou la… șovăi.

— Atlanta, spuse el. Firma mea se mută.

— Voiam să spun că aș putea, cu plăcere, să telefonez cuiva…

Jeffers scutură din cap.

— Sunteți foarte amabilă, spuse. Dar serviciul de transfer al firmei se ocupă și de genul ăsta de lucruri. O să iau, oricum, cartea dumneavoastră de vizită și, dacă e vreo problemă, o să rog pe cineva să vă sune.

— Perfect. Verifică formularele. În scrisoare spuneți că vreți să vă închidem contul și banii să vi-i dăm în cecuri de călătorie. Sunt gata pregătite. Așa că nu vă mai rămâne decât să le semnați și să semnați această declarație de închidere a contului, după care să goliți seiful, să-mi dați înapoi cheia și gata.

Îi întinse un teanc de cecuri de călătorie și Jeffers începu să le semneze. Se uită la nume și-l repetă în gând. Zece ani, își spuse, aici, în New Hampshire, am fost Douglas Allen. Nu mai vreau niciun fel de obstacole. Nu mai vreau să mă prefac. Ne vom lărgi orizonturile.

— Vă rog să numărați, spuse domnișoara Mansour. Sunt peste douăzeci de mii de dolari.

Bani economisiți în zece ani, gândi. Strânși zi de zi.

O urmă în încăperea în care se aflau seifurile și ea îi dădu cheia lui.

— Aduceți amândouă cheile înapoi, după ce ați terminat, spuse. Mă găsiți la biroul meu.

Îi mulțumi din cap și intră într-una dintre boxe. O secretară îi aduse cutia încuiată și pe urmă închise ușa în urma ei. Jeffers șovăi,

savurând în sinea lui ușurința cu care se desfășura planul.

Deschise cutia.

— La revedere, Douglas Jeffers, spuse.

Deasupra se afla un exemplar din revista *New Times,* care nu mai apărea și care stătuse la baza ideii. Răsfoi paginile uzate, deschizând-o la articolul respectiv. I se părea o ironie faptul că totul pornise de la activismul anilor șaizeci și șaptezeci. Ideea i se păruse teribil de simplă: Cât de ușor te puteai lăsa la fund? Cât de greu era să-ți stabilești o nouă identitate? Răspunsul suna: nu cine știe ce. Mai ales într-un stat ca New Hampshire, unde accentul era pus cu îndârjire pe libertățile individuale și pe confidențialitate. Urmase cu sfințenie drumul descris de articol, de la obținerea unui număr de securitate socială la închirierea unei căsuțe poștale, la atribuirea unei adrese. Urmase contul în bancă și vreo două cărți de credit, folosite exact atât cât să rămână valabile. În același timp își stabilise un credit, obținuse permis de conducere pe noul nume, cu numărul de la securitatea socială. Dar triumful cel mai mare îl cunoscuse după ce-și falsificase certificatul de naștere pe noul său nume. Minunile pe care le pot înfăptui copiatoarele moderne, gândi. Când prezentase la oficiul poștal local copia zdrențuită, împreună cu celelalte documente, nimeni nu protestase. Șase săptămâni mai târziu, bunul lui cel mai de preț venise cu poșta. Îl luase din cutie. Un pașaport nou-nouț de cetățean american, pe numele Douglas Allen. Nu fusese nevoie să falsifice nimic.

Îl puse în servietă, laolaltă cu carnetul de conducere, cărțile de credit și legitimația de la securitatea socială.

Sunt liber, gândi.

Râse în sinea lui. Mă rog, nu de tot. Nu mă pot duce în Albania sau în Vietnamul de Nord.

Înghesui în pantaloni rezerva de bani gheață pentru cazuri de urgență, câteva mii de dolari în bancnote de douăzeci și de o sută. Controlă biletul care se afla pe fundul cutiei. Era un bilet de avion, clasa întâi, cu data necompletată, de la New York la Tokio. Știa că, de la Tokio, putea ajunge cu ușurință oriunde dorea, pierzându-se în Orientul îndepărtat. Sydney, gândi. Perth. Melbourne. Numele păreau exotice, dar ciudat de familiare în același timp. Va fi ca și cum m-aș întoarce acasă. Ultimul obiect din cutie era un revolver Magnum trei sute cincizeci și șapte, curat, din oțel albăstrui, care ajunse și el în servietă. Îl cumpărase, cu câțiva ani în urmă, în Florida, exact cu câteva săptămâni înainte ca legislația statului respectiv să aprobe o nouă lege referitoare la arme, ceva mai restrictivă. După care, la momentul potrivit, îl declarase furat. Privi o clipă seiful gol și se gândi cât de liniștitor fusese gândul că avea totul acolo, pentru orice eventualitate. Ieșirea mea în caz de urgență.

Se așeză la loc pe scaun. Australia, își spuse. Ce loc minunat în care să iei totul de la capăt. Canguri, sport.

Fredonă „Waltzing Mathilda” în drum spre biroul domnișoarei Mansour.

— Ați rezolvat toate problemele? îl întrebă amabilă.

— Totul e în ordine, răspunse.

Semnă câteva hârtii. Se uită, mulțumit, la semnătura lui. Bună, își spuse. Îmi pare bine de cunoștință. Cu ce ziceai că te ocupi? Cu orice vrei. Cu orice, în general.

Când ieși din bancă, lumina soarelui îl izbi în față și-i trebui un moment până când ochii i se adaptară. O văzu pe Anne Hampton așezată în mașină, așteptându-l. Nu mai e mult, Boswell.

Fredonând încetișor, traversă strada. Salută din cap o doamnă în vârstă care trecu pe lângă el și spuse bună ziua unei perechi de băieți, probabil nu mai mari de șase sau șapte ani, care profitau de ultimele zile dinaintea începerii școlii mâncând câte o înghețată de ciocolată.

Când se întoarse la mașină, Anne Hampton ridică privirea.

— Hai la plajă, îi spuse el.

Anne moțăi cea mai mare parte a zilei, în timp ce Douglas Jeffers traversa Massachusetts, spre Cape Cod. Părea preocupat, dar nu îngrijorat. Dădu drumul la radio și prinse un post care transmitea muzică rock and roll din anii șaizeci, despre care îi spusese că era singura muzică ce merita ascultată la radio. Accentuă, nepăsător, că singurul muzician căruia îi acorda atenție era tipul acela din New Jersey, și asta fiindcă se purta ca un refugiat de acum două decenii. Îi povesti despre unica ocazie în care trebuise să facă fotografii la un concert de rock.

— A fost singura dată când mi-a fost cu-adevărat frică pentru viața mea. Ne-au așezat chiar în fața scenei și când cei patru tipi în pantaloni strâmți, machiaj cu sclipici și eșarfe din pene, au apărut fuduli pe scenă, Doamne sfinte, toată lumea din spatele baricadelor a început să ne împingă în față. Credeam că o să fiu strivit de o falangă de adolescenți cu ochii în lacrimi. Toți operatorii luptau pentru puțin aer și spațiu și mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe tipul ăla cu părul blond, lung până la fund și ochi ca mărgelele dând din mâini, scoțând chiote, încurajând mulțimea. Moarte prin rock and roll… râse Douglas Jeffers. Iar eu eram acolo, împins spre scenă, n-aveam loc să mă mișc, în jurul meu era plin de puștime urlând și nu mă puteam gândi decât la avertismentul părinților noștri: să ne ferim de un complot comunist. Cel puțin așa părea să fie, în momentul acela.

Conducea încet, lăsând celelalte mașini să-l depășească. Anne gândi că nu părea să se grăbească, deși era clar că respecta un anumit orar.

După-amiaza pălea când ajunseră la ieșirea pe șoseaua 6, care

unduiește spre Cape Cod. Anne nu fusese niciodată la Cape și se uita atentă la magazinele vechi cu antichități, suveniruri și tarabele cu tricouri, care se amestecau cu restaurantele fast-food și cu stațiile de benzină de pe marginea drumului.

— Nu pricep, spuse ea. Credeam că la Cape Code e frumos.

— E, răspunse Jeffers. Cel puțin acolo unde ne ducem noi, e frumos. Dar nimeni n-a pretins că drumul într-acolo e frumos. Și nici nu e. De fapt, stabilește un fel de record mondial de urâțenie.

Traversară podul Bourne odată cu ultimele raze de lumină ale zilei. Mult sub ei, Anne Hampton putea distinge ambarcațiuni ce se deplasau în jos, pe canal. Jeffers glumi în legătură cu convingerea că pe șoselele din Massachusetts supraviețuiesc doar cei bine adaptați. Mâncară iute la un restaurant din Falmouth, apoi o luară spre Woods Hole, cheiul pentru feriboturi. Anne putea distinge vopseaua albă, strălucitoare a unui vas al Gărzii de Coastă lucind în întuneric. Feribotul era scăldat în lumina felinarelor și a farurilor. Un șir de mașini aștepta pe stradă și un adolescent cu o caschetă de baseball și cu un *walkie-talkie* dirija ambarcarea. Jeffers coborî geamul.

— Am rezervat bilete pentru feribotul de opt și jumătate, spuse.

— Foarte bine, zise adolescentul. Anne Hampton se gândi că, probabil, arăta exact ca tinerii pe care-i văzuseră cu o seară înainte. Trageți în spatele camionetei.

Jeffers se execută. Un alt adolescent veni cu biletele.

— Știi ce mi-a plăcut întotdeauna la feribotul ăsta? întrebă Jeffers. Nu-i așteptă răspunsul. E cât se poate de funcțional. Nu are nici parte din față, nici parte din spate. Cu alte cuvinte, fața e la fel ca spatele. Te urci pe el cu mașina la Woods Hole și cobori la Vineyard Haven. La fiecare capăt are aceeași deschidere mare și veche. Feribotul nu face decât să penduleze între cele două cheiuri.

Anne privi în jur și văzu oamenii intrând și ieșind în număr mare din biroul înghesuit al companiei de transport, de lângă chei. Văzu un șir de biciclișți trecând în fața mașinilor ce stăteau la rând. Putea vedea cum salariații de pe feribot le făceau semne vehiculelor unde să se strecoare, zărea lumini neclare albe și negre pe cerul serii. De unde se afla, nu putea vedea întinderea de apă, dar simțea marea în aerul ce intra pe fereastra lui Jeffers.

— Unde…

— Insula Marta’s Vineyard, spuse. O casă de vară. Bogați de când lumea, nou-îmbogățiți, îmbrăcați cu toții în blugi și cămăși sport. Acolo unde au filmat *Fălci*… începu să fredoneze melodia prevestitoare de rău din film. Și tot felul de membri ai familiei Kennedy. Îți aduci aminte când Teddy a intrat în mlaștina de la Chappaquiddick spre Edgartown? Sau cel puțin așa a pretins. Jackie Onassis are aici o proprietate, la fel și Walter Cronkite, cam jumătate

din personalul de la *New York Times* și mai mulți poeți și jurnaliști pe metru pătrat decât poți să numeri. John Belushi a devenit proprietarul unei case la Chilmark cu vreo cinci minute înainte de a fi ucis la Los Angeles, și acum e îngropat acolo. Un loc fantastic, care se cheamă Dealul lui Abel. Copiii se duc tot timpul la cimitir. E o insulă cât se poate de pașnică, spuse Jeffers. Plină de lume sofisticată de pe Coasta de Est. E liniște, e frumos și te poți destinde în voie. Pentru locuitorii insulei, ideea de catastrofă e reprezentată de lipsa de pește-sabie prăjit sau de prea multe motorete pe drumuri. E un loc prietenos, unde oamenii îmbrăcați în blugii decolorați de zi cu zi apreciază lucrurile frumoase pe care o grămadă de bani ți le pot oferi. O mulțime de oameni bine, trăind în armonie intelectuală. De la 1 iunie, până la Ziua Muncii.

Șovăi.

— Locul perfect pentru ceva nespus de tulburător.

Jeffers conducea la întâmplare în jurul insulei, pe străzile înguste, neluminate. Farurile tăiau forme ciudate în ceața subțire și în ramurile joase ale copacilor. După o curbă dădură de o bufniță mare ce se hrănea dintr-un șobolan sau iepure ce nu reușise să traverseze cu bine drumul. Aripile uriașe, albe, se întinseră brusc și pasărea scoase un țipăt supărat de întreruperea neașteptată. Se ridică, aidoma unei fantome, chiar în fața capotei mașinii și, o clipă, Anne crezu că se vor ciocni, și icni, cuprinsă de o frică mai puternică decât oboseala.

Nu știa cât e ceasul, dar știa că trecuse de miezul nopții și că se apropiau zorile. Jeffers nu părea obosit, adrenalina îi circula prin vine, vocea îi era vie, voioasă.

Parcurse de câteva ori insula încolo și încoace, astfel că Anne Hampton se zăpăcise de tot, deși tot timpul îi explica pe larg unde se aflau. Îi arătă diferite locuri și își amintea lucruri legate de ele, așa cum faci atunci când, după ani, revii într-un loc preferat. Anne încercă să scrie câteva însemnări, dar își dădu seama că atenția lui sărea de la o amintire la alta. Niciuna nu avea vreo legătură cu moartea. Îi spuse, în schimb, unde se găseau afine sau care erau cărările secrete spre locurile cele mai frumoase de pe plajă. O duse la stâncile Gay Head și o lăsă să stea pe marginea lor, privind în largul oceanului. Putea să vadă spuma albă, acolo unde valurile se loveau de plajă și, chiar și pe întuneric, putea distinge mișcarea regulată a valurilor mari pe întinsul negru al apelor. Briza îi atingea fața și o făcea să se simtă bine. Numai că înălțimea îi dădea o senzație de amețeală și, o clipă, se închipui rostogolindu-se în uitare de pe stâncile mari, roșii și cenușii. Îi simți mâna pe braț și văzu că-i arăta ceva în noaptea adâncă a oceanului.

— Acolo, spuse, e o insulă care se cheamă Țara Nimănui, locul unde Marina testează arme. Când e senin, se poate vedea și, dacă

vântul suflă din direcția bună, poți auzi și bubuitul explozivelor. Întotdeauna, încă de când eram copil, mi-am dorit să mă duc acolo. Nu din cauza experimentelor pe care le făcea Marina, interesante de altfel, ci să văd cum arată după ce a fost bombardată atâția ani în șir. Ca o viziune a viitorului, bănuiesc…

Dar n-am ajuns niciodată. Odată, când eram puști și ne-am dus la pescuit, am ajuns destul de aproape. Eram pe calea cea bună când ne-am trezit, deodată, cu un elicopter al Gărzii de Coastă rotindu-se deasupra capetelor noastre, spunându-ne s-o ștergem naibii de acolo.

Râse.

— I-am ascultat.

— Veneai des aici? îl întrebă Anne.

— Câteva veri, când eram mic. În adolescență n-am mai venit.

Se uită în jur.

— S-a schimbat. E la fel și totuși diferit. Câteva lucruri noi. O mulțime de lucruri vechi. Există un fel de continuitate. Dar și dezvoltare.

Râse din nou.

— Totul se schimbă. Totul rămâne la fel. Ca și viața.

Se gândi la pașaportul, la biletul de avion, la banii din servietă. Ca și mine.

Se întoarseră la mașină și el se îndreptă încet spre centrul insulei. Anne nu îndrăzni să-l întrebe ce planuri avea sau unde voia să petreacă noaptea.

Jeffers se mira de ce, în locul încântării severe dintotdeauna, simțea un fel de plăcere calmă, semănând a oboseală. Era euforic, ca și cum ar fi băut prea mult dintr-un vin excelent, nu era beat, ci amețit. După ce respectase cu atâta strictețe conceptele și ideile, după ce plănuise totul, până la biletele de bac dus și întors, acum nu se mai grăbea deloc. Gândi că dorea să savureze acest ultim act, să-l facă să dureze cât mai mult. Simți cum sângele îi gonește mai repede prin vine, cald, amețitor. Își ascultă propria inimă și gândi cât de greu era să-ți iei rămas-bun de la vechea identitate. Dar – zâmbi el în sinea lui – gândește-te la crearea celei noi.

Trecură prin orășelul West Tisbury și Jeffers își mobiliză întreaga atenție. Nu mai e mult, gândi. Își impuse să fie lucid, să se concentreze asupra problemelor imediate.

Anne Hampton se uită la Jeffers și văzu că, brusc, era cât se poate de atent. Se aplecase ușor în față și știa că asta însemna că se pregătea ceva. Încremeni și se deplasă spre marginea banchetei. Vorbise atâta despre sfârșit și uite că, își spuse ea, acum sfârșitul era aproape. Simți cum îi trece somnul și-și concentră toate sentimentele, ca o armată de rezervă, păstrată special pentru acel moment critic din fiecare bătălie când înfrângerea sau victoria sunt în joc.

Jeffers o luă pe un drum lăturalnic, nisipos și curând se treziră hurducați pe un altul, îngust și nepavat. Arbuștii și copacii noduroși ai insulei păreau că-i închid într-un tunel și Anne avu senzația că păsiseră din civilizație într-un loc sălbatic, preistoric. Mașina, condusă încet de Jeffers, era aruncată încolo și-ncoace. Din când în când, roțile se împotmoleau pentru scurt timp în nisip și interiorul mașinii se umplea de zgomotul scrâșnit al tufișurilor ce se frecau de aripile ei. După ce parcurseră o distanță de, după părerea ei, aproape doi kilometri, pătrunzând mai adânc în pădurea de fagi, ajunseră la răscrucea a patru drumuri înguste. Câteva săgeți mici, colorate diferit, indicau diferitele trasee. Drumurile nepavate păreau și mai mici, și mai înguste, și mai întunecate.

— Săgețile arată drumul spre diferitele case. E grozav. Trebuie să știi culoarea dacă vrei să ajungi la o anume casă. Dacă nu, ajungi de partea cealaltă a helești eului.

O luă pe bifurcația din stânga.

Hurducatul mașinii o făcu să-i fie rău de la stomac. Încercă să vadă prin ramurile ce se întrețeseau și zări o clipă luna, sus pe cer.

Mai merseră vreo zece minute. Cel puțin un kilometru și jumătate, gândi. Poate și mai mult.

Apoi, ca și cum un cuțit ar fi despicat pădurea, pătrunseră într-un luminiș. Când ieșiră dintre copaci, Jeffers stinse farurile, conducând încet, la lumina lunii.

În dreapta ei, Anne putu vedea o mare întindere de apă.

— Ăsta e helești eul, spuse Jeffers. Helești eu nu e cuvântul potrivit. De fapt, e mare cât un lac și tot atât de adânc. Opri mașina și coborî fereastra. Ascultă, spuse.

Se auzeau valurile lovind țărmul, în depărtare.

— Helești eul separă casele de plajă, spuse Jeffers. Ca să-l traversăm, foloseam o barcă mică cu motor sau una cu vâsle. O mulțime de oameni foloseau ambarcațiuni mici cu pânze. Canoe, caiacuri, chiar și *windsurfing*. Uită-te atent. Vezi până acolo?

Arătă cu degetul dincolo de helești eu.

— Tot pământul ăla e lăsat în paragină. Singura persoană care trăiește acolo e un oier bătrân, pe nume Johnson. E nebun. De-a binelea. Fură motoarele de la bărcile vilegiaturiștilor, fiindcă nu-i plac. Trage cu pușca în cei care trec cu mașina printre dunele de nisip. O dată a făcut o mină artizanală și o capcană pentru puștii și turiștii care încercau să-i folosească drumul ca să ajungă la plajă. Afurisitul ăla bătrân m-a gonit o dată de pe proprietatea lui cu arma în mână. Asta se petrecea acum douăzeci de ani, dar nu s-a schimbat niciun pic. A fost trimis la vatră din armată din cauza unei boli de nervi, care nu s-a ameliorat defel. Are și acte că e nebun, dar cum e de mult pe insulă, e lăsat în pace. Bineînțeles că vilegiaturiștii gândesc că e

scrântit.

Jeffers făcu o pauză. Când vorbi din nou, vocea lui era încărcată de furie.

— La început o să pună pe seama lui ce vom face noi.

Arătă apoi în josul drumului.

— Terenul ăsta se termină într-un punct care pătrunde în helești eu. Finger Point. Cam la un kilometru de aici e o casă. Dacă te uiți atent, poți să-i vezi linia acoperișului. E singura casă de aici. Oamenii sunt dispuși să plătească oricât, ca să fie cât mai izolați. Oricum, acolo mergem.

Ridică brusc geamul și intră în marșarier. Mașina se hurducă puternic când pătrunseră din nou în pădure. Răsuci mult volanul, trăgând mașina pe un loc îngust de întors, pe care Anne nu-l văzuse. Apoi stinse motorul.

— În ordine, spuse. Am ajuns. Așteaptă.

Se duse în spatele mașinii și apucă sacoșa în care-și ținea armele. Deschise fermoarul și scoase din ea două salopete negre și alte câteva lucruri. Îmbrăcă una dintre salopete și strecură un pistol în centură. Încărcă pușca. Își atârnă apoi sacoșa pe umăr.

— În ordine, spuse. Ieși din mașină.

Anne se execută fără să crâcnească.

— Îmbracă asta.

Își puse pe ea salopeta neagră și gândi: sunt una cu noaptea.

O măsură din ochi.

— Bine. Bine. Aproape perfect. Mai ai nevoie doar de asta.

Îi întinse o căciuliță tricotată. Anne o privi întrebător.

— Uite-așa! spuse, dintr-odată furios. Se apropie de ea și, apucând căciuliță, i-o înfundă pe cap. Apoi, dintr-o singură mișcare violentă, o trase în jos. Era o cagulă. Anne se temu c-o să se sufoce, căci o strângea. Văzu că și el și-o trăsese pe a lui peste față.

— Un adevărat spectacol de groază, spuse. Se întoarse și porni în josul drumului și Anne o luă iute după el.

TREISPREZECE

O ședință neobișnuită a băieților rătăciți

18

Agentul Mercedes Barren aștepta, nerăbdătoare, în biroul lui Martin Jeffers, suferind din cauză că pierdea timpul. Nu avea stare; ori de câte ori se așeza pe un scaun, simțea cum o cuprinde furia, amintindu-și că ucigașul n-o aștepta pe ea, cu picioarele ridicate pe birou. E undeva pe-afară, își spunea, și eu nu sunt în stare să dau de el. Face ceva. Imaginile din fotografiile pe care le furase din locuința lui îi năpădiră mintea. Se strâmbă și gândi: N-o să scap niciodată de amintirea lor, veșnic vor fi cu mine.

Își frecă încet ochii cu mâinile și-și aminti de o prelegere din primele zile la Academia de Poliție, când venise un agent FBI cu brațele, și buzunarele, și capul plin de statistici legate de crimă. Folosise imaginea unui ceas și, cu o voce monotonă, le demonstrase la ce intervale aveau loc în Statele Unite jafurile armate, furturile, crimele. Ora zece seara, gândi ea, un joc de doi bani se transformă, într-un cartier mizerabil, într-o bătaie cu cuțite; unsprezece noaptea, cearta unei perechi de la suburbia unui oraș se lasă cu focuri de armă; miezul nopții, Douglas Jeffers convinge, luând-o cu zăhărelul, o altă femeie să urce în mașina lui. Îi venea să apuce un lucru și să-l zgâlțâie cu violență. Voia să vadă cum ceva cade și se sparge. Voia să audă trosnete. Dar o înconjura o liniște constantă, enervantă și trebui să se consoleze cu măsuratul camerei în lung și-n lat, cu răsfoitul hârtiilor, cu gândul la momente din trecut și la momente care vor urma, străduindu-se să se pregătească, mintal, pentru confruntare.

Care va avea loc, își spuse.

Și eu voi fi gata.

Se gândi la ea ca la un războinic pregătindu-se de bătălie.

Mercedes Barren își aminti cum Ahile își unsese trupul cu ulei înainte de lupta cu Hector. Știa că va câștiga, pentru că așa hotărâseră zeii, dar mai știa că și pieirea lui se apropia cu pași repezi, semnalată de victoria din acea zi. Goni acest gând: câștigase, dar pierduse. Nu asta urmărești tu. În Evul Mediu, cavalerii se rugau înaintea unei lupte, cerând divinității să-i călăuzească, tu însă știi ce ai de făcut. Nu e nevoie ca nimeni, nici măcar cerul, să ți-o spună. Roland, desigur, era un încăpățânat; nu a vrut să sune din corn, și asta l-a costat viața prietenului său și propria viață, dar a câștigat nemurirea. Nu merita, zâmbi în sinea ei. Tu ești altfel? se întrebă apoi. Refuză să-și răspundă. Se gândi la ritualurile samurailor și la dansurile fantomatice ale indienilor din câmpie. Spiritele puneau stăpânire pe ei și credeau că gloanțele soldaților călare vor trece prin ei fără să-i rănească. Din păcate, aveau dreptate. Gloanțele treceau prin ei. Singura problemă era că le luau și viața, lucru despre care nu fuseseră preveniți. Sitting

Bull era bătrân și înțelept și știa acest lucru, dar a luptat și el.

Se întrebă dacă John Barren făcuse ceva special înaintea unei bătălii. Se îmbrăcase cu grijă deosebită, ca un atlet superstițios care poartă aceiași ciorapi la fiecare întrecere, ca să nu-l supere pe zeul care aduce victoria și ferește de accidente? Își închipui c-o făcuse; era un romantic, plin de idei prostești despre cavalerism și mituri care, probabil, pătrunseseră și până-n oroarea mlaștinilor din Vietnam. Zâmbi aducându-și aminte că, atunci când i-au trimis lucrurile acasă, la săptămâni după ce trimiseseră ce mai rămăsese din el, ceea ce-i înroșise ochii și făcuse s-o podidească lacrimile fusese un exemplar rufos din *Fostul și viitorul rege*.

Se întrebă ce uitase să facă în ziua în care murise. Să fi neglijat să ia cu el vreo amuletă anume? Să fi încălcat într-un mod neînsemnat, dar fatal, ordinea în care se îmbrăca? Ce anume făcuse ca să dea peste cap echilibrul fragil al vieții?

Se mai întrebă și dacă știa, pășind în soare, cu ochii larg deschiși, cu toate simțurile la pândă, dar conștient în sinea lui că, în ziua aceea care părea și mirosea și răsuna de aceleași zgomote ca oricare altă zi, ceva nu era în ordine.

S-ar fi scuturat de acest gând și ar fi mărșăluit mai departe, gândi.

Ar fi mărșăluit mai departe.

Fă ce trebuie să faci. Fă ce e corect, mi-ar fi spus.

Întinse mâinile în față.

Nu tremurau.

Le întoarse, privindu-și palmele. Uscate.

E timpul să mă pregătesc, gândi.

Strânse apoi mâinile pumn. Alege câmpul de bătaie, spuse, îndreptându-și întreaga energie mintală spre etericul Douglas Jeffers. Fă ceva. Ia legătura cu fratele lui.

Și-l imagină pe Martin Jeffers. Se uită la ceasul de pe perete. Se îndreaptă spre afurisitul ăla de grup al lui, gândi. Iar eu sunt blocată aici, așteptând ca el să-și amintească ceva, sau ca frate-su să-l cheme, sau să vină poșta cu o ilustrată pe care să scrie: Bună! Mă distrez grozav! Aș vrea să fii și tu aici!

O cuprinse furia și străbătu pentru a o suta oară biroul, dându-și seama cât de fragilă era legătura dintre ea și fratele lui, cât de mult depindea de el și, deci, cât de incapabilă era să facă altceva în afară de lucrul cel mai greu, cel mai imposibil, și anume să aștepte.

Martin Jeffers se uită fix la oamenii aceia adunați laolaltă și văzu că nu avusese niciodată dreptate când îi fusese milă de slăbiciunea datorată perversiunilor lor, căci, de fapt, încuviințarea și neputința lui de a vedea realitatea erau infinit mai condamnabile.

Oedip, măcar, privise oroarea și-și scosese ochii. Orbirea lui era

dreaptă. Martin Jeffers se sili să zâmbească la gândul că mitul lui Oedip era sacru pentru profesia lui. Dar nu vrem să admitem ce s-a petrecut după aceea. Nu ne amintim că, după dorință și acțiune, fostul rege fusese silit de propria-i vinovăție să pribegească, orb, prin viață, în zdrențe, călăuzit, pas cu pas, de profunzimea disperării.

Se întrebă dacă aceleași emoții se puteau citi, la fel de limpede, pe chipul său. Încercă să se forțeze să privească cu aceeași semidetașare profesională mijlocul camerei, dar știa că nu reușește. Privi, prudent, oamenii din jur.

Băieții rătăciți erau neliniștiți. Se foiau pe scaune, scoteau zgomote mici, care arătau că nu se simt în largul lor. Știa că-i observaseră oboseala din timpul ședinței de ieri, mai știa că petrecuse încă o noapte fără somn și că epuizarea era la fel de evidentă. Ziua de luni, după ce se întorsese târziu din New Hampshire, o traversase ca un somnambul, abia ascultând la amestecul de plângeri și mici drame care reprezentau rutina unei zile de lucru. Crezuse că va fi o zi obișnuită, care, într-un fel, va împinge pe mai târziu toate sentimentele neplăcute, dar descoperise că acestea erau prea puternice. În mintea lui nu existau decât imagini ale fratelui său.

Brusc, îl cuprinse furia.

Își văzu fratele așa cum era de obicei, nepăsător, rânjind. Fără să-i pese de nimic.

Apoi imaginea se întunecă și și-l închipui cu ochi ficși, reprezentând o primejdie de moarte: vânătorul, obsedat de ce are de făcut și de amărăciune.

Un ucigaș.

De ce ai făcut toate astea? îl întrebă pe bărbatul din gând. De ce ai ajuns ce ești? Cum de poți s-o faci mereu, fără să se vadă pe tine?

Dar fratele din mintea lui păli, refuzând să răspundă și Martin Jeffers își dădu seama cât de prostești erau întrebările lui. Chiar dacă e ridicol să întrebi, gândi, tot trebuie s-o fac.

Își simți mâinile crispându-se pe brațele fotoliului și furia crescu și mai mult, izbucnind, astfel că-i venea să strige la fratele din gând: De ce ai făcut una ca asta? De ce? De ce?

Furia crescu în intensitate:

— De ce mi-ai făcut una ca asta?

Trase adânc aer în piept și se uită din nou la grupul care aștepta. Știa că trebuie să spună ceva, să-i pornească, după care va putea să se piardă în ritmul constant al discuției lor. Dar în loc să le arunce un subiect sau o idee care să-i frământe și pe care s-o rumege, se gândi la New Hampshire și se strădui să-și aducă aminte când o văzuse pentru ultima oară pe mama lui adevărată. O avea întipărită în amintire, un chip palid, încadrat de geamul unei mașini, întorcându-se o singură dată, înainte de a pleca pentru totdeauna din viața lui. Revedea totul

la fel de limpede ca în noaptea în care se petrecuse. Nu descrisese niciodată acea imagine nimănui, cu atât mai puțin psihanalistului. Știa că prin asta viola o lege fundamentală a încrederii pe care el însuși o cerea, cu atâta ipocrizie, de la pacienții lui. Nu sunt liber, își spuse. Nu mă aștept să fiu. Nu voi fi niciodată. Se gândi din nou la mama lui adevărată. Cu ce greșiserăm? Cunoștea răspunsul; cu nimic. Anticii vedeau lucrurile exact pe dos, gândi. Psihiatria dovedise că pentru păcatele părinților erau pedepsiți copiii. Am fost părăsiți, apoi am fost tratați cu cruzime, fără dragoste. Cei doi stâlpi gemeni ai disperăm. E de mirare că Doug, ajuns la o vârstă adultă, a încercat să se răzbune pe o lume care-l ura atât de mult?

Dar de ce el și nu eu?

Unde e acum?

— Ei bine, doctore, ce te roade? Arăți de parcă ți s-au înecat toate corăbiile.

— Așa e. Ne spui și nouă despre ce-i e vorba?

Cei prezenți râseră nervos.

Martin Jeffers ridică privirea și văzu că Bryan și Senderling întrebaseră. Dar pe toate chipurile se citea aceeași întrebare plină de nerăbdare.

Prima reacție fu aceea de a ignora întrebările și de a încerca să lanseze discuția în altă direcție. Asta ar fi fost tehnica cea corectă. În fond, grupul trebuia să se concentreze asupra lui însuși, nu asupra celui care-l conducea. În același timp însă, furia din el nu slăbea, spunându-i să lase deoparte toate prețioasele principiile ale profesiunii lui și, o clipă, să se bazeze pe șiretenia celor din cameră.

— Arăt chiar atât de rău? îi întrebă.

Urmă o clipă de tăcere. Întrebarea directă îi surprinse. După care, Miller mormăi din fundul camerei:

— Da, arăți rău. Ca și cum nu ți-ai putea scoate ceva din cap…

Râse cu cruzime.

— …chestie care, desigur, schimbă situația.

Tăcerea se lăsă din nou, până când Wasserman izbucni, bâlbâindu-se:

— D-d-d-dacă nu ț-ț-ț-ți-e b-b-b-bine, p-p-p-utem veni m-mm-âine…

Jeffers scutură din cap.

— Mi-e bine. Fizic.

— Atunci ce ai, doctore? Un fel de gripă sentimentală? întrebă Senderling, și Bryant râse împreună cu el. Imaginea era grozavă: gripă sentimentală. O voi folosi cândva, gândi Jeffers.

— Sunt îngrijorat din cauza unui prieten, spuse.

Urmă o pauză, înainte ca Miller să intervină.

— Ești mult mai mult decât îngrijorat, spuse. Ești mort de grijă. Fir-ar să fie, eu nu sunt doctor, dar pot să-mi dau seama. Cu mult mai

mult, ce zici? Mai mult decât îngrijorat?

Jeffers nu răspunse. Cercetă ochii aprinși care-l urmăreau și gândi că cei doisprezece oameni alcătuiau ca un fel de afurisită comisie de juriați, așteptând să-l ia gura pe dinainte și să se condamne cu propriile lui cuvinte. Își fixă privirea asupra lui Miller.

— Spune-mi, spuse cu o voce insistentă. Spune-mi cum te apucă.

— Ce vrei să zici? răspunse Miller, foindu-se pe scaun.

Aidoma tuturor delincvenților sexuali, ura întrebările directe, preferând să fie chestionat pe ocolite, astfel încât să poată controla mersul conversației. Jeffers gândi că, probabil, un mod nedelicat de abordare îi lua, pe toți, pe nepregătite.

— Vreau să știu cum te apucă de faci ce faci.

— Vrei să spui, hm…

— Exact. Ce le faci femeilor. Spune-mi.

Peste încăpere se lăsase o liniște deplină. Forța cu care pusese Jeffers întrebarea îi încremenise pe toți. Știa că încălca proceduri bine stabilite. Dar, dintr-odată, se simțea obosit de reguli, obosit de așteptare, obosit de pasivitate.

— Spune-mi! Vocea lui se ridicase mai mult decât o făcuse vreodată în interiorul camerei de zi.

— La naiba, nu știu…

— Ba știi! Jeffers se uită la toți ceilalți. Toți știți. Gândiți-vă! Prima dată. Ce v-a trecut prin minte? Ce v-a făcut să începeți?

Așteptă.

Pope rupse tăcerea. Jeffers privi la bărbatul acela mai în vârstă, care-i întoarse privirea cu acea ură evidentă pe care o resimțea pentru oricine îi punea la îndoială memoria.

— Prilejul, spuse.

— Te rog să te explici, răspunse Jeffers.

— Știam cu toții cine suntem. Poate că încă nu ne-o spuseserăm. Poate că vorbele nu se formaseră încă în capetele noastre, dar cu toate astea știam, înțelegi? Așa că totul nu mai era decât problema de a aștepta prilejul potrivit. Cererea exista deja, doctore. Știi că o să faci ceva, pricepi. O să se întâmple. Tot ce-ți trebuie sunt – nu știu cum să le spun – împrejurările potrivite…

Văzu capete care aprobau, de acord cu cele spuse.

— Uneori – Knight interveni – odată ce te-ai hotărât să fii ce ești, chestia asta te subjugă cu totul. Nu faci decât să începi să cauți. Cauți, cauți și iar cauți. Nu va interveni nimic care să schimbe lucrurile, pentru că totul e deja bine stabilit. Tu nu faci decât să cauți. Și atunci când găsești ce cauți…

— T-t-t-totuși uram ch-ch-chestia asta, îl întrerupse Wasserman.

— Și eu, zise Weingarten. Dar asta nu însemna nimic…

— Chiar așa, zise, din nou, Pope. Nu însemna nimic…

Parker:

— Pentru că, odată pornit, nimic nu te mai oprește.

Meriwether:

— N-are prea mare importanță dacă nu-ți place, dacă te urăști, sau dacă urăști persoana căreia i-o vei face.

Martin Jeffers le înghițea cuvintele.

— Dar prima oară… începu, numai că Pope i-o tăie scurt.

— Nu înțelegi! Prima oară nu e decât prima oară când se întâmplă fizic! În capul tău, omule, în capul tău, ai făcut-o de sute de ori! De un milion de ori!

— Cui? întrebă Jeffers.

— Tuturor.

Jeffers gândi din greu.

Îi văzu pe oamenii aceia stând drept, pe marginea scaunelor, în așteptarea întrebărilor lui. Erau vioi, interesați, tulburați, mai implicați decât îi văzuse vreodată până atunci. Văzu scânteierea de animal de pradă din ochii lor și se gândi la toate cele care văzuseră aceeași privire înaintea lui și fuseseră strangulate și bătute și pe urmă violate.

— Dar trebuie să fi fost ceva, întrebă rar. Trebuie să fi existat un moment, sau un cuvânt, sau trebuie să se fi petrecut ceva care v-a permis să deveniți ce sunteți…

Îi privi insistent.

— Ceva anume v-a permis? Ce?

Din nou tăcere. Pacienții întorceau întrebarea pe toate fețele.

Wasserman spuse bâlbâit:

— M-m-m-mi-o amintesc pe m-m-m-mama s-s-s-spunându-mi că n-n-n-o să fiu n-n-n-niciodată un b-b-b-bărbat cum f-f-f-fusese tata. Ch-ch-chestia asta n-n-n-am uitat-o n-n-n-niciodată și când am f-f-f făcut-o p-p-p-prima dată, n-n-n-numai la asta m-m-m-m-am g-g-g-gândit.

Privi în jurul lui și, pentru o clipă, bâlbâiala îi dispăru.

— Și al naibii să fiu dacă n-am fost!

— La mine n-a fost deloc așa, spuse Senderling. Mă săturasem să tot aștept, pricepi. Vreau să spun că era tipa aia de la serviciu, se dădea la toți, pricepi, și, zău, cred că toți se bucuraseră de farmecele ei, așa c-am profitat și eu.

— Vrei să spui că nu voia să iasă cu tine, spuse Bryan disprețuitor.

— Nu, nu, n-a fost așa.

Începuseră toți să huiduie.

Bryan o ținea pe-a lui.

— Te-a refuzat, așa c-ai așteptat-o în garajul ei de acasă. Chiar tu mi-ai spus.

— Era o târfă, spuse Senderling. A meritat-o cu vârf și îndesat.

— Numai pentru c-a spus nu? întrebă Jeffers.

— Exact!

— Dar de ce te-ai hotărât s-o faci de data aia? Cu siguranță că și alte femei mai spuseseră nu, întrebă Jeffers.

— Pentru că, pentru că, pentru că… mă rog…

Așteptă.

— Pentru că eram singur. Soră-mea și cu cumnată-miu, netrebnicul ăla, se mutaseră, în fine, și nu mai trebuia să-l țin pe puturosul ăla, sau pe ea, fiindcă toată ziua zăceau în pat și se regulau ca niște nenorociți de iepuri, și eu făceam toată treaba și aduceam leafa acasă, ca s-avem măcar ce mânca. Așa că le-am dat un picior în fund. Și atunci târfa aia n-a vrut să iasă cu mine! Iisuse, ce-a mai meritat-o!

— Vasăzică erai liber?

— Da. Chiar așa. Liber. Liber să fac exact ce-mi trecea prin cap.

Jeffers privi din nou la cei din cameră.

— A existat ceva care v-a eliberat pe toți?

Văzu cum cei de față aprobă încet din cap.

— Vorbiți-mi despre asta.

Îi văzu cum șovăie.

— Pentru fiecare e altfel, spuse Knight.

— Poate fi o chestie importantă, sau un fleac, dar… adăugă Weingarten.

— Pentru fiecare e altfel, repetă Knight.

Martin Jeffers trase adânc aer în piept. Totul e pierdut, gândi. Apoi întrebă:

— Presupuneți c-ar fi fost mai mult. Mai mult decât ați făcut, presupuneți c-ați mers cu un pas mai departe.

Tipii părură că se clatină la sugestia asta.

— Nu mai e decât un singur pas, spuse Pope. Știi care.

— De ce nu l-ați făcut?

— Poate că unii dintre noi l-au făcut, zise Meriwether. Nu eu, știi doar că nu recunosc nimic. Dar poate că unii dintre noi l-au făcut.

— Ce v-ar fi permis să-l faceți?

Nu răspunseră.

Jeffers așteptă. Nici el nu spuse nimic.

— Ce vrei să știi? întrebă Meriwether.

Șovăi, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Trebuie să găsesc pe cineva.

— Pe cineva ca noi? întrebă Bryant.

— Pe cineva ca voi.

— Pe cineva mai rău ca *noi?* Era vocea lui Senderling.

Jeffers ridică din umeri.

— Pe cineva pe care-l cunoști bine? încercă din nou Senderling.

— Da. Pe cineva pe care-l cunosc bine.

— Și crezi că s-a dus undeva și c-ai putea să ghicești unde, nu-i

așa? întrebă Parker.

— Mai mult sau mai puțin.

— Cineva cu-adevărat apropiat? întrebă din nou Senderling.

Jeffers se uită fix la el și nu-i răspunse.

— Îți închipui că te putem ajuta? spuse Weingarten.

— Da, răspunse Jeffers.

— Al naibii să fiu dacă nu cred c-ai dreptate, râse Weingarten.

— Acest cineva, întrebă Parker, e pe cale s-o facă chiar acum?

— Da.

— Și trebuie să dai de el ca să-l oprești?

— Da.

— Sau altceva…

— Exact, spuse Jeffers. Să-l opresc sau altceva.

— E f-f-f-foarte important? interveni Wasserman.

— Da.

Miller începu să râdă tare.

— Fir-ai să fii, doctore. Chestia asta pune lucrurile într-o lumină cu totul nouă.

— Așa e, zise Jeffers. Se uită fix la Miller, care se opri imediat din râs.

— Păi, spune-ne mai multe.

Jeffers șovăi.

— Cred, spuse rar, că vizitează locurile unor crime.

Miller râse iar, dar mai puțin malițios.

— Criminalul care revine la locul crimei?

— Bănuiesc.

Miller rânji.

— Poate părea un clișeu, dar nu e chiar atât de prostesc. Crimele devin amintiri, pricepi? și tuturor ne place să vizităm locul amintirilor plăcute.

— Plăcute? întrebă Jeffers.

Cei din grup râseră și pufniră disprețuitor.

— N-ai învățat nimic aici? întrebă Miller. Vocea violatorului era plină de sarcasm. Jeffers nu luă în seamă întrebarea și Miller continuă. Totul e invers pentru cei ca noi! Iubim ce urâm. Durerea e plăcere. Iubirea e durere. Totul e pe dos și cu fundul în sus. N-ai observat lucrul ăsta, pentru numele lui Dumnezeu?

Și deodată pricepu.

— Așa că, spuse Miller, și cei din jurul lui dădură cu toții din cap a aprobare, caută o amintire plină de ce-i e mai rău. Pentru el va fi cea mai bună.

Jeffers inspiră adânc, speriat de gândul care începuse să se formeze, ca niște nori mari de furtună, în mintea lui. Ridică privirea exact atunci când Pope, cărunt, tatuat, plin până la refuz de mânie și ură și

de o antipatie fără margini împotriva lumii, spuse cu o voce joasă, cumplită:

— Caută o moarte sau o plecare. Tot aia e. Te eliberează. Cineva moare și tu ești liber să fii tu însuți. E simplu. E al naibii de simplu. Caută o moarte.

Prima imagine ce-i apăru în minte fu a întunericului prizonier al copacilor din noaptea în care fuseseră părăsiți în New Hampshire. Am fost acolo, își spuse. M-am întors la amintirea aceea și pe el nu l-am găsit! Acolo se presupunea că este, dar nu era.

O altă imagine îi apăru în minte.

O altă noapte.

Și nu o plecare, ci o moarte.

Își prinse capul în mâini, fără să-i pese de tăcerea care-i cuprinse pe oamenii din aceeași încăpere cu el.

Știu, își spuse.

Știu unde se duce fratele meu.

Jeffers ridică privirea spre tavan și, doar pentru o clipă, avu senzația că vopseaua albă se rotește, amețitor. Cum de nu ți-ai dat seama? își spuse. E limpede ca bună ziua. E evident. Cum de te-ai împleticit orbește? Mânie, tristețe, speranță și disperare, toate îi pătrunseră ființa. Știa că trebuie să se ducă acolo, știa că trebuie să plece imediat. Brusc, timpul îl apăsa cu întreaga lui greutate și se simți prins în strânsoarea lui înțeleaptă ca într-o menghină. Expiră rar, încercând să-și revină. Se uită la cei din jur, ai căror ochi erau vii, plini de așteptare.

— Mulțumesc, le spuse.

Se ridică în picioare.

— Câteva zile nu vom mai avea ședințe. Urmăriți avizierul ca să vedeți când se reiau. Vă mulțumesc din nou.

Văzu cum îi cuprinde o uriașă dezamăgire plină de furie. Sunt curioși, gândi. Le place să bârfească și să știe totul, la fel ca tuturor. Nu-și ceru scuze și nu luă în seamă murmurele, zgomotele agitate ale grupului, aruncându-se, cu capul înainte, în noaptea cea mai neagră a memoriei lui. Știu, își spuse din nou. Știu.

Se gândi la Mercedes, care-l aștepta în biroul lui.

O să-l supravegheze. O să fie atentă la fiecare semn de schimbare.

O clipă, simți o tristețe cumplită.

Apoi le întoarse spatele și ieși, cu spinarea dreaptă, din încăpere. Când închise ușa, le auzi vocile agitate, ridicându-se în cor. Le șterse din minte, concentrându-se asupra importanței orelor ce vor urma. Încerca să se călească pe dinăuntru. Fii prudent. Să nu se vadă pe tine nimic, își spuse. Absolut nimic.

Martin Jeffers se îndepărtă iute de ușă și vocile se stinseră. Grăbi pasul, traversă secțiile. Mersul lui deveni un fel de marș rapid și, în

cele din urmă, începu să alerge, pantofii lovind cu zgomot linoleumul. Nu luă în seamă privirile surprinse ale pacienților și ale personalului când începu să fugă, respirând din greu, uitând de tot în afară de convingerea care vibra în capul lui. Știu, repeta la infinit. Știu.

Încetini când intră pe coridorul pe care se afla biroul lui. Așteptă, recăpătându-și suflul, gândindu-se din nou la Mercedes. După care, parcurse calm ultima sută de metri, pregătindu-și evadarea.

Când pătrunse în cameră, inspectorul Mercedes Barren stătea în picioare, privind pe fereastră. I-o luă înainte:

— S-a întâmplat ceva? Vreo noutate?

Mercedes -șovăi.

— Tocmai asta voiam și eu să te întreb.

Martin clătină din cap, evitându-i, o clipă, privirea. Se încuraja. Privește-o în ochi, insistă în sinea lui. Așa că înălță capul când se așeză în spatele biroului.

— Nu, îi spuse. Nicio veste. I-am spus centralistei să mă caute dacă mă sună cineva, indiferent dacă sunt în ședință sau nu. Până acum, nimic.

Inspectorul Barren se lăsă să cadă pe un scaun în fața lui.

— Dar acasă?

— Am lăsat robotul în funcțiune. Ridică receptorul și deschise sertarul biroului, scoțând la iveală un instrument mic, negru. E o chestie din aia miraculoasă care înregistrează și redă ce-a înregistrat, spuse. Putem controla. Formă numărul lui de acasă și puse instrumentul electronic lângă receptor. Se auziră câteva chițăituri și țiuituri, înainte să pornească banda.

Ascultară un mesaj de la instalator și un mesaj pentru o pilă în favoarea unui candidat. Pe urmă banda fâșâi în gol.

— Aici poșta n-a adus nimic, spuse Jeffers. Dar acasă nu ajunge înainte de patru.

— Dă-o naibii de poștă, spuse inspectorul Barren cu voce goală. N-o să-ți trimită ilustrate.

— Mi-a mai trimis.

— Să zicem că primești una. Asta înseamnă că suntem doar cu patru sau cinci zile în urma lui.

— Dar s-ar putea să ne spună în ce direcție a luat-o.

Mercedes știa că s-ar putea să fie adevărat. Cu toate astea, furia puse stăpânire pe ea.

— La dracu' cu poșta, spuse din nou. Oftă. Memoria ta ce zice? Am mai mare încredere în ea.

— Credeam că va fi acolo, răspunse Martin Jeffers. Eram sigur că va fi acolo, în New Hampshire. Părea cel mai logic să începem căutarea de acolo.

— Mai gândește-te.

Martin își lăsă capul pe spate.

— Nu ești și tu obosită? o întrebă. Iisuse, am cam exagerat. E greu de închipuit. Nu vrei să faci o pauză?

— O să mă odihnesc după ce s-o termina totul.

Martin Jeffers încuviință. Știa că nu se va odihni până când fratele lui nu va fi… și aici se opri. Nu voia să completeze locul rămas liber cu un cuvânt, deși înțelegea ce voia Mercedes să spună.

— Ai dreptate, zise. O să continui.

O văzu cum se destinde, chiar dacă numai un pic.

După o clipă, Mercedes spuse:

— De fapt, nu e o propunere greu de acceptat.

— Care anume?

— Ca fiecare să știe unde se află fratele lui în orice moment. Sau sora.

Lui Martin i se păru o provocare. Răspunse însă pe un ton calm.

— Poate în copilărie. Atunci știam tot timpul. Chiar și cât am fost la școală, eram oricând în stare să spun unde era el. Dar când am devenit adulți, ei bine, adulții o iau fiecare pe drumul lui. Devenim independenți. Avem propriile vieți. Devenim mai mult noi înșine, mai puțin fratele sau sora cuiva.

Mercedes scutură enervată din cap.

— Nu-mi ține o prelegere. Nu-i adevărat. Chiar profesia ta ne spune că adultul nu face decât să mascheze cu vârsta, și responsabilitatea, și moralitatea, și etica, toate dorințele copilului. Așa că străduiește-te să te întorci în timp! Gândește așa cum gândeai atunci, nu cum gândești acum!

Îl privi cu ochii tiviți de epuizare și tensiune, în cantități egale.

Martin își dădu seama că Mercedes avea perfectă dreptate.

Așa că se ridică de pe scaun și începu să-i dea târcoale, nervos.

— Încerc, încerc. Mi-e plin capul de posibilități. Numai că între frații care cresc împreună există sute de momente împărtășite. O mie. Care dintre ele l-a atras acum?

— Știi care, spuse Mercedes. Numai că-l blochezi…

— Vorbești de parc-ai fi în locul meu, zâmbi el.

Mercedes Barren își ridică mâinile la față și încercă să alunge oboseala, frecând-o. Zâmbi slab:

— Ai dreptate, spuse. Iartă-mă. Uneori împing lucrurile prea departe.

Mărturisirea asta o surprinse chiar și pe ea.

— Dar ai dreptate, continuă el. Probabil că tocmai asta fac, îl blochez.

Zâmbi și el, un zâmbet gol.

Martin Jeffers o privi. Simți cum i se strânge stomacul când se

gândi cât de profundă trebuie să fie disperarea ei. O clipă se gândi c-ar trebui să se îmbrățișeze și să verse lacrimi împreună, fiecare pe umărul celuilalt, lacrimi pentru vii, lacrimi pentru morți, lacrimi pentru toate amintirile. În clipa aceea își dorea s-o atingă, furios și trist în același timp din cauza motivului pentru care fuseseră azvârliți împreună în camera aceea mică, în lumea în continuă schimbare creată și definită de fratele lui. Își dădu seama cum întinde mâna ca să-i atingă brațul, dar la fel de iute le ordonă mușchilor să se oprească și-și înfundă mâna în buzunarul alb al halatului. Spuse, în schimb:

— Ce ai de gând să faci când toate astea se vor fi terminat? Ridică mâna, ca s-o oprească înainte de a răspunde. Indiferent care va fi rezultatul.

Mercedes râse, dar fără urmă de umor.

— Nu m-am gândit încă, spuse. Clătină din cap. Presupun că mă voi întoarce la lucru, ca mai-nainte. Îmi plăcea ce făceam, îmi plăceau oamenii cu care lucram. N-am niciun motiv să-mi schimb serviciul.

E o minciună gogonată, gândi. Se aștepta ca nimic să nu mai fie cum fusese înainte.

Se uită la el.

— Și dumneata, doctore?

Martin încuviință din cap.

— La fel.

Mințim bine amândoi, gândi cu amărăciune.

— Majoritatea existențelor, spuse ea, nu-ți oferă prea multe opțiuni, nu crezi?

— Nu, spuse el, nu-ți oferă.

Dar în clipa aceea, amândoi avură aceeași viziune: fiecare dintre ei știa despre un om a cărui viață părea plină de opțiuni.

Mercedes Barren se uită la Martin Jeffers și, o clipă, încercă să se pună în pielea lui. Apoi, când primele semne de compătimire și înțelegere îi năpădiră inima, se strădui să redevină dură. Concentrează-te! strigă la ea însăși. Adu-ți aminte! Văzu dungile care tiveau ochii doctorului, paloarea cenușie a pielii lui și se gândi că Martin era cu-adevărat cuprins de remușcări. Mie mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat, își spuse. Nu-mi rămâne decât să fac dreptate, or, dreptatea nu e un sentiment, ci o nevoie. El își trăiește încă durerea.

Voi să spună ceva, dar nu-i veni în minte nimic potrivit.

Martin Jeffers era conștient de tăcerea care se lăsase între ei și de faptul că tensiunea scăzuse brusc. Își dădu exact seama ce însemna momentul acela, știind că nu va ține mult. Se lăsă pe spate în scaun, se întinse. Dar dacă pe din afară părea destins, în sinea lui era teribil de încordat:

Întinde capcana. Acum!

— Ascultă-mă, zise rar. Ai perfectă dreptate. Trebuie să așteptăm

până voi reuși să-mi imaginez unde s-a dus. S-ar putea ca viața cuiva să fie în pericol – nu știm. Hai să facem așa, de acord?

Inspectorul Barren încuviință.

— Uite ce zic eu, spuse. Privi la ceasul de pe perele. S-a făcut târziu. Te duc la hotel, pentru o oră sau două. Dă-mi răgazul să fac un duș și să-mi revin. Pe urmă hai să ne întâlnim la mine acasă. Bem ceva, scot toate fotografiile și scrisorile vechi de la el și, împreună, încercăm să găsim un răspuns. Putem să le aranjăm cronologic. Va trebui să asculți povestea vieții mele, și poate că dacă încep să vorbesc, ne vine vreo idee. Oricum, dacă sună telefonul, vom fi amândoi acolo. E mult mai probabil să mă sune acasă decât aici.

Mercedes cântări planul. Gândul apei fierbinți inundându-i trupul era cât se poate de seducător. O clipă, o voce din interiorul ei îi strigă să fie prudentă și se strădui să prindă, privirea lui Martin Jeffers. Îl privi, legănându-se ușor pe scaun. Căută să descopere neliniște, vreo mișcare ce ar fi putut trăda nervozitate, orice altceva în afara descurajării și oboselii pe care le simțea, intens, și ea. Nu văzu *nimic*. A avut până acum nenumărate ocazii să fugă, gândi. N-o va face. Nu înainte de a avea vreo veste de la fratele lui.

— Să pornim la treabă cu capul mai limpede, spuse blând. Să vedem ce iese.

— De acord, răspunse ea. Vin la, să zicem, șase și jumătate.

— Șase e perfect, spuse el. Și stăm până ce găsim cel puțin o sugestie valabilă încotro să ne îndreptăm. După care pornim. Spitalul n-are decât să-mi taie câteva zile.

— Bine, spuse ea. Simți un fel de ușurare la gândul că vor face ceva, că nu se vor mărgini să aștepte. Simți un val de căldură când se gândi intens la Douglas Jeffers, având din nou senzația că o lua pe urmele lui. Gândul acesta o alina și o făcu să nu vadă că fratele ucigașului își mutase brusc privirea, evitând-o pe a ei.

Martin Jeffers trase mașina în curba din fața hotelului lui Mercedes Barren, în Trenton. O scoase din viteză și se întoarse spre ea.

— Ce sandviciuri îți plac? În drum spre casă mă opresc la magazin, ca să putem mânca mai târziu.

Mercedes deschise portiera mașinii și puse un picior pe trotuar.

— N-am preferințe, spuse. Friptură de vită, șuncă și brânză, ton. Zâmbi. Sandviciuri de protestant. Fără piept, fără mușchi, cu multă maioneză.

Martin râse.

— Și o salată, dacă au de vreun fel.

— Nicio problemă.

Se uită la ceas.

— Știi ce, spuse, să fii aici la șase. Să ne apucăm de treabă.

— Nu-ți face griji, încuviință ea. Ne vedem la șase.

— Foarte bine, răspunse el.

O privi traversând cu pași mari intrarea hotelului și dispărând în hol. Gândi că banalitatea planului său reprezentase elementul forte. Mercedes era într-atât de preocupată de căutarea ei și de răul pe care și-l închipuia despre el, încât neglijase posibilitatea mai simplă că Martin Jeffers ar putea să fugă. Amestecă obsesia cu extenuarea și ești tocmai bun pentru surprize. O clipă regretă că o va trăda. O să mă omoare, gândi. Apoi își dădu seama că cele spuse într-o doară, în capul lui, nu erau deloc imposibile. Chiar s-ar putea să mă omoare.

Fii realist, se certă.

Scoase mașina în stradă. Nu te opri. Nu te duce acasă. Rezistă fără să te schimbi, fără perie de dinți, fără nimic. Pleacă și gata. Acum. Expiră adânc și se gândi la destinația pe care o avea. Dacă mă grăbesc, își spuse, poate prind ultimul bac. În mintea lui, începu să și-o imagineze pe Mercedes în clipa în care își va da seama că a dispărut. Aici e vorba de salvarea unor vieți, raționă el. A fratelui meu. A inspectorului. A mea.

Și totuși, gândi iar, va fi suficient de furioasă ca să tragă în mine când mă va vedea din nou. Nici nu-i trecu prin minte că și fratelui lui i-ar veni aceeași idee.

Martin Jeffers își goli capul de gânduri și conduse repede, luptând cu circulația serii care se apropia.

Inspectorul Mercedes Barren ieși, goală, de sub duș, ștergându-se încet cu prosopul. După ce-și frecă corpul până îl înroși, înfășură prosopul alb de baie în jurul capului și se trânti pe pat, înviorată în parte de apă, dar și de momentul acela de singurătate. Se întinse, simțindu-și mușchii încordați, apoi se destinse încet. Zăcea pe spate și-și trecu palmele peste corp. Totul o durea, ca și cum ar fi avut un accident sau ar fi participat la o luptă și rănile ei ar fi fost, toate, ascunse sub piele, interne. Închise ochii și simți cum o cuprinde somnul. Luptă cu el, deschizând mai întâi un ochi, apoi pe celălalt, clipind ca să gonească ce-i cerea organismul. Se certă cu ea însăși, argumentând împotriva tuturor impulsurilor din trupul ei care-i cereau odihnă, mai întâi încercând să le păcălească, apoi negociind cu ele, și în cele din urmă promițând nervilor, mușchilor și creierului că se vor odihni, fără doar și poate, curând și din plin.

Dar nu încă.

Găsi în ea un rest de forță și se așeză în capul oaselor. Ca un prusac, răcni ordine către brațele și mâinile ei, aidoma unui sergent la instrucție în fața propriului corp: ia-ți hainele. Îmbracă-le. Pornește.

Continuând să lupte cu nevoile revoltate al trupului, se îmbrăcă în blugi și o cămașă sport. Găsi timp să-și aranjeze părul și să se

machieze puțin. Simțea nevoia să se simtă mai puțin marcată de evenimente decât era de fapt. Refuza să permită nemulțumirii s-o înfrângă. După câteva clipe, se privi în oglindă. Mă rog, își spuse, dacă nu arăți odihnită, măcar se vede că ești gata.

Se uită la micuțul ceas deșteptător cu cifre roșii afișate, ce se afla pe noptieră. O să ajung ceva mai devreme, gândi. Putem începe mai devreme.

Conducea încet, prin umbrele din ce în ce mai lungi, lăsând în urmă orășelul și manevrând prin circulația din suburbii spre locuința din Pennington. Își aduse aminte ce credea John Barren despre statul New Jersey. Întotdeauna iubise statul acesta, își aminti, pentru că nu exista niciun alt loc care să combine atâtea varietăți de viață: sărăcia abjectă din Newark, avuția incredibilă din Princeton, împuțitul Asbury Park, fermele din Flemington. Era un stat capabil de o extraordinară frumusețe, în unele regiuni, și de o excepțională urâțenie în altele. Privirea îi hoinărea în jur, fixând totuși drumul mărginit de copaci, tăiat între dealuri verzi, unduitoare. Asta, gândi ea, e partea frumoasă.

Părăsi autostrada și intră în Pennington. Spectacolul obișnuit al serilor din suburbii i se desfășura în fața ochilor: tați îmbrăcați în costum, venind acasă de la lucru, pușți jucându-se pe trotuare sau prin curți, mame pregătind cina. O cam enervă. Părea prea normal, prea ideal. Zări o pereche de adolescente chicotind la un colț de stradă, cu capetele apropiate într-o conspirație specifică adolescenței. Nu sunteți în siguranță! gândi brusc. Simți o stingere de inimă și răsuflarea îi deveni anevoioasă. Îi veni să se oprească și să strige către toți cei de față, fericiți: Habar n-aveți! Nu înțelegeți nimic! Niciunul dintre voi nu e în siguranță!

Respiră rar și întoarse mașina pe strada lui Martin Jeffers. Opri vizavi de casa lui, fără să arunce o privire în jur. Nu mai voia să vadă imagini ale fericirii dezlănțuite. Fără Norman Rockwell, își spuse. Înapoi la Salvador Dali.

Coborî din mașină și încremeni.

Pielea i se făcu ca de găină.

Ceva nu e în ordine, gândi. Ceva e greșit, nelalocul lui. O cuprinse, brusc, amețeala.

E aici!

Privi înnebunită în jur, dar nu văzu nimic neobișnuit. Își spuse că era paranoică la culme, dar continuă să scruteze ferestrele caselor de pe stradă, încercând să descopere o pereche de ochi care-o priveau arzând.

Nu văzu nimic.

Mișcându-se cât se poate de încet, își trecu poșeta în mâna dreaptă. Străduindu-se ca mișcarea să fie cât mai discretă cu putință, coborî mâna vârând-o sub clapa din piele maro. Pistolul de nouă milimetri

aproape că umplea poșeta. Îl apucă de mâner.

O clipă fu cuprinsă de panică: E cu butoi?

Nu-și putea aduce aminte. Deblocă siguranța și-și spuse că trebuie să presupună că nu era niciun glonț pe țeavă. Mai întâi ține, își zise. Ești nebună, totul e în regulă, dar încarcă-l oricum. Nu slăbi strânsoarea și-și strecură mâna stângă deasupra pistolului, încărcându-l, gata de tragere. Simțea cum firele scurte de păr de pe brațele ei se ridicaseră ca niște țepi, gândi că era ca un câine care simte de pretutindeni mirosuri neobișnuite și se zburlește fără să înțeleagă cu adevărat care era primejdia, dar acceptând ce-i dicta instinctul vechi de secole.

Privi spre locuința lui Martin Jeffers. Simți cum i se usucă gura.

Unde-i e mașina? urlă creierul ei.

Făcu un pas într-o parte, apoi încă unul, cercetând aleea scurtă. Nici urmă de mașină. O luă în susul străzii, ca să vadă mai bine.

Nicio mașină.

Probabil că s-a dus la magazin, își spuse. Asta trebuie să fie.

Dar fiecare nerv din corpul ei îi spunea că greșește liniștindu-se astfel. Se asigură că, la nevoie, poate scoate cu ușurință pistolul din poșetă.

Merse până la ușa din față și păși înăuntru.

Ce văzu făcu ca inima să-i bată cu putere..

Corespondența lui Martin Jeffers zăcea pe jos în fața ușii de la apartamentul său, neridicată.

Nu, spuse. Nu!

Păși spre ușă și scoase pistolul din poșetă. Bătu puternic cu mâna liberă în cadrul de lemn.

Niciun răspuns.

Așteptă, apoi bătu din nou.

Tot nimic.

Nu făcu niciun efort să ascundă arma când ieși din clădire și dădu colțul. Se uită la ferestre, oprindu-se lângă cea prin care pătrunsese înăuntru cândva, acum i se părea că foarte de demult.

Nu văzu nicio mișcare. Nicio lumină nu se aprinse.

Se întoarse la ușa din față și lovi din nou cu putere în ea.

Tăcerea o întâmpină iar.

Se dădu înapoi, privind fix ușa zăvorâtă. I se păru că reprezintă un simbol. Sunt încuiată afară. Ar fi trebuit să știu, am știut, dar am refuzat să recunosc că-i așa, că mă va încuia afară. Sunt frați, gândi. Se lăsă apoi moale să cadă pe treptele ce duceau la etaj.

A plecat, își spuse ca pe un lucru de la sine înțeles.

Știe și a plecat.

Simți, pentru o clipă, o furie nemăsurată, care dispăru la fel de repede cum venise. Rămase locului, șezând pe scări, și tot ce simțea

era ca un nor uriaș, cenușiu, un nor de înfrângere care înghițea tot și din care ploua cu disperare peste inima ei.

Un tractor trailer se răsturnase pe Drumul 95, nu departe de Mystic, Connecticut, blocând circulația cale de vreo zece kilometri. Martin Jeffers se foia nerăbdător pe scaun, cu chipul scăldat de luminile albastre și galbene ale unui echipaj de depanare și ale mașinilor poliției. Tot la câteva secunde, stopurile roșii ale mașinii din fața lui se aprindeau și trebuia să frâneze, brusc, și el. Ura blocajul acela; se strecura în vârtejul nebunesc de amintiri care apăreau din colțurile cele mai ascunse ale minții, încerca să se gândească la clipele plăcute pe care le trăiseră împreună, momente care creează legăturile dintre frați: o noapte petrecută în cort, construirea unei case într-un copac, o conversație des întreruptă, jenantă, despre fete, care se transformase într-o discuție despre masturbare. Amintirea asta îl făcu să zâmbească. Doug nu recunoștea niciodată că ar fi făcut ceva, dar era întotdeauna plin de sfaturi, ca un practicant activ, indiferent despre ce era vorba. Își aminti de-o zi, să fi avut șase sau șapte ani, în care fusese atacat de câțiva băieți din vecini, înarmați până-n dinți cu bulgări de zăpadă. Nu fusese în stare să scape prin fugă de proiectilele celorlalți. Era o luptă nevinovată, care nu se datora nici dorinței de competiție, nici animozității, ci acelor câțiva centimetri de zăpadă proaspătă ce continua să cadă și faptului că orele fuseseră anulate în ziua aceea. Doug îl ascultase povestind despre ambuscadă și atac, după care se îmbrobodise cu grijă, cu fular și palton, își luase galoșii și ieșise primul pe ușa din spate. Fratele lui îl condusese în jurul casei, apoi până pe strada vecină și, în cele din urmă, ultimii cincizeci de metri târându-se pe burtă, până în spatele unui gard viu. Asaltul lui semănase cu al unui comando și fusese încununat de un minunat succes. Doi bulgări de zăpadă explodaseră pe fețele a doi dintre cei care-l chinuiseră, mai înainte ca aceștia să aibă vreo idee de unde veneau grenadele.

Încă de pe atunci, gândi deodată Martin Jeffers, Doug știa cum să-și hăituiască prada.

Privi înainte și văzu un șir de lumini portocalii aprinzându-se pe drum. Un polițist cu o lanternă cu lumină galbenă le făcea semne disperate mașinilor să treacă. Oamenii însă tot încetineau, ca să arunce o privire epavei.

Întotdeauna ne fascinează dezastrele, Martin Jeffers știa acest lucru.

Ne lungim gâturile ca să vedem coșmarul. Încetinim ca să cercetăm nenorocirea.

Brusc își dori să se afle deasupra oricărei curiozități, dar își dădu seama că nu era așa. Și el încetini când trecu pe acolo, zărind pe drum

o ultimă siluetă, învelită în giulgiul morții.

Pe vremuri, își spuse, un călător care ar fi văzut un semn atât de rău ar fi făcut cale întoarsă, recunoscător că cerul îi dăduse astfel de știre ce tragedie îl putea aștepta. Numai că eu sunt un om modern. Nu sunt superstițios.

Merse mai departe. Aruncă o privire asupra ceasului și-și dădu seama că va pierde ultimul feribot de la Woods Hole. Fir-ar să fie, își spuse. Va trebui să-l prind pe primul de dimineață. Spera că încă mai există cel de la șase dimineața. Își aminti că, la doi pași de doc, era un motel bun. O clipă se jucă cu ideea ca, după ce va lua o cameră, s-o sune pe Mercedes; nu ca să-i spună unde se află, ci ca să se scuze și să încerce să-i explice că făcea ce trebuia să facă, ce-i dicta sângele lui de frate. Voia ca ea să-l ierte. Voia ca Mercedes să se ierte pe ea însăși. Se va condamna că m-a lăsat singur, chiar și numai pentru câteva minute. Va trebui să-și dea seama că au fost zeci de ocazii în care aș fi putut s-o părăsesc. Știa că era genul de raționament care o va înfuria. Ei bine, își spuse, te-ai înșelat în legătură cu New Hampshire. Poate că te înșeli și în legătură cu Finger Point. Capul mizează pe încrederea inimii.

— Poate că nu e acolo, spuse Martin Jeffers cu voce tare. Poate c-o să mă fac de râs, ciocănind la ușa unei familii în vacanță, care va crede că sunt nebun și asta va fi tot.

Inspectorul Barren îi dispăru din minte, locul fiind luat de fratele lui. Simți un tumult de sentimente: voia în egală măsură să dea ochii cu fratele lui și în același timp spera ca acesta să nu fie acolo.

Noaptea se înstăpânise și se simți mai singur decât se simțise vreodată din seara aceea din New Hampshire, cu mai bine de trei decenii în urmă.

Inspectorul Mercedes Barren rămase încremenită pe treptele holului din fața apartamentului lui Martin Jeffers, lăsând întunericul s-o învăluie.

O năpădiseră amintirile: despre soțul ei, despre nepoata ei. Imaginea Susanei îi umplu mintea, dar nu era Susan cea pe care o văzuse strangulată, maltratată și aruncată sub câteva ferigi, în parc, ci Susan care venea la cină și punea muzica tare și dansa prin casa inspectorului Barren, plină de sunete, stăpânindu-și cu greu vitalitatea. Imaginea păli apoi și Mercedes o văzu pe fetița îmbrăcată în trandafiriu și funde, alergând s-o întâmpine, făcând-o să se simtă, chiar și dacă numai pentru o clipă, întreagă, iubită. Se gândi la John Barren, răsucindu-se în mijlocul nopții și cerându-i dragostea și la senzația prietenească, familiară pe care o avea când îl primea în corpul ei. Dac-aș fi știut, se gândi. Dacă cineva mi-ar fi spus: Fă așa ca fiecare moment să fie ceva special, căci nu aveți prea mult timp.

Se văzu copil, agățându-se de mâna tatălui ei.

Se uită la ușa de culoare închisă a apartamentului lui Martin Jeffers. Ei bine, își spuse, folosește puțin din logica tatălui tău. Singurul lucru pe care ți l-a lăsat moștenire. Te-a mai ajutat și altădată. Ce-ar face el?

Examinează faptele. Cercetează fiecare element.

Foarte bine, își spuse. Să privim lucrurile așa cum sunt.

Ne întâlnim aici, spusese.

O minciună.

Se gândi ce minciună minunată fusese. Simplă, oarecare, mai ales amănuntul cu sandvișurile. Folosise împotriva ei familiaritatea ultimelor zile.

Dar când începuse minciuna?

Revăzu ultima lor întâlnire, în biroul lui. Nu arătase prin nimic că s-ar fi schimbat ceva. Numai că, evident, ceva se schimbase. Nu primise niciun telefon. Nici scrisori. Era clar că nu se întorsese acasă și abia după aceea se hotărâse să plece. Hotărârea fusese cu siguranță luată în biroul lui. Revăzu din nou, în gând, cele petrecute. Nu, gândi iute, nu era nimic care să vină de la Douglas Jeffers.

Trebuie să fi fost, deci, ceva de care își adusese aminte.

Stătu în întuneric și se gândi intens.

Fusese la ședințe individuale și, pe urmă, la afurisitul ăla de grup de perverși. Se întorsese apoi în biroul lui și pe urmă începuse să mintă, după care dispăruse. Își îndreptă spinarea și pe urmă se ridică. Începu să măsoare holul în lung și-n lat, concentrându-se din răsputeri. Oboseala se topi în furia cu care-i lucra mintea. Simți cum adrenalina i se pompează în vine. Te ocupi din nou de caz, gândi. Acționează ca un detectiv ce ești. Acum urmărești două piste.

— Foarte bine, spuse cu voce tare. Începe la spital. Începe cu pacienții pe care i-a văzut. Ia lista de la secretară. Dacă nu vrea să ți-o dea, fur-o.

Spațiul îngust făcu ca ultimele cuvinte să reverbereze.

Respiră adânc. Îi văzu din nou pe nepoata ei, pe soțul ei, pe tatăl ei. Zâmbi și goni aceste imagini din minte. Muncește, gândi. Le înlocui cu portretele gemene ale lui Martin și Douglas Jeffers.

Sosesc, își spuse. Tot te mai urmăresc.

Lumina palidă a zorilor plutea deasupra prorei și Martin Jeffers simți cum îl înconjoară răcoarea aerului dimineții. Strânse mai bine reverele halatului de laborator și lăsă briza să-l mângâie. Vedea kilometri de ocean cenușiu-verzui, rostogolindu-se și sclipind în primele raze de lumină. Se întoarse cu spatele la vânt și se uită la insula ce se ivea în depărtare. Putea vedea coasta tivită de case curățele de vară și, puțin mai departe, lucirea albă a localității

Vineyard Haven, unde feribotul va trage la mal. Lumina soarelui dezvălui un șir de vreo șase tancuri de combustibil, lângă docuri. În port, zeci de ambarcațiuni cu pânze se legănau prinse în odgoane. Se gândi la plescăitul pe care valurile mici îl făceau când loveau carena unei ambarcațiuni.

Feribotul se deplasa repede pe mareea dimineții. Când se apropie de fâșia de pământ, scoase un singur sunet răgușit. Martin Jeffers văzu cum câțiva dintre pasageri tresar speriați.

Feribotul se opri cu o zdruncinătură, uriașele lui motoare diesel împingând prora în doc. Urmă o scurtă pauză, până când pasarelele fură lăsate și oamenii începură să coboare. Martin Jeffers se pierdu în mulțimea matinală. Șirul de mașini care așteptau deja să se urce pe feribot se întindea de-a lungul străzii, îi aduse aminte lui Martin cât de aproape era sfârșitul verii; încoace, feribotul fusese aproape gol. La întoarcerea pe continent, va fi plin ochi.

Privi scurt în jur, când coborî de pe feribot și traversă zona de îmbarcare, trecând pe lângă ghișeul de bilete. E neschimbat, gândi, dar altfel. Mai multe clădiri. Prăvălii noi. Un parcaj nou. Și cu toate astea totul e neschimbat.

Credeam că nu mă voi mai întoarce niciodată aici.

Începu să numere anii, pe urmă se opri. Știa că și casa va fi tot acolo, exact așa cum o lăsase, lângă helește u, dincoace de ocean. Privirea lui cercetă mulțimea de oameni și mașini. Tot izolată și sălbatică va fi, își spuse. Sigur a rămas neschimbată.

Concluzia asta nu se baza pe vreun fapt anume, era mai degrabă sentimentul copleșitor al unui loc bine cunoscut.

Era, gândi, locul îngrozitor cel mai bine ales.

Își aminti ce spuseseră băieții rătăciți. Și venise în locul în care ei îi spuseseră să caute.

Să caute o moarte.

Ei bine, își spuse, iată-mă!

Acesta este locul în care ar trebui să ne aflăm amândoi.

Traversă în grabă strada, spre biroul de închiriat mașini, alungind din minte tot, cu excepția fricii de nestăpânit că se va dovedi că avea dreptate.

Funcționarul mânca o brioșă și sorbea din cafea.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Martin Jeffers. Am făcut o rezervare seara trecută, la colegul dumneavoastră.

— Îhî. Am găsit notița azi-dimineață. Cu feribotul din zori, așa-i? Ziceați că vreți o mașină pentru două zile, corect? O mică vacanță?

— O mică treabă. S-ar putea să termin repede. S-ar putea să dureze ceva mai mult.

— Oricum, vrem mașina înapoi vineri. Sfârșitul de săptămână e

lung, din cauza Zilei Muncii. Toate sunt angajate. Absolut toate.

— Nicio problemă, minți Jeffers.

— Aveți o adresă pe insulă, ca s-o trec pe formular?

Șovăi:

— Da. Chilmark. În Quansoo. Îmi pare rău, dar nu are telefon.

— Dar acolo plaja e cea mai bună.

— Aveți dreptate.

— Eu, desigur, spuse funcționarul în timp ce completa formularul, nu prea merg acolo. Nu sunt un înotător grozav și valurile, curenții submarini și tot restul mă sperie în draci. Dar cei care fac surf adoră locul ăla. Dumneavoastră nu faceți surf, nu-i așa?

— Nu.

— Bine. Puștii ăia închiriază mașini, merg cu ele pe plajă și se împotmolesc, distrug transmisia și așa mai departe.

Omul apucă un set de chei ce atârnau pe perete, în spatele lui.

— Aveți nevoie de o hartă? întrebă.

— Nu, dacă lucrurile nu s-au schimbat prea mult în ultimii doi ani.

— Lucrurile se schimbă mereu. Asta-i viața. Dar nu și drumurile, dacă la asta vă referiți. Funcționarul îi întinse un formular, ca să-l semneze. Asta-i tot. E Chevroletul alb din fața ușii. Să-l aduceți înapoi cu rezervorul plin, în regulă? Înainte de vineri.

— Ne vedem înainte de vineri.

Martin Jeffers porni mașina și-și croi drum prin circulația dimineții care începea să se anime. Își dădu seama că nu avea niciun plan, doar să dea buzna peste cei care se aflau acolo. Ce-ai să spui? se întrebă. Ce ai de gând să le spui? Scuzați-mă, domnule sau doamnă, dar n-ați văzut cumva un bărbat care să semene cu subsemnatul și care face vărsare de sânge prin zonă?

Ce altceva poți să spui, dacă nu adevărul?

Își dădu seama că așa ceva era imposibil. Adevărul acesta era prea rupt de realitate pentru a fi acceptat la ora opt, într-o dimineață de vară târzie, la un mic dejun relaxant înainte de plajă.

Așa că spune-le doar că a dispărut și că încerci să-l găsești. Spune-le că și-a luat câmpii, rătăcind între polii memoriei, rupt de viață, ca mătușa nebună pe care o are fiecare dintre noi și care, într-o zi, a plecat pur și simplu și a luat un tren spre Saint Louis. Spune-le că nu prezintă niciun pericol. Spune-le că ești îngrijorat. Spune-le ce-ți trece prin minte.

Orice ar fi încercat să născocească părea, oricum, nefiresc.

Spune-le doar că îți cauți fratele că, pe vremuri, ați locuit în casa asta și că te-ai gândit că s-ar putea să fie acolo.

Spune-le ce vor să audă.

Asta, trebui să recunoască, va fi imposibil.

Dar își dădu seama că jena era de departe lucrul cel mai puțin grav

care putea să i se întâmple.

Conduse prin dimineața ce se înstăpânea, țâșnind printre umbrele pe care copacii verzi le aruncau cu atâta nepăsare de-a curmezișul drumului. Conducea fără să se gândească, lăsând amintirile să-l copleșească și să dirijeze mașina. Distanțele păreau, într-un mod ciudat, diferite, la început mai mari, apoi mai mici. Văzu casele pe care și le aducea aminte și clădiri noi de care nu știa. Îi făcu o plăcere stranie să vadă că magazinul universal din orășelul West Tisbury nu se schimbase. Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre intersecție.

Merse mai departe pe drumul trecutului său. Pe aici ajungi la spital, gândi. Dar n-a trebuit să ne grăbim, căci nu mai era nicio speranță.

Văzu marea groapă de nisip care marca intrarea pe drumul din dreapta și încetini. Era mirat că-l găsise și la fel de mirat că arăta la fel ca pe vremuri. Șovăi doar o clipă, înainte de a o lua pe drum. Suprafața neregulată a drumului nepavat lovea fundul mașinii închiriate și auzi cum e zgâriată vopseaua pe aripi, acolo unde tufișurile se aplecau spre drum. Își aminti de ce nu fusese niciodată modernizat: cei care locuiau aici voiau ca nimeni să nu aibă chef să vină în plimbare. Intră într-o groapă și auzi cum fundul mașinii lovește violent piatra și pământul. Au reușit de minune, își spuse.

Parcursese câțiva kilometri când ajunse la copacii cu săgețile colorate desenate pe ei. Nu se osteni să verifice; chiar și după atâția ani, știa pe unde s-o apuce. Când o luă pe sub copacii cu crengi joase, simți cum sângele îi curge mai repede prin vine.

N-am crezut niciodată că mă voi întoarce, își spuse pentru a mia oară.

Ieși dintre copaci și văzu helești, dincolo de marginea drumului. Departe putea zări, vag, strălucirea soarelui oglindindu-se în ocean. Vreo șase pânze triunghiulare, viu colorate, ale unor ambarcațiuni mici, își croiau deja drum peste helești, spre plajă. Își concentră privirea asupra unei ferme aflate la câteva sute de metri, de cealaltă parte a apei. Bătrânul Johnson, gândi, zâmbind. Ticălosul bătrân. Mă întreb dacă tot mai trage în puștii care vin cu mașina pe dunele de nisip? Opri și coborî geamul. De departe se puteau auzi valurile și se miră că un sunet atât de neîntrerupt și de violent putea fi, în același timp, atât de liniștitor.

Privi în josul drumului și zări casa.

Cel mai bun dintre locurile îngrozitoare.

Închise ochii și încercă să se gândească la ce va spune și-și dădu seama că va trebui, pur și simplu, să se bazeze pe ce cuvinte îi vor veni pe limbă. Important e, gândi, să par sincer și prietenos, neamenințător. Du-te până la ușă, își spuse, și ai să vezi pe urmă ce-o să se întâmple.

Mai conduse vreo trei sute de metri și trase mașina pe o mică alee.

Coborî și privi casa. Observă că avea câteva bucăți de șindrilă cenușie noi, cum tot noi păreau și unele dintre ferestre. Era un proiect de tip vechi, cu un singur etaj, așa cum se construiau la Cape, cu ușa de intrare dând în spate, spre drum și cu spatele casei spre helești și ocean.

Vârful Degetului, gândi. Limba de pământ ajunge până la helești, arătând spre ocean. Nu era un nume prea inspirat pentru o casă, dar era cât se poate de nimerit. Privi la iarba de mare ce se ondula în briză, dincolo de apă, pe proprietatea lui Johnson, și-și aminti cum alerga prin iarbă, firele ei tăindu-l, fără să-i pese de durerea ascuțită, încercând să se țină după fratele lui. Închise ochii și simți soarele pălindu-l în cap și pe umeri. O clipă, avu impresia că-și pierduse complet mințile, apoi îl cuprinse groaza. Îi venea să se urce înapoi în mașină și să plece de acolo. Nu e aici, gândi. E în altă parte, pierdut în America, făcând lucruri cumplite. A plecat pentru totdeauna. Întoarce-te și pleacă și nu te mai gândi niciodată la el.

Știa că nu era cu putință și deschise ochii.

Ai ajuns până aici fără să privești înapoi. Poți să te faci de râs până la capăt.

Se duse până la ușa din față și ciocăni tare.

Îmi pare rău, își spuse. Sper că nu scol pe cineva din somn. Auzi pași înăuntru și ușa se deschise.

Era o tânără drăguță, cam de vreo douăzeci de ani, bănui Jeffers, cu păr blond, scos în evidență de salopeta neagră de mecanic.

— Scuzați-mă, începu Martin Jeffers. Se gândi că era îmbrăcată cam ciudat pentru o dimineață de vară, dar nu avu timp să insiste asupra acestui gând. Știu că e devreme și-mi pare teribil de rău că vă deranjez, dar…

În clipa aceea se opri.

Fata îl privea cu ochii larg deschiși, ca și cum aspectul lui ar fi șocat-o. Îi văzu privirea cuprinzând fiecare detaliu al trăsăturilor chipului său.

— Scuzați-mă… începu din nou.

— Pentru ce? se auzi din spatele lui vocea cumplită, batjocoritoare, dar atât de bine cunoscută.

Cei din grupul băieților rătăciți intrară încet, pe rând, în camera de zi luminată de soare și se așezară pe locurile lor obișnuite. O făcură din obișnuință și din cauza programului spitalului, care le spunea că la ora aceea trebuiau să se afle în camera respectivă, pentru terapia de grup. Nu se recomandau abateri de la rutina de zi cu zi. Așa că se duseră în cameră, deși știau că rutina fusese deja spulberată. Numai că erau, cu toții, suficient de obișnuiți cu birocrația pentru a înțelege că, și în cazul în care nu va fi nicio terapie, cu siguranță li se va cere să se

afle acolo, de vreme ce nu li s-a spus, explicit, contrariul. Știau că Martin Jeffers nu va fi de față, pentru că le-o spusese chiar el. Știau că ședința lor va consta din simpla lor prezență, în timp ce un alt medic, nedumerit de această plecare precipitată, îi va ține locul. Mai știau și că nu-i vor spune noului doctor absolut nimic.

Așteptau fumând, vorbind încet între ei, destul de curioși să vadă ce se va întâmplă.

Fură șocați cu toții când inspectorul Mercedes Barren intră pe ușă.

În liniștea care-i însoți intrarea, inspectorul Barren privi în jur cu ochi de gheață. Aceștia, gândi ea, sunt prin definiție dușmanii mei. Simțea cum o ia cu frig.

În cameră nu se auzea niciun sunet.

Mercedes așteptă o clipă, apoi păși în fața grupului. Le simțea privirile ațintite asupra ei. Bineînțeles că nu știau cine era, dar simți că o urăsc profund, de cum o văzură.

Cum îi ura și ea pe ei.

Se întoarse cu fața spre grup.

Încet, cu mișcări exagerat de lente, vârî mâna în geantă și scoase legitimația aurită. O ridică în sus, ca s-o poată vedea bine cu toții. Lumina soarelui se reflecta în ea, făcând-o să strălucească în mâna ei.

— Mă numesc Mercedes Barren, spuse ea cu tărie în glas. Inspector. Departamentul de Poliție al orașului Miami.

Făcu o pauză.

— Dacă m-aș fi ocupat eu de cazurile voastre, acum v-ați fi aflat la pușcărie.

O spuse ca pe o informație oarecare.

Camera rămase cufundată în liniște. Nu se îndoia că cei de față îi sorbeau cuvintele. Acum, gândi, e cazul să le arunci momeala.

— Conducătorul vostru de grup este doctorul Martin Jeffers. A plecat, brusc, ieri după-masă din spital, la scurt timp după întâlnirea cu voi…

Făcu o pauză.

— Unde e acum?

În încăpere explodă un adevărat cor de vociferări; oamenii își apropiaseră capetele, vorbind toți deodată.

Mercedes ridică o mână și cele douăsprezece perechi de ochi se ațintiră din nou asupra ei.

— Unde s-a dus?

Urmă un nou val de discuții ce se preschimbă repede într-o tăcere belicoasă. În cele din urmă, unul dintre bărbați, solid, cu urme de vărsat pe față și oricând gata să rânjească batjocoritor, spuse:

— Ia mai duceți-vă dracului, doamnă.

— Cum te cheamă?

— Miller.

— Te așteaptă ceva pușcărie, Miller, după ce vacanța asta va lua sfârșit? Poate vrei s-o faci în condiții de maximă securitate.

— Nu mă deranjează, răspunse Miller.

— Sper.

Liniștea se înscăună din nou, până când un bărbat cam scund și rotofei ridică mâna. Mercedes dădu din cap în direcția lui și bărbatul vorbi cu un glas sarcastic, pițigăiat:

— Inspectore, de ce ne-am obosi să te ajutăm?

— Cum te cheamă?

— Steele, răspunse. Dar prietenii îmi spun Petey.

— Dacă ai vreunul, zise altă voce. Mercedes nu văzu cine vorbise și trebui să facă un efort ca să nu zâmbească. În cameră răsunară câteva râsete.

— În ordine, Steele. O să-ți spun de ce trebuie să mă ajutați. Pentru că sunteți, toți, niște criminali. Și cine naiba crezi tu că ajută poliția? Așa merg lucrurile, pricepi? Băieții răi știu unde sunt ceilalți băieți răi.

— Vrei să spui că doctorul e un băiat rău? întrebă Bryant.

— Nu. Nu asta voiam să spun. Dar a pornit să caute pe cineva rău de tot.

— Pe cine? întrebară Senderling și Knight într-un glas.

Mercedes șovăi. La urma urmei, de ce nu?

— Dacă mă ajutați cu toții, vă spun. Vreau însă ca, mai întâi, să cădem la învoială.

Privi în jurul încăperii. Îi văzu cum își apropie capetele.

— De acord, spuseră Knight și Senderling. Te ajutăm. N-avem ce pierde, râseră ei.

— Poate d-d-d-doar încrederea d-d-d-doctorului, se bâlbâi Wasserman.

Chestia asta le luă piuitul.

— Și noi cu ce ne alegem? întrebă Miller.

— Cu nimic concret. Doar că aflați ceva. Informația are întotdeauna valoare.

Miller scoase un fornăit.

— Ești la fel ca toți copoii, chiar dacă nu ai echipamentul reglementar. Vrei să capeți ceva fără să dai nimic în schimb.

Mercedes nu răspunse.

— Ascultă, spuse Parker, dacă te ajutăm puțin, ne poți promite că doctorul n-o să pățească nimic rău? Legal, vreau să spun, nu doar fizic.

— Nu doctorul Jeffers este obiectul anchetei mele, răspunse inspectorul Barren. Dar cunoaște persoana pe care o caut. Vreau să-l împiedic să se bage într-un bucluc și mai mare. Ce părere aveți?

— N-am pic de încredere în copoi, spuse Miller.

— Mă rog, doctorul e în primejdie? întrebă Bryant.

Poate că e, poate că nu e. Nu știa. Așa că minți.

— Da. Fără doar și poate. Numai că el nu știe.

Chestia asta îi făcu să murmure din nou.

— Îți spun eu cum facem, zise Knight. Tu ne spui care e tocmeala, cine e răufăcătorul, și pe urmă vedem noi dacă te putem ajuta.

Mercedes dădu din umeri. Știa că dacă voia să capete vreo informație de la grup, trebuia să continue conversația. Dacă ajungea într-un punct mort, nu mai scotea nimic de la ei.

Trase adânc aer în piept și răspunse:

— Fratele lui.

Urmă o clipă de tăcere, după care Steele începu să scoată chiote și să bată din palme. Sări de pe scaun și dansă în jurul camerei.

— Am știut eu, am știut eu. Plătiți-mi, plătiți-mi! Tu, Bryant, două pachete de țigări. Tu, Miller, trei pachete. Toți nenorociții ăștia de proști care au pariat împotriva mea! V-am spus eu că e o rudă! Era musai să fie așa! Plătiți-mi! Plătiți-mi!

Mercedes îi auzi mormăind nemulțumiți.

— Așa că, întrebă ea, unde s-a dus?

— N-n-n-nu n-n-n-ne-a spus, răspunse Wasserman.

— N-a zis nimic precis, interveni Weingarten. Doar că tipul ăla, n-a zis cine, e mai rău decât noi. Zicea că tipul face o călătorie printre amintiri. Nu cred c-am spus prea multe care să-l ajute.

— Așa e, numai că dintr-odată a sărit în sus și a întins-o, interveni Parker.

— Oricum, mării Miller, habar n-avea ce voia de fapt. Nu știa ce fel de amintire caută. A trebuit să-l ajutăm noi. I-am spus să caute amintirea cea mai neplăcută, căci aia e cea mai plăcută pentru cei de teapa noastră.

— Ce i-ați spus exact? Mercedes se aplecă în față.

— Cine naiba mai știe? Am zis o groază de lucruri.

— Da, dar ceva din toate astea l-a făcut să se gândească la un lucru anume.

Oamenii începură din nou să vorbească între ei.

— Am spus o groază de lucruri, insistă Miller.

— Haideți, fir-ar să fie! Ce i-ați spus?

— Voia să știe cum anume s-a întâmplat de ne-am simțit liberi, liberi să facem ce facem, pricepeți?

— Ce?

— Ne-a întrebat ce anume ne-a pornit. Înțelegeți? Ce ne-a făcut să trecem la fapte.

Trase adânc aer în piept și totul i se păru cât se poate de limpede. Jeffers le ceruse cheia. Și ei i-o dăduseră.

— Ce i-ați spus? Ce anume?

Bărbații din cameră o priveau lacomi. Putea simți puterea urii împotriva ei, nu doar ca polițist, ci și ca femeie. Le înfruntă privirea cu toată forța de care era în stare.

Liniștea era ca uleiul, se întinsese peste tot și toate.

Îi venea să țipe.

Spuneți-mi, strigă în gând. Spuneți-mi!

— Știu, se auzi o voce de bas din fundul camerei. Era vocea lui Pope, Mercedes se aplecă în față și-i întâlni privirea. Omul ăsta, gândi, e cu-adevărat înspăimântător. Pentru o clipă avu o viziune înfricoșătoare: cum o apucă, îi sfâșie hainele. Se întrebă pentru câte femei coșmarul acesta fusese realitate.

— Știu ce-am spus. Și ce l-a făcut să-și aducă aminte de ceva.

— Ce?

Pope șovăi. Apoi ridică din umeri.

— Vedea-v-aș morți pe toți, spuse încet.

Se uită la inspectorul Barren.

— I-am spus să se gândească la o moarte sau la o plecare, întotdeauna începe cu o moarte sau cu o plecare. Uneori, moartea și plecarea sunt totuna.

Mercedes se lăsă pe spate, pe scaun. O plecare, gândi. Am fost acolo. New Hampshire.

— Asta i-ai spus? întrebă. Ascunse nuanța de înfrângere din glas.

— Asta i-am spus. Iar el s-a ridicat și a spălat putina.

— Îmi p-p-p-pare r-r- rău, inspectore…

Mercedes se uită la bărbații din fața ei. Se întreba câte morți erau răspândite prin cameră. Câte vieți distruse. Se cutremură în sinea ei.

O moarte. O viață distrusă, gândi apoi.

Gândul luă încet formă, aidoma unui ciclon la mare depărtare, dar care câștiga în putere și intensitate cu fiecare secundă ce trecea. Simți că-i era cald, ca și cum temperatura din încăpere ar fi crescut brusc și se gândi la ceva ce-i spusese Martin Jeffers în treacăt, cu câteva zile în urmă: nenorocitul nici nu ne-a dat un nume. Și a murit într-un accident.

Își duse mâna la frunte, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu are febră. Privi la ochii strălucitori ai bărbaților din jurul ei. Se ridică, fără să știe că-l imita pe Martin Jeffers.

— Vă mulțumesc, le spuse. M-ați ajutat foarte mult.

Știu, gândi. Știu.

Poate, poate, poate. Măcar am de unde să încep.

Își aminti de ziarul vechi din cutia de sub patul lui Martin Jeffers. Du-te! Vocea din rărunchi striga: du-te! De acolo o să afli încotro a pornit. Doar pentru o clipă se dojeni că, prima oară când intrase în locuința lui Martin Jeffers, nu băgase de seamă ce bătea la ochi. De data asta, gândi, știi exact ce anume cauți. Du-te! Du-te! Du-te!

Se întoarse brusc cu spatele și-i lăsă pe bărbați bombănind în urma ei.

Când ieși în grabă din spital, tocurile pantofilor ei scoteau un sunet staccato, ca de mitralieră.

PAISPREZECE

Țara nimănui

19

Holt Overholser, în vârstă de șaizeci și trei de ani, șeful forțelor de poliție din West Tisbury și singurul membru al acestora în tot timpul anului, muta hârtiile de pe birou dintr-un loc în altul, plângându-se, în sinea lui, de afluxul de vilegiaturiști care-i plăteau, de fapt, salariul, dar care nu respectau limita de viteză vizibil afișată și încercau mereu să-și arunce gunoiul la groapa de gunoi a orașului în zilele în care era, oficial, închisă. Cea mai mare parte a după-amiezii o petrecuse cu detectorul radar, amendând șoferii. Consiliul orășenesc pusese un semn cu LIMITA DE VITEZĂ 25 la un kilometru de centrul orașului, știind că nimeni nu va reduce într-atât viteza până nu va trece măcar de biserica presbiteriană. Acolo parca Holt, oprind cam o mașină din două și dând șoferului o amendă de douăzeci și cinci de dolari pentru exces de viteză; chitanțele le avea gata completate.

Chestia asta devenise o sursă majoră de venit pentru oraș; consiliul orășenesc era mulțumit și Holt, la rândul lui, era și el mulțumit. Anul trecut strânseseră destui bani ca să-i poată cumpăra un Ford Bronco nou cu tracțiune pe patru roți, echipat special pentru poliție. Anul acesta, gândea, îi vor lua tipul ăla nou de *walkie-talkie,* care se prinde la centură și al cărui microfon îl fixezi pe umăr, cum vezi în *Hill Street Blues.* Ăsta era serialul preferat al lui Holt și mare parte din pregătirea lui ca polițist o căpătase urmărindu-l cu sfințenie, ca și pe alte seriale, cum ar fi *Rețeaua.* De fiecare dată când anunța că-și termină comunicarea prin radio, spunea „Zece-patru”, în același mod morocănos pe care Broderick Crawford îl făcuse celebru. Se întrebă dacă în stagiunea viitoare va fi, la televiziune, vreun serial polițist bun. Se îndoia; părea că iar polițiștii nu mai erau la modă și, probabil, vor mai trece vreo doi ani până când televiziunea va încerca ceva nou. Nu considera *Miami Vice* un serial polițist.

Holt răsfoi chitanțierul cu amenzi, ca să se asigure că totul era lizibil, înainte de a-l trimite la biroul municipal. În patru ore grozave scrisese patruzeci și șapte de chitanțe. Doar cu trei mai puțin decât recordul personal, gândi cu regret. Dar Ziua Muncii se apropia cu repeziciune și era convins nu numai că-și va depăși recordul, ci că-l va spulbera.

Se întinse și privi pe fereastra biroului său micuț. Întunericul se insinuase în noaptea de vară târzie. Din zi nu mai rămăsese decât o sclipire roșie ce se stingea rapid spre apus. În direcția aceea, Holt nu fusese niciodată mai departe de casa surorii lui din Albany, de Ziua Recunoștinței, dar era un cititor pasionat, mai ales de romane și cărți de călătorie, și tânjea să călătorească. Îi plăcea să se imagineze ca pe un călător înapoi în timp, într-o eră de demult, în Vechiul Vest. Se

vedea ca pe păstrătorul păcii într-un orășel, dur dar simpatic, drept un om pe care nu era bine să-l superi, dar de partea căruia era de dorit să lupți.

Bineînțeles că în cei treizeci și trei de ani de când era polițist în Martha's Vineyard nu avusese parte de nicio luptă. În cel mai rău caz avusese de-a face cu câte un bețiv belicos.

Închise ochii și se lăsă pe spate în scaun. Pentru masa de seară știa că va avea mâncare de pește, gătită cu zarzavaturi din propria-i grădină. Holt se felicita că mănâncă bine, deși asta se datora, de fapt, devotamentului soției lui. Se lovi cu pumnul în piept: șaizeci și trei și încă în puteri, gândi. Membrii din Consiliu încercaseră să-l scoată la pensie cu trei ani în urmă, dar Holt trecuse examenul fizic înaintea a vreo șase tipi care aveau o treime din vârstă lui, lucru care-i convinsese pe cei din Consiliu să-l mai țină. Îi amuza și felul în care Holt îi ușura întotdeauna de o groază de bani pe puștii pe care-i angaja temporar, vara, ca ajutoare la poliție. Îi întrecea în putere cu mâna stângă; cu patruzeci de ani în urmă lucrase pe un vas de pescuit homari în larg, la Menemsha, și căratul lăzilor cu mâinile petrecute pe sub ele îi lăsase o forță considerabilă în partea de sus a corpului. Tânăr fiind, învățase și să joace pocher, lucru care-i rotunjea și el, frumușel, venitul. Puștii ăștia de la facultate cred întotdeauna că știu să joace, gândi. Învață.

Cercetă teancul de bilete și hotărî că pot să aștepte până a doua zi dimineață. Cea mai mare parte a lucrurilor putea aștepta, chiar și în plin sezon de vară. Căscă și ridică leneș de pe marginea biroului radioul poliției.

— Dispecer, sunt Unu Adam Unu, West Tisbury, la zece-treizeci și șase de sediul central. Te rog dă-mi linia urgentă, zece-patru.

— Bună, Holt, ce mai faci?

— Hm, bine, dispecer.

— A primit Sylvia rețeta pe care i-am trimis-o?

— Hm, dispecer, ăsta e un apel oficial.

Nu putea să sufere când Lizzie Barry era în schimbul de noapte pe rețeaua 911, pentru insulă. Era mai bătrână decât el și pe jumătate senilă. Nu respecta niciodată terminologia corectă.

— Unu Adam Unu, terminat, zece-patru.

— Noapte bună, dragă.

Puse microfonul la locul lui și începuse să-și adune lucrurile când o văzu pe femeie intrând pe ușă. Zâmbi.

— Tocmai mă pregăteam să închid, doamnă. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aș dori să mă îndrumați spre o adresă, spuse Mercedes Barren.

— Cu plăcere, răspunse Holt, măsurând-o din priviri. În ciuda blugilor și a cămășii sport, nu părea vilegiaturistă. Avea un aer de oraș

mare și Holt simțea că era vorba de afaceri. Probabil altă agentă imobiliară, își spuse.

— Caut un loc unde, acum douăzeci de ani, s-a petrecut un accident.

— Un accident? Holt se așeză și-i făcu semn spre scaunul din fața lui. Îi trezise curiozitatea.

— Cu vreo douăzeci de ani în urmă, un om de afaceri din New Jersey, care avea un magazin universal, s-a înecat în larg, la South Beach. Vreau să știu unde a avut loc accidentul.

— Păi, fir-ar să fie, South Beach are peste douăzeci de kilometri lungime și douăzeci de ani e tare mult. Va trebui să-mi dați ceva mai multe informații.

— Vă amintiți incidentul?

— Mă iertați, doamnă, dar avem unul sau două înecuri în fiecare vară. După un timp, toate încep să semene între ele. Oricum, de ele se ocupă Paza de Coastă. Eu nu fac decât să completez câteva hârtii.

— Am relatarea din ziar. Credeți că v-ar ajuta?

— N-are ce să strice.

Holt se aplecă în față, în timp ce Mercedes Barren pescui din geantă exemplarul vechi din *Vineyard Gazette*. Holt întrezări, o clipă, țeava pistolului și, fără să se mai gândească să-i dea vreun răspuns, izbucni:

— Doamnă, aveți o armă asupra dumneavoastră?

— Da, spuse ea. Duse mâna la geantă și scoase insigna. Ar fi trebuit să mă prezint. Sunt inspectorul Mercedes Barren, de la poliția din Miami.

Holt fu încântat.

— Pe aici nu prea avem parte de, hm, polițiști din marile orașe. Ați venit pentru un caz?

— Nu, nu, doar în vizită la niște prieteni.

— Ah, spuse el dezamăgit. Atunci de ce vă trebuie armă?

— Îmi pare rău, din obișnuință.

— Hm, hm. Poate ați vrea s-o lăsați la mine?

— Dacă nu vă deranjează, cum trebuie să plec devreme, ar fi mai bine s-o păstrez. N-ați putea să încălcați o dată regulamentul pentru un coleg de poliție?

Îi zâmbi și-i făcu un semn mic cu mâna, cum că poate să păstreze arma.

— Nu prea-mi place să știu că sunt arme pe insulă. Oricum nu duc la nimic bun.

— Același lucru e valabil și în orașele mari.

Împinse spre el ziarul. Holt parcurse iute pagina.

— Da, îmi amintesc, dar vag. Cred că era vorba de un tip pe care l-a prins curentul. N-a mai avut ce să facă. Se uită la Mercedes Barren. Pun pariu că la Miami Beach nu aveți curenți ca ăștia.

— Nu avem.

— Păi un curent se formează când mișcarea valurilor dislocă o parte din nisipul de pe fund, ca și cum ar deschide o gaură. Apa curge în ea și apoi trebuie să iasă, brusc. Explodează la vreo două sute de metri de țărm. Problema e că majoritatea oamenilor luptă ca nebunii când simt că-i trage curentul. Nu știu că tot ce trebuie să faci e să călărești pe coama valului. Sau, dacă vrei să faci ceva, să înoți paralel cu plaja. Un talaz ca ăsta nu e mai lat de douăzeci, treizeci de metri. Numai că oamenii își pierd capul. Luptă din răsputeri, îi lasă forțele și-au pățit-o! Eu trebuie să completez alte hârtii și băieții de la Paza de Coastă trebuie să caute un cadavru. La South Beach se întâmplă cam o dată, de două ori pe an.

— În ziar nu spune decât South Beach.

Holt citi în continuare.

— Spune că familia stătea în West Tisbury, dar nu spune unde.

— Știu. M-am gândit că, poate, țineți minte.

Holt scutură din cap. Se uită din nou la ziar.

— Spuneți-mi, ce legătură e între asta și vizita la prieteni?

Mercedes Barren râse.

— Ei bine, șefule, e o poveste lungă, dar am să mă străduiesc s-o spun cât mai pe scurt. Prietenii mei stau cu chirie într-o casă și au dat de ziarul ăsta vechi. Știau că vin în vizită la ei și s-au gândit că s-ar putea să mă intereseze, așa că l-au trimis la Miami, cu toate amănuntele despre cum să ajung la ei. Și, n-o să mă credeți, am pierdut hârtia cu adresa și cu numărul de telefon, dar mi-a rămas prostia asta de ziar. Așa că, acum, încerc să-i găsesc.

— Hm.

— Pariez că, vara, vin aici o mulțime de persoane scrântite.

— Hm, îhî.

— Mă rog, puneți-mă și pe mine la dosarul cu vilegiaturiști săriți de pe fix și ajutați-mă să găsesc adresa.

Holt zâmbi larg.

— Ar fi un dosar al naibii de gros, dac-aș ține unul.

Râseră amândoi.

Holt se uită iar la articol.

— Bănuiesc c-am putea telefona la câteva agenții de închiriere, să vedem dacă nu s-au ocupat ei de casa asta. Dar s-ar putea să ia ceva timp. În zilele noastre, pe insulă sunt o mulțime. Ați încercat să telefonați la *Gazette?*

— Da, dar plecaseră deja acasă.

Holt se gândi o clipă.

— Mi-a venit o idee, poate merită să încercam.

Luă microfonul și spuse:

— Dispecer, sunt Unu Adam Unu.

— Bună, Holt, zise Lizzie Barry. La ora asta ar trebui să fii acasă. Probabil că se răcește cina pe masă.

— Dispecer, e aici o femeie care-și caută prietenii. E o poveste lungă, dar stau acolo unde stătea un tip, pe nume Allen, în vara în care s-a înecat. Acum douăzeci de ani. Îți amintești de cazul ăsta? Terminat.

O clipă, din radio se auziră pârâituri.

— Sigur că-mi amintesc, Holt. Înota, seara. Era în vara cu canicula, dacă mai ții minte, când temperatura a ajuns la patruzeci de grade. Îmi amintesc pentru că, tot în ziua aia, a murit și bătrânul meu câine. De căldură. Era un câine bun, îți mai aduci aminte de el, Holt?

Holt nu-și mai aducea.

— Sigur, sigur. Un setter?

— Nu, un golden retriever.

— Ah! Holt aștepta ca vocea să continue, dar nu se întâmplă așa. Așadar, dispecer… Lizzie, îți aduci aminte unde locuia tipul? Terminat.

— Cred că da. Nu sunt sigură, dar am impresia că stătea la Tisbury Great Pond. La Finger Point. Dar s-ar putea să mă înșel.

— Mulțumesc, Lizzie. Zece-patru.

— Cu plăcere, Holt. Terminat.

Holt Overholser puse microfonul la loc.

— Ce ziceți de asta? spuse. Bătrâna Lizzie e ca o enciclopedie. Își amintește al naibii de bine aproape tot ce s-a petrecut vreodată pe-aici. Cel puțin tot ce era, cât de cât, palpitant. Numai că nu e deloc ușor să găsiți drumul până acolo, noaptea. Va trebui să căutați o cameră de hotel, să dormiți și să vă duceți mâine dimineață.

— E o idee. Ați putea totuși să-mi arătați, pe hartă, unde e?

Holt ridică din umeri. Se duse la perete. Îi arătă intrarea în puțul de nisip și locul unde drumul de țară cotea. Îi arătă răscrucea și care dintre cele două cărări ducea la Finger Point. Nu-și mai aducea aminte de când nu mai fusese pe drumul ăla. Probabil că înainte de cei douăzeci de ani care trecuseră de la înec. Scutură din cap.

— Trebuie sa țineți minte. Nu e nicio lumină acolo. N-ai cum să te descurci și te poți rătăci rău de tot. Așteptați până mâine dimineață.

— E un sfat bun. Mulțumesc pentru el. Cred c-am să mă duc în port și am să caut o cameră de hotel. Dar vă mulțumesc că v-ați deranjat.

— Niciun deranj.

Holt Overholser o conduse pe Mercedes Barren afară, în noapte.

— E destul de cald noaptea asta, spuse. Noaptea trecută temperatura a coborât la zece grade, așa că oasele mele bătrâne prevăd o toamnă timpurie și o iarnă grea. Bineînțeles că, la vârsta mea, toate iernile sunt grele.

Mercedes Barren râse.

— Dacă mă uit la dumneavoastră, sunt sigură c-ați fi în stare să faceți față la orice v-ar putea rezerva iarna.

— Mă rog, bănuiesc că dumneavoastră, cei din Miami, nu vă prea faceți griji cu frigul.

— Așa e. Zâmbi. Îmi recomandați vreun hotel?

— Toate sunt destul de bune.

— Vă mulțumesc mult.

— Cu plăcere. Mai treceți pe la mine să discutăm probleme de-ale noastre, de poliție.

— Poate c-am să trec, spuse Mercedes Barren.

O privi cât se urca în mașină. Nu văzu cum purtarea prietenească, destinsă, dispare instantaneu, locul ei fiind luat de o concentrație rigidă. Ieși de pe aleea care ducea la micul post de poliție. Începu să se gândească cu plăcere la peștele care-l aștepta acasă, deși observase că inspectorul Barren nu o luase pe drumul ce ducea spre oraș, ci spre inima întunecată a insulei, lucru care-l făcu să se oprească puțin, ușor îngrijorat, înainte de a porni spre casă.

Inspectorul Mercedes Barren conducea cu grijă prin noaptea deasă, gândind: întunericul va îngreuna găsirea casei, dar îmi va permite să mă apropii de Douglas Jeffers fără să mă vadă, așa că voi fi în avantaj. Nu avea cu adevărat un plan, doar să nu-i lase nicio șansă. Dacă va fi nevoie și dacă voi putea, îl voi împușca și pe la spate. Voi trage cum se va nimeri. Nu șovăi. Nu aștepta. Trage cum ai ocazia. Un singur foc, ține minte. N-o să am prilejul să trag de mai multe ori. Nici nu va fi nevoie. Se uită la drum, încercând să străpungă întunericul de dincolo de luminile slabe ale farurilor, căutând bifurcația care urma s-o ducă spre Finger Point.

Imaginile de peste zi păreau depărtate, dar pătrundeau totuși în concentrarea ei: îi vedea pe băieții rătăciți, așezați în cerc în jurul ei, la limita perversiunii lor, urmărindu-i fiece mișcare. Gândi că se descurcase bine cu ei. O clipă fu uimită de puterea sugestiei, de modul în care cuvintele potrivite spuse la momentul potrivit pot declanșa aproape orice reacție. Plecase de la ședința cu ei convinsă că Martin Jeffers se dusese să-și caute fratele în locul unde murise tatăl lor adoptiv. Convingerea rămăsese de neclintit, când spărsese geamul cu levierul, strecurându-se în locuința lui, așa cum o mai făcuse, numai că de data asta puțin îi păsa de zgomotul pe care îl făcea și nici nu se strădui să se ascundă.

Se dusese direct în dormitor, după obiectul de care avea nevoie: ziarul cel vechi și îngălbenit. Când citise articolul, în căutare de amănunte, pentru o clipă o cuprinsese furia, văzând puținătatea datelor pe care le cuprindea, mai puține decât îi trebuiau ei.

Dar, gândi ea, polițistul acela bătrân, de țară, a fost grozav.

Își aminti cum condusese în viteză, ieșind din New Jersey, luptându-se cu aglomerația de după-masă din jurul Manhattanului, țipând de enervare la orice întârziere provocată de circulație.

La Woods Hole trebuise să aștepte un timp ce i se păruse fără sfârșit, bătând biroul feribotului în lung și-n lat, cu mâinile strâns încleștate. Traversarea cu feribotul fusese lungă, nici nu băgase de seamă imaginile ca de carte poștală ilustrată ale soarelui în apus și ale ambarcațiunilor cu pânze ce tăiau apele verzi.

Dar avusese un succes deosebit când se dusese la biroul de închiriat mașini cel mai apropiat de debarcader. Își aminti de bărbatul cam scund care-i luase cartea de credit și-i dăduse cheile și care-i spusese că avea perfectă dreptate, un oarecare Martin Jeffers sosise cu feribotul de dimineață.

— Zicea că are o treabă pe insulă. E prieten cu dumneavoastră?

— De fapt, suntem concurenți.

— Probabil e vorba despre afaceri imobiliare. Vă îngrămădiți cu toții, încercând să vă suflați afacerile unii altora. Bărbați și femei.

Nu-l contrazisese.

— Banii se câștigă greu.

— Nu și aici, unde toți sunt plini de bani.

Se uitase la permisul ei de conducere.

— Nu prea vin oameni din Florida. Cei mai mulți sunt din New York, Washington. Nu de la Miami.

— Lucrez pentru o firmă mare, minți-se ea. Are o mulțime de sucursale.

— După mine, spusese funcționarul, și așa se construiește prea mult aici.

Mercedes simțise o umbră de furie în glasul lui.

— Zău? răspunsese. Eu lucrez pentru o firmă specializată în restaurarea unor case vechi. Nu ca prietenul meu Jeffers. El face moteluri și blocuri.

— Fir-ar să fie, spusese funcționarul. Mai bine nu-i dădeam mașina.

— Ce mașină i-ați dat?

— Un Chevrolet Celebrity alb. Numărul e opt unu șapte și trei de J. Vedeți dacă puteți da de el.

— Mulțumesc, răspunsese. Așa o să fac. V-a spus exact unde se duce?

— Nu.

— Dau eu de el.

— Vă urez noroc. Să aduceți mașina înapoi mâine seară la opt, ca să nu aveți de plătit nimic în plus.

Aprinse faza mare; șoseaua cobora ușor. La fiecare sută de metri vedea un alt drum neasfaltat deschizându-se la dreapta și înjură, furioasă, în gând, spunându-și că toate semănau între ele.

Mergi mai departe. Mergi mai departe. Caută groapa cu nisip, cum ți-a spus polițistul. O mașină veni spre ea, făcându-i semn cu farurile să stingă faza mare. În cele din urmă îi făcu pe plac și mașina alunecă pe lângă ea, pe drumul îngust, cu un fâșâit. Avu impresia că a trecut la numai câțiva centimetri de ea și, o clipă, se sperie. Privi cum dispar luminile roșii de poziție și, brusc, întunericul dens o învălui din nou.

Privi fix în noapte.

— E aici, spuse cu voce tare, sunetul vocii ei în mașină liniștind-o. Știu că e aici.

Merse mai departe, încet ca melcul.

— Hai odată, unde naiba ești?

Era singură și pierdută, întunericul insulei fiind la fel de adânc ca al oceanului. Se uita în sus, distingând cu greu unde se terminau copacii și unde începea cerul. Se simțea în nesiguranță, ca și cum s-ar fi bălăbănit deasupra apei, agățată de o funie teribil de subțire. Se încordase toată. Sunt aproape, gândi. Sunt aproape. Simți că se sufoca, de parcă n-ar mai fi fost deloc aer în mașină. E aici, o știu. Unde? Unde? Scrâșni din dinți. Își încleștă mâinile pe volan, până ce încheieturile degetelor se albiră. Ridică glasul, aproape strigând în liniștea mașinii și a nopții:

— Hai odată, hai odată!

Și atunci văzu bifurcația.

Anne Hampton stătea la masă, privind fix la caietul deschis în fața ei. Văzu cuvintele: Fac ce fac fiindcă trebuie, fiindcă vreau. Pentru că ceva din noi toți ne spune ce să facem, și dacă nu ținem seama de ce ne spune, ne va zdrobi din dorința de a ne sili să facem ce ne-a spus.

Mâzgălise, dedesubt, răspunsul fratelui mai tânăr: Poți cere ajutor. Nu e obligatoriu să fie așa.

Scutură din cap. Era un mod complet greșit de a-l lua pe Douglas Jeffers. Se uită din nou la însemnări. Partea asta a discuției era veche de câteva ore. Poate că a găsit un alt mod de abordare. Dar se îndoia. Gândea că fratele părea pierdut, incapabil să priceapă, tentat să se confrunte și abia pe urmă în stare să articuleze o frază, cu atât mai puțin să-și convingă fratele mai mare să lase arma din mână. Închise ochii. Aș fi putut să-i spun, își zise. Aș fi putut să-i spun că, acum, totul e gata stabilit, că nu există scăpare, niciun alt sfârșit al scenariului în afara celui născocit de Douglas Jeffers mai de mult, într-o altă epocă, adânc în trecut, când nu eram decât studentă și fiica unor părinți, cu ani lumină înainte de a deveni biograful ucigașului.

Anne Hampton se întrebă, într-o doară, ce se va întâmpla cu ei toți. Se simțea detașată, ca și cum altcineva, din afara trupului ei, cineva invizibil pentru toți ceilalți, privea la acțiunea ce se desfășura pe scenă. Își aminti că se mai simțise așa și înainte, în timpul unora

dintre crime, în primele momente din motel. Când fusese asta? Nu era în stare să-și aducă aminte. Gândi că așa era memoria: doar câteva imagini, secvențe de film cu marginile zdrențăroase și cu mișcări ce clipesc sacadat. Mă pot vedea alergând prin zăpadă, gândi. Pot vedea durerea și frigul întipărite pe chipul meu, dar nu-mi mai pot aduce aminte care era senzația. N-aș fi putut să-l salvez, gândi. Îl văzu pe bărbatul acela zdrențăros și singur pe stradă și le văzu pe cele două fete norocoase – cum le chema? – apoi pe adolescenții din mașină. Nu pot salva pe nimeni. Nu pot, nu pot. Nu mi s-a dat voie. Am vrut, Dumnezeule, am vrut să-l salvez, era fratele meu, dar n-am putut, n-am putut. Nu pot.

Îi venea să plângă, dar știa că nu are voie.

— Boswell!

La auzul vocii tăioase a lui Douglas Jeffers, ridică iute privirea. Sări de pe scaun.

— Du-le niște apă musafirilor noștri.

Încuviință din cap și dădu fuga în bucătărie. Găsi în bufetul de deasupra sobei o cană și o umplu cu apă. Mergând repede, dar cu grijă să nu verse apa, traversă camera de zi, în care cei doi frați stăteau unul în fața celuilalt, în tăcere acum, după o zi de discuții. Deschise ușa dormitorului de la parter și intră încet. Se gândea că poate dorm și nu voia să-i trezească. Dar la scârțâitul pașilor ei pe podeaua din lemn, văzu patru perechi de sprâncene încruntându-se în așteptare, speriate.

Se simți îngrozitor.

— E-n ordine, e-n ordine, spuse. Știa cât de prostește sunau cuvintele ei, cât de stupid era să încerce să-i liniștească. Știa că vor muri curând. Ăsta fusese planul, tot timpul.

Faptul că erau niște oameni oarecare nu avea nicio importanță, o știa prea bine. Ceea ce conta era că se aflau acolo, în locul acela, care – știa – era important pentru el. Își aminti de cuvintele lui, spuse încet, câteva secunde după ce pătrunseseră în casă printr-o ușă de pe verandă, lăsată deschisă ca să intre briza verii.

— Trebuie să umplu casa asta de strigoi.

Își așeză ușor, liniștitor, mâna pe brațul femeii.

— V-am adus niște apă, spuse. Dă din cap dacă vrei să bei. Mai întâi dumneata, doamnă Simmons?

Femeia făcu semn din cap că da și Anne Hampton îi scoase călușul din gură. Duse cana la buzele femeii.

— Nu bea prea mult, spuse. Nu știu dacă o să-mi dea voie să te duc la baie. Femeia se opri în mijlocul unei înghițituri și dădu din nou din cap, afirmativ.

— Mor de frică, spuse ea, profitând că nu mai avea căluș. Nu ne poți ajuta? Pari o fată atât de drăguță. Nu ești cu mult mai mare decât gemenele, te rog, te rog…

Anne Hampton se pregătea să răspundă, când auzi o voce din camera de zi.

— Fără discuții. O gură de apă și-atât. Nu mă face să trec la represalii.

— Te rog, șopti femeia.

— Îmi pare rău, șopti Anne Hampton la rândul ei. Îi puse călușul la loc, dar nu la fel de strâns. Femeia dădu din cap, recunoscătoare.

Anne Hampton se duse mai întâi la una dintre gemene, apoi la cealaltă.

— Nu vorbi, le șopti fiecăreia. Când ajunse la tată, șovăi. Te rog, spuse, nu încerca să faci ceva. Nu-l sili să acționeze. Bărbatul aprobă din cap și ea slăbi călușul. Bău și Anne îi puse călușul la loc. O clipă se încordă, trăgând de funia care-i ținea legați, pe toți patru, la un loc. Îl auzi spunând, cu tot călușul din gură:

— Ajută-ne, te rog, dar nu putea să-i răspundă.

— Îmi pare rău, spuse.

Închise ușa în urma ei și se întoarse în camera de zi.

— Ce fac? întrebă Douglas Jeffers.

— Sunt speriați.

— Așa și trebuie să fie.

— Doug, te rog, spuse Martin Jeffers. Lasă-i măcar pe ei să plece. Ce-au făcut…

Fratele mai mare i-o tăie imediat fratelui mai mic.

— N-ai învățat chiar nimic toată ziua de azi? Pentru Dumnezeu, Marty, ți-am explicat de o mie de ori. E important să nu fi făcut nimic. E esențial. Nu pricepi? Cei vinovați nu sunt niciodată pedepsiți, doar cei nevinovați. Așa merg lucrurile pe lumea asta. Nevinovații și cei lipsiți de putere. Ei formează clasa victimelor.

Douglas Jeffers scutură din cap.

— Nu se poate să-ți fie atât de greu să înțelegi.

— Mă străduiesc, Doug, crede-mă, mă străduiesc.

Douglas Jeffers își privi cu duritate fratele.

— Străduiește-te mai mult.

Amuțiră. Douglas Jeffers se juca cu pistolul automat, în timp ce Martin Jeffers stătea liniștit. Anne Hampton traversă camera și se așeză la locul ei, deschizând un alt caiet.

— Notează totul, Boswell.

Încuviință și așteptă. Totul e o nebunie, gândi. Pretutindeni. Nimic nu mai e normal pe lumea asta, doar durere, și moarte, și nebunie. Și eu sunt o parte din ea.

Luă pixul și scrise: Nimeni nu scapă cu viață.

Se miră. Era pentru prima dată când scria în caiet un gând de-al ei. Se uită la frază. O îngrozea.

Cuvintele tremurau și licăreau pe pagină asemenea căldurii

deasupra uneia dintre autostrăzile negre pe care călătoriseră. Luptă împotriva epuizării și a gândului morții și retrăi, în minte, ziua, făcând amintirile să blocheze teama.

Nu știa de ce Douglas Jeffers nu-i omorâse pe cei din familia Simmons pe loc, de ce îi scosese din pat și-i mânase legați la ochi, în funii și cu căluțe în gură, în camera de alături. Îi lăsase acolo în timp ce el se odihnea, cu picioarele pe canapea, savurând priveliștea soarelui care răsărea. Pregătise apoi un mic dejun copios. Nu-i spusese decât că, dacă-i ținea închiși o zi, jocul devenea și mai interesant. Chestia asta o mirase; părea ca și cum n-ar fi vrut să se grăbească, de parcă intenționa să se bucure din plin de situație, nedorind să treacă prea repede mai departe. Primejdia în care se aflau nu părea să-l afecteze. Nu știa ce-l determina să se oprească și să facă totul cu o întârziere studiată, dar lucrul ăsta o speria.

Am ajuns la capăt, gândise.

E ultima scenă și vrea să profite la maximum de ea. Două gânduri pătrunseră în labirintul temerilor ei:

Ce-o să le facă?

Ce-o să-mi facă?

Douglas Jeffers pregătise ouă și șuncă, dar ea nu fusese în stare să ia o înghițitură. Tocmai terminau când se auzi mașina intrând pe alee. O îngrozise gândul că cineva ar putea da de Douglas Jeffers. Apoi groaza ei se dublase când îi văzuse fratele. Pe moment, presupusese că era la fel. Când își dăduse seama că nu era, se simțise și mai încurcată.

Privi iar la cei doi frați.

Nu-i despărțea decât vreun metru, dar Anne se întrebă care era, în realitate, distanța dintre ei. Avea sentimentul vag că acest lucru era important pentru ea, dar nu putea să spună de ce.

Îi venea să le strige: Vreau să trăiesc!

Dar în loc s-o facă, stătea răbdătoare, liniștită, așteptând instrucțiuni.

Până acum, își petrecuseră ziua așa cum te-ai aștepta s-o facă doi frați. Discutaseră despre lucruri de demult, despre amintiri. Râseseră puțin. Dar la începutul după-amiezii conversația lâncezise, se stinsese sub presiunea inexorabilă a situației în care se aflau, și acum stăteau, așteptând.

Anne cercetă vreo șase pagini din caiet și reciti câte ceva din ce scrisese. Martin Jeffers spusese:

— Doug, nu-mi vine să cred de ce ne aflăm aici. Putem vorbi despre asta?

Și răspunsul lui Douglas Jeffers:

— Crede.

Își ridică privirea spre cei doi și-l văzu pe Martin Jeffers foindu-se pe scaun. Nu știa ce să creadă despre el. Oare mă va salva? se întrebă

brusc.

— Doug, de ce faci una ca asta?

— Întrebarea a mai fost pusă și s-a și dat un răspuns. Așa spune procurorul, la tribunal, când încearcă să-și apere martorul de interogatoriu în fața instanței. Treci la următoarea întrebare.

— Nu există decât una.

— Nu-i adevărat, Marty, nu-i adevărat. Recunosc, există un de ce. Dar mai e și cum și când și ce ai de gând să faci acum. Asta pare mai important.

— Foarte bine, căzuse Martin Jeffers de acord. Ce ai de gând să faci acum?

— Nu întreba.

Douglas Jeffers izbucni în râs. Sunetul părea străin, imposibil, în camera aceea mică. Anne Hampton recunoscu râsul din cele mai rele momente ale lui. Spera că fratele mai tânăr va avea atâta minte încât să dea înapoi.

O făcu. Nu mai spuse nimic. După câteva momente, fratele mai mare dădu din mână, ca și cum ar fi vrut să curețe aerul dintre ei.

— Spune-mi, zise Douglas Jeffers. Cât de mult știi?

— Știu tot.

Fratele mai mare făcu o pauză.

— Asta nu-i bine. Nu-i bine deloc.

Șovăi înainte să continue.

— Înseamnă c-ai fost la mine acasă. Credeam c-o să aștepți până se termină totul. Trebuia să aștepți.

— Nu, altcineva s-a dus.

— Cine?

Martin Jeffers se opri. Brusc, nu mai știa ce să spună. Se gândi la toate ocaziile în care stătuse de vorbă cu un criminal. Știuse întotdeauna ce gesturi să facă, cum să reacționeze. De data asta, mintea îi era complet goală. Se uită fix la fratele lui și la arma din mâna acestuia. Dar văzu copilul din spatele acestui bărbat și-și dădu seama: și eu sunt la fel. Fratele mai mic. Îl cuprinse o ciudă puternică, fierbinte. Întotdeauna fusese ultimul care afla. Întotdeauna ultimul care primea ceva. Întotdeauna el a făcut exact ce a vrut, fără să țină seama de ce gândeam eu. Nu m-a ascultat niciodată. M-a tratat întotdeauna ca pe o anexă nedorită. El avea întotdeauna inițiativa. El era întotdeauna cel important. Întotdeauna eu am fost un nimic. Ceva secundar, întotdeauna, întotdeauna. Brusc simți cum urăște totul și dori să-și rănească fratele.

— Un inspector.

Cuvântul îi țâșni de pe buze. Regretă imediat.

— Știe și el?

Martin Jeffers văzu cum fratele lui înțepenește, luptând să-și

păstreze sângele rece. Dar în aceeași clipă, din glasul lui dispăru orice urmă de relaxare, de nepăsare, înlocuite de un fel de zgomot surd. Era un glas pe care Martin Jeffers nu-l mai auzise niciodată, dar pe care îl cunoștea după atâția ani de meserie. Glasul care ucide, gândi.

— Da, spuse. De fapt, e o femeie.

Douglas Jeffers așteptă, apoi spuse:

— Ei bine, asta grăbește puțin ora morții.

Lui Mercedes îi venea greu să țină sub control mașina americană mare, cu suspensia ca vai de lume, care se hurduca și sălta înainte și înapoi când încerca să treacă peste gropile de pe drumul de țară. Un zgomot strident umplu interiorul când o ramură de copac zgârie vopseaua de pe una dintre aripi. Auzi cum țeava de eșapament lovește pământul, dar merse mai departe, cu încăpățânare, ignorând greutățile.

Nu voia să recunoască faptul că se rătăcise. Numai că întunericul nopții care o înconjura și pădurea creau în ea o senzație de disperare, ca și cum rațiunea și simțul responsabilității ar fi fost părăsite undeva în urma ei, pe autostradă, și ar fi coborât într-un fel de lume subpământeană, în care regulile erau create de moarte. Părea că umbre țâșnesc în lumina farurilor, ca niște spirite galeze ale morții, fiecare purtând chipul lui Douglas Jeffers. Își pierdu răsuflarea de frică și conduse mai departe, cu mâna dreaptă încleștată pe armă, deasupra volanului.

Când ajunse la răscruce, farurile luminară cele patru săgeți diferit colorate; se opri și coborî.

Rămase locului, privind la cele patru drumuri diferite.

Era furioasă la culme. Își aminti de descrierea pe care i-o făcuse șeful poliției și, în minte, revăzu harta din biroul lui. Numai că scena aceea nu avea nimic comun cu alegerea pe care trebuia să o facă acum, pe întuneric. Se gândi la povestea cu femeia și tigrul, dar știa că ar vrea să deschidă ușa în spatele căreia se afla fiara.

— Ăsta trebuie să fie, spuse arătând spre unul dintre drumurile întunecate. Sunt sigură, adăugă ca să-și învingă teama generată de nesiguranță. O clipă îi trecu prin minte gândul că ar putea ajunge, cu arma în mână, la casa altui vilegiaturist, dar îl goni iute.

— Să mergem, spuse, sunetul propriei voci părând mic și pierdut în pădure. Se urcă din nou în mașină și merse mai departe.

După vreo două sute de metri, drumul se bifurca iar și, urmându-și instinctul, o luă la stânga. Știa că trebuia să caute helești și că fâșia de pământ pe care-și va găsi prada era lungă și îngustă. Coborî fereastra, încercând să-și dea seama unde era apa, dar numai noaptea pătrunse în mașină. Conduse mai departe, trecând de un gard din lemn, deschis, și de o tăbliță scrisă: INTRAREA OPRITĂ. LA TINE MĂ

REFER. Nu-o luă în seamă, pătrunzând din ce în ce mai adânc în tufăriș și între pini, până când avu impresia că pădurea o învăluie cu totul. Îi fu frică să nu se sufoce și trase aer în piept, oxigenându-și bine plămânii.

Nu-și permise să se gândească măcar o clipă că, poate, o luase într-o direcție complet greșită.

— Mergi mai departe, spuse.

Văzu o spărtură în fața ei, printre copaci, și acceleră bucuroasă. Mașina țâșni înainte, apoi se opri scârțâind, ca și cum ar fi fost doborâtă la pământ, ca un atlet care cade chiar înainte de finiș. Scoase un strigăt înspăimântat. Auzi un trosnet, urmat de un zgomot de frecare.

Opri mașina și se dădu jos.

Ambele roți din față intraseră într-o groapă nu prea adâncă, dar destul de mare. Puntea din față a mașinii era îngropată în nisip.

Oftă și închise ochii. Mergi mai departe, își spuse din nou. Deschise ochii și se urcă înapoi în mașină. Roțile din spate se rotiră furios când încercă să iasă, cu spatele, din groapă. Mânioasă, lovi cu pumnii în volan, apoi înghiți în sec și privi în jur. Stinse motorul și farurile. Foarte bine, își spuse. Poți merge mai departe pe jos. Nu e prea grav; oricum aveai intenția să lași, curând, mașina. Mergi mai departe, mergi mai departe.

Se îndreptă spre spărtura dintre copaci, ochii ei adaptându-se rapid la întunericul nopții. Pistolul îl ținea în continuare în mână și începu să alerge, nu prea repede, de teamă ca nu cumva gleznele ei să pățească ce pățise mașina închiriată. Mișcarea îi dădu curaj și grăbi pasul, ascultând zgomotul pașilor ei pe nisip.

Drumul i se păru ca un tunel, al cărui capăt îl putea vedea. Acceleră și, dintr-odată, ieși dintre copacii cu crengile plecate într-un câmp larg, cu iarbă, scăldat în lumina lunii. Privi ametită cerul, copleșită de lumina miilor de stele ce clipeau și străluceau pe întinderea fără de sfârșit. Se simțea nespus de mică și de singură, dar bucuroasă că scăpase de sub copaci. O clipă, crezu că lumina lunii o va orbi și se opri, răsuflând din greu, ca să-și revină.

În stânga ei zări o suprafață întinsă, lucitoare și se trezi privind helești. Putea vedea clar fâșia de pământ ce se întindea între marginea câmpului și apa helești. O clipă își ținu răsuflarea și-și dădu seama că putea auzi zgomotul constant, ritmic, pe care valurile îl făceau lovind malul. Privi în direcția acelui zgomot și desluși limpede linia plajei, South Beach, la distanță de un kilometru.

L-am găsit, gândi.

Am ajuns.

Privi înainte, așteptându-se să vadă casa, dar n-o văzu. Se întoarse și se uită în dreapta, așteptându-se să vadă tot helești, dar tot ce

zări fu pădurea întunecată întinzându-se înapoi, spre insulă.

— Ceva nu e în ordine, spuse cu voce tare, șovăitor, brusc îngrijorată. Nu e deloc în ordine. Finger Point trebuie să fie îngust, înconjurat din amândouă părțile de apă.

Mai înaintă câțiva metri, ca și cum, privită dintr-un unghi ușor diferit, topografia s-ar fi schimbat.

— Nu e deloc în ordine, spuse.

O năpădiră zeci de sentimente contradictorii.

— Te rog, spuse. Trebuie să fie aici.

Merse până la malul apei și privi dincolo de helește. Lumina lunii tresărea pe valurile, mici, mișcătoare. Privi fix în întuneric, de cealaltă parte a apei.

Apoi se lăsa să cadă în genunchi, pe nisip.

— Nu, spuse încet. Te rog, nu. Nu, nu, nu.

În fața ei, apa helești se întindea spre dunele de nisip de pe South Beach. Dar în spatele lor, chiar de cealaltă parte a locului în care îngenunchease, putea vedea o singură limbă lungă de pământ care arăta parcă cu degetul spre mijlocul helești.

— Nu, spuse cu glas stins. Nu e drept.

Putea vedea casa de la capătul acelei fâșii și-și dădu seama că se uita la locul în care se aflau frații Jeffers. Își ascuți privirea și văzu cum lumina lunii se reflectă în ceea ce bănuia că e forma albă a mașinii împrumutate de Martin Jeffers.

Se îndoi din mijloc și lovi nisipul cu pumnii.

— Nu, nu, nu, nu, gemu. Tot în genunchi, se întoarse și privi spre pădure. Am luat-o pe drumul greșit, gândi, afurisitul de drum greșit. Am ieșit de cealaltă parte a helești. Atâta drum, doar ca s-o cotesc pe un drum greșit. Simți cum o cuprinde spaima. Încercă să lupte cu ea.

În cele din urmă, respirând greu, ca și cum tocmai ar fi alergat într-o cursă și nu s-ar fi aflat abia la începutul ei, își recâștigă controlul de sine.

Se ridică în picioare.

— Nu mă dau bătută, spuse cu voce tare. Ridică pumnul în direcția casei. Sosesc! Sosesc!

Holt Overholster își trase scaunul de lângă masă, privind la resturile, puține, rămase în farfurie după ce luase o a doua porție de pește și spuse:

— Fir-ar să fie! fir-ar să fie.

— Ce-i, dragă? întrebă nevastă-sa. Nu ți-a plăcut peștele?

Scutură din cap.

— S-a întâmplat ceva ce nu-mi dă pace, zise.

— Dacă-i așa, spune-mi și mie, răspunse soția, strângând masa. Ce

te frământă? Știi doar că grijile împiedică digestia.

O clipă se gândi că, pentru soția lui, lumea era cât se poate de simplu organizată: totul se reducea la digestie. Dacă arabii și evreii ar mânca mai multe cereale, nu s-ar mai război tot timpul între ei. Dacă rușii ar avea un regim alimentar mai echilibrat și ar mai reduce din consumul de calorii, nu s-ar mai bate tot timpul cu pumnul în piept și n-ar mai fi o amenințare pentru pacea mondială. Dacă teroriștii n-ar mai mânca atâta carne și ar prefera peștele, n-ar mai simți nevoia să deturneze avioane. Republicanii mănâncă prea multe grăsimi, care le fac rău la inimă și le dau idei conservatoare, așa că ea îi vota mereu pe democrați. Încercase o dată s-o întrebe ce părere are despre membrii marcanți ai delegației din Massachusetts pentru Congres, cum ar fi Tip și Teddy, dar nici nu voise să-l asculte.

— În fine, chiar înainte să închid prăvălia, am primit vizita unui inspector. O tipă care venea tocmai din Miami.

— Pentru un caz, dragă? Trebuie să fi fost teribil de palpitant.

— Zicea că nu.

— De ce n-ai adus-o să mănânce cu noi?

— Era înarmată. Și mi-a spus o poveste ciudată, care, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mi se pare mai absurdă.

— Și ce ai de gând să faci?

Holt Overholser chibzui o clipă. Poate că nu era vreun Sherlock Holmes, dar cu siguranță îi putea face față lui Mike Hammer.

— Cred c-am să fac o plimbărică, spuse. Nu te teme, mă întorc la timp ca să văd *Magnum*.

Își atârnă cureaua cu arma peste umăr și porni spre mașina mare de poliție, cu tracțiune pe toate cele patru roți.

Martin Jeffers înghețase pe scaun, privindu-și fratele cum măsoară furios camera în lung și-n lat. Încercă, o dată, să prindă privirea Annei Hampton, dar fata stătea încremenită la masă, cu pixul gata pregătit. Pentru o clipă, se întrebă prin ce trecuse fata; nu-și putea da seama, dar știa că trebuie să fi fost rău de tot, ca s-o aducă în starea de stupoare în care se afla.

Gândul acesta îl surprinse. Era primul, de când sosise la Finger Point, care cuprindea măcar o urmă de raționament psihologic. Încercă să-și ordone: Folosește-ți cunoștințele!

Clătină apoi ușor din cap, în semn că-și dădea seama că era inutil. În clipa asta, gândi, nu sunt nimic altceva decât fratele mai mic.

Ridică privirea spre Douglas Jeffers și-și spuse: asta voi fi întotdeauna în prezența lui.

Își fixă privirea asupra fratelui său, care părea teribil de agitat. Ca și cum fiecare pas pe care-l făcea prin cameră îl ajuta să lămurească situația.

— Nu e nostim, spuse Douglas Jeffers cu o voce lipsită de orice urmă de umor, că te afli într-o situație cât se poate de complexă din punct de vedere emoțional, și cu toate astea n-ai decât atât de puțin, dacă nu chiar nimic, de spus? Ce ai de gând să faci? Să-mi zici că nu pot fi așa cum sunt?

Comentariul îl făcu să scoată un hohot scurt de râs.

— Așa că, zise fratele mai mare, spune-mi ceva important. Spune-mi despre femeia aia polițist.

— Ce anume vrei să știi?

Fratele se opri și îndreptă arma spre el.

— Crezi că aș șovăi vreo clipă? Crezi că statutul tău de frate îți acordă vreo dispensă? Tu ai venit aici! știai! Cunoșteai, deci, și riscurile…

Făcu o pauză.

— Așa că nu mai face pe nebunul cu mine.

Martin Jeffers încuviință.

— E din Miami. Crede că i-ai omorât nepoata… Nu putea rosti ce știa, ce-l obseda: I-ai omorât nepoata! Le-ai omorât pe toate!… A intrat la tine în casă și a găsit fotografiile.

— Unde e acum?

— Am lăsat-o în New Jersey.

— De ce?

— Fiindcă vrea să te ucidă.

Douglas Jeffers râse.

— Păi, din punctul ei de vedere, nimic mai normal.

— Doug, te rog, n-am putea…

— Ce să putem? Marty, tu ai fost întotdeauna cu capul în nori. Nu mai ții minte? Toate cărțile pe care ți le *citeam când* erai *mic*. Numai aventuri, pline de eroi și lupte pentru cauze drepte, împotriva tuturor. Întotdeauna ți-a plăcut să citești despre soldați care luptau pentru cauze pierdute, despre cavaleri care atacau balauri. Întotdeauna ți-au plăcut poveștile în care binele triumfa…

Vrei să-ți spun ceva? Nu triumfă. Binele nu triumfă niciodată. Căci chiar și atunci când binele învinge, trebuie să se coboare la nivelul răului, ca să-l distrugă. Și asta, frate dragă, este o înfrângere infinit mai rea.

— Nu-i adevărat.

Douglas Jeffers strânse din umeri.

— N-ai decât să crezi ce vrei, Marty. N-are nicio importanță. Făcu o pauză, apoi continuă. Mai spune-mi. E un inspector bun? Cum o cheamă?

— Mercedes Barren. Cred că e. M-a găsit pe mine…

Douglas Jeffers mârâi.

— Crezi c-o să mă găsească și pe mine?

Martin Jeffers făcu semn din cap că da.

Fratele lui râse răgușit, furios.

— Nicio șansă. Dacă nu cumva i-ai spus tu unde să vină. N-ai făcut-o, nu-i așa, frate-miu?

Martin Jeffers neagă din cap.

Douglas Jeffers se uită urât la el.

— Nu te cred, fir-ai tu să fii. Făcu o pauză. O, probabil că nici nu-ți dădeai seama că-i spui, dar i-ai spus. Te cunosc foarte bine, Marty. La fel de bine cum mă cunosc pe mine. Asta ține de faptul că sunt mai mare: fratele mai mare poartă povara înțelegerii, cel mai mic e plin de teamă și gelozie, în părți egale. Așa că, deși crezi c-ai scăpat de ea, probabil n-ai dreptate. Ai spus tu ceva, presupun că nici nu știi ce. Dar de spus ai spus, și acum tipa e pe drum. Mai ales dacă a fost atât de isteață ca să dea de tine. Dar cât e de aproape? Asta, frate dragă, e adevărata întrebare. E în fața ușii?

Privirea lui Martin Jeffers fugi fără să vrea spre ușa glisantă. Fratele lui râse din nou, amenințător.

— …Sau e ceva mai departe? La depărtare de câteva ore, poate.

Zâmbi, un zâmbet ca de pe altă lume.

— Pricepi, continuă Douglas Jeffers, după noaptea asta voi fi departe de aici. Am considerat că Finger Point e un loc excelent în care să renasc. Nu în sensul prostesc, religios. Aici plutesc, aș spune, o groază de amintiri. E o glumă. Oricum, pentru mine aici reîncepe totul. Un nou început. Înapoi la punctul de pornire, liber ca pasărea cerului.

— Cum?

Douglas Jeffers făcu semn spre trusa de fotograf.

— Amănunte, amănunte. Ajunge dacă spun că în interiorul ei se află noul eu.

— Tot nu înțeleg, spuse Martin Jeffers.

— Un singur lucru trebuie să știi, spuse Douglas Jeffers brusc. Noul eu nu are un frate.

Cuvintele îl izbiră pe Martin Jeffers direct în inimă. Simți cum i se face rău și încercă să-și revină apucându-se zdravăn de brațele fotoliului.

— N-o s-o faci, spuse. Nu cred c-ai fi în stare.

— Nu fi ridicol, spuse Douglas Jeffers nervos. Boswell te poate asigura: n-am avut niciodată nici cea mai mică remușcare când am ucis pe cineva, nu-i așa, Boswell?

Se întoarseră amândoi și se uitară la Anne Hampton. Aceasta încuviință din cap.

— …Așa că de ce-aș șovăi să-mi ucid fratele? Lasă prostiile! Cain i-a venit de hac lui Abel, nu-i așa? Să fie ăsta secretul pe care toți frații

îl poartă adânc ascuns în ei? Toți vrem să ne ucidem între noi. Tu ar trebui să știi lucrul ăsta, doar ești doctor de nebuni. Oricum, nu văd cale mai bună pentru a obține libertatea totală și completă. Cu tine în viață, aș ști întotdeauna că ai fost și tu acolo, o legătură solidă, de neînlăturat cu trecutul. Să presupunem că dăm unul peste altul, pe stradă, într-o bună zi. Sau, să zicem, îmi vezi fotografia undeva. N-aș putea fi niciodată sigur, pricepi? Știi care-i prostia cea mai mare? Eram dispus să-mi asum riscul ăsta. Până în clipa în care ai apărut aici. De cum te-am văzut, mi-am dat seama cât de grav greșeam. Dacă voiam să trăiesc… înțelegi, nu-i așa? Dacă tu n-o să mai exiști, ei bine… Strânse din umeri. Mie mi se pare cât se poate de firesc.

— Doug, n-ai de gând… nu fi… ce vrei să… Vocea i se stinse. Era zăpăcit și uimit. Doar am venit aici ca să-l salvez! gândea Martin Jeffers în continuare.

Douglas Jeffers traversă camera dintr-o singură săritură înfricoșătoare, împungându-și fratele cu țeava armei, sub bărbie.

— Simți moartea? Îi simți mirosul? Îi simți gustul pe buze?

Toți au simțit-o, absolut toți, chiar și numai pentru o clipă, dar au simțit-o.

— Doug, te rog, te rog…

Douglas Jeffers se dădu cu un pas înapoi.

— Slăbiciunea e dezgustătoare. Se uită la fratele său. Ar fi trebuit să te las să te duci, ai fi murit oricum.

Martin Jeffers scutură din cap. Știu imediat la ce se referă fratele lui.

— Eram un bun înotător. La fel de bun ca tine. Mult mai bun decât el. L-aș fi salvat.

— Nu merita să fie salvat.

Privirile li se încrucișară și aceeași amintire le copleși mințile.

— Era o seară exact ca asta, spuse Martin Jeffers.

— Îmi aduc aminte, i se alătură Douglas, ceva din amenințare ștergându-se din glas odată cu amintirea.

— Era cald și voia să înoate. Ne-a dus la plajă, dar tu i-ai spus să nu intre în apă. O vedeai cum se agită. Îmi aduc aminte.

— Cu câteva zile înainte fusese furtună, mai ții minte? Întotdeauna furtunile fac prăpăd în largul plajei. De-aia. M-am gândit că s-ar putea să fie un talaz din alea, și că noaptea nu se vedea…

— De-aia nu m-ai lăsat să intru în apă.

Douglas Jeffers încuviință.

— Dar nenorocitul ăla bătrân ne-a făcut fricoși. A căpătat ce merita.

Martin Jeffers șovăi.

— L-am fi putut salva, Doug. Nu era un curent prea puternic, numai că s-a luptat cu el, în loc să stea liniștit. Noi eram mult mai

puternici. Mult mai puternici. L-am fi putut salva, dar tu n-ai vrut. Mi-aduc aminte că m-ai ținut pe plajă și mi-ai spus să-l lăsăm să înoate în propriul lui rahat. M-ai ținut și l-am auzit strigând după ajutor. Nu mi-ai dat drumul până când nu a încetat să strige.

Douglas Jeffers zâmbi.

— Cred că era prima mea crimă. Dumnezeule, a fost atât de ușor.

Se uită la fratele lui.

— Toate au fost ușoare, în felul lor.

— Asta te-a făcut să începi? întrebă Martin Jeffers.

Douglas Jeffers strânse din umeri.

— Întreab-o pe Boswell. Găsești totul în însemnări.

— Spune-mi tu!

— De ce?

— Trebuie să știu.

— Nu, nu trebuie.

Martin Jeffers amuți. Avea dreptate.

— Și deci ce ai de gând să faci? întrebă după o clipă.

Douglas Jeffers se dădu înapoi.

— Ți-am mai spus, Marty, ar fi trebuit să te las, în noaptea aia, să te duci după el. V-ați fi înecat amândoi. Asta s-ar fi întâmplat. Știi că a fost ultima oară când am dat dovadă de milă față de cineva? Nu, bănuiesc că nu știi. În noaptea aia am avut grijă de tine. Oricât de mult te-ai zbătut și oricât de tare țipa el. Nu aveam de gând să te las să intri în apă și să-l salvezi pe nemernicul ăla. În noaptea aia ți-am salvat viața. Ți-am dăruit toți anii ăștia buni, răi, triști. Acum îmi cer dreptul. Timpul a expirat. Jocul s-a sfârșit. Nu mai am nicio obligație. Nu pricepi? O să fac ce-am amânat toți anii ăștia: am să te las să te repezi spre propria ta moarte.

Făcu o pauză.

— Poate l-ai fi salvat. Nu merita. Dar poate ai fi făcut-o.

Ți-ar fi plăcut să faci un act de bravură… Dar n-ai avut prilejul.

Douglas Jeffers trase adânc aer în piept.

— N-o să ai niciodată prilejul.

Ridică arma, țintindu-l.

— Probabil că în mintea ta romantică îți zici că e greu, spuse Douglas Jeffers fără expresie.

— Ei bine, nu e.

Trase un foc.

Ecoul împușcăturii zbură peste apa neagră și se ridică la cerul înstelat. Mercedes Barren alergă înapoi la țărm, străpungând cu privirea noaptea ca de cerneală, știind că focul de armă venea din casa ce se afla exact în fața locului unde stătea ea. Simțea cum valurile mici ale helesteului îi lovesc vârfurile bascheților. Totul în ea se

răzvrătea și o voce striga în capul ei: Nu e timp! Nu e timp! Se întâmplă acum! Știu că e așa!

Se uită la apă, cuprinsă de o furie neputincioasă. Nu știu să înot! O, Doamne, nu știu, nu știu.

Poate că apa nu e adâncă, încercă să se convingă.

Știa că nu e adevărat.

Făcu un singur pas, nesigur, în apă. Îi îngheță inima și simți cum întunericul înăbușitor începe să se închidă în jurul ei. Ameți și se retrase. Se întoarse și se uită la drumul lung, înapoi prin pădure.

Nu e timp.

Sunt la o sută de metri de reușită, se gândi, și e ca și cum aș fi la un milion de kilometri.

În ea se dădea o luptă ce o umplea de disperare. Se ruga, în parte hotărâtă, în parte înspăimântată. O să ajung acolo, își spuse, scrâșnind din dinți. O să ajung. O să ajung.

Numai că nu știa cum.

Se întoarse și privi în susul plajei. Lumina palidă a lunii se reflecta în apă, dând naștere unor forme și umbre stranii. Cam la vreo cincizeci de metri, chiar la marginea apei, văzu o formă întunecată, alungită. Făcu un pas șovăielnic spre ea, apoi încă unul. Mintea ei nu era în stare să formeze cuvântul: barcă. Dar inima îi dădea ordine și, deodată, se trezi fugind, alergând din răsputeri pe plaja nisipoasă, spre forma aceea, care se mărea cu fiecare pas. În cele din urmă putu să vadă că era un schif mic.

Sosesc, gândi. Mulțumesc, mulțumesc. Se repezi la marginea bărcii și se prinse de ea.

În clipa aceea încremeni.

Nu avea motor. Nu avea vâsle. Doar un catarg, fără pânză.

Fără să permită dezamăgirii să pună stăpânire pe ea, se strecură spre prora bărcii. Era legată cu un lanț de un stâlp mic, îngropat în nisip. Lanțul era prins cu lacăt.

Se lăsă să cadă pe nisip, cuprinsă de furie și durere. Respiră adânc, luptând cu lacrimile. Gândi că nu mai are cum să facă față capriciilor vieții. Totul e pe dos, își spuse. Întotdeauna totul a fost exact pe dos.

Îmi pare rău. Îmi pare rău. O, Doamne, am încercat. Am încercat din răsputeri.

Se uită din nou la lumina de pe cealaltă parte a apei.

O să scape, își spuse. Niciodată n-am fost atât de aproape de el ca acum. Întotdeauna a existat ceva care m-a ținut departe de el.

Am pierdut.

Își lăsă capul pe brațe, sprijinindu-se de barcă.

Îmi pare rău, spuse din nou.

Lumina lunii făcea ca barca să lucească în întuneric. Lumina slab ceva alb, ce se afla într-un colț al carenei.

Se ridică, brusc curioasă, simțind un fel de ușurare. Întinse mâna și apucă o pernă din plastic, cu câte un mâner de fiecare parte. Tresări: o pernă din acelea care te țin la suprafață.

Se uită spre casa pe care știa că Douglas Jeffers se pregătea să o părăsească, dispărând pe vecie din calea ei. Asta e, își spuse. E singura ta șansă. Privi apoi apa, vălurindu-se neagră și fără fund în fața ei. Se gândi la nepoata ei și-și aminti ușurința, lipsa de efort cu care Susan aluneca prin piscina de un albastru opac, grațioasă, în largul ei, fără teamă.

— Doamne, spuse din nou. Își aminti de furia aceea verde ce se prăvălea peste ea, fierbând și izbind-o, tăindu-i răsuflarea, încercând să-i smulgă viața din plămânii ei de fetiță. Se gândi la promisiunea pe care și-o făcuse, copil fiind, și pe care o ținuse ca adult. Apoi în minte îi năvăliră toate coșmarurile pe care le avusese vreodată și întreg corpul i se revoltă, cutremurându-se.

— Nu pot, spuse.

Și-l aminti pe tatăl ei venind tiptil, prin casa întunecată, până lângă patul ei, liniștind-o atunci când un coșmar o trezea din somn. Îi masa cu mâinile lui mari timpanele, spunându-i că va alunga visul cel urât. După o clipă ridica palma, de parcă ar fi ținut gândul cel înspăimântător în aer, în fața ei. Și-l amintea spunând: La revedere, vise urâte; coșmarule, du-te de aici. După care trăgea adânc aer în piept și sufla gândul neliniștitor până dispărea din mintea ei de copil. Își aminti că și ea freca la fel fruntea nepoatei ei, ca Susan să poată adormi din nou, să doarmă somnul fără griji al tinereții. Inspiră adânc și scoase rar aerul din piept. Își spuse: Coșmarule, du-te de aici!

Făcu un pas spre apă.

— Nu pot, repetă.

Dar își petrecu mânerele pernei în jurul brațelor. Înfipse adânc pistolul la brâu.

— Nu știu să înot.

Simți cum apa i se încolăcește în jurul gleznelor. Părea că o cuprinde, că încearcă s-o tragă în hăul ei negru.

— Nu pot, spuse pentru ultima oară.

După care se lăsă să cadă, ușor, în apă.

Primii zece metri, degetele de la picioare simțeau fundul și fu liniștită. După al douăzecilea, când picioarele coborâră, așteptându-se să dea de mușchiul de pe fund și nu găsiră nimic, doar lichid, panica începu să pună stăpânire pe ea. Mergi mai departe, mișcă-te în continuare, își strigă.

Dădu ușor din brațe și lovi puternic apa cu picioarele.

Poți reuși, își spuse cu fals curaj.

Un val mic se ridică și o plesni peste față.

O făcu să-și piardă echilibrul și se clătină, pe parcă s-ar fi aflat pe o

culme înaltă. Se roti, apoi se smuci, încercând să-și controleze mișcările. Un alt val mic o izbi și se răsuci, simțind cum alunecă. O panică oarbă puse stăpânire pe ea și luptă să-și recapete echilibrul. Fiecare mișcare, oricât de neînsemnată, nu făcea decât s-o arunce mai departe. Strânse cu putere perna, dar aceasta se umflă și n-o mai putu stăpâni.

Vru să strige, dar nu fu în stare.

Un val mic se sparse de ea și simți cum totul o ia la vale.

Nu! Nu! Nu! strigă în sinea ei.

Apoi se rostogoli, ca o broască țestoasă, apa neagră închizându-se brusc deasupra capului ei, cu zgomot, ca ușa unui dulap.

O, Doamne, mor!

Era ca și cum apa ar fi tras-o în jos. Luptă cu șuvoiul care-o trăgea spre fund.

Apa o ținea în strânsoarea ei, îmbrățișând-o ca un amant demonic, storcându-i răsuflarea, răsucind-o în întunericul din ea.

Nu mai era în stare să spună care era susul și care era josul.

Noaptea fusese sfâșiată, locul ei îl luase îmbrățișarea strânsă a helești eului.

Unde e aerul?

Ajutor! Ajutor! O, Doamne! Te rog! Nu mă lăsa să mă înec!

Se zbătea și lupta ca o tigroaică împotriva morții, singură în întuneric.

Nu voi permite să se întâmple una ca asta! Susan! Dumnezeule! Ajută-mă! Susan, nu!

Brusc se gândi că nu era drept să moară atât de aproape de victorie. Și în microsecunda de luciditate care pătrunse teama ce o ținea în laț, gândi: Nu te lăsa.

Și nu se lăsă.

Odată panica învinsă, știu cum să apuce perna. O făcu cu furie, strigându-și dorința de a trăi. Luptă cu ea, până o făcu să-i cuprindă pieptul, sub sâni. Simți cum, brusc, perna o împinge în sus și, într-o clipă, capul ei străpunse apa și ieși la suprafață.

Nu pricepea exact cum se întâmplase, dar trase, lacom, aer în piept, odihnindu-se.

Privirea îi era ațintită asupra casei, care se apropiase.

— Oricum sosesc, spuse printre dinții strânși. Când începu să înainteze din greu, văzu un spectacol extraordinar: un stol de șase lebede albe ca niște fantome, înălțându-se la trei metri deasupra apei, zburâ chiar deasupra ei, ca și cum i-ar fi arătat drumul. Văzu cum păsările, cu aripile sclipind în lumina lunii, se rotiră deasupra casei, pentru ca apoi să dispară în cerul nopții.

— Susan, spuse cu voce tare, aproape delirând. Sosesc.

În clipa aceea își dădu seama că-și pierduse mințile.

Poate c-am murit, își spuse. Poate că visez.

De fapt sunt moartă, pe fundul apei, și asta e ultima fantasmă, înainte de a mă cufunda în vid.

Dădu din brațe în continuare, fiecare fibră din trupul ei îndreptându-se spre siguranța și pericolul care o așteptau pe țărm.

— Ei bine, spuse Douglas Jeffers cu rigiditate, asta dovedește ceva.

Martin Jeffers îl privea cu ochii larg deschiși, pradă panicii. Simțea miros de cordită și de praf de pușcă, iar împușcătura încă-i mai răsuna în urechi, asurzindu-l. Nu îndrăznea să se întoarcă și să cerceteze peretele pe care-l lovise glonțul, la câteva zeci de centimetri deasupra capului său.

— Acum știi, spuse Douglas Jeffers. Acum știi.

Ce să știu? gândi Martin Jeffers. Nu spuse nimic.

Douglas Jeffers se întoarse și păși spre ușa glisantă din sticlă, care dădea spre apă. Rămase acolo în tăcere, părând că absoarbe toate senzațiile nopții.

Martin Jeffers clipi și trase adânc aer în piept, ca și cum ar mai fi verificat o dată că rămăsese în viață. Se uită la fratele lui. Avea dreptate. Nu avea de ales.

— N-am să spun niciodată, zise Martin Jeffers.

— Ba da, ai să spui, vorbi Douglas Jeffers disprețuitor, râzând scurt. Va trebui s-o faci, Marty. Te vor sili. Pe toți dracii, tu te vei sili s-o faci.

— În meseria mea… știu să păstrez confidențialitatea…

— Asta nu e o parte din meseria ta, îl întrerupse fratele mai mare.

— Mă rog, există o mulțime de familii cu secrete groaznice, pe care nu le spun niciodată nimănui. E plină literatura de ele. Le găsești în zeci de romane și piese de teatru. De ce nu…

Douglas Jeffers îl întrerupse, un zâmbet abia schițat trecând peste chipul său tulburat.

— Aoleu, Marty, lasă prostiile.

Făcu o pauză înainte să continue.

— Și, oricum, chestia asta ți-ar distruge viața. Gândește-te. Nimeni n-ar putea să păstreze veșnic un asemenea secret despre fratele lui. Ți-ar roade intestinele ca un șobolan hotărât să te distrugă. Nu, ai vorbi. Și atunci femeia aia m-ar găsi.

— Cum?

— M-ar găsi, pur și simplu. Nu subestima niciodată ce pot face din om nebunia și dorința de răzbunare.

Martin Jeffers nu spuse nimic. Știa că fratele lui are dreptate.

Tăcerea umplu camera.

— Așadar? întrebă Martin Jeffers. Nu știa ce să creadă. Își auzi vocea răsunând în încăpere, dar parcă altcineva i-ar fi comandat să

vorbească. Ce tot spui? se întrebă. Ce faci? Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu! Dar vocea lui continuă, necontrolată. Deduc că va trebui să mă ucizi.

Douglas Jeffers se uita în continuare la ușă. Tăcerea lui era un răspuns.

— Și cu Boswell cum rămâne? întrebă Martin Jeffers.

Douglas Jeffers nu răspunse.

Anne Hampton se uită la cei doi frați și gândi: ăsta e sfârșitul. Nu are nevoie de nimeni. Are caietele de însemnări. Are o viață nouă.

Încercă să impună propriului ei corp să se miște. Fugi, gândi. Scapă! Nu reuși. Știu că pot, își spuse. Scrâșni din dinți și-și frânse mâinile. Se uită la ele și văzu că încheieturile erau albe în jurul pixului. Începu să le frece cu mâna cealaltă. Simți durerea.

Încă mai trăiești! strigă în sinea ei. Te doare și ești în viață. Se uită la cei doi frați și își spuse, rar: Numele meu e Anne Hampton. Anne cu *e* la sfârșit. Am douăzeci de ani și sunt studentă la Universitatea de Stat din Florida. Casa mea e în Colorado și studiez literatura, pentru că îmi plac cărțile. Eu sunt eu.

Repetă aceste cuvinte la nesfârșit.

Eu sunt eu. Tu ești tu. Noi suntem noi. Eu sunt eu.

Martin Jeffers se uita la fratele lui, plin de teamă pentru ce ar fi putut face, de disperare pentru ce era.

— Doug, de ce ai ajuns așa? De ce nu și eu?

Douglas Jeffers strânse din umeri.

— Cine dracu' știe? Poate că de vină e diferența de vârstă. Câteva luni pot să însemne că vezi altfel lucrurile, că le simți altfel. E ca și cum ai cere ca zece persoane să-ți relateze același eveniment ai cărui martori au fost. Vor prezenta versiuni ușor deformate ale aceluiași lucru. De ce ar fi altfel în cazul oamenilor? Râse. Eu nu sunt decât o versiune ușor deformată.

— Îmi pare rău, spuse Martin Jeffers.

— Naiba să te ia, frățioare, răspunse Douglas Jeffers. Crezi că nu vreau să fiu așa cum sunt?

Se întoarse și-l privi fix în ochi.

— Sunt unul dintre marii oameni ai tuturor timpurilor.

Arătă cu mâna spre Anne Hampton.

— Ea poate să-ți confirme.

Își întoarse privirea spre fratele său.

— Tu vei fi uitat. Eu? Niciodată.

În sinea lui, Douglas Jeffers se dădea o luptă. Nu voia ca fratele lui să vadă cât e de tulburat, încerca să mascheze bătălia ce se dădea în el prin cele mai dure cuvinte care-i veneau în minte. Se duce totul dracului, gândi. Și lucrurile mergeau atât de bine, până să apară. Ar fi trebuit să afle abia după dispariția mea. Fir-ar să fie! Fir-ar să fie

nenorocita aia de polițistă! Rămase cu spatele la fratele său, de teamă ca acesta să nu observe nehotărârea care i se strecura în priviri. Îl copleșeau sute de imagini din copilăria lor. Își aminti de noaptea din New Hampshire. Își aminti de toate nopțile în care se strecurase în pat alături de fratele lui mai mic, ca să aline cum putea el mai bine lacrimile băiețelului. Oare își aduce aminte? se întrebă Douglas Jeffers.

Mai ține minte toate cântecele de leagăn și toate poveștile, de câte ori l-am legănat ca să adoarmă? Își amintește cum l-am țintuit în nisip, ca să nu se repeadă în apă, la moarte sigură? Dacă ar fi putut, individul ăla ne-ar fi ucis pe amândoi. Numai că eu l-am apărat. Întotdeauna l-am apărat. Chiar și atunci când îl tachinam sau îmi băteam joc de el. Chiar și când mi-am dat seama ce sunt pe cale să devin. Întotdeauna am avut grijă de el, pentru că el a fost întotdeauna partea bună din mine. Râse în sinea lui: Se înșală, gândi. Chiar și psihopații au unele sentimente, dacă sapi suficient de adânc.

Sau poate că nu avem, gândi pe urmă.

Pe cântarul din sinea lui își cântări propria viață și pe cea a fratelui său.

Unul dintre noi începe o viață nouă în noaptea asta.

Unul dintre noi moare.

Nu vedea altă ieșire.

Se întoarse cu spatele, privind dincolo de apă, în noapte.

— Știi, toate verile în care am fost aici, mi-a plăcut grozav, spuse. Era atât de sălbatic și de frumos în același timp.

Privirea lui surprinse o strălfulgerare albă și văzu un stol de lebede trecând peste oglinda helești eului.

— Ai băgat de seamă? întrebă. Totul e la fel. Chiar și familia de lebede care trăiește pe helești eu.

— Nimic nu mai e la fel, spuse Martin Jeffers.

Dar fratele lui nu-l auzi, atenția fiindu-i brusc atrasă de altceva.

Ca și cum cineva ar fi trimis un curent electric prin el.

Douglas Jeffers înțepeni, cu ochii arzând în întuneric, ațintiți asupra formei pe care o vedea luptând în apă. O clipă nu știu ce să creadă. Ce naiba mai e și asta? se întrebă. Apoi, imediat, știu despre ce era vorba.

E aici.

Se întoarse și îndreptă arma spre fratele său.

— Boswell! Funia și banda adezivă!

Anne Hampton nu era în stare să se opună comenzii lui. Apucă iute geanta cu aparatura și alergă spre Douglas Jeffers.

— Marty, să nu faci vreo prostie. Nu încerca să te opui. Întinde mâinile și lasă-mă să ți le leg.

Martin Jeffers, cuprins brusc de teamă, se supuse fără voia lui, așa

cum ar face orice frate mai mic. Simți cum funia îi încercuiește strâns încheieturile mâinilor. Vru să se plângă, dar până s-o facă, fratele lui îi și lipise o bucată de bandă adezivă peste buze. Ridică privirea, încercând să spună că nu voia să moară legat ca un animal, dar fratele lui se mișca mult prea repede ca să-i poată prinde privirea.

— Boswell! Rămâi pe loc. Nu te mișca. Orice s-ar întâmpla, nu te mișca.

Anne Hampton încremeni în așteptare.

Douglas Jeffers privi iute în jur și se strecură prin ușa deschisă dinspre verandă, dispărând în întunericul care înconjura lumina slabă a camerei de zi.

Rămase o clipă pe verandă, uitându-se în jos, spre apă, acolo unde văzuse forma aceea. Pe urmă o luă repede din loc. Îi veni o idee și se așeză la pândă.

Când degetele de la picioare și genunchii se zgâriară de fundul apei, pe Mercedes o inundă un imens sentiment de ușurare.

Înaintă cu greu, dându-și brusc seama că apa era mai puțin adâncă. Se ridică în picioare, picături de apă prelingându-se pe ea aidoma unor lacrimi mari, cu ochii ridicați spre cer, ca și cum i-ar fi mulțumit. Avansă rapid, prin apă, străduindu-se să nu facă zgomot, apoi se lăsă să cadă pe plajă. Își afundă mâinile în nisip, simțind cum acesta îi alunecă, uscat, ca o avere fără de preț printre degete. Își permise, pentru o clipă, să se lase pradă unui sentiment de ușurare și de bucurie fără margini.

Apoi oftă și-și șopti:

— Asta a fost partea ușoară.

Se așeză în genunchi și-și reveni.

Se ridică în picioare, încovoiată, și se îndreptă spre locul unde nisipul se termina, ascunzându-se printre tufișurile încâlcite și noduroase ale plajei. Putea vedea luminile casei, dar, de unde se afla, nu zărea pe nimeni înăuntrul ei. Își scoase arma de la brâu și începu să se îndrepte, prudent, spre casă.

Se târî printre tufișuri.

Părea că noaptea e vie în jurul ei. Putea auzi zgomotul pe care-l făcea un animal mic, grăbit, poate un sconcs sau un șobolan, care fugea de ea. Țârâitul constant al cicadelor îi umplea auzul, aproape asurzind-o, deși știa că nu va masca sunetul mișcărilor ei.

Se strecura târându-se, îndoită de mijloc, apropiindu-se de casă. Se opri o dată, ca să se asigure că arma ei era gata de tras, cu siguranța trasă, cu glonțul pe țeavă. Nu șovăi, își spuse pentru a o mia oară. Trage imediat.

Își dorea cu disperare să audă un zgomot din casă, dar acolo domnea liniștea. Continua să avanseze, cu pași egali, cu răbdare.

Moartea nu se grăbește niciodată, gândi. Are propriul ei pas.

Se apucă de marginea unei balustrade din lemn și își ridică, încet, privirea. Pe deasupra câtorva șezlonguri putea vedea camera de zi. Văzu că ușa glisantă, din sticlă, era larg deschisă. Ei bine, își spuse, sosesc.

Se târî pe verandă, gândind că fiecare scârțâit răsuna ca un clopot în noapte. Se ridică ușor în picioare, tot aplecată. Numai că acum ținea pistolul cu amândouă mâinile și stătea bine înfiptă pe picioare. O mira că nu era mai îngrijorată. Sunt calmă. Sunt gata să fac moarte de om.

Se strecură spre ușă.

Trase adânc aer în piept.

După care aruncă, încet, o privire înăuntru.

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Îl văzu pe Martin Jeffers, legat și cu un plasture peste gură, așezat exact de cealaltă parte a ușii. Văzu o fată tânără, încremenită, la câțiva pași depărtare de el. Fratele nu se vedea nicăieri. Făcu, prudent, un pas spre ușă.

Și atunci auzi vocea:

— În spatele dumneavoastră, doamnă inspector.

Nici nu avu timp ca panica s-o cuprindă.

Sunt moartă, gândi.

Dar se răsuci, ridicând arma, încercând s-o îndrepte spre locul de unde se auzea vocea și să tragă. Văzu, ca în vis, o formă întinsă pe unul dintre șezlonguri și apoi totul explodă în fața ei, când Douglas Jeffers trase.

Durerea îi cuprinse întreaga făptură.

Forța împușcăturii care o nimerise în genunchiul drept o făcu să se răsucească precum o jucărie, aruncând-o înapoi în camera de zi, unde se întinse disperată pe podea, zvârcolindu-se de durere. Arma îi alunecase dintre degete, zburase de cealaltă parte a camerei, în timp ce ea se zvârcolea în dureri.

Strânse tare ochii și gândi: Am dat greș.

Îi deschise când auzi vocea chiar deasupra ei.

— Ea e, Marty? Boswell, smulge plasturele de pe gura dragului meu frate, ca să-mi poată răspunde.

Douglas Jeffers se afla, în picioare, deasupra lui Mercedes Barren.

— Jos pălăria, inspectore. Sau, cel puțin, jos pălăria dacă aș purta pălărie.

Holt Overholser înjură când Fordul cel mare luă ceva viteză și-și croi drum, zgâriindu-se, pe drumul de țară. Când ajunsese la răscrucea de unde porneau mai multe drumuri se oprise, aproape că renunțase. Fii-ar să fie, își spuse. Care naiba e drumul cel bun? Trebuie să fie săgeata albastră. Își notă în gând să ia legătura cu toți proprietarii de

locuințe de la Tisbury Great Pond și să le aducă la cunoștință că, din motive de securitate, toate drumurile trebuiau să fie limpede semnalizate cu nume și adrese și cu tot felul de alte informații. Fir-ar să fie! gândi din nou.

Din zece în zece metri se dojenea.

— Ce dracu' cauți aici, Holt? se întreba.

— Ai cu-adevărat un motiv valabil ca să te afli aici, în raiul bogătașilor, în miez de noapte? Iisuse Cristoase, sper că membrii consiliului nu au să afle despre această mică escapadă. Ar trebui să întorci și s-o ștergi de aici înainte de a te face și mai tare de râs.

Discursul ăsta îl făcu să se simtă mai bine. Conduse mai departe.

Când ieși din pădure, încă se mai simțea bine.

— Mă rog, nu e chiar atât de târziu, și dacă nu se petrece nimic, probabil c-o să aprecieze grija ta. Doar e polițist și ea, o să înțeleagă.

— Poate, râse.

Opri mașina, stinse motorul și cobori în noaptea înstelată.

Ar fi de dorit ca ăsta să fie locul pe care-l cauți, Holt, bătrâne, altfel o să pari al naibii de tâmpit.

Se pregătea să urce din nou în mașină când auzi împușcătura.

— Asta ce-a mai fost? se întrebă. Ce naiba a fost asta?

Răspunse cu voce tare la propria-i întrebare:

— După mine, o armă de calibru mic. Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. Ce dracu' se petrece aici?

Urcă înapoi în mașină și merse mai departe.

Martin Jeffers nu întrebă cum de-i găsise. Rosti doar ce-i veni pe loc în minte:

— Îmi pare rău, Merce. Își dădu seama că-i spunea pentru prima dată pe numele mic. Îmi pare rău că ne-ai găsit…

— Dar cât de deșteaptă ești c-ai dat de noi. Spune-mi, iute, ce te-a ajutat? Cum de-ai ghicit? interveni Douglas Jeffers.

— Am dedus din ceva ce a spus unul dintre ei, gemu ea.

— Care ei?

Martin Jeffers răspunse în locul ei:

— Probabil a vorbit cu grupul meu. Ei mi-au dat ideea să vin aici.

Douglas Jeffers se uită la fratele lui.

— Suntem cu toții niște băieți rătăciți, spuse. Se uită fix la inspector. Ai fost deșteaptă. Foarte deșteaptă.

Mercedes se răsucea pe podea de durere. Și-ar fi dorit să-l privească sfidătoare, dar durerea care-o străbătea ca un curent electric nu-i permitea s-o facă. Își dădu seama că ochii îi erau plini de lacrimi și gândi din nou: Am încercat. Îmi pare rău. Am făcut tot ce-am putut.

Douglas Jeffers îndreptă arma spre capul ei.

— E ca și cum ai împușca un cal cu piciorul rupt.

Șovăi.

— O să-ți dăruiesc câteva secunde, inspectore. Să-i urezi morții bun venit.

Mercedes închise ochii și se gândi la Susan, la tatăl ei, la John Barren. Îmi pare rău, spuse. Îmi pare teribil de rău. Mi-ar fi plăcut să-mi iau rămas-bun de la voi toți, dar nu am timp. Brusc, speră că cerul există și că durerea o va arunca în brațele lor, care o așteptau. Se făcu cât putu de mică și-și spuse: Sunt gata.

Explozia o asurzi.

Capul ei se răsuci, văzu roșu și negru în fața ochilor, ametită, incapabila să se controleze. Mor, gândi.

Apoi își dădu seama că nu murea.

Deschise ochii și îl văzu pe Douglas Jeffers în picioare deasupra ei, cu pistolul îndreptat spre ea, dar fără să tragă.

Părea că se îndepărtează, filmat cu încetinitorul.

Privirea ei străbătu, nebună, încăperea și o văzu pe tânăra aceea, la câțiva pași de ea. În mâinile ei întinse se afla arma mare a inspectorului Mercedes Barren.

— Boswell, spuse Douglas Jeffers, cu sinceră surprindere în glas. Nu-mi vine să cred.

Privi în jos și văzu o șuviță roșie întinzându-i-se pe cămașă.

Glonțul traversase carnea din jurul taliei, apoi se pierduse în noapte. Își dădu imediat seama că nu era o rană mortală, că o să-l doară, dar că va trăi.

Și în același timp își dădu seama că, de fapt, îl ucisese.

Sentimente contradictorii puseră stăpânire pe el. Nu mă pot duce la un spital, gândi. Să intru la urgență și să spun, hei, îngrijiți-mi rana asta provocată de un glonț, fără să puneți vreo întrebare. Înțelese brusc un adevăr simplu, aproape prostesc: s-a isprăvit. Totul a luat sfârșit din cauza unei împușcături cu ghinion, provenind de la un copil care nu mai știe ce e cu el.

— Boswell, spuse blând, m-ai omorât.

Ridica arma, îndreptând-o spre Anne Hampton.

Fata icni și arma lui Mercedes îi alunecă printre degete. Căzu cu zgomot pe podea. Încremeni, așteptându-și propria moarte, care avea să vină din pistolul îndreptat spre ea. Am încercat, gândi.

Am încercat.

Mercedes văzu cum fata lasă brațele în jos, resemnată. Îl văzu pe Douglas Jeffers țintind, gata să tragă. Ca și cum tot ce i se întâmplase în ultimul timp s-ar fi concentrat în acea secundă, amintirile și puterea se aliară împotriva durerii. Se târî spre ucigaș, strigând:

— Nu! Nu! Nu! Susan! Fugi! Te voi salva! Știa că, de data asta, va fi în stare, va fi în stare, va fi în stare. Se târî pe podea cu ultimul strop de putere. Întinse mâna spre piciorul ucigașului, ca să-l dezechilibreze,

să-l doboare.

— Fugi! strigă din nou, uitând de toate, cu excepția suferințelor care o chinuiseră atâtea luni la rând.

— Susan, gemu, în timp ce întindea mâinile, râcâind podeaua cu unghiile, într-un efort disperat de a-l apuca pe bărbatul pe care-l urmărea de atâta timp.

Martin Jeffers sări de pe scaun, așa legat cum era, urlând:

— Nu! Nu! Nu! Se împiedică și căzu într-un genunchi, apoi se ridică, se repezi înainte, în timp ce fratele lui amâna, ciudat, momentul apăsării pe trăgaci. Martin Jeffers se aruncă în fața Annei Hampton.

Apoi se întoarse spre fratele său.

— Nu, Doug, spuse. Ajunge.

Cei doi frați se priviră în ochi. Martin Jeffers văzu cum sclipirea sălbatică din ochii lui Douglas se stinge brusc.

— Te rog, spuse.

Douglas Jeffers făcu un pas înapoi, cu arma îndreptată în continuare spre Anne Hampton, acum și spre Martin. Îi aruncă o privire lui Mercedes, care se târa pe podea.

— Te rog. Auzi vocea și se gândi la fratele lui din toate acele clipe pierdute ale copilăriei, când Marty îl striga și avea nevoie de el.

Douglas Jeffers șovăi din nou. Își duse mâna la mijloc și degetele i se umplură de sânge. Mai auzi o dată cuvintele „te rog”.

Apoi se întoarse și dispăru pe ușă.

Holt Overholser ajunsese pe aleea din fața casei din Finger Point și-l văzu pe bărbatul care cobora în fugă de pe verandă. Puse în funcțiune girofarul de pe acoperișul camionetei. Frână brusc și-l văzu întorcându-se spre el, în poziție de tragere.

— Iisuse Cristoase! strigă Holt, aruncându-se la podea, în timp ce parbrizul se făcea țăndări. Sfântă Fecioară!

Cu mâna tremurând, bâjbâi după revolver, întrebându-se îngrozit dacă nu cumva uitase să-l încarce anul ăsta.

Nu-și dădu osteneala să verifice. Cu arma în poziție de tragere, alunecă ușor din mașină și trase patru focuri în direcția bărbatului care fugea. Primul glonț lovi capota Fordului, mieunând ca o pisică în călduri. Al doilea ridică țarina cam la zece metri în fața camionetei. Al treilea nimeri casa plină de oameni pe care venise să-i salveze, iar al patrulea se pierdu în noapte.

— Iisuse Cristoase, spuse Holt. Se strădui să-și aducă aminte ce învățase și, în cele din urmă, luă poziția corectă, cu picioarele depărtate, cu amândouă mâinile pe armă, ușor aplecat înainte, gata să tragă.

Dar nu mai avea în cine.

Noaptea se întindea, fără sfârșit, în fața lui.

— Sfinte Dumnezeule, spuse Holt. Se precipită spre casă. Dacă poliția din West Tisbury ar fi dispus de date în legătură cu genul ăsta de evenimente, cu siguranță că Holt ar fi știut ce are de făcut. Dar nu știa, și nici date nu existau, așa că se năpusti orbește în casă, cu arma în poziție de tragere.

Ce văzu îl descumpăni și mai mult.

Anne Hampton dezlegase mâinile lui Martin Jeffers și amândoi o ajutau pe Mercedes să se întindă pe canapea.

— Sfinte Iisuse Cristoase, spuse Holt cu voce tare.

Anne Hampton îi făcu semn spre camera din spate.

— Familia Simmons e acolo, spuse. Ajută-i.

Holt dădu fuga spre ușă și văzu familia legată și cu căluș în gură. Se aplecă și o dezlegă pe doamna Simmons.

— Eliberează-i pe ceilalți, îi spuse. Apoi alergă înapoi în salon. Anne Hampton și Martin Jeffers încercau să îngrijească piciorul însângerat al lui Mercedes.

Holt văzu telefonul și ridică receptorul. Formă 911 și așteptă până auzi vocea lui Lizzie Barry. I se păru scandalos de calmă.

— Poliția, pompierii, urgența, spuse ea.

— Pe toți sfinții, Lizzie, aici e Holt. Mă aflu într-o situație, fir-ar să fie, vreau să spun c-a tras în mine!

— Holt, răspunse Lizzie Barry la fel de calm, spune-mi exact unde te afli.

— Iisuse, vreau să spun c-a tras de-adevăratelea. Sunt la Finger Point. Iisuse!

— În ordine, Holt. Nu te pierde cu firea. E o urgență?

— Pe toți sfinții, spuse Holt. Ba bine că nu!

— În ordine, răspunse ea. Poliția va fi acolo în câteva minute. Ai nevoie de o ambulanță?

— Iisuse Cristoase, sigur că am nevoie de o ambulanță, am nevoie de toată lumea! Paza de Coastă, poliția, Iisuse! Am nevoie de armată!

— Foarte bine, Holt, vin toți în ajutor.

Lizzie Barry sună unde trebuia și sirenele rupseră liniștea nopții.

Martin Jeffers și Anne Hampton stăteau de-o parte și de alta a rănitei. Anne Hampton întrebă:

— Puteți rezista? Ne vin ajutoare.

Mercedes Barren își sprijini capul de umărul fetei. Aprobă.

O clipă, Martin Jeffers păru încurcat.

— Ai auzit, Boswell? întrebă. Ai auzit ce-a spus? A spus „Iisuse Cristoase…”

Anne Hampton zâmbi. Mi-am notat, zise. Martin Jeffers râse și-și petrecu brațele pe după umerii celor două femei.

Toți trei se uitară unul la celălalt.

— Bănuiesc că s-a terminat, spuse Anne Hampton. Ceilalți doi aprobară din cap. Lacrimi începură să se prelingă pe obrajii lui Martin, apoi pe ai inspectorului Barren și pe ai Annei Hampton. Dar niciunul dintre ei nu plângea de durere, ci de o imensă ușurare.

Holt Overholser privi la cei trei așezați pe canapea și se gândi că și-au ieșit din minți, apoi că Mercedes va rămâne infirmă pe viață cu o rană ca a ei. Nu-și dădu seama că acest lucru era valabil pentru toți trei.

Douglas Jeffers nu luă în seamă focurile trase de polițistul care-i blocase drumul spre mașină și o luă la goană peste fâșia nisipoasă de pământ, unde știa că își lasă bărcile toți cei care trăiesc la Finger Point. Văzu două trase pe plajă și o barcă pneumatică, închisă la culoare, echipată cu un mic motor, chiar lângă ele. Apucă funia care o ținea ancorată la mal și, în câteva secunde, barca era îndreptată spre vuietul valurilor de la South Beach. Trase de cordonul demarorului. La a doua încercare, micul motor demară și Douglas intră în viteză.

Era conștient că zgomotul motorului sfâșia liniștea nopții. N-am ce face, gândi.

Încrezându-se total în memoria lui, îndreptă barca spre locul în care heleșteul se apropia cel mai mult de ocean și unde știa că valurile se rostogoleau la numai cincizeci de metri de nisip de apele calme ale heleșteului.

Aș fi putut să-i omor pe toți.

Zâmbi. Și ei știu asta.

Conducând mica ambarcațiune, verifică încărcătorul armei. Mai avea șapte gloanțe în pistolul de 9 milimetri. Femeia folosea același tip de armă, gândi într-o doară. Asta spune, probabil, ceva.

Văzu plaja întinzându-se în fața lui, o fâșie de lumină palidă desenată pe întinderea nesfârșită a nopții. Vuietul valurilor oceanului părea de două ori mai puternic. Îndreptă barca spre plajă și auzi nisipul scrâșnind sub cauciucul gros.

Opri motorul, se ridică și sări pe mal.

La fel ca pe vremuri.

Rămase locului, aproape fascinat de spargerea valurilor pe plajă. E atât de constantă, atât de puternică, gândi. Ne face să ne simțim mărunți.

Se aplecă și, apucând barca de proră, o trase afară din apă. Efortul făcu să-l doară într-o parte și, brusc, fu conștient de durerea provocată de glonțul tras de Anne Hampton.

Ridică din umeri.

Trase cu greu barca pe nisip.

N-aș fi crezut-o în stare. N-aș fi crezut vreodată că o să aibă curajul. Într-un fel ciudat, era mândru de ea. Am știut întotdeauna că are

puterea. Numai că nu știa unde s-o găsească.

Trăgea cu greu barca pe plajă, respirând șuierător.

Imagini din toate locurile pe unde fusese și din toate fotografiile pe care le făcuse îl înconjurau. Nimeni nu era ca mine, gândi.

Aplecat ca să învingă rezistența nisipului, trăgea inexorabil barca spre valuri.

Fotografiile mele au fost întotdeauna cele mai bune. Color, alb-negru. Nu exista nicio deosebire. Prindeam mereu momentul cel mai potrivit. Vorbeau de la sine. Strigau. Spuneau o poveste.

Se lăsa să cadă în genunchi în spuma valurilor, ținându-se cu mâna de locul care-l durea. Avea amețeli.

Mă doare, Marty, mă doare.

Se ridică scuturându-se. Mergi mai departe.

Începu să cânte:

— Vâslește, vâslește, vâslește ușor în josul apei…

Cu fiecare cuvânt mai înainta un pic, împingând barca în apa puțin adâncă care-i fugea de sub picioare, întorcându-se în ocean. Lăsă prora să-i scape din mână și se trase într-o parte atunci când barca începu să salte pe apă. Văzu un val mare îndreptându-se spre plajă și împinse barca în întâmpinarea lui.

Apa alb-verzuie se sparse în jurul lui, rostogolindu-se, în timp ce arunca barca în valuri.

Se apucă de marginea ei și ridică un picior, să se urce în barca ce se rotea. O opri cu piciorul și împinse cu putere în nisipul cu alge, valul următor întâmpinându-l.

Se urcă în barcă, amețit, prinzând din zbor imaginea lunii ce atârna chiar deasupra apei, atât de aproape, încât avea impresia că poate s-o apuce. Apoi partea din spate a valului îl mătură și apa explodă în jurul lui. Zăcea, ud leoarcă, pe fundul bărcii. Se răsuci, aduse motorul în poziția normală, trăgând în același timp de cordonul starterului. Motorul porni imediat și abia avu timp să prindă următorul val ce se ridica în fața lui, amenințând să-l arunce înapoi pe plajă. Barca țâșni din loc, trecând peste fierberea albă a apelor.

Acceleratorul se blocă și barca se năpusti înainte.

Într-o secundă, ca prin minune, se afla dincolo de bariera valurilor, străbătând apa neagră, adâncă, barca dansând, motorul ducându-l, cu zgomot, din ce în ce mai departe de mal.

Pământul nimănui, își spuse.

Întotdeauna mi-am dorit să ajung pe Pământul nimănui.

Se îndepărta de plajă, lăsând în urmă masa întunecată a insulei, îndreptându-se spre larg. Bănuia încotro trebuie s-o apuce și dirija barca într-acolo.

Văzu din nou luna și lucrul ăsta îi făcu bine.

— Bufnița și Pisicuța au pornit pe mare, într-o barcă frumoasă,

verde ca mazărea, își șopti.

Zâmbi și conduse mai departe. Cânta fericit:

— Mână în mână, dansau pe nisip, la lumina lunii, lunii, lunii…

Se gândi la fratele său. Lui Marty îi plăcuseră întotdeauna versurile. Își aminti de mama lui și se întrebă ce s-o fi ales de ea. Își dădu seama că, atunci când îi abandonase, privise noaptea la fel cum o făcea el acum. Și noaptea o înghițise pe vecie, își spuse.

În minte îi veni tatăl adoptiv. Îl privea urât, dar înțelegea.

— Vin, ticălosule! strigă. Vin! Cuvintele străbătură întinderea de ape și fură înghițite de noapte. Se gândi la sfârșitul luptei împotriva vârtejului care-l trăgea cu atâta putere. Trebuie să se fi simțit epuizat și înfrânt. Fusese, probabil, ca atunci când cazi într-un somn adânc, liniștitor.

Simți din nou sângele ce curgea din rană.

— Doare, spuse. O să fie bine, se consolă apoi.

Pământul era acum departe și închise ochii. Zgomotul motorului îl adormea și balansul lin al bărcii îl legăna ca pe un copil, invitându-l la somn. Sunt obosit, își spuse. Atât de obosit.

Îl cuprinse o liniște minunată și-și aminti un alt crâmpei de cântec:

— Leagănă-te încetișor, lasă-te în voia lor… Își răsturnă capul pe spate și simți o oboseală uriașă. Cântă cu voce mică, numai pentru el:

— …adormi în brațele valurilor.

Gândul ăsta îl umplu de-o mulțumită sfidare.

— Nu m-au prins, spuse. N-au fost în stare.

I se părea cât se poate de drept să fie așa.

Stinse motorul și rămase nemișcat, ascultând oceanul din jurul lui. Apoi scoase revolverul și-l îndreptă spre fundul bărcii. Trase toate cele șapte focuri.

Barca se cutremură.

Apa neagră fierbea în jurul lui.

E caldă, gândi cu o plăcere copilărească. E caldă.

Întinse brațele și îmbrățișă marea neagră ca smoala.

---

[1] James Boswell – memorialist englez (1740–1795), autor al unei biografii a lui Samuel Johnson.

[2] *Labor Day* – Ziua Muncii la americani; se sărbătorește la începutul lui septembrie.